

Vak 71

ieder groeg zijn rozenkrans in de hand.
sche Revolutie was de Rozenkrans het wapen
ige vrouw en maagd joeg met den Rozenkrans
republiek vrees en eerbied tegen de

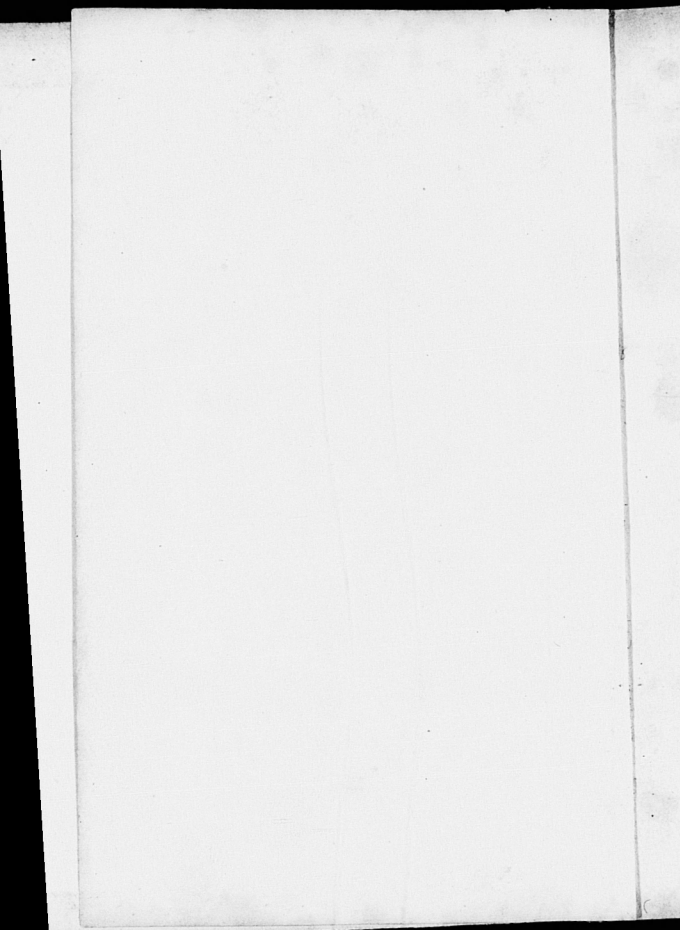
75

C. B. Jansen

H. Hauer gez.

439

Stahlschnitt v. Carl Mayer's K.A. in Nürnberg.

Herr! erbarme Dich unser!
Purgatory.

Verlaß von Carl Mayer in Nürnberg.

Hebt medelijden
MET DE
Geloovige zielen in het Vagevuur!

*Honderd wonderbare visioenen en
openbaringen van de andere
zijde des grafs.*

Huis- en Kerkboek.
Vrij naar het oorspronkelijke
DOOR

Alph. Alberts,
Kapelaan te Geleen.

Het is eene heilige en heilzame gedachte
voor de overledenen te bidden, opdat
zij van hunne zonden verlost worden.
II Machab. 12 : 46.

GULPEN, 1885.

SNELPERSDRUK VAN M. ALBERTS.

's BOSCH & ZWOLLE.

BIJ W. VAN GULICK.

EIGENDOM.

Imprimatur.

J. M. SCHOLTIS, Par et Dec.
ad hoc delegatus.

Galopiae, 30 Maii 1885.

nig
uit
en
jeg
vu
ik
ke
de
tje
to
de
W
is
st
w
t
d
t
s
v
S
v
:

INLEIDING.

't Is mijne bedoeling niet in de weinige regels, die ik ga neerschrijven, uit te weiden over het groote nut en de volmaaktheid der godsvrucht jegens de geloovige zielen in het vagevuur, neen, want dat is niet mogelijk; ik wil mij liever bij eenige korte wenken bepalen, om u aan te toonen, dat de werkzame liefde tot de geloovige ziel-tjes nooit onbeloond blijft. De liefde toont zich des te werkzamer naar mate de ellende, die zij lenigt, des te grooter is. Waar de grootste nood heerscht, daar is de verplichting om iemand bij te staan des te dringender. Welnu, kunnen wij ons een meer verschrikkelijken toestand uitdenken, dan dien der lijdende zielen, die in eene zee van bitterheid en kwellingen tot de grootste smarten en het bitterste lijden zijn veroordeeld? De uitleggers van de H. Schrift passen met recht op het vagevuur toe de woorden van Malachias: »De Heer zit het zilver smeltend en »louterend, hij reinigt de zonen van »Levi en loutert hen als goud." (Mal.

3, 3.); zij beschrijven het vagevuur als eene plaats waar alle mogelijke kwalen en pijnen vereenigd zijn.

De propheet Isaias schijnt dit te willen uitdrukken, als hij zegt: »De Heer »zal de vlekken van de dochteren van »Sion in den geest des vuurs reinigen” (Isai. 4, 4.) Dit vuur bezit eene bovennatuurlijke kracht, is veel heviger en smartvoller dan het aardsche vuur, omdat het een strafwerktuig is in de handen der Goddelijke rechtvaardigheid. Tertulianus durft het vagevuur eene voorbijgaande hel noemen, omdat de beide hoofdstraffen der hel, namelijk het verlies der aanschouwing Gods en de straffen der zinnen, zich ook in het vagevuur bevinden; met dit onderscheid echter, dat de straffen der hel eeuwig duren. Volgens den H. Augustinus is het vuur van beide hetzelfde: »Hetzelfde vuur;” zegt hij, »reinigt de rechtvaardigen en kwelt de verdoemden.” — ’t Is dus een groot bewijs van liefde, wanneer wij de zielen in het vagevuur te hulp komen. Hier is geene spraak er van, om een hongerige te spijzen of een naakte te kleeden of een zieke van

de koorts te bevrijden; neen hier handelt het zich om ongelukkigen uit den afgrond van alle lijden te verlossen.

Deze naasteliefde zal in onze oogen nog aan waarde toenemen en des te meer aan te bevelen zijn, wanneer wij overwegen aan welke groote goederen wij de verlorene zielen deelachtig maken. De geschiedenis spreekt over de goedheid van Theodosius als over een wonder, toen deze vorst eene jonge dochter met name Athenaïde uit hare verborghenheid en armoede op den heerlijken troon verhief. David kon geene woorden genoeg vinden, om aan de Goddelijke barmhartigheid zijne groote dankbaarheid uit te drukken, omdat deze hem van herder tot aanvoerder van een groot volk gemaakt had. Oneindig veel grooter is de liefde, die aan eene ziel het bezit van den hemel verschaft: in zekeren zin heeft zij dezelfde waarde als het goed, dat zij iemand bezorgt. Wij wel is waar zijn niet in staat dit te begrijpen, maar de lijdende zielen bevatten de geheele beteekenis van het woord: »God van aanschijn tot aanschijn aanschouwen.” — Zij weten

wat het zeggen wil: »God is ons »laatste doel en einde»: zij begripen de zaligheid, die in de innige vereeniging met God, het eenige voorwerp harer liefde, naar Wien zij onophoudelijk verzuchten, bestaat. Dit brandend verlangen naar God, dit smachtend verzuchten om Hem te bezitten, die verterende vlammen der liefde veroorzaken aan de arme zielen in het vagevuur eene grootere smart, dan het uitwendig vuur der reiniging. Tertulianus verklaart deze waarheid uit de geschiedenis van den vromen man Job, die een levend beeld van de zielen des vagevuurs was, om welke reden ook de H. Kerk zijne levensgeschiedenis opnam in de getijden der overledenen. Het geheele lichaam van dit voorbeeld van geduld was met afzichtelijke en smartvolle zweren overdekt, geen enkel lidmaat bleef gespaard en niets veroorzaakte hem meer pijn dan de oogen. Waarom? omdat hij het hoogste Goed niet meer zag: »Mijn oog baadt in »bitterheden; waarom verbergt gij uw »aangezicht.” Hij wilde zeggen: »mijn »grootste leed bestaat hierin, dat ik U,

»mijn God, niet meer zie.” Hij die is prijs gegeven aan de onbeschrijfelijkste smarten, zegt Tertulianus, klaagt slechts over de smart der oogen. De grootste smart der zielen in het vagevuur is God niet te mogen aanschouwen — alle andere smarten kunnen met deze niet vergeleken worden. Wat doet nu de liefde, waarvan wij spreken? Zij maakt een einde aan deze vreeselijke smart, zij lescht dien brandenden dorst, zij stilt dat gloeiend verlangen, doordien zij de zielen voert tot het bezit en de aanschouwing van het opperste Goed.

Daarenboven toonen wij ook door dit werk van naasteliefde aan God onze liefde. God wil deze zielen in zijne glorie doen deelen. »Mijne vreugde is »het te zijn met de kinderen der »mensen” zegt hij in het boek der Spreuken (8: 31.) als of de tegenwoordigheid zijner schepselen tot zijne eeuwige gelukzaligheid iets konden bijdragen en hij zonder deze niet volmaakt gelukkig ware. Deze zielen zijn in waarheid de geliefde broeders en zusters des Verlossers, die hij met zijn

kostbaar bloed heeft vrijgekocht. Reikhalzend ziet hij uit naar het oogenblik, waarop hij de zielen uit hare gevangenis verlossen en het hemelsch paradijs mag binnenleiden. Hoe groot zoude zijn de vreugde eens konings, die zijn door den vijand gevangenen maar door een trouwen vriend verlost en zoon wederom aan zijn vaderlijk hart mocht drukken! Hoe dankbaar zoude de echtgenoot zich toonen ten opzichte van dien geneesheer, die zijne vrouw aan een wissen dood heeft ontrukkt! God bemint de zielen des vagevuurs met de innigste liefde, hij ontvangt ze met grootere vreugde dan de koninklijke vader zijn verlost en zoon; oneindig grooter dan de dankbaarheid van den echtgenoot, is de dankbaarheid van God jegens de verlossers der lijdende zielen; want zij geleiden ze volgens de woorden van den H. Petrus »in de volmaakte vrijheid der »kinderen Gods; zij roepen ze uit de »diepste duisternis in het wondervol »licht des hemels.” (1. Petr. 2. 9.)

Wanneer wij de zielen uit het vagevuur verlossen, dan bevolken wij den hemel met ware dienaars Gods, die

Hem op eene volmaaktere wijze loven en prijzen, dan wij in staat zijn. Omgeven van de duisternissen en verstrooid door de beslommeringen van dit aardisch leven zijn wij niet bij machte de oneindige goedheid genoegzaam te kennen en te beminnen. Eerst dan wanneer wij ons aardisch omhulsel verlaten en eensklaps het aanschijn van onzen Verlosser aanschouwen, zullen wij hem klaar herkennen en met die gloeiende liefde vervuld worden, die ons naar het hoogste Goed henen voert. Zij zal de liefde van de H. Magdalena, van wie de zaligmaker getuigde — zij »heeft »veel bemind» (Luc. 7, 47.) — overtreffen; vuriger zal zij zijn dan die van den H. Petrus, als hij tot driemaal toe verzekerde — »ik bemin» — en Jezus tot getuige riep — »Gij weet, o Heer, »dat ik u bemin» (Joan. 21, 17) — Hoe roerend zullen de eerste ontboezemingen der liefde en der dankbaarheid zijn van die zielen, die toegelaten worden tot de aanschouwing der Goddelijke majesteit! Met welken eerbied zullen zij de Goddelijke volmaaktheden aanbidden en met welken jubel aanhef-

fen het lofgezag uit het boek der Openbaring: »Eer, prijs, roem en dank »zij onzen God in alle eeuwigheid.” (Apoc. 7. 12.)

Alle degenen, die door hunne gebeden bijdragen, dat de lijdende zielen spoediger tot de aanschouwing van God gelangen, hebben aandeel in alle akten der volmaakte liefde en dankbaarheid, aan alle lofzangen, die deze aan de Goddelijke majesteit opdragen.

De lezer kan uit deze weinige woorden besluiten, hoe aangenaam God de liefde is, die wij onze lijdende broeders en zusters toedragen. Volgens een verhaal van den karthuiser-monnik Dionysius zeide de Heiland in eene verschijning aan de H. Gertrudis: »Zoo dikwijls gij eene ziel uit »het vagevuur verlost, maakt gij u in »Gods oogen even welgevallig, als of gij »Hem zelve uit de gevangenis had »bevrijd en voor deze goede daad zal »hij u beloonen.” Wij zullen in den loop van dit boekje, waarin dikwijls gesproken wordt over de dankbaarheid der lijdende zielen, op dat punt terugkomen.

EERSTE DEEL.

1.

*Gebeden en goede werken doen voor
de geloovige zielen is eene voor-
treffelijke godsvrucht.*

Weiger uwe barmhartigheid
niet aan eenen doode. Sir. 7. 37.

Op zekeren dag ontstond tusschen twee paters Dominikanen, Bertrandus en Benedictus genaamd, eene twistrede over de vraag of het Gode welgevalliger en ons voordeeliger zij, wanneer wij hem de goede werken opdroegen voor de geloovige zielen in het vagevuur of voor de bekeering der zondaars? Bertrandus was een geestvolle voorstander der ongelukkige zondaars, voor wie hij zeer dikwijls de H. Mis opdroeg, de roerendste gebeden hemelwaarts zond en zich de zwaarste boetewerken getroostte. Hij gaf zich alle mogelijk moeite om in dien strijd de overwinning te beha-

len. »De arme zondaars,” zeide hij,
»zullen zeker verloren gaan, als men
»hen niet uit hunnen gevaarlijken toe-
»stand redt en Gods genade verwerft.
»Voortdurend is Satan er op bedacht,
»om hen in zijne netten te verstrikken
»en gaan zij hunne rampzalige eeuwig-
»heid en eindelooze foltering en te gemoet.
»Heet het niet de waarde eener ziel
»miskennen, wanneer men niet alles in
»het werk stelt om deze zondaars voor
»God te gewinnen? Toonde Hij zelf ons
»niet, hoe kostbaar hunne zielen in zijne
»oogen waren, omdat Hij voor hen den
»schoonen hemel heeft verlaten en om
»hen te redden, naamloos lijden heeft
»willen verduren en den bittersten dood
»sterven? Er bestaat geen beter, Gode
»aangenamer en den Verlosser gelijk-
»vormiger werk dan de zorg voor het
»heil der zielen. De H. Dionysius verze-
»kert, dat het verhevenste onder de
»Goddelijke werken zij de medewerking
»tot redding der zondaren, opdat zij,
»ontruikt aan de klauwen van Satan,
»den Goddelijken Verlosser wederom in
»de armen gevoerd worden. Wie eene
»ziel laat te gronde gaan, laat den prijs

»harer verlossing het leven, ja het bloed
»van onzen Heiland verloren gaan. De
»zielen in het vagevuur echter zijn alreeds
»ontsnapt aan het gevaar van verloren te
»gaan. Wel is waar lijden zij veel, zijn
»zij gedompeld in eene zee van smarten,
»doch zij zijn verzekerd van haar eeuwig
»heil en in de haven harer zaligheid aan-
»geland. Ja zij zuchten in de gevangenis
»om hare schulden, maar zij hebben
»tevens de zekerheid, dat zij weldra de
»vrijheid der kinderen Gods zullen ge-
»nieten. De zondaars integendeel zijn
»vijanden van God, wat het grootste
»en betreurenswaardigste ongeluk is,
»dat een mensch treffen kan.”

Benedictus echter, wiens hart blaakte
van de teederste liefde voor de lijdende
Kerk, was van een geheel ander oordeel.
»De zondaars” zeide hij, »liggen ge-
»kluisterd in vrijwillige ketens, welke zij
»zelven zich hebben gesmeed, die zij
»naar goevinden kunnen verbreken;
»maar de zielen des vagevuurs worden
»in de verschrikkelijkste folteringen te-
»rug gehouden: haar mond alleen is
»vrij om de hulp der levenden met de
»woorden van den lijdenden Job af te

»smeecken: ontfermt u mijner, ontfermt
»u mijner, gij ten minste mijne vrien-
»den; wijl de hand des Heeren mij
»heeft geraakt! (Job 19. 21).»

»Gesteld, twee bedelaars vragen u
»een aalmoes; de eene is sterk en ge-
»zond en kan in zijne levensbehoeften
»voorzien door vlijtig te werken, maar
»hij geeft de voorkeur aan den bedel-
»staf: de andere is ziekelijk en lijdend,
»zijne ledematen weigeren hem hun
»dienst en hij is onbekwaam om zijn
»kost te verdienen. Onder de bitterste
»tranen schildert hij u zijn toestand.
»Wien van beiden zoudet gij helpen?
»Wie van beiden schijnt u het meeste
»aanspraak te mogen maken op uw
»aalmoes? Wie van beiden, dunkt u,
»heeft uw geld het meeste noodig?
»Zonder twijfel zult gij medelijden heb-
»ben met den tweede, en met groot
»recht, omdat hij door groote smarten
»verteerd wordt. Past dit voorbeeld niet
»op mijne vraag? De geloovige zielen
»lijden onbeschrijfelijk in het vagevuur
»en zijn niet bij machte zich zelve te
»helpen, ja niet eens in staat om zich
»de minste leniging te verschaffen.

»Waar is het, dat zij de tuchtiging
»door hare zonden verdiend hebben,
»edoch zij hebben deze beweend, be-
»rouwd en verafschuwd; zij hebben
»wederom de genade Gods verworven
»en zijn nu welgevallig in de oogen
»van den Heer. De zondaars daarentegen,
»die door eigene schuld Gods vijanden
»zijn geworden, omdat zij opgestaan
»zijn tegen de Goddelijke majesteit,
»kunnen zich zelven helpen en van de
»zonden losrukken. Het staat vast, dat
»wij, indien wij volgens de inzichten
»van God willen handelen bij voorkeur
»hen helpen moeten, die door God het
»meeste bemind worden.”

Bertrandus volhardde in zijne meening, totdat eene wonderbare verschijning hem overtuigde van de waarheid der woorden van Benedictus. Toen hij in zekeren nacht zich naar het koor begaf, om de getijden te zingen, liet God toe, dat eene ziel uit het vagevuur hem in de vreeselijkste gestalte, beladen met een zwaren last, verscheen. Zuchtend en klagend trad zij tot hem toe en lei op zijne schouders den ondraagbaren last, waaronder de pater bezweek, ja, ter

aarde viel. De smart van den last, gelijk de propheet Isaias zegt, bracht Bertrandus tot erkenenis: nu begreep hij, dat hij meer doen moest voor de lijdens in het vagevuur. Den volgenden morgen was hij harer bereids in het »memento" indachtig, 't geen hij niet meer verzuimde tot het einde van zijn leven.

De groote kerkleeraar de H. Thomas van Aquine heeft deze strijdvrage opgelost in de volgende woorden: »De »gebeden en goede werken voor de »overledenen zijn Gode welgevalliger, »dan die voor de levenden, dewijl de »eerste zich in grooteren nood bevinden »en zich zelve helpen noch verlossen »kunnen." Onderscheidene andere godgeleerden zijn echter van gevoelen en leeren, dat de geloovigen der strijdende Kerk hunne gebeden, goede werken, enz. moeten toevoegen aan de zielen in het vagevuur, om dezen daardoor te bewegen, dat zij op hare beurt bidden voor de bekeering der zondaars op de aarde. *)

*) G. Theod. de Apol. 1. 3. S. Dcmin. c. 8. Baronius. tom. 13 a. 1220.

2.

*De christen berooft zich zelven van
vele genaden, indien hij de
geloovige zielen niet
bijstaat.*

Wees niet kleinmoedig en verzuim
niet aalmoezen te geven. Sirach. 7.
9. 10.

Wanneer het zich handelt om begane zonden af te boeten, dan geeft de H. Thomas de voorkeur aan de aalmoezen boven het gebed en het vasten. De Heilige zegt: de aalmoezen bezitten eene grootere kracht om te voldoen voor onze zonden dan het gebed en het gebed grootere dan het vasten. Daarom hebben de meeste Heiligen de geloovige zielen zoeken te helpen door hunne aalmoezen. Onder anderen willen we slechts gewag maken van den vromen Rabanus Maurus, eersten abt van Fulda en later aartsbisschop van Mentz. De abt Frithemius verhaalt van hem, dat hij den hofmeester van het klooster bevolen had den armen altijd rijke aalmoezen te geven. Het hart echter van den provisor Edelhhard was te zeer

gehecht aan de aardsche goederen, bekommerde zich derhalve weinig om de noodlijdenden en gaf hun minder aalmoezen dan hem was bevolen. De H. abt had met algemeene goedkeuring verordend, dat men bij het afsterven van ieder lid der Gemeente eenen arme gedurende dertig dagen het middagmaal moest geven, opdat de ziel des afgestorvenen door dit aalmoes des te spoediger verlost wierd. De gierige provisor bekreunde zich weinig om deze uitdeeling of wel hief het gebod ervan op binnen de dertig dagen, niettegenstaande deze tijd volgens de overlevering van Paus Gregorius den Grooten als de meest geschiktste geacht werd voor de overledenen. In het jaar 830 werd het klooster door eene aanstekende ziekte geteisterd zoodat een groot gedeelte der monniken te zamen met den Overste uit het leven werden weggerukt. Bewogen door de innigste liefde tot de zielen der afgestorvenen liet Rabanus Maurus den provisor Edelhard roepen en herinnerde hem aan het boven vermeld vroom gebruik. »Draag alle zorg,» zeide hij hem, »nauwkeurig ten uitvoer te

»le
»g
»n
»d
»k
»h
»z
»m
pro
ma
rig
ga
on
on
en
me
vaa
Op
ge
wa
na
ree
Ka
der
rin
wa
der
ges

»leggen, wat door onze Orde is vast-
»gesteld, namelijk, dat gedurende eene
»maand onder de armen de spijzen,
»die aan onze overledene broeders toe-
»kwamen, worden uitgedeeld, indien gij
»hierin te kort schiet, laadt gij eene
»zware schuld op uwe schouders en
»moet gij het hard verantwoorden.” De
provisor beloofde stipte gehoorzaamheid,
maar de noodlottige ondeugd der gie-
righeid verblindde den pater. Edelhard
gaf den armen hun aandeel niet. Uit
onverstandige zorg voor het klooster
ontzeide hij aan de armen de aalmoezen
en beroofde daardoor zijne overledene
medebroeders van alle hulp. Gods recht-
vaardige straf deed zich weldra gevoelen.
Op zekeren avond, als hij gedurende den
geheelen dag met wereldsche bezigheden
was overladen geweest, ging Edelhard,
nadat de broeders in hunne cellen zich
reeds hadden teruggetrokken, naar de
Kapittelzaal. Hier zag hij onverwachts
den abt, van een aantal monniken om-
ringd. Hij begreep niet hoe hij te moede
was: toen hij beter toezag, herkende hij
den overledenen abt en de andere af-
gestorvene monniken. Buiten zich zelven

van schrik en ontzetting, ijskoud, bleek als de dood stond hij als een levend beeld aan den grond genageld. Maar grootere ontsteltenis stond hem te wachten. De abt en eenige monniken traden tot hem toe en sloegen hem zoo onbarmhartig, dat hij ten langen laatste zijn bewustzijn verloor. Onder het slaan voegden zij hem toe de woorden: »On»gelukkige, dit is de straf voor uwe »gierigheid. Eene nog grootere straf zal »u na drie dagen treffen; dan zult gij in »het kille graf nederdalen, terwijl de »goede werken, die voor u gedaan worden, dengenen zullen worden toege»voegd, die gij ervan beroofd hebt!» Hierop verdween het visioen. Edelhard badende in zijn bloed en met wonden overdekt lag plat ter aarde.

Toen de monniken zich om middernacht naar het koor begaven, vonden zij hem daar halfdood liggen. Vol medelijden droegen zij hem naar de ziekekamer en verpleegden hem met alle mogelijke zorg. Zoodra Edelhard weer bekomen was, riep hij uit: »Roept spoedig den abt, »want mijne ziel heeft meer behoefte »aan hulp dan mijn lichaam; mijn ver-

»sl
»te
ne
ge
de
elle
be
dag
sch
rou
cra
vru
gen
ver
de
den
7
die
me
lijk
had
eind
ver
hen
»Ac
»de
»we
»ma

»slagen lichaam herwint de gezondheid
»toch niet meer.” Toen de abt versche-
nen was, verhaalde Edelhard in de te-
genwoordigheid der verzamelde broeders
de vreeselijke gebeurtenis, waarvan zijn
ellendige toestand een onloochenbaar
bewijs was. Hij zeide, dat hij na drie
dagen voor Gods rechterstoel moest ver-
schijnen en vroeg met het grootstebe-
rouw in het hart om de laatste H. H. Sa-
cramenten, die hij met de innigste gods-
vrucht ontving. Zijn toestand verer-
gerde van dag tot dag, zoodat Edelhard na
verloop van drie dagen onder de troosten-
de vermaningen van den abt en de gebed-
den zijner medebroeders den geest gaf.

Terstond na den dood had de lijk-
dienst plaats en maakte men een begin
met de gewone uitdeeling der gebruike-
lijke aalmoezen; de straf van Edelhard
had op den dertigsten dag nog geen
einde genomen. Ontsteld en doodsbleek
verscheen hij den abt, die verbaasd
hem vroeg: wat hij voor hem doen kon!
»Ach,” hervatte de ongelukkige, »ach!
»de gebeden der broeders hebben mij
»wel is waar eenige verlichting verschaft,
»maar ik zal dan eerst geheel en al

»verlost zijn, wanneer de gezamenlijke
»broeders, die ik door mijne gierigheid
»van alle hulp beroofde, zullen bevrijd
»zijn. Volgens een raadsbesluit der God-
»delijke rechtvaardigheid heeft datgene,
»wat men voor mij den armen gaf niet
»mij, maar hun tot voordeel verstrekt.
»Ik smeeek u, mijn vader, u die mij
»tijdens mijn leven zoo groote bewijzen
»van liefde en deelneming gaaft, om de
»aalmoezen te verdubbelen: dan hoop
»ik door de goedheid van God weldra
»verlost te worden.” Rabanus beloofde
dit en hield getrouw zijn woord. Na
eene maand verscheen Edelhard opnieuw
aan den abt in het wit gekleed, stralend
als een licht, terwijl de grootste vreugde
op zijn gelaat te lezen lag. In de
hartroerendste bewoordingen dankte
Edelhard den overste voor de liefde hem
bewezen en gaf hem de verzekering,
dat hij in den hemel, werwaarts hij zich
nu begaf, onophoudelijk God voor zijne
weldoeners bidden zou.

Wat moeten wij uit dit voorbeeld
leeren! Hieruit moeten wij leeren, eer-
stens, dat alhoewel de lijdende zielen in
het vagevuur niet in staat zijn het ge-

rings
echte
ande
schu
dat
werk
beoe
zij d
dan,
verz
te b
wijn
iema
gena
de m
zich
het
zich
over
god
ziel
onze
mog

*) v
phil.

ringste voor zich zelven te doen, God echter van tijd tot tijd haar toelaat anderen te straffen, die haar de verschuldigde hulp ontzeggen: tweedens, dat God somtijds aan eene ziel de goede werken, die voor haar door anderen beoefend worden, niet toevoegt, wanneer zij die niet verdient en in het bijzonder dan, wanneer zij zelve in haar leven verzuimd heeft voor de geloovige zielen te bidden en goede werken te doen; wijl het veronachtzamen van dezen plicht iemand onwaardig maakt zoo groote genaden te ontvangen: derdens, gelijk de monniken van af dit oogenblik er zich meer op toelegden, om zielen uit het vagevuur te verlossen, doordien zij zich dagelijks iets onttrokken voor de overledenen, zoo ook moeten wij onze godsvrucht en liefde voor de lijdende zielen verdubbelen, opdat zij eenmaal onze voorsprekers en goede vrienden mogen zijn bij God. *)

*) Vide Frithemius, Vita Rab. Mauri I. II. Theophil. Raynard. Heter, Spirit. 1, 2, sect. 3, punt. 7,

3.

*God verhoort de gebeden, die door
godvruchtige genootschappen voor
de geloovige zielen verricht
worden.*

De oogen des Heeren zien
neer op de gerechten en zijne
ooren luisteren naar huane
gebeden. Ps. 33. 16.

De H. Chrysostomus steunende op het gezag van Jezus leert ons hoe nuttig, goed en voordeelig voor de lijdende zielen zijn de gebeden der christelijke genootschappen: God zelf, »zegt hij,» verzekert ons vaak in de H. Schrift, dat »Hij zijn oor geopend houdt voor »hen, die zich verzamelen om Hem te »bidden.» De volgende daadzaak voor-gevallen in een klooster der Karthuizers in Engeland bewijst het zonneklaar.

Een adellijk rijk heer kwam te ster-ven, terwijl hij slechts een eenigen zoon als erfgenaam achterliet. Vol ijver voor het zieleheil van zijn ontslapenen vader begaf zich de zoon tot het klooster der Karthuizers, waar het lichaam begraven

lag en overhandigde den Overste eene belangrijke som gelds met het verzoek, dat de gezamenlijke kloosterlingen de ziel van zijn beminden vader in hunne gebeden zouden indachtig wezen. Op staanden voet werden de monniken ter kerke geroepen. »Dienaren Gods,” zoo sprak de Overste, »laten wij onze gebeden aan God opofferen tot lafenis »der ziel, wier overblijfsel onlangs hier »is begraven: deze jonge man, die ons »eene aanzienlijke som gelds heeft geschonken, verzoekt het ons.”

De monniken antwoordden eenparig: »Hij ruste in vrede!” de Overste zeide: »Amen:” allen togen stilzwijgend naar hunne cellen. De weldadige gever was geheel ontsteld en dacht bij zich zelve. Welhoe! Voor eene zoo belangrijke som gelds slechts een enkel »hij »ruste in vrede! Dat schijnt mij te weinig.” Bescheiden naderde hij den overste en zeide klagend met den meesten eerbeid: »Is dat alles, mijn vader? »bidt gij niets anders meer voor mijn »dierbaren afgestorvenen vader?” De pater-overste gaf ten antwoord: »Mijn »zoon, wilt gij uw niet onbeduidend

»aalmoes met het korte gebed mijner
»medebroeders op de weegschaal leg-
»gen!” — »Neen, voorzeker niet, mijn
»vader,” zeide de jongeling, die verge-
lijkenis wil ik niet maken. »Mij dunkt
»echter, dat twee of drie woorden
»geene billijke vergoeding zijn voor
»mijne gifte.” — »Ik zie dat gij twij-
»felt, wacht een oogenblik, mijn zoon,
»en ik hoop, dat gij uwe dwaling zult
»inzien.” De Overste riep een broeder
en zeide hem, ga heen, bezoek de pa-
ters hun cellen en zeg hun dat zij de
woorden — »Hij ruste in vrede!” op
een stukje papier schrijven en mij dit
brengen. »Tegelijkertijd beval hij eenen
»leekebroeder eene weegschaal te halen.
Op de eene schaal lei de overste het
zilver en goud, die diep op haar zelve
nederdaalde, Na den Goddelijken bij-
stand te hebben aangeroepen legde de
Prior op de andere schaal de lichte
briefjes, die de monniken hem hadden
gebracht, zeggende: »Mijn zoon, nu
»willen wij de waarde van onze gebe-
»den en uw geld wegen en vergelijken.”
— O wonder! roept de schrijver uit,
in hetzelfde oogenblik verhief zich de

met zilver en goud gevulde schaal in de hoogte alsof zij slechts met vedefs en stroohalmen ware beladen, terwijl integendeel de andere schaal, gevuld met de lichte stukjes papier al dieper en dieper als ware zij met lood beladen naar onderen ging. Toen zij dit zagen, maakten allen een kruisteecken en dankten God, die hun de waardij van het kortste gebed, door den mond zijner dienaars gesproken, had leeren kennen. De jongeling over deze gebeurtenis verstomd, smeekte met tranen in de oogen en het hart vol berouw den abt om vergiffenis wegens zijn zwak geloof. Hij liet een prachtig monument op het graf van zijn vader plaatsen met het inschrift: »Hij ruste in vrede!» ter herinnering aan het feit. Geen oogenblik twijfelde hij er aan, dat die weinige woorden zijn dierbaren vader groote verlichting verschaft, ja wellicht de verlossing uit het vagevuur bewerkt hadden. *)

*) Dorlandus, lib. 5. Chronica Catthusiana cap. 7; Theoph. Rayn. Heter. Spirit. p. 2. Sect. 3. punet 10. 9. 1.

4.

*Het uitstel der bekeering tot in het
doodsuur is de schuld, dat de
ziel veel moet lijden in het
vagevuur.*

Zij zullen bij den avond terugkeeren en honger lijden als de honden. Ps. 58. 7.

Zeer zinrijk is de beteekenis van het aangehaald vers. Pater Segneri schrijft in een zijner preeken: Er worden menschen gevonden, die God, als ik me zoo mag uitdrukken, behandelen evenals een hond, wijl zij Hem de reste hunner dagen toewijden en zich eerst op den ouden dag bij het naderen van den dood bekeeren. God handelt met deze op gelijke manier. Soms schenkt Hij hun de genade der bekeering, maar veroordeelt hen tot de grootste folteringen in het vagevuur. Wij vinden hiervan een in het oogvallend bewijs opgeteekend in het leven van pater Joannes Cornelius uit de Sociëteit van Jezus. Als missionaris in Engeland merkte hij zich door zijn innig mede-

lijden tot en bereidwillige overgave aan de geloovige zielen des vagevuurs. Met een bijzonderen ijver bad hij voor die afgestorvene personen, die hij voor het katholiek geloof gewonnen had, want hij beschouwde ze als zijn geestelijke kinderen en dacht, dat hij hun meer dan anderen verschuldigd was. Dagelijks richtte hij zijne gebeden ten hemel voor hare verlossing. Hij bad iederen keer als hij zich de handen wiesch het — de profundis, — opdat God toch eene enkele ziel van hare vlekken zoude reinigen. Buiten zijne gewone gebeden offerde hij meermalen in den loop der week het H. Misoffer op tot lafenis dier zielen. God liet hem somtijds erkennen hoe zeer zijne barmhartigheid den geloovigen zielen te stade kwam, want deze verschenen hem of wel om hem voor hare verlossing te bedanken of wel om zijne voorspraak aan te roepen.

Eene dezer verschijningen, die van den baron Sturton wil ik hier verhalen. Ik laat het woord aan eene ooggetuige Dorothea Arondell, eene dame van hoogen adel, maar van nog grootere

godsvrucht, die in latere dagen in het klooster trad en haar leven in heiligheid doorbracht. Zij heeft een eigenhandig geschrift nagelaten van den volgenden inhoud: »Op zekeren dag bad »mijne moeder Pater Cornelius, om de »H. Mis voor haren eersten echtgenoot »baron Joannes Sturton den Heere op »te dragen. Zeer gaarne voldeed hij »aan haar verzoek: hij bad zeer lang »bij het — memento voor de afgestorvenen. — Na de heilige Mis hield hij »eene korte toespraak naar aanleiding »van den tekst: — Zalig de dooden »die in den Heer sterven. (Apoc. 14. 3) » — en verhaalde ons eene verschijning, »die hij had gehad. Hij had voor zijne »oogen gezien eene onafmeetbare zee »van vuur en vlammen: in dat vuur »en die vlammen had hij den baron zien »ronddwalen en klaagtonen hooren uit »ten over zijn slecht leven, vooral over »die jaren, die hij aan het hof had »doorgebracht. Hij klaagde over de »zondige schaamte, welke hem had »teruggehouden, zich als katholiek te »bekennen en over de ergernissen, die »hij aan zijn evennaaste gegeven had

»door protestansche kerken te bezoeken.
»Het meest echter berouwde het hem,
»dat hij een der 74 rechters geweest
»was, gekozen door de koningin Elisa-
»beth, om Maria Stuart ter dood te
»doen veroordeelen: eene misdaad, die
»hem zoo groote smart veroorzaakte,
»dat zijn dood hierdoor werd bespoe-
»digd. Na deze woorden slaakte de ba-
»ron den kreet: »hebt medelijden, hebt
medelijden, gij ten minste mijne vrien-
den, wijl de hand des Heeren mij heeft
geraakt." Job. 19: 21. Hierna verdween
de verschijning.

»De pater weende bij dit verhaal en
»de geheele vergadering, die uit 80
»man bestond, weende met hem. De
»misdienaar, die later te zamen met
»den pater voor het katholiek geloof
»gestorven is, had alles gezien en ge-
»hoord: ik ook gelijk eenige andere
»personen hadden een weerschijn als
»van gloeiende kolen gezien tegen den
»wand van den achterkant van het al-
»taar." Zoo luidt het verhaal.

Om de oorzaak van het lijden van
den baron beter te leeren kennen, la-
ten wij hier eenige ophelderingen vol-

gen van de hand van pater Willem Westen uit dezelfde Sociëteit, die bij den dood van den baron te Londen tegenwoordig was. Deze edelman behoorde onder het getal van hen, die zich tevreden stelden een katholieken priester met het grootste gevaar van hun eigen leven in hunne woningen verborgen te houden, uiterlijk als protestant leefden en de regeling van hun geweten tot den dood verschoven. In de afwezigheid van den priester, door een ongeluk getroffen, ontbrak hem de gelegenheid, om zich, gelijk hij vroeger beloofd had, den Heere toe te wijden. Doch de barmhartigheid Gods schonk hem een zoo oprecht berouw, gepaard met het vaste voornemen zich te beteren, dat hij vergiffenis zijner zonden verwierf. Hij liet zijne familie ontbieden en bezwoer haar als kind der katholieke kerk te willen sterven, wijl geen ander geloof bestond, waarin men zalig kon worden. Onder de teekens der grootste smart en van het grootste berouw verafschuwde hij de ergernissen van zijn wereldsch leven, het verwaarloozen zijner christelijke plichten en gaf plechtig

de verzekering onder het storten van tranen en het slaken van zuchten, dat hij van harte wenschte zijne zonden met zijn eigen bloed te kunnen uitwasschen. In deze gevoelens gaf hij zijne ziel terug aan de handen van zijn Schepper opdat deze haar zou reinigen van alle smetten in het vagevuur. *)

5.

De barmhartigheid jegens de geloovige zielen bewerkt het heil der ziel en dikwijls de gezondheid des lichaams.

De barmhartige man doet goed aan zijne ziel. Prov. 11. 17.

Om den Christen tot het gebed aan te zetten voor hen, die door de menschelijke rechtvaardigheid zijn ter dood veroordeeld en dan nog in het vagevuur moeten gezuiverd worden door een vuur, dat door Gods adem is ontstoken, dunkt me is geen beter en passender voorbeeld dan het volgende:

*) Daniel, Geschiedenis van Engeland, B. 5, Hoofds. 7.

In het jaar 1620 leefde in de omstreken van Rome een jonge man, die door zijn teugelloos en ergerlijk leven een voorwerp van verachting en afschuw was geworden. Door zijne baldadigheid en uitpattingen verwekte hij zich de gezworendste vijanden, die eindelijk besloten hem om het leven te brengen. De ongelukkige koesterde in weerwil zijner buitensporigheden eene groote liefde tot de lijders in het vagevuur, bad voor haar, gaf tot harer laseis aalmoezen en liet van tijd tot tijd eene H. Mis voor haar lezen. God liet dit niet onbeloond; Hij redde hem op eene wonderbare wijs naar de ziel en naar het lichaam.

Op zekeren dag begaf hij zich te paard naar Tivoli in de zoete hoop, daardoor zijnen vijanden te ontgaan, terwijl hij hen juist te gemoet reed. Deze nauwkeurig van zijne reis ingelicht, hadden zich van wapenen voorzien en in eene hinderlaag gelegd. Met ongeduld wachten zij zijne aankomst af, om hem ter sluik te overvallen en te dooden. Hij was bijna in hunne nabijheid als hij eensklaps het lijk eens mis-

dadigers zag, dat ter waarschuwing van reizigers was opgehangen. Door medelijden bewogen deed de jongeling het paard stil staan, om volgens zijne lofelijke gewoonte eenige gebeden te prevelen voor de arme verlatene zielen des vagevuurs. Terwijl hij bad, was hij getuige van een onbegrijpelijk voorval: de ledematen van den opgehangene bewogen zich eensklaps, vielen op de aarde, voegden zich weder te zamen en traden tot hem toe. Hij stond verstijfd van schrik en ontzetting. De spookgedaante greep de teugels van het paard onder de woorden: »Stijg af, »laat mij eene korte wijl het paard »berijden, het zal u zeer voordeelig »zijn: blijf hier mij wachten, 't zal niet »lang duren." Hij steeg af, gaf het paard over aan het verrezen lijk, dat in allerijl wegreed.

De vijanden hoorden de hoefslagen van het naderende paard, stonden op den loer en vuurden hunne wapenen af. Omdat zij den ruiter zagen ter aarde vallen, vluchtten zij ijlings uit vrees, dat de menschen om het schot zouden toesnellen en hen verraden. Zij meenden

dat hun offer doodelijk getroffen was, maar zij vergisten zich deerlijk. De gestalte stond van de aarde op, nam het paard bij de teugels en leidde het naar den jongeling tot wien zij met heldere stem zeide: »Gij hebt het schot »hooren knallen; 't was voor u bestemd »en had u onfeilbaar gedood: dood »waart gij dan naar de ziel en het »lichaam, indien de zielen uit het vage- »vuur, voor welke gij steeds bidt u »door mij niet behoed hadden voor den »eenen als voor den anderen dood. Er- »ken de weldaad, die de geloovige »zieltjes u bewijzen en ga voort harer »indachtig te zijn in uwe gebeden: »doch vooral verander van leven en »leef als een waar christen mensch.” Nadat de verschijning dit had gezegd, nam het lijk de vroegere plaats wederom in, juist alsof eene onzichtbare hand het op nieuw in den strop knoopte. De jongeling reed weg vermorzeld van harte en vast besloten van leven te veranderen. Zijne bekeering was zoo oprecht, dat hij na eenige dagen de wereld verliet en in eene kloosterorde trad. Daar bracht hij zijne laatste le-

vensdagen door in de grootste volmaakt-
heid en zelfverloochening.

Wie zal bij het overwegen van soort-
gelijke gebeurtenissen zich niet aange-
spoord gevoelen tot liefde jegens de arme
lijdende zielen, die de weldaden haar
bewezen zoo rijkelijk vergoeden! O hoe
waar zijn de woorden van de H. Schrift:
»De barmhartige man doet goed aan
»zijn eigene ziel.” *)

6.

*Hoe de nuttelooze woorden in het
vagevuur gestraft worden.*

Uit uwen mond zult gij ge-
doemd worden. Matth. 12. 37.

De H. Ambrosius vermaant met na-
druk de Godegewijde maagden het
kloosterlijk stilzwijgen te bewaren, voor-
al onder den koordienst: want, zegt
hij, de hemelsche bruidegom neemt al-
leen zijn intrek in die zielen, die hare
deuren gesloten hebben voor alle we-
reldsche en nuttelooze gesprekken. Cae-

*) J. B. Manni Sac. Frig. disc. 12, Jo. Nicus Erij-
pharus, Ex. 2.

sarius toont ons door een merkwaardig voorbeeld hoe erg de gesprekken in H. plaatsen aan God mishagen. In een klooster van Cisterciënsen voor vrouwen deden twee zusters, gesproten uit eene rijke familie, hare professie. De eene heette Gertrudis en de andere Margaretha. Zij zaten in het koor naast elkander op de knieën. Gertrudis was praatziek van aard, verbrak dikwijls het stilzwijgen en verleidde ook hare zuster. Deze fout was de oorzaak, dat zij na haren dood zeer streng bestraft werd. Eene ziekte maaide haar weg uit het midden der levenden in den bloei harer jaren. Volgens gewoonte werd haar lijk in de kloosterkerk bijgezet. Op zekeren avond terwijl de kloosterzusters de Getijden zongen, verscheen Gertrudis aan de voeten van het altaar, en ging na geknield te hebben zich plaatsen aan de zijde van Margaretha. De arme zuster verschrikt en doodsbleek, valt bijna in onmacht. De andere zusters snellen toe om haar de behulpzame hand te bieden. Margaretha begeeft zich zonder een enkel woord te spreken tot de Overste, werpt zich aan hare

voeten op de knieën, bidt haar om den zegen en verhaalt wat haar overkomen is. De afgestorvene, voegde zij er bij, stond dadelijk na het vespergebed op, maakte een diepe buiging en verdween.

De verstandige Overste, vreezende dat dit of wel het spel ware eener opgewonde verbeelding of wel een duivelsche list, gaf haar de volgende gedragsregelen: »Wanneer Gertrudis u »nogmaals verschijnt, zegt dan: Benedicite! hierop moet zij volgens ons »gebruik antwoorden, Dominne! Vraag »haar dan verder, van waar zij komt »en wat zij begeert?" Den volgenden dag ziet zij om hetzelfde uur dezelfde verschijning! Margaretha doet wat de Overste haar heeft aangeraden en zegt »Benedicite!" »Dominne!" antwoordt het visioen. »Mijne goede zuster Gertrudis," zeide Margaretha verder, »waarvandaan »komt gij op dit uur en wat verlangt »gij?" Ik kom," hervatte Gertrudis, »om aan de Goddelijke rechtvaardigheid »op dezelfde plaats, waar ik met u gezondigd heb, voldoening te schenken: »hier heb ik zoo dikwijls het stilzwijgen »verbroken en ook u daartoe verleid.

»De Goddelijke rechtvaardigheid eischt
»dat ik boete doe op die plaats, waar
»ik Haar beleedigd heb. O indien gij
»wist, wat ik lijden moet! De vlammen
»warrelen om mij heen en in het bij-
»zonder word ik gefollerd in de tong
»zonder de minste leniging te ontwaren.
»Mijne lieve zuster, trek uw nut uit
»mijne straf, zij spaarzaam in woorden,
»vergeet het slechte voorbeeld, dat ik
»helaas! u gegeven heb en wees voor-
»al op uwe hoede, dat gij niemand
»ontsticht: dezelfde straf zou ook u
»kunnen treffen.” Hierop verdween de
verschijning.

Gertrudis verscheen nog meermaals
om de gebeden der andere zusters af
te smeeken, totdat zij eindelijk door
hare voorspraak verlost zich een aller-
laatst en keer aan Margaretha vertoonde:
zij zeide haar vaarwel, naderde het
graf, waarin men haar lijk begraven
had en verdween voor altijd. Deze her-
haalde verschijningen hadden de gezond-
heid van Margaretha dermate geschokt,
dat zij door eene zware ziekte werd aan-
getast, die haar tot aan den rand van het
graf voerde. Men hield haar reeds voor

dood, maar het was eene soort van geestverrukking. Zij zag in deze vervoering wonderbare dingen uit de andere wereld. Zoodra zij wederom gekomen was, verhaalde zij alles haarklein aan hare verbaasde medezusters en moedigde haar aan, om altijd voorwaarts te schrijden op den weg der zelfverloochening en versterving. Zij zelve, zij werd een voorbeeld in het onderhouden der Regels over het stilzwijgen en waakte zoo streng over hare tong, dat men in waarheid op haar mocht toepassen de woorden van den koninklijken profeet: »Ik heb gezegd: mijne wegen »wil ik bewaren, opdat ik niet struikele »met mijne tong. Ik heb eene wacht »aan mijnen mond gesteld." Ps. 38, 2.*)

*) V. Caesarius. Illust. Mirac. 1. 22 c 36. F. Alex Segala, triumph. purg. p. 2. e. 24, ex. 32.

7.

*Eene ziel wordt tot afboeting
harer straf naar de aarde
terug gezonden.*

Ik heb hem tijd gegeven om boet-
vaardigheid te doen. Ap. 2: 21.

Wat zouden de geloovige zielen voor het geringste gedeelte van den kostbaren tijd geven, dien wij in nuttelooze en wereldsche bezigheden verkwisten? Welke strenge boetedoeningen, welk moeitevol slaven zouden zij zich vol heiligen ijver getroosten, om daardoor iets van haar lijden af te boeten? Ziehier een voorbeeld dat meer bewondering dan navolging verdient.

De Dominikanesse Angela Folomei van af hare prilste jeugd in de deugd en de vreeze des Heeren opgevoed, maakte, wijl zij met de genade Gods getrouw medewerkte, grooten voortgang op den weg der christelijke volmaaktheid.

Op zekeren dag werd Angela tot den dood toe krank en weldra begreep zij, dat alle menschelijke hulp vruchteloos was. In

deze hachelijke omstandigheid nam zij hare toevlucht tot haren broeder, den zaligen Joannes Baptista Folomei, die toen ter tijde door zijne heiligen levenswandel reeds befaamd was. Hunne vereende godvruchtige gebeden bleven onverhoord. God had anders besloten. Hij liet Angela sterven om haar van den dood te mogen opwekken. In haren doodstrijd had Angela een visioen. Het kwam haar voor als bevond zij zich te midden van eene groote opene plaats, waar alle mogelijke folteringen des vagevuurs te aanschouwen waren: hier verteerende vlammen, daar bevroren water, hier ziedenden olie en vurig pek, verder brandenden zwavel en raders met gloeiende spitse ijzers en nijptangen, elders nog verslindende dieren en brandstapels en honderd andere foltertuygen, welker aanblik haar deed beven en sidderen. Vervolgens werd haar aangetoond de plaats en de manier harer straf, die zij lijden moest, om eenige fouten waaraan zij zich in haar leven had schuldig gemaakt en die zij niet genoeg bestreden had. Deze verschijning was zoo ijselijk, dat Angela bij haar ontwaken over haar geheel

lichaam sidderde. Alles, ja zelfs de kleinste bijzonderheid verhaalde zij haren broeder, en bad hem, hij moge haar toch door zijne gebeden een zoo langen levenstijd van God verwerven, dat zij hare feilen afboeten en het lijden waarmede zij bedreigd was, kon ontgaan.

Ondanks alle gebeden riep God Angela door den dood tot zich. Toen men haar lijk grafwaarts droeg, beval de zalige Joannes Baptista op hoogere ingeving aan zijne zuster, dat zij in naam van Jezus-Christus de schaduwe des doods zou verlaten. — O wonder! op het eigen oogenblik begon het lichaam zich te bewegen, het hoofd richtte zich op, de doode zette zich overeind en leefde weder. Angela wist zeer wel, waarom de hemel dit wonder had gewrocht, een enkele gedachte hield haar slechts bezig.

»Boete!» Zij stelde zich niet tevreden met hare gewone boeteplegingen, klee-deren te dragen van haar vervaardigd, haar lichaam te kastijden met geeselslagen, nachtwaken en streng vasten, want dit alles beteekende niets in

vergelijking van hetgeen zij gezien had. Water en vuur waren in hare handen wapenen om hare zinnen te versterven. Alle middelen, die slechts uit te denken waren, dienden haar om haar lichaam te tuchtigen en hare fouten af te boeten. Met niet minder ijver zocht zij het zielelijden: tegenspraak, laster, achterstelling, kwaadspreken, enz.: ten langen laatste was zij voor de ooggetuigen van haar martelaarschap een voorwerp van het grootste medelijden. Herhaald smeekte men haar, dat zij haren ijver voor boetedoeningen moest verminderen en wierp haar voor dat zij zich te liefdeloos behandelde. »Ach,” gaf zij dan ten antwoord, »wat beteekent dit alles vergeleken met de pijnen, die wij in het »andere leven, om de fouten, feilen en »gebreken, welke hier zoo gemakkelijke »en lichtzinnig bedreven worden, moeten »verduren! Ach, wat doe ik? Ware het »mij gegeven honderdmaal meer te »doen!” Door niets liet Angela zich van hare boetewerken afhouden. Toen zij gelijk was geworden aan een stuk goud, dat gelouterd is in het vuur, riep de opperste Rechter haar andermaal tot zich,

tot de plaats van eeuwige rust, waarvan zij, zoo als wij zeker hopen, bezit heeft genomen.

Moet dit voorbeeld ons niet doen beven en sidderen? Wij zien hier eene godvruchtige, zeer vrome kloosterlinge de verschrikkelijkste boete doen voor haar kleine gebreken; alles schijnt haar onbeduidend. Welke straf staat hun te wachten, die terugdeinzen voor kleine boeteoefeningen, niettegenstaande zij zich in vroegere jaren aan zware zonden hebben schuldig gemaakt. *)

*) Fr. Dominic. Maria Marchesi. Vita venerab. Angelae Folom. 9. Nov.

8.

*Wij verschaffen door te bidden en
te vasten groote verlichting aan
de zielen in het vagevuur.*

De Heer zal uwe gebeden
verhooren, wanneer gij vol-
hardt in vasten en bidden.
Judith. 4. 12.

De naasteliefde moet alle menschen zonder uitzondering aanzetten en bewegen om de lijdende zielen, die in het vagevuur gepijnigd en gefolterd worden, te hulp te komen. Deze plicht wordt dringender, wanneer het onze ouders of bloedverwanten, vrienden en weldoeners. geldt De koningin Gada, gemalin van koning Sanchez, was van dezen plicht diep doordrongen. De koning had een opstand onderdrukt en de oproermakers ten eenemaal tot onderwerping gedwongen. Hun aanvoerder ziende dat hij tegen de overmacht niets vermocht, nam zijne toevlucht tot een list. Hij wierp zich aan de voeten van den vorst, smeekte om genade en verwierf ze. De

trouwelooze beraamde nu een afschuwelijk verraad. Hij overreikte Sanchez eene vergifte vrucht. Ter nauwernood had de vorst deze geproefd of alreeds voelde hij den dood woelen in alle zijne ledematen en stierf eer hij de hoofdstad mocht bereiken. Het geheele koninkrijk treurde en was bedroefd, want Sanchez werd door zijne onderdanen hartelijk bemind. Onbeschrijfelijk was de smart en droefheid der koningin Gada. Zij bleef klagen en weenen en betreuren het offer van eene zoo snoode trouweloosheid. Als oprechte christin bad zij veel voor den dierbaren afgestorvene, liet anderen voor hem bidden en de begrafenis met alle mogelijke plechtigheid houden. Het lijk werd naar een klooster overgebracht, waar vele H. Missen voor de zielerust des konings aan God werden opgedragen. De vrome weduwe wilde niet scheiden van het dierbaar overblijfsel van haar echtgenoot; zij deed afstand van hare kroon en trok te zamen met eenige harer hofdames het kloosterkleed aan, om zich geheel en al aan God en de beoefening der goede werken, in het bijzonder ten

gunste van haren vermoorden echtgenoot, toe te wijden.

Dag en nacht zond zij de vurigste gebeden ten hemel; maar 's Zaterdags, dag toegewijd aan Maria, verdubbelde zij hare gebeden, aalmoezen en boetedoeningen; verscherpte zij haar vasten, om de ziel van haren echtgenoot te verlossen in geval deze in het vagevuur nog moest lijden. Als zij op zekeren Zaterdag aan het altaar der koningin des hemels met aandacht en godsvrucht bad, verscheen haar Sanchez. In rouwkleederen gehuld, omgord met een dubbelen gloeienden ring van ijzer, dankte hij vooreerst Gada voor alles, wat zij voor hem gedaan had en smeekte haar verder hare liefdewerken te verdubbelen. »Ach,” zeide hij haar, »indien »het mij mogelijk ware u mijne folteringen te beschrijven, dan zoude uw »ijver voor de verlossing mijner ziel nog »grooter worden! Om wille der Goddelijke barmhartigheid ik bid u, Gada, »help me, help me! Ik word door de »vlammen verteerd.”

Vele woorden waren niet noodig om den ijver der vrome weduwe aan te

vuren: zij putte zich uit in gebeden, in goede werken van allerlei aard en zette anderen aan tot eene werkdadige liefde. Veertig dagen lang vergoot zij onophoudelijk tranen, om het vuur te bluschen, dat haren echtgenoot verteerde; zij gaf de rijkste aalmoezen om de schuld, die haren man in den vurigen kerker terughield, af te betalen: zij liet vele heilige Missen lezen en schonk ter verheerlijking van den Godsdienst de prachtigste kerkgewaden aan de kerken.

Na verloop van veertig dagen, wederom op een Zaterdag, verscheen haar de koning voor den tweeden keer schitterend aan hemelsche schoonheid in een witten kostbaren mantel. Gada herkende het prachtig gewaad, dat zij aan de kerk had ten geschenke gegeven. »Ik ben verlost,» zeide Sanchez haar, »u zij dank, vrome koningin; ik »lijd niet meer. Wees ten allen tijde »gezegend! Volhard in uwe H. oefeningen! Overweeg het lijden des »gevuurs en meer nog de vreugde van »het hemelsch paradijs, werwaarts ik »me nu begeef, waar ik u verwacht »en van waar ik uw beschermer zijn

»zal.” — Gada strekte hare armen naar hem uit, raakte slechts het gewaad aan, dat in hare handen achterbleef en 't geen zij opnieuw aan de kerk van den H. Stephanus ten geschenke gaf. Luid verkondigde men dit wonder loofde en verheerlijkte God. De abt en de monniken van het klooster betuigen ons de waarheid dezer geschiedenis. *)

9.

Voorspraak van eene vrouw die vol geloof is.

Zalig de man, die eene goede vrouw heeft. Sirach 26: 1.

Na de bovenvermelde geschiedenis getrokken uit het leven van een Spaanschen koning, willen wij u eene tweede verhalen van een keizer uit het Oosten. Deze ook had zijne bekeering en verlossing uit het vagevuur te danken aan de deugden en de gebeden zijner echtgenooten; op hem kon men toepas-

*, Johannes Fasquez, chronik i. Jahre 940. Theatr vit. human. Verb. Purgat.

sen het woord van den apostel Paulus:
»De ongeloovige man wordt geheiligd
»door de geloovige vrouw.” (1. Cor. 7:
14.)

Theophilus, keizer van Constantino-
pel was verzot op de vernietiging der
beelden en had vast besloten alle beel-
den in zijn rijk te verwoesten. Opdat
niemand op de gedachte meer zou
komen om nieuwe te schilderen,
gaf hij het wreed bevel om den vro-
men kunstenaar Lazarus tot een af-
grijselijk voorbeeld de rechterhand af te
houwen. Volgens de getuigenis zijner
tijdgenooten verbond zich die hand ten
aanschouwe van het geheele volk we-
derom op eene wonderbare wijze met
den arm, alsof niets gebeurd was.

Het was een groot geluk voor den
afgedwaalden keizer, dat hij in de
keizerin Theodora eene echtgenootte
bezat, die door hare deugden, gebeden
en aalmoezen ten langen laatste van
God de genade zijner bekeering ver-
wierf. Hij werd aan het einde van zijn
leven door de Goddelijke rechtvaardig-
heid door menigvuldige ongelukken ge-
troffen. Nu herkende hij zijne misdaden,

verafschuwde ze en besloot alle H. beelden en schilderijen, die hij verwoest had wederom te herstellen. De dood echter, die niemand spaart, rukte hem van het tooneel der wereld, alvorens hij zijn besluit had ten uitvoer gelegd: niets bleef hem over dan een oprecht berouw en de wensch om zijne misdaden in den vurigen kerker van het vagevuur af te boeten. Men mocht hopen, dat God hem gespaard had voor de eeuwige straffen der hel. De vrome Theodora gaf zich alle moeite, om de ziel van Theophilus uit het vagevuur te verlossen of ten minste om zijne smarten te verlichten. Zij zelve bad veel, bad zeer veel, liet vele priesters bidden, de H. Mis opdragen en verzocht de monniken hunne boetwerken en verstervingen tot lansenis der ziel van haren echtgenoot aan God op te offeren.

Na weinig tijds had Theodora een visioen, dat haar aanvangs deed schrikken, maar later met groote vreugde vervulde. In zekeren nacht was zij geheel en al in het gebed verzonken. Plotseling meende zij haren echtgenoot

te zien, hoe hij door ruwe, woeste soldaten gebonden naar den rechterstoel van God gesleurd werd. Eenige soldaten droegen foltertuygen. Theodora zag zich zelve aan het einde van den stoet, met een weemoedig hart allerijverigst bemoeid om de beulen tot zachtzinnigheid aan te sporen. Maar alles te vergeefs. Zij traden voor den Almachtige en sleepten den schuldige voor zijn troon, opdat Hij het laatste oordeel over hem zoude vellen. Theodora trad nader toe, wierp zich aan de voeten van den rechtvaardigen Rechter en smeekte om barmhartigheid voor haren schuldigen, doch rouwmoedigen echtgenoot.

Het dreigend gelaat van den Rechter werd eensklaps kalm en bedaard. Welwillend zeide hij haar: »O vrouw, uw »geloof is groot! Om uwentwille en »om de gebeden mijner priesters zal »ik uwen man genade schenken." Hierop wendde hij zich naar de soldaten zeggende: »Maakt de boeien los en »geeft hem over aan zijne vrouw."

Wellicht was dit alles slechts een droom; de keizerin echter vond zich zeer getroost. Deze troost vermeerderde,

toen zij uit den mond van den Patriarch Methodius, een gezworen vijand der beeldstormers, dezelfde niet geringe wonderbare verschijning vernam, welke deze eerbiedwaardige grijsaard ook had gehad. Juist in denzelfden nacht, waarin Theodora den droom had, zag Methodius in een droomgezicht een Engel, die in de Sophia-kerk naar hem toetrad zeggende: »O bisschop uwe »gebeden zijn verhoord! Theophilus »heeft de eeuwige zaligheid verworven!» Vol vreugde ontwaakt hij en begeeft zich in alle vroegte naar de kerk der H. Sophia, om zich van de waarheid der verschijning te overtuigen. De bisschop namelijk had de vrome gewoonte de namen der hevigste beeldstormers in een klein boekje neêr te schrijven, dat hij op het altaar lei om hen gedurende het H. Misoffer aan de Goddelijke barmhartigheid aan te bevelen. Het spreekt van zelf, de keizer stond bovenaan het eerste op de lijst. In de kerk aangekomen zag Methodius, dat op dien dag de naam des keizers was uitgewischt, als of eene bovennatuurlijke hand dit gedaan had. Het gerucht

van dit wonder verspreidde zich alras door de gansche stad, verwekte de grootste vreugde onder christenen en bewerkte ontelbare bekeeringen onder de ketters. *)

10.

De hemel beschut de rechtvaardigen.

Meerderen zijn met ons dan
met hem 4 Reg. 6. 16.

Wij lezen in het oud Testament, dat de propheet Eliseus de hemelsche heirscharen, die den koning van Israël tegen de Syriërs waren te hulp gezonden, toonde met de woorden: »Wilt niet »vreezen; want meerderen zijn met ons »dan met hem!» Ook ziet men dikwijls in het nieuw Verbond hemelsche geesten toesnellen ter bescherming van hen aan wier gebeden zij hunne verlossing uit het vagevuur te danken hebben. Jammer dat een zekere geschiedschrijver ons alleen het feit verhaalt zonder den naam te noemen van een voornamen

*) Gennadius. defens. Conc. Flcr., sect. 5. — Raynand. Heter. Spirit. p. 2. s. 1. p. 6.

heer van zijnen tijd, wien dit persoonlijk overkwam.

Deze vorst bracht zijne jeugd door in aanhoudende vermaken en wierp zich onbezonnen en lichtzinnig in de armen der ijdelheid, der weelde en der verkwisting. Hij verspilde zijne eigene rijkdommen en de schatten van den staat in de allergrootste dwaasheden: zijn grootste hoogmoed bestond hierin, dat hij omgeven wilde zijn en gevolgd van eene groote menigte hovelingen en lijfknechten.

De preeken van een pater-Domini-kaan troffen eindelijk zijn hart en geen wederstand biedende aan de genade sloeg hij terstond de hand aan zijne bekeering. Hij riep alle zijne hovelingen te zamen en verklaarde hun rondborstig, dat hij zijn vroeger leven berouwde, alles wederom zooveel mogelijk goed wilde maken, van nu aan het geld den armen wilde geven, dat hij tot hiertoe in overtollige pracht had verkwist en derhalve een gedeelte van zijne dienaren van zijn dienst moest ontslaan. Op staanden voet legde hij zijn besluit ten uitvoer, Hij verdeelde het grootste deel

zijner schatten onder de armen en gaf veel geld aan de priesters, opdat zij dagelijks het H. Misoffer zouden opdragen tot lafenis der zielen in het vagevuur.

De van den dienst ontslagen hovelingen en vleiers waren geërgerd, dat van nu aan hun gemakkelijk en losbandig leven een einde moest nemen: daarom zochten zij hun heer in een kwaad daglicht te stellen en zwoeren ten slotte tegen hem samen. In den eersten tijd ruiden zij zijn volk op, hitsten een naburigen vorst tegen hem aan, en spiegelde dezen voor met de vleierendste woorden, dat nu het geschikt oogenblik gekomen was tot eene glansrijke wedervergelding, om de vroeger geleden nederlaag, omdat de onderdanen over hun heerscher ontevreden waren en de schatkist was uitgeput. De vorst liet zich overreden: vast besloten zijn geluk te beproeven, verzamelde hij zijne soldaten en rustte ze uit ten krijg. Hij liet door een heraut onder leugenachtige voorwendsels de vijandelijkheden aankondigen en den oorlog verklaren. De bekeerde koning stond over deze onvoorziene verklaring

verrast. Hij riep zijne raadsheeren en veldoversten te zamen en schilderde hun zijn toestand. De verraders gaven hem ten antwoord: »dat zij lust noch moed, »noch kracht hadden om te strijden.” »Ga heen,” zoo spraken sommigen, »ga »heen en roep de bedelaars te zamen, »die gij met weldaden overlaadt, als ook »de priesters, wier gebeden gij hoog- »schat; hun zegen, hunne gebeden en »psalmengezang zullen u van grooteren »dienst zijn, dan onze roestige zwaarden.”

Miskend en verlaten door hen, die den vorst alle weldaden te danken hadden, bleef hem niets overig, dan zich met eene kleine schaar trouwe verdedigers in eene sterke vesting te werpen en daar den bijstand van God, die de onschuldigen beschermt, af te wachten. Toen hij vernam, dat de vijandelijke troepen de grenzen waren overgetrokken, verdubbelde hij zijne gebeden en herinnerde God aan zijne bekeering, welke de oorzaak van den oorlog was.

Met deze gedachte bezield, nam hij op zekeren dag van de hoogte eens torens de vesting in oogenschouw.

Hij dacht, dat hij een leger zag

welks soldaten zilveren en gouden schilden en wapens droegen en 't geen hem te hulp kwam. Dat leger nadert met rassche schreden en heeft reeds den voet van den berg bereikt. Is het wellicht eene begoocheling? Met verwondering en vol vreugde snelt hij, van zijne kleine trouwe bende omringd, de onbekende vrienden te gemoet. Hij groet [den opperbevelhebber, die den vorst met de volgende woorden toespreekt: »Verre zij van u, o vorst, »alle vrees; wij komen u helpen: de »zege is ons beloofd. Wij zijn die schaar »van lijdende zielen, die door uwe ge»beden en voorspraak uit de vlammen »des vagevuurs verlost zijn. God laat »toe, dat wij voor onzen weldoener »strijden. Vertrouw! Op den dag van »den aanval zullen wij nog talrijker »zijn, want dan zult gij door uw medelijden nog meer zielen bevrijd hebben.»

Toen de verschijning verdwenen was, keerde de goede vorst verrukt en geroerd naar de vesting terug, ontvlamde den moed zijner getrouwe schaar en beloofde haar den besten uitslag.

Na ettelijke dagen zag men den trotschen vijand, zeker van de overwinning komen aanrukken. De belegerden, in plaats van zich te verschansen, trokken moedig in het veld en stelden zich voor de loopgraven in slagorde. Hun getal was klein, maar hun blik verried eene buitengewone voorzichtigheid en grooten moed. Plotselijk bemerkte de roover-aanvaller, dat het kleine leger ter rechter- en ter linkerzijde door onbekende soldaten is omringd; hunne wapenen en houding vervullen hem met ontzetting en schrik. Hij begrijpt, dat hier iets geheimzinnigs plaats heeft en eene volslagen nederlaag hem te wachten staat. Ook zijne soldaten waren vol angst en verklaarden, dat zij zich op zulken tegenstand niet verwacht hadden. De trotsche overmoed van hun aanvoerder week weldra; zonder een aanval te wagen zond hij afgezanten en bood den vrede aan. Zijn tegenstander was te christelijk gezind om dezen voorslag van de hand te wijzen. Hij verzocht zijnen vijand tot hem te komen, ontving hem met opene armen, kuste hem broederlijk

en verhaalde het voorgevallen wonder. De ontstelde vorst wilde de hemelsche schare zien, maar zij was onmiddelijk na het sluiten van den vrede verdwenen. Beide vorsten dankten God van ganscher harte, die zoo groote wonderen wrocht voor zijne dienaars. *)

11.

*Christina's martelaarschap der liefde
tot lafenis van de geloovige zielen
in het vagevuur.*

Een grootere liefde heeft niemand,
dan hij die zijn leven ten beste geeft
voor zijne vrienden. Joan. 15. 13.

Ons boekje zou zeer gebrekkig zijn, indien wij nalieten een woordje te zeggen over de onvergelykelijke liefde der H. Christina jegens de lijdens in het vagevuur. Wat wij van hare boetewerken en verstervingen, die zij zich oplegde tot troost der geloovige zielen, gelezen hebben, schijnt ongelooflijk, maar wordt door geloofwaardige geschiedschrijvers bevestigd. Deze verha-

*) Thomas Cantipe. »Apum," lib. 2. c. 53, n. 40.

len, dat de ziel der vrome maagd eens door de Engelen in het vagevuur werd gevoerd, om daar te aanschouwen alle pijnen en folteringen, die men er moet verdragen. Hierin is ook de oorzaak gelegen van haar onbeschrijfelijk medelijden. Van het vagevuur werd zij door de Engelen in den hemel gevoerd voor den troon van God, die haar de volgende woorden zeide: »Christina! hier »bevindt gij u in de plaats der eeuwige »zaligheid: ik laat u de vrije keus of »wel om van af heden onder de uit- »verkorenen te verblijven, of wel om »nog ettelijke jaren naar de aarde terug »te keeren, ten einde door uwe goede »werken de lijdende zielen te helpen: »in het laatste geval, keer terug naar »de aarde, om er een waar martelaar- »schap te verduren, de straf van on- »gelukkigen te verlichten en uwe kroon »heerlijker te maken?» De edelmoedige maagd gaf ten antwoord: »Heer, laat »mij naar de aarde gaan, om voor de »afgestorvenen te lijden: ik vrees geen »lijden, geene bitterheid!» Van af deze stonde begon zij de vreeselijkste boetewerken uit te oefenen, die men niet

kan lezen zonder te ijzen. Dat zij gedurende meerdere dagen vastte zonder het minste te nuttigen, hare tengere ledematen over doornen wentelde, haar lichaam kastijdde met scherpe en puntige geesels, dat alles scheen haar klein, ja onbeduidend. Meermaals sprong zij in het vuur en bleef als door een wonder ongeschonden bewaard; zij wierp zich in een toegevroren vijver, waarin zij naamloos lijden te verduren had. In haren heiligen ijver gaf zij haar lichaam over aan het draaiend rad eens molens of wel aan de verscheurende tanden van woedende houden: kortom alles verdroeg zij, alles leed zij, om hare ziel te zuiveren en de zonden van anderen af te boeten.

God liet toe, dat de zielen, die door haar boetplegingen verlost waren, haar verschenen en oprechten dank betuigden. Daardoor vermeederde steeds hare zucht naar lijden. Soms verschenen haar geheele drommen van verlost zielen, 't geen haar met eene bovennatuurlijke kracht vervulde. Van eene enkele verschijning willen we hier spreken. Lodewijk, graaf van Leon,

een dappere held, vereerde Christina op eene geheel bijzondere wijs; met geduld nam hij elk verwijt aan, dat zij hem deed, over de uitspattingen, waaraan hij zich schuldig maakte. Hij werd krank tot den dood toe, derhalve zond hij een bode tot Christina met het verzoek, zij moge komen, omdat hij voor zijn dood met haar over zijn zieleheil wilde spreken. Terstond gaf zij gehoor en volgde den knecht. Lodewijk wierp zich aan hare voeten en zeide haar weenend en zuchtend: »Gij dienaar des Gods, gij weet welk een groot »zondaar ik ben: wellicht moet ik na »weinig uren rekenschap afleggen van »mijne tallooze zonden voor den hoogsten Rechter. O gij, gij, die den Heer »zoo getrouw dient, verkrijg van hem »voor mij de genade, dat ik een oprecht »berouw over mijne zonden hebbe en »om wille zijner barmhartigheid vergiffenis verwerve; daarna bid voor »mijne arme ziel, opdat de pijnen, die »zij verdiend heeft in het vagevuur te »lijden door uwe voorspraak verkort »worden.»

Christina bad veel, zeer veel voor

Lodewijk en de berouwvolle graaf overleed zacht en zalig in den Heer, nadat hij zich door eene rouwmoedige biecht met den hemel had verzoend. Na weinige dagen verscheen hij aan Christina en zeide. »O dienaress van God, indien »gij wist tot welke smartvolle folteringen ik veroordeeld ben, dan haddet »gij het grootste medelijden met mij! »Om wille der barmhartigheid Gods »smEEK ik u nogmaals uwe gebeden »te verdubbelen, opdat ik van het vagevuur bevrijd worde.” Door medelijden bewogen antwoordde Christina: »Ga in vrede, lijdende ziel; ik ben bereid om de helft der folteringen, die »gij nog lijden moet ten einde aan de »Goddelijke rechtvaardigheid te voldoen »door mijn lichaam af te boeten.” Christina bezocht bij voorkeur die plaatsen. waar Lodewijk zich aan zondige vermaken had overgegeven; daar weende zij de bitterste tranen en besproeide de aarde met haar bloed tot delging zijner zonden. In deze boete volhardde zij totdat de entslapen graaf haar wederom verscheen, omgeven van een stralenkrans. Met de hartroerendste

woorden bedankte hij Christina voor de pijnen, die zij had willen verdragen om zijne schuld te betalen en ging dan ten hemel. De H. Maagd volgde hem met de oogen en vond hierin nieuwe vreugde, eene nieuwe vergelding voor al haar lijden. *)

12.

Maria de moeder van God is ook de moeder der geloovige zielen in het vagevuur.

Ik ben de moeder der schoone liefde en der heilige hope. Eccl. 24. 24.

In de openbaring van de H. Gertrudis geeft de koningin des hemels zich zelve den naam van: »Moeder der geloovige zielen in het vagevuur.” »Ik ben,” zegt zij tot deze Heilige, »de moeder van allen, die in het vagevuur lijden; »mijne voorspraak verlicht de straffen, »die zij moeten verduren.” Wie durft loochenen dat, terwijl de Heiligen door hunne voorspraak de verlossing der lijdende zieltjes verwerven, de Moeder

* L. Sur. Vita mirab. Christ. 23 Junii. — Dionys. Carth. De quatuor novissimis. c. 50.

van God, die oneindig boven alle Heiligen verheven is, niet hetzelfde voorrecht zou bezitten, zij die door ons begroet wordt met den titel van troosteres der bedrukten en moeder der barmhartigheid?

De H. Petrus Damianus verhaalt, dat eene ziel, die uit het vagevuur verlost was, hem had verzekerd, dat op den feestdag van Maria-Hemelvaart een grooter aantal zielen uit het vagevuur werd bevrijd, dan de stad Rome inwoners telde. Daarna verhaalt hij liet volgende voorbeeld uit het leven eens priesters, die eene wonderbare verschijning had gehad in eene der beroemdste kerken van Rome in de basilica van de H. Cecilia. Het scheen hem toe als ware hij uit den slaap gewekt geworden door een ontslapen vriend, die hem naar de genoemde kerk geleidde. Daar zag hij eene menigte heilige maagden, Cecilia, Agnes, Agatha en onderscheidene andere, die om een heerlijken troon geschaard waren waarop de koningin des hemels nederdaalde: ontelbare Engelen en Heiligen vormden haren hofstoet. Maria

had een gebiedend maar vriendelijk
gelaat. Er verscheen eene arme kleine
vrouw in eene ongewone kleeding; hare
schouders waren met een kostbaren pels
bedekt. Ootmoedig wierp zij zich aan
de voeten der glorievolle moeder van
God, vouwde hare handen samen en
zeide zuchtende en weenende: »O moe-
»der der barmhartigheid, in uwe on-
»eindige goedheid smeeik ik u, heb
»medelijden met den ongelukkigen Jo-
»annes Patrizi, die zoo even komt te
»sterven en in het vagevuur een naam-
»loos lijden moet verdragen." Dat
smeekgebed herhaalde zij tot tweemaal
toe met de grootste godsvrucht zonder
het kleinste antwoord te ontvangen.
Eindelijk verhief zij nogmaals biddende
hare stem: »Goedertierene koningin gij
»weet het immers, ik ben de arme
»bedelares, die met lompen bedekt bij
»den ingang uwer basilica de geloovigen
»om een aalmoes smeeik. O hoe beefde
»ik van koude! Daar kwam Joannes
»en toen ik hem in naam der H. Maagd
»iets vroeg, nam hij dezen kostbaren
»pels van zijne schouders en schonk
»hem mij. Zoo groote barmhartigheid

»om uwentwil verdient toch voorzeker
»eene belooning.»

Bij deze woorden wierp de goeder-
tierene moeder een blik van liefde op
de smeekende en zeide: »De man voor
»wien gij bidt, is om zijne talrijke en
»zware zonden tot een langdurig en
»groot lijden veroordeeld: wijl hij ech-
»ter twee voortreffelijke deugden heeft
»beoefend barmhartigheid jegens den
»arme en vereering mijner heiligdom-
»men, zal hem genade geworden.»

De tegenwoordige Engelen en Heili-
gen baden ook voor de lijdende ziel.
Maria gaf bevel, dat men Joannes voor
haren troon zoude brengen. Terstond
verscheen hij onringd van straffende
geesten, bleek, ontsteld en in ketenen
geklonken. De H. Maagd beval, dat
men Joannes van de ketenen zoude
ontdoen, om zich bij de zaligen te kun-
nen voegen. Nadat dit bevel was uit-
gevoerd, verdween de verschijning, ter-
wijl in de kerk de grootste stilte
heerschte.

Van af dit oogenblik liet de priester,
die met deze verschijning was begun-
stigd geworden niet na te verkondigen

de barmhartigheid der allerheiligste Maagd Maria jegens de geloovige zielen in het vagevuur die haar tijdens het leven vereerd hadden en jegens den arme barmhartig geweest waren. *)

13.

God schenkt aan de Heiligen in den hemel groote genaden ten gunste van de lijdens in het vagevuur.

Weet, dat de Heer wonderen gewrocht heeft, om zijne Heiligen: de Heer zal mij hooren als ik tot hem roep. Ps. 4: 4.

Volgens de leer van de H. Augustinus en Thomas is het zeker, dat de Heiligen door hunne machtige voorpraak van God de verlossing der lijdende zielen kunnen verwerven. Een enkel voorbeeld willen we verhalen uit het leven van Dagobert I, koning van Frankrijk.

Ausould, bisschop van Poitiers, was als gezant naar Sicilië gereisd om daar eenige belangen der kerk te regelen.

*) S. Petrus Damianus, Opuse. 34 c. 4; Theophilus Raynand. Het. Spirit. p. p. 2. s. 3. p. 2. q. 2.

Toen hij na afgedane zaak tevreden naar huis terugkeerde en naar Marseille stevende, verhief zich eensklaps een hevige storm, die hem op een klein woest eiland wierp. Daar leefde een kluizenaar, een getrouwe dienaar Gods, met name Joannes, die in de geheele omstreek als een Heilige vereerd werd en tot wien men van heinde en verre kwam, om zich in zijne gebeden aan te bevelen. De bisschop verliet het schip, begaf zich naar de kluis en onderhield zich met den vromen man over hemelsche dingen, in het bijzonder over de heerlijkheid van het Paradijs.

Na dit geestelijk onderhoud vroeg Joannes den bisschop naar het diocees, dat hij bestuurde, naar de oorzaak en het doel zijner reis, enz. enz. Toen hij vernomen had, dat de kerkvoogd in Frankrijk te huis behoorde en van Sicilië naar zijn land terugkeerde, vroeg hem Joannes of hij ook kennis droeg van het vroom en stichtend leven van koning Dagobert. De Prelaat verhaalde wat hij wist, namelijk dat de koning na ongelukkige veldtochten zich aan de deugd had overgegeven en nu slechts

lee
vo
pr

ze

»

D

b

n

C

c

t

leefde voor de verheerlijking der Kerk, voor het bouwen en versieren van prachtige heiligdommen.

Joannes onderbrak hem: »mij dunkt,» zeide hij den bisschop, »dat gij nog »niet weet dat Dagobert gestorven is.» De kluizenaar verhaalde den verbaasden bisschop de volgende verschijning, waarmee hij was begunstigd geworden. Op zekeren morgen was ik, afgemat door lang nachtwaken, in slaap gevallen, toen eene eerbiedwaardige gestalte met witte haren mij wakker schudde en zeide: »Sta op en begeef u terstond »in het gebed om de Goddelijke barmhartigheid voor den koning Dagobert »af te smeeken, want hij is heden »overleden.» Toen de dienaar Gods begon te bidden, zag hij op de golven midden in zee een aantal helsche geesten, die door bijzondere toelating van God het lichaam van koning Dagobert met zich sleepten. Haastig stuurden zij hun vaartuig naar een eiland en pijnigden hun offer gedurende de overvaart op eene afschuwelijke wijs. De ongelukkige koning riep met luider stem de H. H. martelaars Dionysius en Mauri-

tius te zamen met den H. bisschop Martinus om hulp aan. Tijdens zijn leven had Dagobert allen op eene bijzondere wijs vereerd, daarom koesterde hij nu de hoop door hunne voorspraak uit de handen zijner beulen bevrijd te worden. Een oogenblik later bedekt de hemel zich met zwarte wolken, een onweder breekt los; de donder rolt van den eenen kant naar den anderen en verschrikkelijke bliksemschichten doorkruisen de lucht en treffen de helsche geesten. Te midden van dien storm verschenen drie witte gestalten, schitterend als de zon. Zij vertoonden zich aan Dagobert en zagen hem weemoedsvol aan. Hij wendde zich biddend tot hen: »O wie zijt gij? komt gij mij »eindelijk verlossen.” Zij antwoordden: »wij zijn Dionysius, Mauritius, en Martinus; op uwe smeekingen snelden »we toe, om u uit het gevaar te ver»lossen en ter eeuwige gelukzaligheid »te geleiden.” — Met een dreigend gebaar verhieven de Heiligen hunne handen tegen de helsche geesten, ontrokken hun het bevend offer en joegen ze op de vlucht: zij omhelsden Dagobert,

tro
me
de
»is
»h
»z
»v
»v
6a

v
r
s
c
v

troostten hem en droegen hem ten hemel, zingende met hemelsche tonen de woorden van den Propheet: »Zalig »is hij, dien gij u uitkiest en aantrekt; »hij zal wonen in uwe voorzalen: hij »zal verzadigd worden van de goederen »van uw huis; uw tempel is heilig, »wonderbaar uwe gerechtigheid. (Ps. 64. 5.)”

De bisschop verbreidde dit verhaal van den vromen kluizenaar in Frankrijk: in latere dagen werd deze geschiedenis in haar kleinste bijzonderheden gebeiteld in den marmeren grafsteen van koning Dagobert in de kerk van den H. Dionysius, om het volk aan te zetten en de koningen en prinszen op te wekken zich door de vereering der Heiligen hunne bescherming waardig te maken en te verzekeren. *)

*) Aymoinas. 1. 4. Hist. c. 24. — Theoph. Rayn. Heter. Spirit. 9. 3. sect. 3. 9. 2 p. 2.

*Vele zielen worden uit het vagevuur
verlost door de gebeden van
een Heilige.*

Hij zendt u hulp uit zijn
heilgdom. Ps. 19. 3.

Wat wij in het vorig hoofdstuk gehoord hebben van de machtige voorspraak der Heiligen tot lasenis der lijdende zielen, herinnert ons aan een zelfde wonder gedaan door den dienaar Gods Joannes van Nivelles, domproost van het kapittel te Luik.

Op zekeren dag hield een missionaris uit Engeland eene verpletterende preek over de beledigingen, die God door de zondaars aangedaan worden. Eene wereldsgezinde dame, wier gedrag veel te wenschen overliet, werd zoo zeer door de genade des H. Geestes getroffen en door eene zoo heilzame vrees voor Gods strafgerechtigheid aangegrepen, dat zij het besluit nam ten aanschouwen van de geheele wereld boetvaardigheid te doen, »Mijn vader,» riep zij weenende met luider stem onder de preek,

»mijn vader, eene ongelukkige zondares
»wenscht terstond te biechten!”

De missionaris bewonderde haar groot geloof, verzocht haar tot het einde der preek te wachten en de aandacht der aanwezigen niet te storen. Een oogenblik hield zij zich stil, maar het be-
rouw preste haar hart met zoo groot geweld, dat zij wederom riep: »Ik bid
»u, dienaar Gods, verlaat een enkel
»oogenblik den kansel, om mij mijne
»groote en ontelbare zonden te verge-
»ven.” De priester gebod haar nog-
maals te zwijgen er bijvoegende; dat
hij niet meer veel te zeggen had en
dan bereid was haar te troosten. Op
het einde van zijn sermooon vatte hij
al het verschrikkelijke en afschuwelijke,
wat hij over de boosheid der zonde
gezegd had, te zamen. Onder deze
woorden staat de dame op en roept
voor den derden keer als buiten haar
zelve: »Mijn vader, toef niet, kom
»spoedig, want de smart breekt mijn
»hart, ik sterf”.... zij zonk ter aarde
en was dood. — Groot was de ontzetting,
groot de schrik der aanwezenden en
overgroot de smart van den priester.

Het smartte hem bitter, dat hij geen gehoor had gegeven aan de bede der arme zondares, die naar de kwijtschelding harer zonden snakte. Nadat de eerste ontroering voorbij en hij zelf van zijnen schrik bekomen was, smeekte hij zijne toehoorders met hem Gods barmhartigheid af te smeecken voor hare arme ziel en God te bidden, dat Hij hem zoude bekend maken met haren toestand, om iets te kunnen doen tot lafenis harer ziel. Toen de missionaris in zijn klooster was teruggekeerd, sloot hij zich drie dagen lang in zijn cel op en bad aanhoudend tot God zonder iets te nuttigen of de minste ruste te nemen. In den derden nacht verscheen hem de pas ontslapene met een van blijdschap stralend gelaat en met een gloriekrans omgeven, zeggende: »Ik ben de zondares voor welke gij »zooveel gebeden hebt; ik ben verlost »van de pijnen des vagevuurs, die ik »voor mijne ontelbare zonden verdiend »had. Na ga ik ten hemel, daar zal »ik uwe voorspreekster wezen.”

Wijl de Pater aan de waarheid der
verschijning scheen te twifelen, voegde

zij er nog bij: »Ik zal u een bewijs
geven, waaraan gij de echtheid dezer
»verschijning erkent: heden is de groote
»dienaar Gods Joannes van Nivelles,
»proost van het kapittel te Luik, het
»eeuwige leven ingegaan. Gedurende
»zijn geheel leven was hij de weldoener
»der armen, wien hij hulp verleende
»naar de ziel en het lichaam. Na zijn
»dood heeft God hem de genade ge-
»schonken, om aan de lijdende zielen
»veel goeds te bewijzen: hij verlost
»een groot aantal uit de vlammen des
»vagevuurs. Terwijl de Engelen hem
»naar het hemelsch Jeruzalem bege-
»leidden, zag hij de ongelukkige in het
»vagevuur lijdende zielen: onder haar
»herkende hij velen, die hij door zijne
»boetewerken de genade der bekeering
»had verworven. Toen wendde hij zich
»tot de Goddelijke barmhartigheid,
»smeeke haar door de verdiensten van
»Jezus-Christus en werd verhoord. Een
»groot getal verlost zielen volgde hun
»weldoener. Onder deze bevoorrechte
»schaar bevond ook ik mij: doch alvo-
»rens den hemel in te gaan, laat God
»toe, dat ik tot u kome, om u te

»danken dewijl uwe heilige woorden
»mijnen geest hebben verlicht en gij mij-
»ner in uwe gebeden indachtig waart.”

Zoodra de verschijning verdwenen was, zette de pater zich neer om naar Luik te schrijven en ontving van de kanunniken de stellige verzekering, dat de eerw. Joannes juist op denzelfden dag en in hetzelfde uur de wereld verlaten had.

Zie, zoo eindigt de geschiedschrijver, welke eer hun ten deel valt, die hun tijd voor het zieleheil van anderen besteden. *)

15.

*De smarten van een overledene vallen
ten deel aan een levende.*

De overledene rechtvaardige vervloekt
den nog levenden goddelooze, Sap. 4. 16.

Een jager liet bij zijn sterven zijnen zoon drie prachtige valken na. Twee valken behield bij voor zich, den derden echter verkocht hij, wijl hij de opbrengst er van onder de armen wilde

*) Thom. Cant. pr. 1. 2. Apum c. 3. S. 5.

verdeelen tot lafenis van de ziel van zijn vader. De zoon wilde de besten voor zich behouden en den andere verkoopen: maar terwijl hij ze op de proef stelt, ontsnapt een der besten aan zijne handen en vliegt weg. Hij roept en fluit, maar alles te vergeefs. Hierop zeide hij bij zich zelve: »vlieg weg tot zielerust van mijn vader!»

Of deze geschiedenis waar of valsch is, laat ik in het midden; zeker echter is het, dat zij zonneklaar te kennen geeft de handelwijs van vele kinderen ten opzichte hunner overledene ouders. Ziehier een voorbeeld:

Een dappere strijder had lange jaren in den oorlogstijd onder Karel den Grootten gewichtige en eervolle ambten bekleed. Hij leefde christelijk, was tevreden met zijne inkomsten en wars van iedere daad van geweld of roofzucht: het krijgsalarm verhinderde hem niet in het nakomen zijner eerste plichten. Intusschen was hij in eene menigte kleine fouten, meer of min eigen aan personen, die ambten bekleeden, gevallen. Hij was grijs geworden in den krijgsdienst, toen hij door eene doode-

lijke ziekte getroffen werd. In deze oogenblikken ontbood hij zijn verweesden neef, dien hij als een vader beminde en zeide hem: »Ik kan u niets nalaten »mijn zoon; ik bezit slechts mijne wapenen en mijn strijdros. Dringend bid »ik u om het laatste terstond na mijn »dood te verkoopen, om de opbrengst »er van onder de priesters en armen »te verdeelen, opdat de eersten het »H. Misoffer tot lafenis mijner ziel »opdragen en de laatsten mij door »hunne gebeden helpen.”

De neef door deze woorden tot in het binnenste van zijn hart getroffen, beloofde hem onder eede nauwgezet zijn wensch na te komen: maar ter nauwernood was de oom overleden, of hij nam het paard maakte er eenige rijtoeren mee en vergat zijne belofte geheel en al.

Na verloop van zes maanden verscheen hem op zekeren morgen de afgestorvene en deed hem de bitterste verwijten: »Ongelukkige,” zeide hij, »gij hebt niet de geringste zorg voor »mij gedragen, om de belofte aan een »stervenden oom gedaan te vervullen,

»Do
»loo
»ik
»pij
»ze
»fer
»nu
»gi
»be
»sc
»zu
»d
»v
ve
vo
de
st
bi
le
so
h
z
t
h
s
l
c

»Door uw ontrouw en uw meedoogen-
»loos hart draagt gij de schuld, dat
»ik in het vagevuur onbeschrijfelijke
»pijnen moet verduren. Wat zal ik u
»zeggen?... God heeft zich mijner ont-
»fermd. Hij heeft mijn kerker geopend,
»nu ga ik ten hemel; gij echter,
»gij zult tot straf spoedig sterven en
»behalve den tijd, dien gij voor eigene
»schuld in het vagevuur moet boeten,
»zult gij ook nog den tijd moeten lijden,
»dien de Goddelijke barmhartigheid mij
»verkort heeft.” — Na deze woorden
verdween hij. Alles gebeurde, zoo als
voorspeld was. Na eenigen tijd wordt
de neef tot den dood toe krank: ter-
stond laat hij een priester roepen,
biecht zijne zonden met het grootste
leedwezen en verhaalt dezen de ver-
schijning. Niet zoodra had hij zijn ver-
haal geëindigd, of hij overleed, om
zonder twijfel in het vagevuur de fol-
teringen te lijden, waarin hij zijn oom
had laten smachten.

Leert uit dit voorbeeld, zegt de
schrijver, hoe zeer de ondankbaarheid den
Heer onaangenaam is: hoe streng Hij
de ouders of kinderen tuchtigt, die aan

den plicht der dankbaarheid te kort doen of ze vergeten. *)

16.

*De dankbaarheid der geloovige zielen
jegens hare weldoeners.*

Zalig die der armen en dorstigen
indachtig is, want op den dag des on-
geluks zal de Heer hem redden.

Niet alleen de H. Kerkleeraars, maar ook de Kerk zelve in de getijden der overledenen past bovenstaande woorden van den koninklijken zanger toe op de geloovige zielen in het vagevuur. Werkelijk, deze bevinden zich in den hulpbehoevendsten toestand, omdat zij zelve zich niet helpen kunnen. Dringend roepen zij om onze hulp en verspreken ons een rijk loon als wij haar verlossen. Uit de reeds aangehaalde voorbeelden hebt gij het reeds opgemaakt. Ziehier een ander:

Willem Friessen, een bekend boekdrukker in Keulen, schreef in het jaar 1649 aan P. Jacob Montfort, een Jesuïet,

*) Thomas Cantipr. 1. 2. Apum. c. 53. n. 25.

die door zijn voortreffelijk boek — Over de barmhartigheid jegens de geloovige zielen — de godsvrucht jegens de lijdende Kerk in het bijzonder zeer had bevorderd den volgenden brief:

Zeer Eerwaarde Pater,

Door dit schrijven deel ik u mede de wonderbare genezing van mijn zoontje en mijne vrouw. Op de feestdagen heb ik het boek, dat ik van U, Eerw., ontvangen heb om te drukken en 't geen handelt over de liefde die men den afgestorvenen verschuldigd is, gelezen.

In die oogenblikken, dat ik het werkje las ontving ik de droevige tijding dat mijn vierjarig zoontje krank tot den dood was. De ziekte nam dermate toe, dat mijn kind zich weldra in levensgevaar bevond. De geneesheeren hadden alle hoop op redding verloren. Ik echter voedde de hoop, dat mijn kind wederom zou genezen, indien ik eene gelofte deed tot lafenis der zielen in het vagevuur.

In den vroegen morgen heb ik mij ter kerke begeven en daar met bijzon-

dere godsvrucht de Goddelijke barmhartigheid aangeroepen. Tegelijkertijd deed ik de gelofte een honderdtal van die boekjes, welke handelen over de barmhartigheid jegens de lijdende zielen ten geschenke te geven aan verschillende kloosters en priesters, opdat door de lezing van dat werkje hunne harten mogen worden ontstoken aan ware liefde voor de afgestorvenen. Na gedane gelofte begaf ik mij met het grootste vertrouwen naar huis en bevond werkelijk, dat mijn kind aan de beterhand was. Mijn zoon verlangde zelfs iets te eten, want sedert vele dagen had hij niet het geringste genuttigd. Den volgenden dag was hij reeds zoo gezond, dat hij het bed verliet, lastig door het huis rondliep en at met een eetlust, als ware hij niet ziek geweest.

Daar ik deze onverwachte genezing als eene genade des hemels beschouwde begaf ik mij met honderd boekjes naar het klooster der Paters-Jesuiten en verzocht hen, dat zij toch eenige naar goedvinden voor zich zouden behouden, en de goedheid te hebben om de overigen onder de verschillende

klo
len,
gev
wor
wel
der
J
vlo
on
op
do
ov
zo
en
g
be
w
v
b
a
c
C
l
:

kloosters en priesters te willen verdeelen, opdat de genade die mij ten deel gevallen was, aan iedereen zoo bekend worden en om elkeen daardoor op te wekken tot hulp en bijstand der lijdende zielen.

Nog geene drie weken waren vervlogen, of ik werd door een grooter ongeluk getroffen. Mijne vrouw werd op zekeren dag als zij naar huis ging door een zoo hevig beven en sidderen overvallen, dat zij machteloos ter aarde zonk. Het kwaal werd van dag tot dag erger, ja zoo erg, dat zij niet alleen geen spijs nam, maar ook van de spraak beroofd werd. Alle middelen der kunst waren vruchteloos. Het kwam zelfs zoo ver dat men de sterfkaars aanstak. De biechtvader, die haar bijstond, had ook alle hoop verloren en troostte mij met de woorden, dat ik in den wil van God moest berusten, mij aan dien allerheiligsten wil onderwerpen, wijl God mijne lieve vrouw wilde bij zich hebben. — Daar ik echter een zeer groot vertrouwen op de reeds ondervonden hulp der zielen in het vagevuur stelde, liet ik den moed niet zinken en koos-

terde nog altijd de hoop op hare genezing.

Ik begaf mij wederom naar de kerk, wierp mij neder aan te voeten van het altaar van het allerheiligste Sakrament en bad opnieuw den Allerhoogste met zoo groote godsvrucht, als het eenen man mogelijk is, die zijne vrouw lief heeft: »Heer,” zoo bad ik, »Gij zijt zoo barmhartig, dat Gij uwe genade verdubbelt. Ik smeeek u om wille »van uwe oneindige goedheid, laat »niet toe, dat de dood mijner vrouw »de vreugde en den troost vergalt, die »ik door de genezing van mijn zoon »gesmaakt heb.” Na dit gebed vernieuwde ik de vroegere gelofte, ja verdubbelde ze en beloofde tweehonderd exemplaren van het genoemde werkje onder vrome personen te verdeelen. Tegelijk klaagde ik mijn leed aan de zielen in het vagevuur en bezwoer haar uit liefde jegens God zich mijner te ontfermen en voor mij bij God te willen bidden: ik herinnerde haar aan mijn vurig verlangen, om haar naar best vermogen te helpen.

Nauwelijks had ik dit gebed geëin-

gedigd, zie, daar kwamen mij reeds op den terugweg de gezellen te gemoet en boodschapten mij zeggende: »dat »mijne vrouw aan de beterhand was »en alle bewusteloosheid reeds had op- »gehouden." Terstond ijldde ik naar huis en bracht de zieke spijzen: met smaak nuttigde zij een weinig, zoodat mijne hoop op spoedig herstel grooter werd. En werkelijk binnen korten tijd was de kranke geheel en al hersteld, zoodat zij persoonlijk met ons naar de kerk ging om den Gever van alle goed haren dank te betuigen voor de herwonnen gezondheid.

Ik droeg zorg dat in het eigen oogenblik de beloofde boekjes naar het College der Paters-Jesuieten, naar het klooster der Dominikanen en andere kloosters gebracht werden, opdat in alle plaatsen de geloovigen aangespoord werden tot liefde voor de lijdende zielen.

U, Eerw., moogt mij alle geloof schenken: ik roep God tot getuige aan dat de zaak zich werkelijk naar mijn verhaal heeft toegedragen. Doch tevens bid ik u, dat gij wegens de dubbele

genade te zamen met mij den goeden God dank zegt.

Alvorens wij in dit hoofdstuk afscheid nemen van de dankbare zielen in het vagevuur, willen we nog een voorbeeld verhalen, naar aanleiding der woorden van de H. Schrift: »Ik heb »goed gedaan en zijne weldaden ver- »golden.” Jud. 9: 16.

Nergens treffen wij eene grootere en oprechtere dankbaarheid aan, dan bij de zielen, die uit het vagevuur verlost zijn.

Een zeker man in Bretagne leidde in weerwil van zijne uitgebreide handelszaken een vroom en godvruchtig leven. Onder zijne vele deugden schitterde vooral uit zijne groote liefde tot de zielen in 't vagevuur, voor wie hij bad, aalmoezen gaf, boeteplegingen deed en andere verdienstelijke werken verrichtte. Nooit ging hij een kerkhof voorbij of hij knielde zonder het menschelijk opzicht te vreezen op de graven neer, om een kort gebed te storten voor de lichamen die daar begraven lagen. God openbaarde door een eigenaardig wonder, dat Hij

welgevallen had in zijn ijver en zijne getrouwheid. De voorbeeldige christen werd krank tot den dood toe: terstond deed hij den priester ontbieden om de H. Teerspijs, naar welke hij smachtend reikhalsde, wyl hij haar met volle recht beschouwde als het krachtigste middel tegen alle bekoringen. De pastoor had belet en zond zijn kapelaan, die den dienaar Gods troostte, bemoeide en versterkte met de laatste H. H. Sakramenten. Toen de kapelaan naar de kerk terugkeerde en het kerkhof voorbij kwam, gevoelde hij, dat hij door eene onzichtbare kracht werd teruggehouden, zoodat hij geen voetstap kon verder zetten. Verstomd en verschrikt ziet hij naar alle kanten en bemerkt dat de kerkdeur wagenwijd open staat, niettegenstaande hij zeer wel wist deze tot tweemaal bij het uitgaan toe te hebben gesloten. Terwijl hij zelf zich afvroeg wat deze gebeurtenis konde te beteekenen hebben, hoorde hij op het kerkhof eene stem, die met duidelijke woorden riep: »Dorre »gebeenderen, hoort het woord des »Heeren! dooden staat op! (Ezech, 37;

»6.) Komt allen die reeds ten hemel
»zijt gegaan, om voor uw pas ont-
»slapenen weldoener te bidden: nooit
»kunnen wij hem het goede vergelden,
»dat hij ons in zijne liefde heeft bewe-
»zen, ons namelijk, wier lichamen op
»dit kerkhof den dag der opstan-
»ding verbeiden.” — Na deze woorden
hoorde de priester een ongewoon ge-
druisch; het scheen hem toe als vlogen
de dooden uit hunne graven, om let-
terlijk het woord van Ezechiël te be-
waarheden: »Het ving aan te ruischen
»en, zie, er ontstond beweging; het
»gebeente naderde het gebeente, ieder
zijn lidmaat.» (Ezech. 37: 7.)”

In hetzelfde oogenblik scheen de kerk
door een wonderbaar licht verlicht. De
afgestorvenen rangschikten zich in het
koor en begonnen met bovenaardsche
stemmen op solemneele wijs de getijden
der dooden te zingen. Na geëindigd
officie hoorde men wederom dezelfde
stem die het eerst gesproken had: zij
gaf den dooden bevel om naar hunne
graven terug te keeren, terwijl de
altaarkaarsen eensklaps waren uitge-
doofd.

De priester, die op zijne plaats was moeten blijven staan en ter nauwernood adem scheppen durfde, kon nu eerst ongehinderd de kerk ingaan, om het Ciborie in het Tabernakel te bergen. Hierop snelde hij ijlings tot den pastoor, om hem de verschijning mede te deelen. Deze was niet weinig verbaasd over het verhaal en hechtte geloof aan de geheele toedracht der zaak.

In het oogenblik dat hij zeide zich te moeten vergewissen van den dood des zieken, klopte iemand aan de deur. Een bode brengt de treurmare; de kranke was juist gestorven in het uur der verschijning.

De Kapelaan werd hierdoor zoo zeer getroffen, dat hij der wereld vaarwel zeide en in het klooster van den H. Martinus te Tours trad, waarvan hij later de overste werd. Zijn geheel leven lang bad hij voor de geloovige zielen in het vagevuur met de vaste overtuiging, dat deze hem ook zouden helpen op den dag des gerechts. *)

*) P. Jacob Hautin, S. J. Put. c. def. 1. 1. c. 5. a. 3. — St. Alex. Regala Triumph. anim. p. 2. c. 22. cr. 1. — P. Mart de Roa. De statio anim. c. 21.

17.

*De straffen des vagevuurs schijnen
den geloovigen zielen van
langen duur.*

Wee mij omdat mijn verblijf
verlengd is. Ps. 19. 5.

De H. Augustinus keurt zeer af de vermetelheid van een christen zijner dagen, die durfde beweren, dat men in het vagevuur niet behoefde te vreezen voor het vuur, omdat men slechts een korten tijd er mede werd bestraft.

»Het komt mij er niet op aan,» zoo dacht hij, »hoe lang ik in het vagevuur »moet lijden, als ik eindelijk den hemel »inga.» De H. Kerkleeraar gaf hem ten antwoord »niemand spreke zoo, want »de pijn door het vuur des vagevuurs »veroorzaakt, is smartvoller dan elke »andere pijn op de aarde, hoe vreeselijk »zij ook zijn moge.»

Het volgende verhaal zal het ons duidelijk maken. Twee vrome ordespriesters waren met allen mogelijken ijver op hunne heiliging bedacht. Beziel met denzelfden geest voor het gebed,

de boetvaardigheid en de versterving, waren zij zoo nauw door de banden der innigste vriendschap aan elkander gehecht, dat men in waarheid van hen mocht zeggen: »Eene ziel in twee lichamen.»

Zij hadden samen een heilig verbond gesloten, om altijd voor de eer van God te arbeiden; het eerst en het stiptst in het koor te zijn, voor het zieleheil van anderen te werken en naar best vermogen de regels en de tucht van het klooster getrouw na te komen en te onderhouden. Een van beiden werd zoo gevaarlijk ziek, dat hij den dood nabij scheen. Nu had hij eene verschijning van eenen Engel, die hem boodschapte, dat hij weldra sterven moest en als straf voor zijne kleine fouten, feilen en gebreken zoo lang in het vagevuur moest lijden, totdat men eene H. Mis voor hem gelezen had: dan eerst zoude hij den hemel ingaan, om het welverdiend loon voor zijn zielenijver en zijne godsvrucht te ontvangen.

Deze tijding vervulde zijn hart met de grootste vreugde. Terstond liet hij

zijn vriend roepen, verhaalde hem de verschijning, deelde hem mede, dat hij niet lang meer zou leven en slechts een korten tijd in het vagevuur behoefde te lijden. Terzelfder tijde smeekte hij hem dringend om wille hunner broederlijke vriendschap zoo spoedig mogelijk na zijnen dood het H. Misoffer tot lafenis zijner ziel te willen opdragen, ten einde weldra de eeuwige vreugde des hemels te mogen ingaan. De goede pater zeer ontsteld en diep bedroefd over het verlies dat hij spoedig moest ondergaan, beloofde alles aan zijn boezemvriend en hield getrouw zijn woord: want nauwelijks had de dood den volgenden morgen zijn offer opgeëischt of hij snelde naar de kerk, begaf zich naar de sacristie, kleeedde zich in de H. Misgewaden en trad naar het altaar om de H. Mis te lezen. Hij bad met buitengewone godsvrucht en smeekte God in naam van zijnen Zoon, die onder broodsgedaante op het altaar tegenwoordig was, om de ziel van zijn vriend in de glorie des hemels op te nemen.

Gedurende de dankzegging na de H.

Mis verscheen hem zijn vriend met een van blijdschap stralend gelaat; maar ook met een zweem van kommer en leed: »Mijn broeder,” zoo sprak de overledene, »waar bleef uwe getrouwheid? Hoe slecht hebt gij uwe belofte »gehouden? Gij verdient, dat God »evenmin medelijden met u heeft!” »En waarom?,” vroeg de andere; »Gij »hebt mij langer dan een jaar laten »wachten alvorens gij of een andere »pater eene enkele H. Mis voor mij »laast, waardoor ik zoo ras zou zijn »bevrijd geworden. Houdt gij dat niet »voor eene gruwzame onbarmhartigheid?”

»Waarlijk gij doet mij verstommen,” zeide de Pater, »want zoo even kom »ik de H. Mis te lezen: hoe komt het »u in de gedachte, dat ik een jaar »gewacht heb, daar gij ons eerst voor »weinige uren hebt verlaten! Uwe be- »grafenis heeft nog niet plaats gehad: »wilt gij zelf u hiervan overtuigen, »kom dan mee, uw lijk ligt op de baar »en is wellicht nog warm!”

De overledene zag zijnen vriend aan met een blik vol medelijden zeggende:

»O hoe ontzettend groot zijn de folte-
»ringen, daar een enkel uur in het vage-
»vuur doorgebracht den duur van dertig
»jaren schijnt te hebben! Geloofd zij de
»Goddelijke barmhartigheid die ze verkort
»heeft! Ik prijs uwe liefde, mijn broeder,
»en dank u van ganscher harte. In den
»hemel, werwaarts ik mij begeef, zal
»ik God bidden, dat Hij u vergelde,
»wat gij voor mij gedaan hebt, opdat
»wij eens te zamen in de eeuwige
»glorie en gelukzaligheid zoo vereenigd
»worden, gelijk wij het waren in de
»dagen van ons lijden en van onzen
»strijd op de aarde. Moed dus! op
»weerziens!»

De schrijver eindigt het verhaal met
de woorden van den H. Augustinus:
»Een kort lijden in het vagevuur is
»smartelijker dan al het lijden van den
»H. Laurentius op den gloeienden roos-
»ter. *)

*) Jos. Harolus. De animabus, serm. 100.

18.

*Het lijden in het vagevuur is in
evenredigheid met het bedreven
kwaad.*

Waarmede iemand heeft gezondigd,
daarmede wordt hij gestraft. Sap. 11. 17.

In de openbaringen van de H. Birgitta vinden wij wonderbare verschijningen van de zielen in het vagevuur opgeteekend, des die te geloofwaardiger zijn, omdat deze door groote geleerden zijn onderzocht en als waar bevonden geworden, zoodat men het beeld der genoemde Heilige met het volgend schoon opschrift, 't geen de H. Schrift op de vrome Judith toepast, zou mogen omgeven: »Alles wat gij gezegd hebt »is waar, en niets valt te berispen in »uwe gesprekken.” (Jud. 8. 28)

Uit hare talrijke visioenen kies ik de twee volgende: In eene eerste verschijning was de H. Birgitta tegenwoordig bij het gerecht en de veroordeeling van een soldaat. De ziel werd voor den rechterstoel van God gevoerd, begeleid van haren Engelbewaarder

Geloovige zielen.

als verdediger en van den duivel als aanklager. Satan beschuldigde de ziel van den soldaat vooral van drie misdagen: eerstens, dat zij door de oogen gezondigd had, omdat zij vrijwillig hare blikken had laten vallen op verbodene voorwerpen, die haar geest met slechte gedachten en haar hart met onreine begeerten hadden vervuld; tweedens, dat zij gezondigd had door slechte woorden, verwenschingen en lichtzinnig zweren; diefstal, dat zij gezondigd had door zondige daden en diefstal. Daarop nam de Engel het woord ter verdediging; hij herinnerde aan de akten van deugd, die de aangeklaagde had beoefend, aan zijn veelvuldig, ijverig gebed, aan zijne aalmoezen, aan zijn vasten en aan de verstervingen, die hij op zijne veldtochten niet eens verzuimd had: in het bijzonder echter herinnerde de Engel aan de godsvrucht waarmede de soldaat in de laatste oogenblikken zijns levens zijne toevlucht tot Maria had genomen, die hem een waar berouw over zijne zonden verworven had.

Toen de Engel geëindigd had sprak de opperste Rechter den aangeklaagde

vrij van de straffen der hel, maar veroordeelde hem tot een langdurig en smartelijk vagevuur, waar die zintuigen, waardoor hij het meest gezondigd had, ook het hevigste gepijnigd werden. »Deze ziel,” zeide hij, »moet geheel en al gereinigd worden: daarom moeten »hare oogen gefolterd worden door het »aanschouwen van verschikkelijke voor- »werpen; hare tong zal met ontelbare »messteken doorboord worden en van »dorst uitdrogen en voor hare zondige »werken zal zij gedompeld worden in »eene zee van vuur.”

Op dat oogenblik verscheen de voor- spreekster der zondaren, de barmhartige Moeder van God en smeekte haren Zoon om vermindering der uitgesproken straf. Zij haalde aan, dat de soldaat op de vooravonden harer feestdagen vastte, dikwijls hare getijden bad en zich zeer vaak in hare bescherming aanbeval. De Heiland door deze tusschenkomst bewogen stemde toe in eene vermindering van straf, maar voegde er bij, dat tot hare grootere verlichting en leniging de levenden op de aarde moesten bidden, aalmoezen geven en vasten: want door deze

drie werken zoude de ziel van de drie-
voudige straf verlost worden.

In een tweede visioen was Birgitta
de ooggetuige van de folteringen eener
adellijke dame. De Heilige was in de
verhevenste overweging verzonken, als
zij eensklaps in eene verrukking des
geestes in de lijdensplaats aan gene
zijde des grafs gevoerd werd. Onder
vele anderen zag zij daar eene jonge,
voornam dame, wier moeder door
schuldige toegevendheid, wat verkeerder
is dan haat, de oorzaak was van de
folteringen harer dochter. Zij had aan
haar kind te veel toegegeven en aan
de zucht naar verkwisting, weekelijk-
heid en ijdelheid den vrijen loop gela-
ten. Darrenboven had zij hare dochter
naar het theater gevoerd, de kweek-
school van alle bederf, naar wereldsche
feestmalen en zinnelijke vermaken, in
een woord, in plaats van hare dochter,
die van nature reeds zeer geneigd was
tot verwaarloozing harer eerste gods-
dienstplichten in toom, ja terug te
houden en in hare lusten en driften
tegen te gaan, had deze verblinde
moeder zelve haar kind aan een licht-

zinnig leven overgegeven. Het is waar, zeide de lijdende ziel, mijne moeder leerde mij ook van tijd tot tijd akten van deugd beoefenen en goede werken verrichten, maar wijl zij mijne lichtzinnigheden door de vingers zag, deed ik het weinige goed slecht en bleef het zonder gevolg. Ik dank de oneindige barmhartigheid, dat ik aan de rampzalige eeuwigheid ben ontgaan, die ik om mijne ontelbare zonden had verdiend. Voor mijn afsterven had ik het geluk van berouw doordrongen eene goede biecht te spreken. Deze bekeering was wel is waar een uitwerksel van vrees, maar op het oogenblik, dat de doodstrijd begon, herinnerde ik mij het bitter lijden van Jesus Christus en deze gedachte spoorde mij aan tot een volmaakt berouw. Meer met het hart dan met den mond bad ik: »Mijn Jesus »ik geloof in u, gij zijt mijn God! »ontferm u mijner, o zoon van Maria »om wille uwer bittere smarten! Van »ganscher harte berouw ik alle mijne »zonden, omdat ik u, mijn God, die »oneindig goed zijt en alle liefde waardig beleedigd heb; o ware het mij

»gegeven, om alles wederom goed te »maken!" Na deze woorden ben ik gestorven, bevrijd van de straffen der hel, maar veroordeeld tot de pijnvolste folteringen in het vagevuur. — Nu verklaarde de lijdende ziel aan Birgitta, die door toelating van God de woorden duidelijk verstaan had op welke wijze zij voor hare zonden getuchtigd werd. »Mijn hoofd," zeide zij, »dat vroeger »allen tooi en elke ijdelheid beminde »en aller blikken tot zich wilde trekken »wordt nu in- en uitwendig door vuur »verteerd: deze straf is zoo bitter, dat »ik meen te zijn de schietschijf van »alle pijlen der straffende rechtvaardig- »heid. Mijne schouders en armen wor- »den op eene gruwzame wijs door »ijzeren kettingen saamgewrongen: de »voeten, die ik zoo vaak tot den dans »opsierde worden door vreeselijke slan- »gen omwonden, die haar verwonden »en haar gif en zwadder er over uitspu- »wen. Alle mijne ledematen die ik met »bloemen, kostbare linten, sierlijke strik- »ken, edelgesteenten, enz. oppronkte en »opsmukte worden nu dermate gefolterd »en gepijnigd, dat ik te zamen met de

»grootst-
»ste kou-

De on-
de besch-
het mede-
en hare
Heilige
haarklein-
eene blo-
ook were-
diep get-
nomen, t-
om boet-
te doen
door te
versterve-
offerde zi-
eigen zi-
smarten

»grootste hitte des vuurs ook de strengste koude moet verduren.”

De ongelukkige ging nog verder in de beschrijving harer folteringen, om het medelijden van Birgitta op te wekken en hare voorspraak te verwerven. De Heilige op hare beurt verhaalde alles haarklein tot de kleinste kleinigheid aan eene bloedverwante der overledene, die ook wereldsgezind was. Deze bewogen, ja diep getroffen over 't geen zij had vernomen, trad later in een streng klooster om boetvaardigheid over hare zonden te doen en hare zaligheid te verzekeren door te bidden, te vasten en zich te versterven. Alle hare goede werken offerde zij aan God op zoowel voor haar eigen zieleheil als tot leniging der smarten van de lijdende zielen. *)

*) Openbaringen der H. Birgitta. 6 boek, hoofdst. 32. en 52.

19.

*De hemel zegent hen, die voor de
lijders in het vagevuur bidden.*

Gezegend zult gij worden door den
Heer, omdat gij haar barmhartigheid
hebt bewezen. 2. Reg. 2. 5.

Alvorens de H. Birgitta te verlaten,
wil ik nog eene enkele harer verschi-
ningen verhalen, waaruit zonneklaar
blijkt, dat zij, die zich grootmoedig
beijveren voor de verlossing der lijdende
zielen door de Engelen en Uitverkorenen
des hemels, gezegend worden. Met alle
recht mogen wij op hen toepassen de
woorden van dank, die de propheet
David de inwoners van Jabes toeriep:
»Moogt gij gezegend worden van den
»Heer, gij die barmhartig geweest zijt
»jegens Saül, uwen Heer, en hem be-
»graven hebt.”

Birgitta zag eens in den geest de
zuiveringsplaats, waarin de zielen ge-
lijk het goud in den smeltkroes gelou-
terd worden, alvorens het hemelrijk
binnen te gaan. Zij hoorde een Engel

bidden:
»der aa
»goede
»hulp k
»Gods
»vlamm
»wel c
»vriend
hoorde
men,
»Jesus
»wij sn
»barmh
»van c
»de ve
»Stort
»der k
»vigen
»beden
»helpe
»ons t
»felijk
»zij k
»o G
»zorg
Nog
uit de
heme

bidden: »Gezegend zijn de bewoners
»der aarde, die door hunne gebeden en
»goede werken de lijdende zielen te
»hulp komen: want de rechtvaardigheid
»Gods eischt, dat zij of wel in de
»vlammen des vagevuurs gezuiverd of
»wel door de goede werken harer
»vrienden verlost worden.” — Alsdan
hoorde zij eene menigte klagende stem-
men, die smeekend riepen: »O Heer
»Jesus Christus, rechtvaardige Rechter
»wij smeeken u om wille uwer oneindige
»barmhartigheid, wend uwe oogen af
»van onze ontelbare zonden en zie op
»de verdiensten van uw kostbaar bloed.
»Stort uwe ware liefde in de harten
»der kloosterlingen, priesters en geloo-
»vigen, opdat zij ons door hunne ge-
»beden, aalmoezen, offers en aflaten
»helpen. Wanneer zij willen, kunnen zij
»ons te hulp komen, onze onbeschrij-
»felijke pijnen verlichten en verkorten:
»zij kunnen ons door uwe verdiensten,
»o God, eene spoedige reiniging be-
»zorgen.”

Nog andere woorden hoorde Birgitta
uit de diepte der zuiveringsplaats ten
hemel stijgen: »Duizend, duizendvoudige.

»genaden verleen hun, o God die ons
»in onze ellende hulp verleenen.”

Dan zag men een licht opklimmen
en nederdalen, nu eens lichtend en
schitterend, dan weer donker en duister,
als zinnebeeld dat de dag der verlossing
aanbrak. En nieuwe stemmen zongen:
»O God, wiens macht oneindig is, be-
»loon honderdvoudig allen, die voor onze
»verlossing bidden, die ons het hemel-
»rijk helpen binnengaan.”

Ziedaar het zekere loon van hen,
die voor de overledenen bidden: aan-
schouwt die dankbare voorsprekers,
die in den hemel voor u bidden! het
zijn zielen, wien gij de eeuwige zalig-
heid verzorgt en die deze weldaad nooit
zullen vergeten, integendeel deze door
ijverige gebeden zullen vergoeden. Moge
God ten minste slechts aan eenige
mensen een klein gedeelte van de
liefde en het medelijden voor de lijdende
zielen verleenen, 't geen de H. Birgitta
haar altijd betoonde.

*) Openbaringen was de H. Birgitta 4 boek, Hst.
7. — Teoph. Rayn. Heter. Spirit. 9. 2. s. 1. p. 7.

*Ondankbaarheid der erfgenamen
jegens hunne weldoeners.*

De hoop der ondankbaren zal als winterijs smelten en als overtollig water wegvloeien. Sap. 16. 29.

Wanneer God de onbarmhartigen zonder genade en ontferming oordeelt volgens de woorden van den H. Jacobus: »Een gerecht zonder barmhartigheid »wacht hem, die niet barmhartig geweest is,» (2. 13) met welke gestrengheid zal God dan handelen jegens de erfgenamen, die zich ongevoelig toonen jegens de zielen hunner weldoeners en hunne vrome wilsbeschikkingen niet ten uitvoer leggen? Neen, ik bedenk mij niet lang om op deze toe te passen de woorden van het vierde Concilie van Carthage en ze te noemen: »Moor- »denaars der behoeftigen.» In dit hoofdstuk vinden wij een voorbeeld van de folteringen, die hen te wachten staan, die de laatste vrome wilsbeschikkingen der overledenen niet nakomen of onderscheppen: want alles wat men op de aarde zich op deze wijze toeëigent,

is onrechtvaardig goed. O hoe menigwerf hebben goederen, die gebrandmerkt waren met het merkteeken van ondankbaarheid de bezitters met kommer en leed overladen!

Een groot landgoed gelegen in de omstreken van Milaan werd geheel en al door hagelbuien verslagen, terwijl de landerijen en bezittingen van anderen gespaard bleven. Men begreep de oorzaak dezer gebeurtenis niet, totdat eene ziel uit het vagevuur verscheen en mededeelde, dat het eene rechtvaardige straf Gods was voor de ondankbare kinderen, die den laatsten wil huns vaders in betrekking op vrome beschikkingen niet waren nagekomen, veel minder hadden ten uitvoer gelegd.

Dikwijls hebben de afgestorvenen om bovenvermelde reden vreeselijk misbaar in de huizen gemaakt. Te Ferrara werd een der schoonste paleizen ten gevolge van nachtelijk getier en geraas, dat iederen nacht gehoord werd en waarvan de oorzaak in weerwil van alle onderzoek onbekend bleef, niet meer bewoond. De eigenaar had zonder het minste gevolg al het mogelijke in het

werk gesteld, om achter het geheimzinnig gedruisch te komen, omdat hij ieder jaar daardoor een aanmerkelijk verlies moest lijden.

Een student in de rechten dreef den spot met alle geruchten die over het zonderling paleis verhaald werden en bood zich aan om alleen zijn intrek in het huis te nemen, onder voorwaarde, dat hij tien jaren lang eene kamer zonder den minsten huurprijs mocht bewonen. Volgaarne gaf de eigenaar zijne toestemming en nog denzelfden dag betrok de student zijn nieuw kwartier. De nacht brak aan. De jonge moedige man zette zich dood bedaard aan het studeeren, want den volgenden dag had hij eene belangrijke twistrede te houden, waarmede zijn geest zich op dit oogenblik alleen bezig hield. De kaars, die zijne kamer verlichtte, was gewijd, wijl hij de overtuiging had, dat een gewijd voorwerp hem tegen alle aanvallen van Satan beschermde, indien deze bij toeval iets kwaads tegen hem mocht ondernemen. Hij studeerde wel is waar met eenigszins opgewonden geest maar zonder bijzondere vrees, toen eensklaps

om middernacht een eigenaardig gerammel zich hooren deed, juist alsof iemand zware kettingen over de vloeren der kamers voortsleepte. Geheel bedaard bereidde zich de student om den komende op te wachten, want hij hoorde, dat het gerammel der ketens al nader en nader kwam. Met starren blik zag hij naar de deur, vast besloten om den eerst binnentredende aan te spreken. De deur opent zich en zie, een grijsachtige spookgedaante aan handen en voeten in ketenen geklonken treedt binnen, zet zich zonder een enkel woord te spreken aan zijne zijde neer en beziet hem met een dreigend gelaat. De student, zonder het minst in de war te geraken, zette zijne studie voort. »Wat zoekt gij met zoo grooten ijver?» vroeg hem eindelijk het spook met eene stem alsof zij uit een graf scheen te komen. »Ik zoek eene aanhaling,» gaf de student ten antwoord, »die mij »morgen in mijne twistrede onontbeerlijk is.» — »In dat boek zult gij ze »niet vinden,» zeide de geest verder: »wilt gij grondig ingelicht zijn over »diestof, neem dan het andere boek daar.»

Bij de eerste morgenschemering stond de verschijning op en ging heen. De student ook verliet zijne plaats, nam schielijk de kaars en volgde het spook op den voet naar den kelder: daar scheen de aarde zich te openen en de gestalte verdween in den grond. Hij liet de gewijde kaars op de plaats, waar het spook den grond was ingegaan, achter en keerde terug naar zijne studeerkamer. Zoodra het dag was, begaf hij zich regelrecht naar zijne vrienden en verhaalde hun wat hem was overkomen. Men begeeft zich naar den kelder, graaft de aarde om en vindt een lijk. Een priester wordt geroepen, het gebeente wordt in eene grafzerk gelegd en onder de gewone gebeden en ceremonies begraven. Eenige H. Missen worden gelezen en van dat oogenblik af hoorde men niet meer het geringste gedruisch in het kasteel. Allen waren van gevoelen dat God aan eene verlatene ziel des vagevuurs had toegelaten, om op deze wijs de hulp van hare levende broeders in te roepen. *)

*) J. Hautinus, *Patroc. defunct.* 1. 2, art. 5. p. 3. Nicolaus Lagus, *Mirac.* ss. *Sacram. tr.* 7. dist. 4. cap. 27.

21.

*De lijdende zielen bedanken hare
weldoeners.*

Gij verlost ons van hen, die ons
bedroeven en maakt te schande,
die ons haten. Ps. 43. 8.

Deze woorden van den koninklijken zanger zeiden de zielen, die de H. Nicolaus van Tolentino door zijne gebeden verlost had, tot hunnen weldoener. Eene der grootste deugden van dezen dienaar Gods was zijne liefde voor de lijdende Kerk. Voor de arme zielen vastte hij op water en brood, geeselde zich tot bloedens toe en omgordde zich met ijzeren kettingen, die hem erg deden lijden. Toen hij priester was geworden, verdubbelde hij zijn ijver: dikwijls verschenen hem de zielen, die hij zoo liefdevol hulp verleende en smeekten hem om nieuwe voorspraak. Hij woonde te Vallimanese bij Pisa en was in zijne meditatie verzonken, toen hem in zekeren nacht, terwijl hij juist een weinig rust nam eene ziel in jammervollen toestand verscheen en hem bad,

om den volgenden dag voor haar en eenige andere zielen, die in het vagevuur de smartelijkste folteringen verduurden, het H. Misoffer op te dragen. Nicolaus kende de stem, maar herkende niet juist de ziel en vroeg haar derhalve: »Wie zijt gij?» — De ziel antwoordde: »Ik ben uw vriend broeder Pellegrinus »van Osimo, die dank zij de Goddelijke »barmhartigheid niet ter helle verwezen, maar veroordeeld ben tot de smartvolle pijnen des vagevuurs. Ik verzoek »u voor mij en voor vele andere lijdende »zielen morgen het heilig Misoffer op te »dragen, want daardoor hopen wij onze »verlossing te verwerven of ten minste »groote verlichting te erlangen.»

De H. Nicolaus gaf hem in zijne gewone goedheid het volgende antwoord: »De Heer helpe u om wille van de »verdiensten van zijn kostbaar bloed »waardoor Hij u heeft vrijgekocht; »'t spijt me zeer, dat ik morgen de »H. Mis voor u niet mag lezen.» — Hierop hervatte de zuchtende en klagende ziel: »O kom met mij om de »liefde van God, kom en zie onze folteringen, dan zult gij mij mijn verzoek

»niet afslaan; gij zijt immers te goed
»van harte om ons in zulke smarten
»te laten kwijnen.»

Alsnu werd de Heilige in den geest naar eene onmeetbare vlakke gevoerd, waar hij eene groote menigte zielen zag van alle rangen en standen, van elken ouderdom en elk geslacht, die de meest verscheidene en gruwzaamste folteringen verduurden: treurend smeekten zij door woorden en gebaren om zijn bijstand en zijne hulp.

Ziedaar,” zeide broeder Pellegrinus, »de ongelukkigen die mij tot u gezonden hebben. Wij zijn overtuigd, dat »de Heer uw gebed zal verhooren en »om wille zijner barmhartigheid ons »zal verlossen.” — De dienaar Gods kon op dit droevig aanzien zijne ontroering niet overmeesteren. Hij wierp zich terstond ter aarde en bad met de innigste godsvrucht voor die ontelbare ongelukkigen. Hij had met zijne tranen het vuur willen blusschen, dat hen verteerde. 's Morgens begaf hij zich tot den Prior, verhaalde hem het visioen en droeg hem de bede voor van den broeder, om eene H. Mis op den-

zelfden dag te mogen opdragen. De Prior aanhoorde hem met meedoogende belangstelling en ontsloeg hem niet alleen voor dien dag, maar ook voor de geheele volgende week van de voorgeschreven missen, opdat Nicolaus aan die zielen, die hem om bijstand gevraagd hadden, de hulprijke hand mocht bieden. Met een vreugdevol hart snelde Nicolaus naar de sacristie en droeg het H. Misoffer op met buitengewone aandacht. Den geheelen dag, ja zelfs den nacht bracht hij door in de beoefening van alle mogelijke goede werken: in vasten, versterving, kastijding en aanhoudend gebed. Zijn levensbeschrijver geeft ons de verzekering, dat de duivel Nicolaus meermalen in zichtbare gestalte, maar te vergeefs, in zijne vrome oefeningen, welke hij gedurende de gansche week voor broeder Pellegrinus verrichtte, heeft trachten te storen. Na een dag of tien zag hij wederom de ziel van Pellegrinus; zij zuchtte en klaagde niet meer, neen, maar zij verscheen hem in hemelsche glorie, bekleed met den mantel der heerlijkheid, omgeven van vele verlorene zielen, die in hetzelfde

geluk deelden. Allen betuigden hem dank en noemden hem hun verlosser. Hierna verhieven zij zich ten hemel zingende: »Gij verlost ons van hen, die ons be- »droeven en maakt hen te schande, die »ons haten!" *)

22.

*Te vergeefs verwacht men in het va-
gevuur de hulp van anderen, als
men op de aarde geene goede
werken verricht heeft.*

Doe met ijver, wat uwe hand doen kan; want in de onderwereld, wer-
waarts gij u begeeft, zal noch werk,
noch verstand, noch wijsheid, noch
wetenschap zijn. Eccl. 9: 10.

Thomas a Kempis vermaant ons niet alle recht, dat wij na onzen dood niet al te veel op de gebeden onzer vrienden en verwanten moeten rekenen, maar zelve tijdens ons leven de grootste zorg voor ons zieleheil moeten aan den dag leggen. »Betrouwt niet te veel," zegt hij in het 23ste hoofdstuk van het

*) Surius, Vita S. Nicol. Fol. 10 Sept.; Gordian. de Sax. ex Vit. Fratrum Eremit. S. August.

eerste boek, »op uwe vrienden en ver-
»wanten, want zij zullen u spoediger,
»dan gij het vermoedt, vergeten, wan-
»neer gij zelf nu niet voor u bezorgd
»zijt, wie zal zich in de toekomst uw
»lot aantrekken?" Kan voor eene doch-
ter iets van grooter gewicht zijn dan
het aandenken aan haren ontslapen
vader? En toch worden er dochters,
zelfs deugdzame dochters gevonden,
die hen vergeten, wien zij het leven
te verdanken hebben.

Archangela Panigarola, overste van
een klooster te Milaan, koesterde eene
bijzondere liefde tot de arme zielen in
het vagevuur. Zij zelve bad veel voor
haar en liet ook anderen veel voor
haar bidden; maar zelden dacht zij
aan de ziel van haren vader Godhard,
niettegenstaande zij hem van harte lief
had. Van tijd tot tijd kwam haar wel
de gedachte, dat zij voor hem bidden
moest, maar dan herinnerde zij zich
weerom andere zielen of aangelegenheden,
zoodat het altijd bij een voornemen
bleef. Eindelijk maakte eene onverwachte
wonderbare gebeurtenis eene einde aan
hare gevoelloosheid.

't Was op allerzielendag. Op dien dag had zij zich in hare cel teruggetrokken, om voor de lijdende zielen te bidden en boetplegingen te doen. Plotse-ling ziet zij haren schutsengel, die haar bij de hand grijpt en in den geest in het vagevuur verplaatst. Onder de zielen, die zij daar ontwaart, ziet zij ook die van haren dierbaren vader, die in een bevroren vijver gedompeld lag. Nauwelijks had Godhard zijne dochter her- kent of hij wendde zich tot haar en zeide:
»O Archangela, mijne dochter, hoe
»kondet gij zoo langen tijd uwen va-
»der vergeten te midden van het
»smartvolle lijden, dat hij verduurt?
»Gij koestert eene zoo teedere liefde
»jegens de vreemden: velen door uwe
»voorspraak verlost, heb ik zien ten
»hemel snellen, maar met mij, uwen
»vader, die u bemind, opgevoed en ge-
»lukkig gemaakt heb, hebt gij niet het
»minste medelijden! Ziet gij niet dat
»ik onder naamlooze smarten in dezen
»vijver verstijfd lig tot straf van mijne
»onverschilligheid in den dienst des Hee-
»ren, van mijne nalatigheid in het on-
»derhouden Zijner gebodenen omdat ik

»geene zorg gedragen heb voor het heil
»van mijn evennaaste! Ach, heb toch
»medelijden met het lijden uws vaders
»en verwerf mij door uwe gebeden Gods
»barmhartigheid en de eeuwige rust!”

Archangela bleef sprakeloos bij deze
welverdiende verwijtingen, maar weldra
gaf hare smart zich kond in een stroom
van tranen zoo groot, dat zij ter nau-
wernood het volgende kon antwoorden:
»Ik wil alles doen, wat gij verlangt,
»lieve vader, van af dit oogenblik.
»Geve de Heer, dat ik u door mijne
»gebeden van uwe pijnen verlosse!”

Hierna voerde haar de Engel naar
eene andere plaats. Zij vroeg hem, hoe
het toch gekomen was, dat zij ondanks
hare herhaalde en hernieuwde voorne-
mens altijd vergeten had voor haren
vader te bidden en waarom God dit
vergeet had toegelaten? — »Ik herin-
»ner mij zelfs,” zoo sprak zij, »dat toen
»ik op zekeren dag tot lafenis zijner
»ziel bidden wilde in den geest werd
»vervoerd, en het mij toescheen alsof
»ik mijnen vader een wit, fijn brood
»aanbood, dat hij met een blik van
»verachting aanzag en weigerde aan

»te nemen. Hieruit besloot ik, dat hij
»verloren was. Het is eene daadzaak,
»dat ik er niet meer aan dacht om
»voor mijnen vader te bidden, terwijl
»ik veel, zeer veel bad voor anderen,
»die mij geheel vreemd waren.” De
Engel gaf haar ten antwoord: »God
»heeft dat vergeet toegelaten om uw
»vader te straffen voor den geringen
»zielenijver, dien hij in gezonde dagen
»te min gehad heeft. Hij had geene
»slechte gewoonte, dat is waar, maar
»hij had ook niet den minsten ijver
»voor goede werken; en deed hij een
»goed werk dan verrichtte hij dit zon-
»den de noodige opmerkzaamheid en
»goede meening. Gewoonlijk tuchtigt
»God hen, die hun leven in onverschil-
»ligheid hebben doorgebracht, daardoor,
»dat hunne gedachtenis door de leven-
»den vergeten wordt. Van nu aan moet
»gij uwe gebeden verdubbelen, opdat
»uw vader door de Goddelijke barm-
»hartigheid worde verlost!”

Toen Archangela na deze verrukking
weder tot haar zelve gekomen was,
was zij zeer bedroefd: nergens vond zij
rust; zij meende altijd het zuchten en

gest
en
Aar
alle
ziel
der
dien
Jes
tot
zell
ste
ziel
har
ein
dig
va
de
hij
Ar
vi
op

gesteun haars vaders te hooren en dag en nacht schreide zij bittere tranen. Aanhoudend bad zij, vastte en deed zij allerlei boetewerken voor die beminde ziel. Zij had de gewoonte de verlossing der zielen af te smeeken door de verdiensten van het kostbaar bloed van Jesus Christus en zijne oneindige liefde tot ons. Van nu aan offerde zij in dezelfde meening op aan God de verdiensten van Maria, de moeder der lijdende zielen, staande onder het kruis van haren welbeminden Zoon. Nadat zij eindelijk aan de Goddelijke rechtvaardigheid voldaan had voor de ziel haars vaders, verscheen haar Godhard vreugdevol en met een stralenkrans omringd; hij dankte haar en ging ten hemel. Archangela, die zich bij het eerste visioen ongelukkig gevoelde, was nu opgetogen en overzalig van vreugde. *)

*) Octav. Invitiatus, S. J. in Vita, d. 1, c. 2,

23.

*Eene ziel krijgt vermindering van
straf, omdat zij in haar leven
een kleed heeft weggegeven.*

Ik verheug mij en jubel in den Heer ;
mijne ziel springt op van vreugde in
mijn God; want hij bekleedde mij met
de kleederen des heils. Isaias 61. 10.

Pater Julius Mancinelli uit de Societeit van Jesus onderhield met de geloovige zielen in het vagevuur de drukste verkeerung. Hij van zijnen kant werd niet moede voor haar te bidden, terwijl zij van hare zijde hem voortdurend bezochten. Een paar dier bezoeken wil ik hier verhalen. De aartsbisschop van Capua, Caesar Costa, was van moederszijde de oom van pater Mancinelli. Deze prelaat zag op zekeren dag den Jesuïet bij eene geestelijke bediening met een zoo slechten toog gekleed, dat deze hem niet eens tegen de koude beschuttede; derhalve schonk de aartsbisschop hem het noodige geld tot aankoop van een beteren en warmeren mantel. De pater kocht een solieden mantel en

trok dezen gewoonlijk aan als hij in de stad de zieken ging bezoeken. Op zekeren dag na den dood van den bisschop stond hij reeds op den drempel van de kloosterdeur om uit te gaan, als de overledene opperherder van vlammen omringd hem naderde en om den mantel smeekte. De verbaasde pater gaf hem den mantel, waarin de bisschop zich hulde, alsof hij er in verlichting en bescherming vond tegen de woedende vlammen. De pater vroeg den mantel terug, omdat hij ter eere Gods was uitgezonden en de zaak spoed vorderde, maar voortaan verdubbelde hij zijne gebeden voor den afgestorven prelaat.

Een ander maal verscheen hem de baron van Montfort, die met den pater zeer bevriend was, kort na het afsterven en beval zich met alle vertrouwen in zijne gebeden aan. De baron herhaalde meermaals zijn verzoek totdat hij eindelijk, nadat men voor hem eene gevraagde zielenmis had opgedragen, niet meer verscheen, 't geen de pater als een zeker teeken zijner verlossing beschouwde.

Antonius Ugolino, later een hooge waardigheidsbekleeder aan het hof van

»te nemen. Hieruit besloot ik, dat hij
»verloren was. Het is eene daadzaak,
»dat ik er niet meer aan dacht om
»voor mijnen vader te bidden, terwijl
»ik veel, zeer veel bad voor anderen,
»die mij geheel vreemd waren.” De
Engel gaf haar ten antwoord: »God
»heeft dat vergeet toegelaten om uw
»vader te straffen voor den geringen
»zielenijver, dien hij in gezonde dagen
»te min gehad heeft. Hij had geene
»slechte gewoonte, dat is waar, maar
»hij had ook niet den minsten ijver
»voor goede werken; en deed hij een
»goed werk dan verrichtte hij dit zon-
»den de noodige opmerkzaamheid en
»goede meening. Gewoonlijk tuchtigt
»God hen, die hun leven in onverschil-
»ligheid hebben doorgebracht, daardoor,
»dat hunne gedachtenis door de leven-
»den vergeten wordt. Van nu aan moet
»gij uwe gebeden verdubbelen, opdat
»uw vader door de Goddelijke barm-
»hartigheid worde verlost!”

Toen Archangela na deze verrukking
weder tot haar zelve gekomen was,
was zij zeer bedroefd: nergens vond zij
rust; zij meende altijd het zuchten en

gest
en
Aan
allen
ziel.
der
dien
Jes
tot
zelf
ster
ziel
han
ein
dig
va
de
hij
An
vi
op

gesteun haars vaders te hooren en dag en nacht schreide zij bittere tranen. Aanhoudend bad zij, vastte en deed zij allerlei boetewerken voor die beminde ziel. Zij had de gewoonte de verlossing der zielen af te smeeken door de verdiensten van het kostbaar bloed van Jesus Christus en zijne oneindige liefde tot ons. Van nu aan offerde zij in dezelfde meening op aan God de verdiensten van Maria, de moeder der lijdende zielen, staande onder het kruis van haren welbeminden Zoon. Nadat zij eindelijk aan de Goddelijke rechtvaardigheid voldaan had voor de ziel haars vaders, verscheen haar Godhard vreugdevol en met een stralenkrans omringd; hij dankte haar en ging ten hemel. Archangela, die zich bij het eerste visioen ongelukkig gevoelde, was nu opgetogen en overzalig van vreugde. *)

*) Octav. Invitatus, S. J. in Vita, d. 1, c. 2,

23.

*Eene ziel krijgt vermindering van
straf, omdat zij in haar leven
een kleed heeft weggegeven.*

Ik verheug mij en jubel in den Heer ;
mijne ziel springt op van vreugde in
mijn God; want hij bekleedde mij met
de kleederen des heils. Isaias 61. 10.

Pater Julius Mancinelli uit de Societeit van Jesus onderhield met de geloovige zielen in het vagevuur de drukste verkeerung. Hij van zijnen kant werd niet moede voor haar te bidden, terwijl zij van hare zijde hem voortdurend bezochten. Een paar dier bezoeken wil ik hier verhalen. De aartsbisschop van Capua, Caesar Costa, was van moederszijde de oom van pater Mancinelli. Deze prelaat zag op zekeren dag den Jesuïet bij eene geestelijke bediening met een zoo slechten toog gekleed, dat deze hem niet eens tegen de koude beschutte; derhalve schonk de aartsbisschop hem het noodige geld tot aankoop van een beteren en warmeren mantel. De pater kocht een solieden mantel en

trok dezen gewoonlijk aan als hij in de stad de zieken ging bezoeken. Op zekeren dag na den dood van den bisschop stond hij reeds op den drempel van de kloosterdeur om uit te gaan, als de overledene opperherder van vlammen omringd hem naderde en om den mantel smeekte. De verbaasde pater gaf hem den mantel, waarin de bisschop zich hulde, alsof hij er in verlichting en bescherming vond tegen de woedende vlammen. De pater vroeg den mantel terug, omdat hij ter eere Gods was uitgezonden en de zaak spoed vorderde, maar voortaan verdubbelde hij zijne gebeden voor den afgestorven prelaat.

Een ander maal verscheen hem de baron van Montfort, die met den pater zeer bevriend was, kort na het afsterven en beval zich met alle vertrouwen in zijne gebeden aan. De baron herhaalde meermaals zijn verzoek totdat hij eindelijk, nadat men voor hem eene gevraagde zielemis had opgedragen, niet meer verscheen, 't geen de pater als een zeker teeken zijner verlossing beschouwde.

Antonius Ugolino, later een hooge waardigheidsbekleeder aan het hof van

Paus Gregorius XIII, was de leermeester van pater Julius Mancinelli geweest. Na den dood verscheen hij aan Julius in den toestand eener lijdende ziel: zijn gelaat was bleek en ontsteld, hij bevond zich te midden der vlammen en was met zware ketenen beladen. Dringend smeekte hij zijn leerling voor hem te bidden en het H. Misoffer op te dragen. Pater Julius begon van stonde af voor zijn vroegeren leermeester te bidden en droeg den volgenden morgen in alle vroegte het H. Zoenoffer op tot lafenis der ziel. Nu werd het hem vergund dezelfde ziel in hare heerlijkheid te aanschouwen: zij genoot eene onbeschrijfelijke gelukzaligheid en betuigde haren weldoener den oprechtsten dank.

Het H. Misoffer, dat pater Julius voor de lijdende zielen opdroeg scheen eene bijzondere uitwerking te hebben. Dikwijls, zeer dikwijls verschenen hem de zieltjes en vroegen hem om eene H. Mis. Zelfs lezen wij, dat andere zielen bij zijne H. Mis met de grootste aandacht zonder zijn tegenwoordig geweest. — Een ander oom van Mancinelli,

met name Camillus Costa een vroom man in zijn leven, verliet twee jaren na zijnen dood het graf en begaf zich naar die kerk, waarin zijn neef het H. Misoffer opdroeg. Hier wierp hij zich ten aanschouwe van alle aanwezigen op de knieën. Alle namen hunne toevlucht tot dien heiligen priester. Het geloof, dat zijne gebeden een bijzonderen invloed hadden, was zoo algemeen, dat men over hem eene schilderij heeft vervaardigd, die bewaard wordt in het college van Macerata. Deze schilderij stelt den pater voor gekleed in misgewaad; hij staat een weinig boven de aarde verheven ter herinnering aan de menigvuldige geestverrukkingen, waarmede hij werd begunstigd. Vurige vlammen komen uit zijnen mond, zinnebeelden van zijne gloeiende godsvrucht in het H. Sacrificie der Mis; onder hem ziet men het vagevuur en de lijdende zielen, die door zijne gebeden werkwikt worden. Boven hem zweven twee Engelen, die uit kostbare vaten een gouden regen uitstorten, afbeelding van de zegeningen, verkwikkingen en verlossingen, die de geloovige zielen ver-

werven door het H. Offer, opgedragen door den vromen priester. — Op den mantel van den pater, waarover we boven gesproken hebben, die ook op de schilderij is afgebeeld, staan eenige verzen geschreven van den volgenden inhoud: »O wonderlijk gewaad, gij wordt ten geschenke gegeven, om tegen de koude van den winter te beschermen; daarna teruggegeven om den gloed van het zuiverend vuur te lenigen: zoo verandert de liefde in vuur of in ijs naar mate van het lijden, dat zij verlichten moet.” *)

24.

Het vreeselijk lijden der geloovige zielen, die op de wereld hebben ergenis gegeven.

Wee den mensch, door wien verergenis komt. Matth. 18: 7.

Voor persoonlijke zonden te moeten lijden is smartelijk, maar smartvoller is het voor de zonden van anderen te moeten

*) P. Jac. Colsius, Vita P. Jul. Mancinelli S. J. L. 1. 3. c. 2.

boeten. Hoevele zielen worden in het vagevuur gefolterd voor zonden, die zij zelven niet bedreven, maar waartoe zij anderen gelegenheid hebben gegeven, zoodat zij met den koninklijken propheet in zekeren zin zeggen mogen: »Wat ik »niet gedaan heb, daarvoor heb ik toch »moeten boeten.»

Zeker schilder zeer beroemd om zijne groote talenten en zijn voorbeeldig leven had verschillende beelden van Heiligen gemaakt. Zijn welbekende roep zette den overste van een Karmelietenklooster aan hem eene schilderij voor het klooster te laten vervaardigen. Nauwelijks had de schilder het beeld, waarvoor hij eene aanzienlijke som gelds kreeg voltooid, toen hij, terwijl hij nog in het klooster was, in eene zware ziekte viel en tot aan den rand van het graf gebracht werd. Hij wenschte den Prior te spreken en gaf hem te kennen, dat hij verlangde in de kloosterkerk begraven te worden in geval de dood hem van de wereld wegrukte. De Overste stemde hierin toe. Uit dankbaarheid vermaakte de kunstenaar aan het klooster de voor de schilderij ontvangen som gelds, onder

voorwaarde dat de paters een bepaald aantal H. Missen moesten lezen tot rust zijner ziel. Weldra stierf hij en alles werd naar zijn wensch volbracht. Een dag of drie na zijn afsterven bevond zich een priester der Orde na de metten in het koor om te bidden, toen de ziel des schilders dezen verscheen en bezwoer toch medelijden met haar te hebben, om de ondragelijke smarten, die zij in het vagevuur moest lijden. De pater karmeliet vroeg hem, waardoor hij die groote straf verdiend had, daar hij steeds in den besten roep gestaan had? De ziel gaf hierop ten antwoord: »Na mijn overlijden werd »mijne ziel terstond voor den rechter- »stoel Gods gevoerd. Hier klaagden mij »eenige personen aan, die in het vage- »vuur moesten lijden om zondige ge- »dachten en begeerten, waarvan eene »oneerbare schilderij door mij vervaar- »digd de oorzaak was: anderen waren »om dezelfde reden tot de eeuwige helle- »pijn veroordeeld. Zij vorderden voor mij »dezelfde pijn, omdat ik hun de erger- »nis, waardoor zij in de zonden gevallen »waren, had gegeven. Daar daalden

»heilige zielen op de aarde neder om
»mij te verdedigen. Met nadruk wezen
»zij er op, dat die schilderij een werk
»was uit mijne jeugdige jaren en dat
»ik het kwaad daardoor gesticht in
»latere dagen door boete en het ver-
»vaardigen van talrijke beelden van
»godsvrucht had uitgewischt.

»Deze voorsprekers waren Heiligen,
»die ik in mijn leven op eene bijzondere
»wijs vereerd had: zij hadden mij genade
»verworven en voegden er nog bij, dat
»ik een groot gedeelte van mijne ont-
»vangsten aan aalmoezen besteed en
»de allerlaatste verdiensten aan een
»klooster van paters-karmelieten had
»vermaakt. Ten langen laatste smeekten
»zij den strengen Rechter mijne goede
»werken met de hunnen te vermeerderen.
»Door dit smeeken bewogen verhoorde
»de Heer hunne gebeden, schold mij
»de eeuwige straffen kwijt maar ver-
»oordeelde mij zoo lang tot de pijnen
»des vagevuurs, totdat het beeld ver-
»brand was. Ik smeeke u, pater, begeef
»u tot den man, die mij verzocht heeft,
»dat noodlottig beeld te schilderen; zeg
»hem in welken toestand ik mij bevind;

bid hem om medelijden met mij te hebben »en het voorwerp van zonden te vernietigen. Niet alleen ik verlang die »vernietiging, maar ook God die ons »beide heeft geschapen. Wee hem, »indien hij dit weigert te doen! Tot »teeken dat ik u werkelijk ben verschenen en dit alles geene zinsbegoocheling of sterke verbeelding zij, meld »hem, dat hem binnen een kort tijdsbestek »twee kinderen door den dood zullen »ontruikt worden en dat hij, bijaldien »hij weigert het offer te brengen, waartoe »ik hem verzoek, die verstoktheid met »een vroegen dood zal moeten betalen.”

Niet zoodra had de bezitter der schilderij dit alles vernomen of hij wierp ze op staanden voet met eigene handen in het vuur. Binnen de maand stierven volgens de voorspelling twee zijner kinderen. Ofschoon zijne gehoorzaamheid hem voor de tweede bedreiging spaarde, meende hij echter niet genoeg gedaan te hebben; daarom trachtte hij door strenge boetplegingen de zonden, die hij door de schilderij begaan had, uitte wisschen.

Hij liet haar door schoone en echt

chris
juist
die h
hij v
opda
evan
eind
zou
dus
stoc
de
niet

V

kl
te
re
va
g

4

christelijke schilderijen vervangen, welke juist die Heiligen moesten voorstellen, die het meest tot de deugd aanspoorden: hij verkoos hen tot zijne voorsprekers, opdat zij hem naar de woorden van het evangelie — wanneer het leven ten einde gaat in de eeuwige woontenten zouden opnemen. (Luc. 16. 9.) — Wil dus nooit voor iemand een steen des aanstoots zijn door verergernis, opdat gij de zonden van anderen in het vagevuur niet behoeft af te boeten. *)

25.

*Wie het hemelrijk wil binnengaan,
moet rein zijn van alle vlekken.*

Wie zal rusten op uw heiligen beren?
Die zonder vlek voortschrijdt en de gerechtigheid beoefent Ps. 14: 1. 2.

De H. Gertrudis verhaalde aan hare kloostervrouwen hare visioenen, om haar te doen begrijpen, welke buitengewone reinheid de Goddelijke bruidegom eischt van de zielen, die hij tot het hemelsch gastmaal toelaat.

*) P. Jos. a Jesus et Maria, Carmel discal. 1 — 4. c. 9. tom. 1. de castitate,

In haar klooster was eene jeugdige non gestorven, die de abdis zoo wel om haren ongewonen ijver in de beoefening aller deugden als om hare innige en teedere Godsvrucht bijzonder lief had. Diep, zeer diep betreurde zij haar verlies. Toen zij op zekeren dag voor de ruste harer ziel met de meeste aandacht bad, geraakte zij in eene verrukking des geestes en zag de haar dierbare ziel voor den troon van God staan. Zij was opgetooid met het kleed der liefde, stralend aan een hemelsch licht: zij durfde hare oogen niet tot God opheffen, maar zag voor zich, alsof zij zich schaamde de glorie der aanbiddenswaardige Godheid te aanschouwen. Door hare gebaren gaf zij te kennen, als wenschte zij verre van haren Verlosser verwijderd te zijn. Gertrudis diep getroffen, dat zij hare geestelijke dochter voor den hemelschen bruidegom zag sidderen, waagde het den Heer te vragen: »Zoetste Jesus, waarom verzoekt »gij die ziel niet, die u geheel en al »toebehoort nader te treden en de »vreugde in te gaan, die haar wacht? »Waarom neemt gij haar niet op in

»de armen uwer liefde? waarom laat
»gij haar daar zoo bedroefd, bevreesd en
»geheel alleen staan?» Terstond gaf de
Zaligmaker aan de ziel een teeken om
te naderen en wierp op haar een blik
van welgevallen. De ziel scheen nog
onrustiger, sidderde al meer en meer
en trok zich terug in den diepsten oot-
moed.

De H. Gertrudis, door verwondering
aangeprepen, wendde zich nu tot de
ziel zeggende: »Hoe mijne dochter, gij
»vlucht den bruidegom, die u roept!
»Op het oogenblik dat gij het hoogste
»Goed, waarna gij gedurende uw ge-
»heel leven smachtend verlangdet, gaat
»bezitten, verwijdert gij u koud van
»Hem? Ziet gij niet, dat Jesus u wacht?»
Hierop gaf de ziel ten antwoord: »ach,
»mijne moeder, ik ben van de vlekken
»mijner zonden nog niet genoegzaam
»gereinigd, om voor het onbevleete
»Lam te verschijnen. Reiner dan het
»licht moet men zijn, om met de Zon der
»rechtvaardigheid vereenigd te worden:
»ik bezit nog niet die volmaakte rein-
»heid, waarop zijn blik met het meeste
»welgevallen rust. Al stonden de poor-

»ten des hemels voor mij open, ik
»zoude door dezen niet binnengaan,
»omdat ik nog geene passende bruid
»voor den Heer ben.” — »Maar hoe
»komt het dan,” vroeg de abdis, »dat
»gij met glans en heerlijkheid omgeven
»zijt?” — »Ach,” zeide de ziel, »dat
»is slechts eene flauwe weerkaatsing
»van de eeuwige heerlijkheid: zij is
»onbegrijpelijk zoodra men God ziet,
»in Hem leeft en Hem bezit: daartoe
»wordt eene volmaakte zuiverheid ge-
»vorderd.”

Het tweede visioen heeft veel overeenkomst met het eerste.

In deze verschijning zag Gertrudis de zuster van de bovenvermelde kloosterlinge, die jonger maar niet minder deugdzaam was. Zij was gestorven in den bloei harer jaren, rijk aan goede werken en vol van verdiensten. Vooral muntte zij in haar leven uit door eene bijzondere Godsvrucht tot het allerheiligste Altaarssacrament. Na haren dood baden de kloosterlingen en beoefenden allerlei boetewerken tot lavenis harer ziel. Gertrudis zag haar in het hemelsch licht der gelukzaligheid, geknield voor

den troon van den Koning der heerlijkheid van wien vijf schitterende stralen uitgingen, die op de vijf zintuigen der overledene nedervielen en toch lag op haar gelaat kommer en droefheid geteekend. De H. Gertrudis verstoutte zich nogmaals den Heiland naar de oorzaak der droefenis en de beteekenis der verheerlijking te vragen. De Zaligmaker zeide haar, dat die ziel wel de aanschouwing zijner zaligen en van de H. Vijf wonden, maar nog niet die der Godheid was waardig bevonden, omdat zij nog eenige kleine overtredingen van den Ordesregel, waarvan hare ziel nog niet gereinigd was, moest afboeten. De H. Gertrudis smeekte den Heer dat hij haar genadig zoude zijn, ten einde zij kon opgenomen worden in den hemel, naar welken wij allen reikhalzend uitzien. Jesus zeide haar, dat daartoe eene bijzondere voorspraak noodig was en de ziel zonder deze voorspraak door persoonlijk lijden aan de Goddelijke rechtvaardigheid voldoen moest: daarenboven dat de ziel van deze noodzakelijkheid zoo zeer overtuigd was, dat zij niet eens den wensch koesterde om

van hare smarten bevrijd te worden. De ziel bevestigde dit, terwijl de Zaligmaker haar tot teeken van zijn welgevallen de hand op het hoofd legde. Van dat uur af beoefende de abdis onderscheiden goede werken, om daardoor de ziel harer geestelijke zuster te verlossen; in het bijzonder was zij harer indachtig in het heilig sacrifice der Mis. Het scheen haar toe als kwam de ziel in dezen tijd den hemel al meer en meer nabij.

Op zekeren dag had zij wederom eene verschijning van dezelfde ziel, die haar zeide: »De godsvrucht, welke ik steeds »tot het H. Altaarssacrament had, »wordt nu op eene bijzondere wijs »beloond, als men het H. Misoffer voor »mij opdraagt: u zeg ik mijn besten »dank, wijl ik op het punt sta om den »hemel in te gaan, waar de hemelsche »bruidegom mij verwacht om mij te »kronen. O hoe gelukkig ben ik, dat »ik mijnen God in mijn vergankelijk »leven geëerd en gevreesd heb! Welken »goeden Meester dienen wij!»

Door deze woorden begeesterde zij de geheele communiteit der H. Ger-

trudis en vervulde alle leden met vernieuwden ijver en verjongde godsvrucht tot het H. Altaarssacrament; zij boezemde allen een angstige zorg in tot het vermijden der kleinste fouten, die zonder boete niet vergeven worden. *)

26.

*Bewonderingswaardige gemeenschap
tusschen de levenden en de
overledenen.*

Zijt waakzaam in het gebed:
vooral echter bemint u steeds
onder elkander. Petr. 4: 7, 8.

't Is niet gemakkelijk te beslissen, wie het grootste voordeel trekt uit de gebeden, die wij voor onze lijdende broeders hemelwaarts zenden of wel zij of wij, die hen trachten te verlossen: want indien hunne pijnen door onze goede werken worden verkort, dan verwerven zij ons vele kostbare genaden. Het leven van de eerw. Moeder Francisca van het heilig Sacrament, die altijd eene groote liefde jegens de lijdende

*) Ludov. Blosius, Monil. c. 13.

zielen koesterde, geeft ons hiervan eenige verklaring.

Zij was opgewassen in de beoefening der heiligste liefde voor de zielen in het vagevuur en bleef gedurende haar geheel leven lang hierin getrouw. Haar hart en hare ziel leefden slechts voor de lijdende kerk: dagelijks bad zij voor haar den rozenkrans en ieder geheim eindigde zij met de woorden: »Dat zij rusten in vrede!»

Op de feestdagen, waarop zij meer tijd had, bad zij de getijden der overledenen. Het grootste gedeelte van het jaar vastte zij voor de afgestorvenen op water en brood: zij geeselde haar lichaam tot bloedens toe en droeg dag en nacht haar ordeskleed. Zelfs onderbrak zij hare nachtrust door verschillende verstervingen; alle werken, die zij verrichtte, alle gedachten van haren geest, inwendig lijden, lichamelijke vermoeienis, aanhoudende vervolging van Satan, alles, ja alles offerde zij op voor hare lijdende broeders en zusters in 't vagevuur. Dat was onvolloende. Zij vereenigde zich met alle klooster-vrouwen gelijk een band van goede

werken en gebeden. Indien priesters het klooster bezochten smeekte zij hen om toch eenige missen voor de overledenen te lezen en de leeken haalde zij over tot het geven van rijke aalmoezen terzelfder intentie. Alles wat zij deed, deed zij ter liefde van de geloovige zielen en alles offerde zij op tot vermindering harer straffen. De booze geest verweet haar vaak de dwaasheid, die zij beging, door zoo te handelen, wyl zij zelve zich beroofde van alle verdiensten en goede werken, waardoor zij voor hare zonden kon voldoen en derhalve op den dag des gerechts tot de straffen des vagevuurs zou veroordeeld worden. Deze bekoring was vruchteloos, want de grootmoedige ziel kende geen baatzucht of eigenbelang. De afgestorvenen, die haar verschenen, gaven haar de verzekering, dat zij haar door hunne gebeden en voorspraak rijkelijk zouden schadeloos stellen en God nooit zou toelaten, dat hare barmhartigheid haar ten nadeel zou verstrekken.

Luister, lieve lezer, nog een enkel woordje over de dankbaarheid der arme lijdende zielen jegens hare weldoeners.

Wij lezen in het leven van dezelfde heilige, dat de overledenen haar niet alleen bezochten, maar ook kwamen bedanken. Ooggetuigen verhalen en verzekeren ons, dat de zielen zichtbaar voor de deur harer cel stonden, als zij 's morgens naar het koor ging om te bidden; ja dikwijls traden zij de cel binnen om haar nieuwe beden voor te dragen en bleven om haar bed geschaard, totdat Francisca ontwaakte. De zuster werd bij deze verschijningen met niet de geringste vrees bevangen. — »Uwe tegenwoordigheid »reeds,” zeide de zielen, »verlicht onze »kwellingen.” -- En opdat Francisca niet zoude gelooven, dat zij de speelbal was van een goochelspel, van hersenschimmen of van duivelsche voorspiegelingen, zeiden zij bij hare intrede: »Wees gegroet, dienaars Gods, bruid »des Heeren: moge Jesus ten allen »tijde met u zijn.” — Na dezen groet vereerden zij een groot kruisbeeld en de reliquieën, die zich in de cel harer weldoenster bevonden. Bad Francisca den rozenkrans dan namen de lijdende zielen haar dezen vaak uit de handen

en schenen dezen met aandacht en godsvrucht te kussen als een middel van heil en verlossing.

De geloovige zielen gaven haar ook kennis van de listen en lagen, welke Satan haar legde, opdat zij dezen zou ontgaan door aanhoudend gebed en het ontvangen der heilige Sacramenten.

Om Francisca's hart tot medelijden te bewegen vertoonden de lijdende zielen zich aan haar in de meest verscheidene gedaanten, vooral in die harer folteringen. Dikwijls waren het bisschoppen met den mijter op het hoofd, den staf in de hand, in bisschoppelijk misgewaad gekleed en van alle kanten van vlammen omringd. Zij zeiden: »Wij »lijden die folteringen, omdat wij eer- »zuchtig waren en ons niet getrouw »van onze plichten hebben gekweten.» Dan weer waren het priesters, gehuld in een kerkelijk gewaad van vuur: de stola was gelijk aan eene ketting, hunne handen waren met zweeren overdekt: zij beklagden zich, dat zij het H. lichaam van Jezus oneerbiedig behandeld en de H. Sacrament zonder aandacht en godsvrucht uitgedeeld hadden. —

Een kloosterling verscheen haar omgeven van de kostbaarste voorwerpen als: kasten, zetels, schilderijen, die allen schenen te branden, omdat hij in weerwil van zijne gelofte van armoede die voorwerpen in zijne cel had bewaard. Ook zag Francisca een notaris uit Soria met de gloeiende kenteekens van zijn ambt, die hem naamloos pijnigden. »Dit »inktkoker, deze pen,» zeide hij, »heb »ik gebruikt tot het maken van on»rechtvaardige akten. Ik was ook een »hartstochtelijke speler, daarom moet »ik die brandende kaarten in de handen »houden: in deze gloeiende beurs be»vindt zich het onrechtvaardig verwor»ven geld. Zeker ware ik eeuwig ver»loren gegaan, indien ik in mijn sterfuur »niet een waar en oprecht berouw over »mijne zonden hadde gehad. Maar een »lang en smartelijk vagevuur is mijn »lot, indien gij niet uit medelijden door »goede werken mijne pijnen verkort.»

Deze verschijningen baarden de die-
nares God den grootsten kommer, maar
van den anderen kant ondervond zij ook
onbeschrijflijken troost, als verlorene
zielen haar kwamen bedanken.

De bisschop van Pampeluna Christophorus de Ribera had uit den mond van moeder Francisca vernomen naar de openbaringen, waarmede zij was begunstigd geworden, dat drie van zijne voorgangers op den bisschoppelijken stoel nog in het vagevuur moesten lijden. Door medelijden bewogen liet hij terstond voor hen bidden. Wijl toen ter tijde juist in Spanje de bulle van den kruistocht werd rondgedeeld, die nieuw geestelijke voorrechten aan dit koningrijk schonk, zond de bisschop 14 exemplaren aan Francisca en verzocht haar drie van dezen aan de zielen der afgestorvene bisschoppen toe te voegen, terwijl zij met de anderen naar goeddunken mocht handelen. In den volgenden nacht verschenen de drie prelaten aan Francisca, bedankten haar en verzochten haar tevens ook den bisschop hunnen dank te betuigen. Ook andere zielen smeekten haar om de toevoeging van de aflaten der bulle: met vreugde stemde zij hierin toe; terwijl van dag tot dag de verschijningen talrijker werden. *)

*) Fr. Joochim a St. Maria, Carmel. disc. Vita Franciscae a Sacram. a. 2.

27.

*Eene kleine voorspraak verlost de
zielen van een groot lijden.*

Menigeen koopt veel voor een
geringen prijs Sir. 20: 12.

De lijdens in het vagevuur verlangen niet altijd van ons buitengewone boetewerken, rijke aalmoezen, streng vasten, pijnlijke ontberingen of soortgelijke verstervingen; neen, dikwijls worden hunne pijnen verlicht door eene kleine hulp, door korte gebeden, door gemakkelijke oefeningen van deugd: en dit weinige zoude men hun weigeren? Daarover zijn zij bedroefd en met volle recht mogen zij zeggen: »Wat ons het meeste bedroeft is, dat wij niet door eene groote zee »maar door een klein water van elkan- »der gescheiden worden.” Dat wil zeggen, zij, de lijdende zielen, hebben slechts eene kleine voldoening noodig, om tot den Heer te gaan, die hare kroon heeft in gercedheid gebracht: smartvol valt haar de onverschilligheid van hen, die haar den kleinsten dienst niet willen bewijzen.

Een H. bisschop zag namelijk in een droomgezicht een knaap, die met een zilveren snoer, waaraan een gouden angel bevestigd was eene schoone vrouw uit eene diepe kokende bron ophaalde. Toen hij bij zijn ontwaken het raam uitzag, ontwaarde hij denzelfden jongeling op het kerkhof biddend op eene grafterp. Hij riep hem en vroeg hem: »Wat doet gij daar, mijn kleine »vriend?" »Ik bad een onze Vader en »den psalm »Miserere" tot ruste der »ziel van mijne moeder, die daar begra- »ven ligt," hernam de knaap. Nu erkende de bisschop, dat God hem de kracht en de uitwerking van het eenvoudigste gebed toonen wilde: hij voor zich geloofde dat de ziel der moeder was verlost geworden, omdat het onze Vader beteekende den gouden angel en de miserere de zilveren lijn.

Pater Conrardus van Ossida een groot dienaar van God, lid der Seraphijnsche Orde, was gedurende den nacht aan de voeten van een geprivilegiëerd altaar blijven bidden. Eensklaps verscheen hem een kloosterbroeder, die kortelings gestorven was en hem smeekte, dat hij

toch door zijne gebeden hem zoude verlossen van de verschrikkelijke vlammen des vagevuurs. »Gij weet wel,» zeide hij hem, dat uwe gebeden den »Heer aangenaam zijn; wees niet on»barmhartig en weiger ze mij niet.» — De goedhartige pater bad terstond een Onze Vader er bijvoegende »Heer, geef »hem de eeuwige rust.» Dadelijk verscheen de broeder hem voor de tweede maal zeggende: »O mijn vader, indien »gij wist welke verkwikking gij mij »door uw kort gebed verzorgdet, zoudet »gij het gewis herhalen.» De pater deed het met de grootste vreugde. »Ach» riep de ziel andermaal, »om wille der »barmhartigheid van Jesus smEEK ik u, »mijn vader, ga voort met bidden, »want mijn lijden verandert zich in »troost.» Zonder verdere aandringing herhaalde de goede pater de gebeden vele, vele keeren. Door eene bijzondere gunst des hemels zag hij, dat de ziel van den overledene allengskens schooner en lichtender werd, zijn gelaat een vriendelijker uitzicht aannam en eindelijk aan hemelsche vreugde straalde. Evenzoo veranderden de kleederen: zij

werden wit als sneeuw en schitterden als de zon, totdat ten langen laatste de verlostte ziel onder duizende dankbetuigingen verdween, om het hemelsch Jerusalem binnen te treden.

De zalige Stephanus uit de Orde der Minorieten was bezielde met dezelfde liefde voor de lijdende zielen en had dezelfde macht bij God. Urenlang lag hij biddende geknield aan de voeten van het H. Altaarssacrament. In zekeren nacht ontwaarde hij, in het oogenblik dat hij om zich heen zag, in een koorstoel een kloosterling, die de monnikskap over het hoofd had getrokken. Verstomd over de houding, die niet het minste geleeek op die van een biddende en over het late uur, waarop deze zich nog in het koor bevond, wendde hij zich tot hem en vroeg: »Wat hij deed en waarom hij »zulke houding in het koor aannam?» De monnik antwoordde: »Ik ben een »overleden kloosterling, dien de Goddelijke rechtvaardigheid veroordeeld heeft, »om op deze plaats de hevigste pijnen des »vagevuurs te komen lijden voor de »talrijke fouten, die ik door vrijwillige »verstrooiing tijdens de godsdienstoeffe-

»ningen begaan heb. God heeft toege-
»laten dat ik verschijne: ik bid u, doe
»toch iets voor mij: o mocht ik toch
»uit die gevangenschap verlost worden
»en het rijk van de vrijheid der kinderen
»Gods ingaan." Terstond wierp de zalige
Stephanus zich plat ter aarde en bad
den psalm »de profundis" met het
gebed »Fidelium Deus." De afgestorvene
scheen daardoor wonderbaar verlicht.
Nog onderscheidene malen had deze ver-
schijning plaats om Stephanus tot mede-
lijden aan te zetten en betuigde hem el-
ken keer haren oprechtsten dank. In ze-
keren nacht verliet zij met een van
vreugde stralend gelaat den koorstoel,
gelijk een gevangene den kerker en snelde
naar den hemel.

De zalige heeft deze verschijning
meermaals aan zijne medebroeders ver-
teld, om hen op te wekken en aan te
zetten tot de grootste aandacht en
godsvrucht in het gebed, want de Heer
kan hen niet zegenen die Hem met
de lippen eeren, terwijl hun hart verre
van Hem verwijderd is. *)

*) Pr. Barthol. a Pisis 1. 1. c. 23. — Chronic.
Fr. min. 1. 4. c. 30.

*Wonderbare droomen verwekken vrees
voor den dood en het vagevuur.*

En er kwam vreeze over alle
ziele, ook geschiedden vele
wonderen en teekenen. ?
Hand. der Apost 2. 43.

Pater Ferdinand van Castilië spreekt over twee merkwaardige wonderen, die God in een dominikanenklooster te Zomorria, eene stad van het Spaansch koningrijk Leon, wrochtte. Het eene moet ons herinneren aan de onzekerheid van het uur van onzen dood en het andere ons doen erkennen de smartvolle pijnen der geloovige zielen in het vagevuur.

In genoemd klooster gebeurde het dikwijls dat de koorklok van alleen uit eigen beweging luidde, 't geen telkenmale aankondigde, dat ergens een kloosterling zijn dood nabij was. Niet zoodra had de klok geluid, of alle monniken bereidden zich voor tot den dood door het ontvangen der laatste heilige Sacramenten, door gebed en boeteplegingen. De algemeene vrees voor den dood

week eerst dan, wanneer een hunner gestorven was. Deze klok was voor hen de stem, waarvan Isaias zegt: »Bestel »uw huis, want gij zult sterven en niet »leven.” (Isai. 38. 1.)

Het tweede voorbeeld komt beter overeen met het doel van het boekje. In hetzelfde klooster leefde een deugd-zame monnik, die door de innigste en hechtste vriendschapsbanden met een pater-Franciskaan verbonden was. Hunne godsvrucht en hun gemeenschappelijk streven naar de volmaaktheid waren zeer dikwijls de oorzaak van hunne vrome gesprekken over Goddelijke dingen. Op zekeren dag bracht de wonderbare klok, waarvan wij zoo even spraken, hun gesprek op den dood. Hierin kwamen zij overeen, dat wie van beide het eerste stierf met toelating van God den andere moest verschijnen en hem zijn lot in de andere wereld openbaren, opdat deze, indien hij in het vagevuur lijden moest, door de gebeden van zijn vriend kon verlost worden. De Franciskaan stierf het eerste. Getrouw aan zijne belofte verscheen hij zijnen vriend op een uur dat deze

iets in de eetzaal had te regelen voor de communautiteit. Hij groette hem eerst vriendelijk en deelde hem daarna mede, dat hij door Gods barmhartigheid gered was, maar in het vagevuur vele kleine fouten, waarover hij geen genoegzaam berouw had gehad, moest afboeten. Hierop toonde hij zijnen vriend, om hem tot medelijden te bewegen, de gruwzame vlammen, die hem verteerden. »Niets op de wereld,” zoo sprak hij, »is in staat om u een denkbeeld te »geven van de folteringen, die ik lijden »moet. Wilt gij een bewijs?” Op de eettafel legde hij zijne rechterhand, die hij zoo diep in het hout drukte, als ware de vorm met een gloeiend ijzer er in gebrand. Verbeeld u den schrik van den pater, die terstond voor de rust van de ziel van zijnen vriend begon te bidden.

Men bewaarde te Zomorra de tafel tot aandenken aan deze gebeurtenis en is nog op den huidigen dag te zien; ter betere bewaring echter heeft men ze overdekt met eene koperen plaat.

Deze beide wonderen bevorderden bij de kloosterlingen de heilzame herinne-

ring aan de onzekerheid des doods en de heilige vrees voor de straffen aan de andere zijde van het graf. *)

29.

De overvloedige aflaten zullen de armoede der overledenen verzachten.

In den tegenwoordigen tijd moet
gij door uw overvloed in hen gebrek voorzien. 2. Cor. 8: 14.

Wij laten hier eene wonderbare gebeurtenis volgen uit het leven van den zaligen Bertholdus, een missionaris uit de Orde der Franciscanen. die de groote waarde der aflaten zonneklaar aantoonst. Op zekeren dag had hij eene roerende preek over het geven van aalmoezen gehouden en tegelijker tijd aan zijne toehoorders een afaat van tien dagen verkondigd, dien hij hun krachtens eene Pauselijke volmacht voor het aanhooren der preek verleende. Na de preek ontving hij het bezoek eener voorname dame, die hem klaagde over hare bit-

*) F. Ferd. de Cast. Historia s. Domin. p. 2. 1.
1. c. 23.

tere armoede, 't geen zij om haren rang aan niemand zeggen durfde. De goede pater gaf haar ten antwoord, wat de H. Petrus zeide tot den lamme van Jerusalem: »Goud noch zilver be- »zit ik, maar wat ik heb, dat geef ik »u." Act. Apost. 3. 6. — Gij zult den tiendaagschen aflat gewonnen, die door eene bijzondere vergunning van zijne Heiligheid verleend wordt aan de toehoorders mijner preek. Begeef u dan tot den bankier, die tot hiertoe zich niet veel heeft laten gelegen liggen aan de geestelijke gunsten en genaden: bied hem uwe verdiensten aan voor een aalmoes, 't geen hij u geven zal, opdat daardoor de folteringen der zijnen, die in het vagevuur lijden moeten, vermindert worden. Ik heb allen grond veronderstellen te durven, dat hij u helpen zal.

De goede dame in hare eenvoudigheid gaf gehoor aan den pater en geloofde hem. God voegde het dat de bankier haar vriendelijk ontving: hij vroeg haar, hoeveel geld zij verlangde. »Zooveel als »mijne verdiensten op uwe weegschaal »wegen," gaf zij ten antwoord, »Goed,"

vervolgde de geldman, »hier is de »waag: schrijf uwe verdiensten op een »vel papier, leg het op de eene schaal »en ik zal op de andere een reaal »(ongeveer 24 cents) leggen.” O wonde! het stuk geld is te licht. De verstomde bankier legt er een tweeden reaal bij, maar de schaal blijft onbeweeglijk. Hij voegde er vijf, tien, twintig, dertig, eindelijk zooveel realen bij als de dame noodig had om in hare behoefte te voorzien. Nu eerst hadden beide schalen haar evenwicht. Hieruit leeren wij de groote waarde der hemelsche goederen kennen.

De geloovige zielen begrijpen dit nog beter; voor den kleinsten, den geringsten aflat willen zij het goud van de geheele wereld ten offer brengen. Daarom verzuchten zij tot ons in de zoete hoop dat wij voor haar als middelaars bij den Goddelijken Rechter optreden en haar de verdiende aflaten toevoegen. — De zalige Maria de Quito zag eens in eene geestverrukking eene met goud, zilver, rubijnen, parels en diamanten beladen tafel en hoorde eene stem, die haar zeide; »Deze rijkdommen en schat-

»ten zijn gemeenschappelijk, elkeen kan
»van dezen nemen zooveel hij wil.” God
gaf haar te kennen, dat dit een beeld
der aflaten was. Hoe verre blijven wij dan
ten achter, wij die niet alleen ons
niet willen verrijken te midden van die
aanzienlijke schatten, maar daarenboven
de lijdende zielen in het vagevuur ver-
geten; wij, die hare smartvolste pijnen
verkorten, ja zelfs haar geheel en al
van alle folteringen kunnen bevrijden.
Worden om in het bezit van dien schat
te geraken groote opofferingen, vasten,
bedevaarten, strenge boetplegingen ge-
vorderd?

Ware dit het geval, dan nog moes-
ten wij een besluit nemen. Zien wij
niet hoe de liefhebbers der kunst zich
blootstellen aan het gevaar des vuurs
om uit eenen brand een enkel kunst-
stuk te redden! Zooveel verlangt God
niet van ons, neen, driewerf neen; hij
verlangt slechts gewone werken: een
schietgebed, een gebed, een rozenkrans,
eene H. Mis, eene H. Communie, een
klein aalmoes, een kort bezoek aan
Jesus in het allerheiligste Altaarssacra-
ment enz. enz. En wij veronachtzamen

eene lichte verkwikking door dien schat te bezorgen, ja wij geven ons niet de geringste moeite, om dezen aan de geloovige zielen, die in het vagevuur gefolterd worden, toe te voegen.

In het leven van de H. Magdalena van Pazzis vinden wij een ander voorbeeld opgeteekend over de groote waarde der aflaten. In haar klooster leefde eene nonne van groote volmaaktheid en deugd. Magdalena zelve stond haar in de laatste ziekte bij met alle mogelijke liefde en sloot haar na den dood de oogen. Als men het lijk ter kerke had gebracht, trok Magdalena zich terug in de kapittelzaal, van waar zij de lijkbaar zien kon, om voor hare geliefde medezuster te bidden. Zij werd met een visioen begunstigd en zag de ziel der overledene in schitterende glorie ten hemel snellen. »Vaarwel, lieve zuster,” riep Magdalena, »vaarwel verheerlijkte ziel; »gij treedt het paradijs binnen en laat »mij achter in dit dal van tranen. Hoe »schoon zijt gij! Wie vermag den luster van uwen triumpf te beschrijven! »Uw vagevuur was van korten duur! »Uw stoffelijk overblijfsel is nog niet

»aan de aarde toevertrouwd en alreeds
»wordt gij toegelaten tot het zaligend
»aanschouwen van uwen Heer en God.
»Erkent gij nu de waarheid, van 't
»geen ik u zeide? De pijnen des vage-
»vuurs zijn niets vergeleken bij 't geen
»de hemelsche bruidegom voor u bereid
»heeft." Hierna werd de H. Magdalena
geopenbaard, dat de ziel harer vriendin
slechts vijftien uren in het vagevuur
geleden had en hare spoedige verlossing
te verdanken had aan de haar toege-
voegde aflaten. Gedurende de teraardebe-
stelling dacht de Heilige alleen aan de
schoone en troostvolle verschijning. *)

30.

*De Heiligen, die wij in ons leven
vereerd hebben, helpen ons
na onzen dood.*

Roep dan of een u antwoord
geeft; wend u tot een der Hei-
ligen. Job. 5: 1.

De vereering der Heiligen, terwijl

*) Chronic. Fratr. Minor. p. 2. l. 2. c. 30. -- Vita
s. Mar. Magd. de Pazzis, p. 2. c. 39.

wij op de aarde zijn, is eene rijke bron van kostbare genaden voor de geloovige zielen. Dit leert ons duidelijk eene wonderbare verschijning, waarmede eene getrouwe bruid van Christus de zalige Joanna van 't kruis, eene Franciskanesse, is begunstigd geworden.

Een uitstekend prelaat had sedert langen tijd eene heilige vereering voor haar aan den dag gelegd, toen eene heilzame vermaning, die de Heilige hem gaf op ingeving van God, hem eensklaps zoo van gezindheid veranderde dat hij haar voortaan koud, ja met afkeer behandelde. Van tijd tot tijd vergat hij de plichten van zijnen staat, bezondigde zich door te veel spreken, zich hoogmoedig te gedragen en door de zielen, die zich aan zijne leiding hadden overgegeven en toe-vertrouwd, te verwaarloozen. Kort daarna stierf hij. Nauwelijks had Joanna de treurmare vernomen of zij begint het kwaad met goed vergeldend allervurigst voor de rust der ziel te bidden. Toen zij in zekeren nacht in het gebed was verdiept, verscheen haar de ontslapene prelaat met neergeslagen oogen en met een gelaat waarop de grootste droefheid

stor
en
Hij
nie
zuc
nen
wa
be
nig
tot
de
he
all
wa
wi
de
zie
w
ge
E
D
»
D
d
h
o
v
z

stond te lezen: zijn mond was gesloten en zijne kleederen waren verscheurd. Hij scheen diep vernederd en wyl hij niet spreken kon, trachtte hij door zuchten en gebaren zijn lijden te kennen te geven. Zijn hoofd en voorhoofd waren als met vlekken bezaaid ten bewijs van zijne bedrevene zonden. Eenige zielen, die hij door zijne lauwhheid tot val had verstrekt, volgden hem op den voet. Booze geesten omringden hem, kwelden en vernederden hem op alle mogelijke wijzen. De zalige Joanna was zeer verlegen, wyl zij niet zeker wist of de overledene onder het getal der verworpelingen of wel der lijdende zielen in het vagevuur moest gerekend worden. Om eenige zekerheid te erlangen nam zij hare toevlucht tot haren Engelbewaarder en vroeg het dezen. De Engel gaf haar tot antwoord: »God »zal u dit ter rechter tijde openbaren.» Derhalve volhardde zij in hare gebeden en bezwoer de Goddelijke barmhartigheid zich toch over die ziel te ontfermen, die zij hoopte, dat niet verloren was. Met vreugde herinnerde zij zich de goede werken, die de over-

ledene tijdens zijn leven had beoefend, in het bijzonder de teedere godsvrucht, die hij een zekeren Heilige had toegedragen, wiens naam de geschiedschrijver niet vermeld.

»Almachtige God,» zoo bad de H. Joanna, »U is het bekend met welken »ijver en welke aandacht de overledene »zijn lievelingspatroon diende. Gij weet, »hoe hij hem vereerde en met welk »vertrouwen hij hem aanriep: nog meer, »Gij weet, dat hij het beeld van dien »Heilige heeft laten vervaardigen, om »het altijd te kunnen bij zich dragen »en hem nooit te vergeten. Ik smeeek »U, zie neer op deze oefeningen en »verlos hem van de folteringen, die ik »hem heb zien lijden.» —

Gedurende meerdere dagen had zij dit gebed. gedaan, toen plotseling de deur harer cel open ging; de overledene treedt binnen en voor hem staat het beeld van zijn patroon. Hij groette Joanna en zeide haar: »Ik ben degene voor wien gij zooveel »gebeden hebt; aan uwe gebeden en »aan de voorspraak van mijn H. Patroon, wiens beeld gij hier ziet, heb »ik te verdanken, dat God in zijne

»goedheid en barmhartigheid zich mijner
»heeft ontfermd. Dit beeld was mijn
»schild tegen alle bekoringen des duivels.
»De Heer heeft mijne smarten vermin-
»derd; de tijd mijner beproeving nadert
»zijn einde en ik hoop, dat gij door
»uwe gebeden ter zijner verkorting zult
»bijdragen, gij, mijne zuster, die ik zoo
»zeer miskend heb.”

»Het zij zoo!” riep Joanna vreugdevol,
»gezegend zij de groote God voor den
»troost, dien ik op dit oogenblik smaak,
»wijl ik zeker ben, dat gij niet onder
»het getal der verdoemden behoort. Ik
»meende, dat dit lot u getroffen had,
»toen gij u aan mij den eersten keer
»vertoondet.” De overledene vroeg haar
nogmaals om vergiffenis en betuigde
haar zijnen oprechtsten dank voor de
gedane gebeden. Joanna ging voort met
bidden, totdat zij onder hoogere ingeving
zijne bevrijding vernam. Hierna ver-
haalde zij alles aan hare medezusters,
om in haar te vermeerderen de vrees voor
het oordeel Gods, de vereering der Heili-
gen en de liefde tot de lijdende zielen. *)

*) Chronic. Minor. a. F. Barthol. Cimarelto, p. 4
Geloovige zielen,

31.

*Wie op de aarde met gelatenheid
lijdt, blijft van de vlammen des
vagevuurs bevrijd*

Slechts een korten tijd lijdt de
geduldige, daarna zal hij met
vreugde worden vergolden. Si-
rach. 1: 29.

Keizer Maurits gaf den Zaligmaker
ten antwoord op de vraag of hij liever
hier dan wel in het vagevuur zijne
zondeschuld wilde afboeten: »Hier, Heer,
»liever hier lijden.” Geheel anders was
het gelegen met een pater-Francisciaan.
Een Engel verscheen dezen en liet hem
de keus of wel geteisterd te worden
door eene langdurige en smartvolle ziekte
op deze wereld of wel een korten tijd
in het vagevuur te lijden. De pater
koos het laatste, want hij was reeds
ziek sedert langen tijd en leed met de
grootste droefheid: hij dacht, dat hij
zijn medebroeders tot last verstrekke
en hield den dood voor het beste deel.

1. 2. c. 18. — Fr. Alex. Segala, Triumph. anim. p.
2. c. 7. ex. 4.

»O mijn God,” zoo bad hij, »in uwe
»barmhartigheid roep mij uit de wereld
»tot U, help uw ongelukkigen dienaar.
»Dag noch nacht vind ik rust: smarte-
»lijke steeds toenemende pijnen verteeren
»mij, terwijl mij de kracht ontbreekt
»om ze te verduren. Wanneer ik om
»wille mijner zonden der verlossing
»onwaardig ben, zie dan, o Heer, op
»de verdiensten mijner medebroeders,
»die deze voor mij ten offer brengen.
»Ontferm U hunner en mijner, als het
»zijn moet door mij te laten sterven,
»want de dood zal ik als een gezant
»uwer liefde aanschouwen.”

Na dit gebed kwam de Engel en
stelde hem de vraag: »Daar gij moede
»zijt op de wereld te lijden, laat God u
»de keus tusschen een lang lijden of een
»spoedig sterven. In het eerste geval moet
»gij nog een jaar lijden en zult dan onmid-
»dellijk den hemel binnengaan; geeft gij
»echter de voorkeur aan een spoedigen
»dood, dan zult gij nog drie dagen in
»het vagevuur gepijnigd worden. Kies,
»aan u is de keuze.”

De arme pater, wien het lijden on-
verdragelijk toescheen, gaf ten ant-

woord: »Ik wil liever sterven, mocht ik
»ook langer dan drie dagen in het va-
»gevuur moet boeten, want mijn te-
»genwoordig leven is een aanhoudend
»sterven: mij dunkt er kan niets vreese-
»lijkers uitgedacht worden.” — »Goed,”
hervatte de Engel, »uw wil geschiede:
»nog heden zult gij sterven, ontvang
»zoo spoedig mogelijk de laatste hei-
»lige Sacramenten.”

De kranke verhaalde zijn visioen en
bad om de H. H. Sacramenten; hierop
overleed hij en zijne ziel ging naar het
vagevuur.

Na verloop van vier en twintig uren
verscheen hem de Engel op nieuw en
vroeg hem: »Welk lijden is verschrik-
»kelijker dat der aarde of des vage-
»vuurs?” — »Hoe is het mogelijk,”
»zeide de ziel, dat gij een ware
»Engel zijt. Gij immers hebt mij ver-
»sproken, dat ik slechts drie dagen in
»het vagevuur zoude lijden, terwijl ik
»nu reeds vele jaren er in word gefol-
»terd zonder de minste hoop op red-
»ding!” — »Zoo bedriegt zich eene
»lijdende ziel,” hervatte de Engel, »gij
»bevindt u ter nauwernood een dag in

»het vagevuur en alreeds klaagt gij
»zoo bitter en beschuldigt mij van
»leugentaal: niet de duur maar de
»hevigheid der pijnen doen u zoo oor-
»deelen. Een oogenblik schijnt u eene
»eeuw toe. Geloof mij vrij, gij hebt
»slechts een enkelen dag geleden: uw
»lichaam is nog niet begraven. Mochtet
»gij over uwe keuze berouw gevoelen,
»weet dan, dat God in zijne goedheid
»u naar de aarde laat terugkeeren, om
»nog één jaar uwe ziekte te verdra-
»gen!" — »Voorzeker ja," riep de ziel
vol vreugde, »hieraan geef ik de voor-
»keur; de ondervinding heeft mij van
»zienswijze doen veranderen. Liever wil
»ik twee, drie, vier jaren de smartvolste
»ziekte verduren dan ééne, ééne en-
»kele uur in de onbeschrijflijke pijnen
»van het vagevuur door te brengen."

De Engel geleidde de ziel wederom
naar de aarde; zij vereenigde zich met
haar lichaam en de overledene keerde
tot ontzetting van de geheele commu-
nautiteit tot het leven terug. Zoodra de
pater de spraak weerom kreeg, verhaalde
hij wat hem was wedervaren en zette
zijne broeders aan tot de strengste

boete zelfs voor de geringste fouten, opdat zij in het andere leven niet zouden getroffen worden door de straffen, waarmede de Goddelijke rechtvaardigheid den zondaar foltert.

Hij zelf, hij verdroeg van nu aan zijn menigvuldig lijden met groote vreugde, want hij achtte zich gelukkig daardoor de korte maar vreeselijke straffen des vagevuurs te ontgaan. Na verloop van het jaar stierf hij en weerom verscheen de Engel, om hem naar den hemel te vergezellen.

Dit verhaal rechtvaardigt de woorden van den H. Augustinus over de pijnen des vagevuurs: »Een enkele uur in de »reinigingsplaats kan met duizend jaren »foltering en in dit leven niet vergeleken »worden." En hij voegt er bij: »Verschrikkelijker zullen voor den mensch »zijn de vlammen des vagevuurs dan »alle smarten, die op deze aarde hem »treffen kunnen." *)

*) St. Anton. 4. d. tit 14. c. 10. § 4. — Luc. Wadding, ann. Ain. a. 1183. n. 9.

32.

*Heilige woeker van hen, die hunne
goede werken aan de geloovige
zielen toevoegen.*

Doe goed voor den rechtvaardige, rijkelijk zal het u vergolden worden. Sir. 12: 2.

Wij willen hier niet onderzoeken hoeveel genaden, gunsten en verdiensten zij verwerven, die hunne goede werken tot lafenis der geloovige zielen opofferen, neen, want met zekerheid mag men aannemen, dat zij, die den hemel bevolken, zich ook voorsprekers in den hemel verwerven, die uit dankbaarheid hen alles zullen verkrijgen, waaraan zij behoefte hebben om hunne eeuwige zaligheid te verzekeren: — nog meer, de Engelbewaarders der verlostte zielen zijn in zekere mate verplicht zich jegens hen om wille van het goede, dat zij aan hunne beschermelingen bewezen hebben, dankbaar te betoonen. De zalige geesten beschouwen hen met liefdevolle blikken, omdat zij hunne scharen vermenigvuldigd hebben. De Moeder van God

verbergt hen onder haren beschermen-
den mantel, omdat zij tot de zaligheid
der zielen, die met het bloed van haren
Goddelijken Zoon zijn vrijgekocht, hebben
bijgedragen. Welke genaden, zegenin-
gen, vertroosting en zal Jesus Christus
zelf over hen uitstorten, die in hunne
grootmoedigheid aan het verlossings-
werk hebben medegewerkt?

Dionysius, de karthuizer, verhaalt
dat eene vrome maagd met name Ger-
trudis iederen morgen aan de lijdende
zielen door een bijzonder gebed toe-
voegde de verdiensten van alle hare
werken, welke zij in den loop van den
dag verrichtte, zooals hare gebeden,
haar vasten, hare aalmoezen, hare we-
derwaardigheden, haar boetplegingen,
enz. Bezielt met een levendig geloof
smeekte zij den Heer, Hij moge deze
verdiensten naar eigen goeddunken on-
der de lijdende zielen verdeelen. Jesus
liet haar van tijd tot tijd op eene
wonderbare wijs hulpbehoevende zielen
zien; dan verdubbelde zij hare gebeden
en boetewerken en rustte niet alvorens
haar bevrijd te hebben. Zeer dikwijls
verschenen haar de verlostte zielen en

betuigden haar de grootste erkentelijkheid. Zoo bereikte zij rijker aan verdiensten dan aan jaren haar levens-einde. Op haar sterfbed werd zij door Satan bekoord. Hij fluisterde haar in, dat zij om de kleinste feilen de grootste pijnen in het vagevuur moest lijden, omdat zij alle hare verdiensten aan anderen had toegevoegd.

Hierop ving zij aan bitter te klagen: »O hoe ongelukkig ben ik! Na weinige »oogenblikken moet ik sterven en eene »strengere rekenschap van alle mijne »daden afleggen. Wanneer toch zal ik »uit het vagevuur verlost worden, wijl »ik zoo lang mijne verdiensten aan »anderen geschonken heb? Ik ga een »ondragelijk lijden zonder hoop van »verlichting te gemoet.” — Te midden harer angsten en van hare troosteloosheid verscheen haar de Zaligmaker, haar hemelsche bruidegom, en sprak tot haar: »Waarom zijt gij zoo bedroefd, o Gertrudis?” — »Heer,” gaf zij ten antwoord, »ik ben beangstigd, omdat ik, »daar ik weldra sterven zal, geene »goede werken aanwijzen kan, waar- »mede ik mijne schuld moet betalen:

»Gij weet het, ik heb allen aan de
»geloovige zielen toegevoegd.” — De
Zaligmaker zag haar met een blik van
welgevallen aan en zeide: »Mijne doch-
»ter Gertrudis, opdat gij wetet, hoe
»aangenaam mij uwe liefde en barm-
»hartigheid voor de geloovige zielen
»geweest is, schenk ik u kwijtschelding
»van alle straffen, die gij hadt moeten
»verduren. En wijl ik beloofd heb elk
»goed werk honderdvoudig te vergelden,
»zal uwe glorie in de eeuwigheid onein-
»dig grooter zijn, dan gij door uwe
»deugd verdiend hebt. Alle zielen, wier
»smarten gij verlicht of die gij geheel
»verlost hebt, zullen u hij uwten dood
»te gemoet snellen en onder het zingen
»van hemelsche dankliederen het he-
»melsch Jerusalem binnenleiden.”

De vreugde der brave maagd over
deze Goddelijke belofte was onbeschrij-
felijk. Ter nauwernood kon zij deze
aan hare medezusters mededeelen,
daarna ontsliep zij zacht en zalig in
den Heer met den glimlach der recht-
vaardige op de lippen. *)

*) Dion Carthus. De Noviss ap. P. Mart. de Rosa
De stat. anim. a. 20.

*Het bloed van Christus reinigt in het
H. Misoffer de zielen van alle
vlekken der zonden.*

Hij heeft ons rein gewasschen
van onze zonden in zijn bloed.
Apoc. 1 : 5.

Vroeger hebben wij reeds gezegd, dat voor de zielen in 't vagevuur geen kostbaarder en heilzamer werk hestaat, dan het H. sacrificie der Mis. Dat is eene geloofsleer der Kerk, uitgesproken door verschillende conciliën en bewaarheid door wonderbare gebeurtenissen.

Onder de studenten bij de universiteit van Keulen bevonden zich twee Dominicanen begaafd met uitstekende talenten; een van beide was de heilige Hendrikus Suso. Daar beide dezelfde studies deden, dezelfde levenswijjs leidden en met denzelfden ijver voor godsdienst en deugd beziel waren, vereenigden zij zich door den oprechtsten vriendschapsband. Met het grootste vertrouwen en oprechtste hart spraken zij dikwijls onder elkander over de groote genaden, waarmede de hemel hen had begun-

stigd. De zalige Suso, vertrouwde op zekeren dag zijnen vriend een geheim toe, dat hij hem tot hiertoe verborgen had. Hij toonde hem den naam »Jesus," dien hij met een gloeiend ijzer op zijne borst had gebrand om het aandenken aan Jesus nooit uit zijn geheugen te verliezen. De vriend werd op dien aanblik zoo getroffen, dat hij hem verzocht om de wonde te mogen kussen.

Na hunne studiën te hebben voleind, moesten zij van elkander scheiden. Op den vooravond van hun vertrek zeiden zij elkander hartelijk vaarwel en beloofden onderling, dat wie van beide het langste leefde voor den overledene iedere week ter ruste zijner ziel twee H. Missen zoude lezen.

Nadat zij vele, vele jaren God met den grootsten trouw en de innigste godsvrucht gediend hadden, werd een van hen ziek en stierf. Suso ontving de droevige tijding met de grootste overgeving in den wil van God. Hij herinnerde zich echter niets meer van de belofte zijnen vriend gedaan, maar bad veel, zeer veel voor hem en offerde zijne strenge boetewerken den Heer op

tot lafenis der ziel van zijnen vriend. Toen hij op zekeren dag in de kapel in de betrachting was verdiept, stond onverwachts de overledene voor hem. Deze zag bleek en uitgemergeld uit en verweet hem, dat hij zijn gegeven woord niet was nagekomen. De zalige Suso trachtte zijn onvrijwillig vergeet te verontschuldigen en sprak hem over de menigvuldige gebeden en talrijke boetewerken, die hij dagelijks voor hem had ten offer gebracht. — »Ach »mijn broeder!» zeide de ontslapene, »wat ge gedaan hebt, is onvoldoende: »het bloed van Jesus Christus alleen »is in staat om de mij verteerende »vlammen uit te blusschen; door het »H. Misoffer zal ik verlost worden: ik »bezweer u, houd uwe belofte, mijn »vriend, weiger mij niet, waarop ik »met alle recht kan aanspraak maken.» Suso beloofde hem woord te houden en las nog meer H. Missen dan hij hem versproken had, om zoo best en spoedig mogelijk zijne onvrijwillig begane fout wederom goed te maken. Op den volgenden dag na de verschijning droegen op verzoek van den zaligen Suso ver-

scheidene paters het H. Misoffer op voor den overledene en herhaalden dit liefdewerk gedurende ettelijke dagen.

Bij het aanbreken van den dag zag Suso zijn vriend voor den tweeden keer, doch niet meer zoo treurig en lijdend; neen, zijn gelaat straalde aan hemelsche vreugde, een klaar schitterend licht omgaf hem, ja hij had het uitzicht van eenen gelukzalige. — »Ik dank u, mijn »dierbaren vriend,” zoo sprak hij, »door »het kostbaar bloed van Jesus Christus »ben ik verlost en snel nu ten hemel, »om Hem te aanschouwen wien, wij »zoo dikwijls te zamen in het Allerheiligste Altaarssacrament hebben aan»gebeden en Die mij nu door zijn H. »bloed gereinigd heeft.” *)

34.

*Beter is het verzekerd te zijn, dat men
in het vagevuur komt, dan te leven
in het gevaar van te zondigen.*

Zij wilden liever sterven, dan
door onreine spijzen zich bezoe-
delen, 1 Mach. 1. 65.

Het volgend voorbeeld zal den chris-

*) Ferd. de Castil. p. 2. l. 2. c. 18. Hist. s. Domin

telijken lezer overtuigen, dat het verkieselijker is te sterven, zelfs dan nog, wanneer men langen tijd in het vagevuur moet lijden, dan te leven in het gevaar van God te beleedigen. Verder zal hij in hetzelfde voorbeeld vinden de bekrachtiging der katholieke geloofsleer over het vagevuur en van de leer dat de geloovigen der lijdende kerk door onze gebeden kunnen geholpen worden: want het wonderbare feit, 't geen wij gaan verhalen, is niet door de eene of andere persoon gezien, maar door de inwoners eener geheele stad.

De H. Stanislaus, bisschop van Krakau (1070) had van een landbouwer met name Peter een stuk bouwgrond voor zijne kerk gekocht; hij betaalde de verschuldigde som zonder kwitantie te vorderen of te ontvangen. De verkooper lag reeds drie jaren in het graf, toen zijne erfgenamen zich den toorn van den onrechtvaardigen en wreeden koning Bolislaus, die den bisschop vervolgde om een verwijt, dat deze hem had gedaan over zijn ergernisgevend leven, wilden te nutte maken. Zij maakten den bisschop een proces-verbaal en

klaagden hem aan, voor het gerecht dat hij zich op onrechtvaardige wijs een stuk bouwgrond had toegeëigend. Wijn de Heilige de wettelijke formaliteit verzuimd had, werd hij veroordeeld of wel om den koopprijs op nieuw te betalen of wel om het gekochte en betaalde land aan de aanklagers terug te geven. Bemoeidigd door eene inwendige verlichting verklaarde de bisschop, dat de dooden, wier getuigenis een einde aan den strijd zoude maken, hem dat recht zouden verschaffen, wat de levenden hem geweigerd en ontkend hadden. Hij vroeg drie dagen uitstel om den overledenen verkooper voor het gerecht te dagen en getuigenis van de waarheid te doen afleggen. De rechters lachten, ja spotten zelfs met dien dwazen voorslag, maar gaven hunne toestemming.

Toen Stanislaus in zijn bisschoppelijk paleis was aangekomen, riep hij zijne priesters te zamen en verzocht hen, dat zij allen drie dagen en drie nachten lang te zamen met hem zouden bidden en vasten, opdat God de zaak mocht ter hand nemen. Den derden dag droeg de bisschop het H. Misoffer terzelfder

meening op en begaf zich daarna gekleed in zijn bisschoppelijk gewaad met den staf in de hand en den mijter op het hoofd naar het kerkhof begeleid door de priesters en gevolgd van eene groote schare volks. Niet zoodra was hij bij het graf aangekomen of hij gaf het bevel den steen, die het graf dekte weg te nemen en het lichaam op te delven. Men vond slechts dorre gebeenderen. De bisschop knielt neer bij het geopend graf, heft de oogen hemelwaarts en bidt God, om een wonder ter verheerlijking van zijnen naam en ten triumpf van de rechtvaardige zaak. Hierop roerde hij met zijn herdersstaf aan de dorre overblijfsels zeggende gelijk eertijds de propheet Ezechiël: »Dorre gebeenten aanhoort het woord des Heeren!» In den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes beveelt hij dat zij levend worden, om getuigenis van de waarheid af te leggen.

Welk wonder! terstond bewoog zich het vermolmde gebeente en voegde zich tot een lichaam te zamen: de doode zet zich overeind, staat op, verlaat het graf en nadert den bisschop, die

ter dankzegging hem eerst naar de kerk en dan naar den gerechtszaal geleidde. Hier wachtte hem de koning omgeven van de grooten des lands en zijne rechters. Men meldde hun dat de bisschop Stanislaus met zijne priesters en den ontslapenen Peter processiesgewijs in aantocht was. De koning schudde ongeloovig het hoofd. Zie, daar treedt de prelaat de zaal binnen zeggende:

»Sire, hier is de man, die mij den
»bouwgrond, waarover het geschil aan-
»hangig is, verkocht heeft. Hij heeft
»het rijk der dooden verlaten om ge-
»tuigenis van de waarheid tekomen afleg-
»gen. Vraag hem, hij zelf zal u ant-
»woorden en zeggen, dat ik zijn eigendom
»werkelijk gekocht en betaald heb. De
»man wordt door een ieder herkend; zijn
»graf staat nog open. God zendt hem
»ter ontmaskering van het bedrog. Zijne
»bekentenis zal, zoo als ik hoop, van
»meer gewicht zijn, dan die der andere
»getuigen en van alle verzonnen hand-
»teekeningen." Nu nam de verrezene
het woord en zeide. »Ik heb den ge-
»heelen koopprijs voor den grond uit

»de handen van den bisschop ontvangen
»en mijne drie neven Peter, Sebastiaan
»en Jacob hebben niet het minste recht
»er op.” Hierop wendde hij zich tot
zijne neven, bedreigde hen met de
straffen der Goddelijke rechtvaardigheid,
waaraan men niet kan ontkomen, en
voorspelde hun een spoedigen en ramp-
zaligen dood, indien zij op het land
bleven aanspraak maken. Onbeschrijfelijk
groot was de verslagenheid en ontzet-
ting der geheele vergadering, allen
stonden verstijfd en van schrik als aan
den grond vernageld. De erfgenamen
waren verpletterd, terwijl de koning
te midden der verzamelde menigte een
nieuw oordeel velde ten gunste van den
H. Stanislaus.

De verrezene was bij de uitspraak
tegenwoordig. De bisschop vroeg Peter
of hij nog eenige jaren het leven wilde
blijven behouden, want Stanislaus hoopte
deze gunst voor hem van God te ver-
werven. »Neen,” zeide Peter, »ik wil
»liever sterven en tot het graf weder-
»keeren dan een ellendig gevaarvol leven
»blijven slijten.” Peter gaf hun de stellige
verzekering, dat zijne ziel in het vage-

vuur was, alwaar hij voor begane zonden nog een korten tijd verschrikkelijk moest lijden, lijden echter dat hij liever verduurde, dan op de wereld in het gevaar te verkeeren van God opnieuw te beleedigen. Hij eindigde doordien hij den bisschop smeekte voor hem tot God te willen bidden, opdat zijne pijnen verkort werden en hij weldra onder het getal der uitverkorenen werd opgenomen. Stanislaus beloofde hem zijne voorspraak en begeleidde hem vervolgens met het gezamenlijke volk en de priesters naar het kerkhof. Nu bad de bisschop de gebruikelijke gebeden der stervenden waaronder de verrezene in het graf neerdaalde. Nogmaals smeekte Peter de aanwezigen voor hem te willen bidden; hierop vielen alle lichaamsdeelen weerom uit elkander en men aanschouwde slechts dorre, vormelooze overblijfsels. —

Uit dit voorbeeld moeten wij leeren, dat wij in staat van ongenade meer het leven, dan het vagevuur moeten vreezen. Wij weten immers niet of wij tot ons einde volharden en zalig sterven en toch hechten wij aan het

aardsche leven alsof er geen ander bestond. Welke overschilligheid! welke verblindheid! *)

35.

*De rechtvaardigen zijn niet eens rein
in de oogen van God.*

In uwe oogen zal geen levende rechtvaardig bevonden worden. Ps. 142: 2.

De wijze man vergelijkt in de H. schrift den rechtvaardige met de stralen der zon. Gelijk de mensch vlekken ontdekt in de zon, zoo ontdekt God vlekken, onvolmaaktheden, feilen, fouten, gebreken in de Heiligen, van welke fouten zij moeten gereinigd worden in het vagevuur, alvorens tot de aanschouwing van God te kunnen gelangen.

In het klooster der paters-Franciscanen te Parijs, stierf een hunner, die wegens zijne buitengewone deugden den naam Angelicus (de Engelachtige) ontvangen had. Onder zijne medebroeders bevond zich een leeraar der god-

*) Laurent. Surius et Godefr. Heschen. in Act. Sanct. 7 Maii, in vita s. Stanislai.

geleerdheid, een man zeer ervaren in het geestelijk leven. Na den dood van genoemden pater verzuimde deze de drie voorgeschreven H. Missen te doen, die gelezen moesten worden voor elk afgestorven lid der communiteit. De reden hiervan was, dat hij het als overbodig beschouwde te bidden voor eene ziel, die zoo volmaakt, ja heilig geleefd had, wyl zij, gelijk hij vermoedde, alreeds de glorie des hemels was ingegaan. Na verloop van eenigen tijd, toen hij in zijne theologische studies verdiept, 's morgens vroeg in den tuin rondwandelde, stond onverhoeds de ontslapene voor hem en zeide klagend: »Beste »meester, ik bid u, heb toch medelijden »met mij!" Over de verschijning en de bede verstomd gaf hij ten antwoord: »Heilige ziel, moet gij geholpen worden?" — »Ik brand, ik lijd in het »vagevuur en verwacht, dat gij de drie »voorgeschreven Missen leest. Ik zal »terstond den hemel binnengaan, als »gij ze gelezen hebt."

»Ach," zeide de Pater, »met vreugde »zoude ik ze sedert lang gelezen hebben, »hadde ik in het minste vermoed, dat

»zij u verkwikking aanbrachten: daar
»ik echter geen oogenblik twijfelde aan
»uw heilig, engelachtig leven op de
»aarde, hoopte ik, dat gij onmiddellijk
»na uwen dood tot het zaligend aan-
»schouwen van God waart toegelaten.
»Gij immers waart altijd de eerste en
»de ijverigste in het koor, in de kapitel-
»zaal, in het gebed en de overweging:
»de Regel was u heilig en gij overtraadt
»dezen niet in het kleinste punt? Ieder
»bewonderde u en trachtte u na te
»volgen? Behalve de voorgeschrevene
»godsdienst oefeningen, storttet gij hon-
»derd andere gebeden en pleegdet gij
»allerlei boete. Neen, ik mocht niet
»gelooven, dat gij nog lijden moest in
»het vagevuur.” — »Helaas,” hernam
de overledene, »niemand gelooft en
»begrijpt het met welke gestrengheid
»God den mensch na den dood oordeelt
»en straft. In de oogen zijner oneindige
»heiligheid zijn zelfs onze beste hande-
»lingen niet vlekkeloos. Tot den laat-
»sten penning moeten wij voor Hem
»nauwgezette rekenschap afleggen. In
»weerwil van alle uwe geleerdheid, hebt
»gij de Goddelijke heerlijkheid niet be-

»grepen, anders hadt gij mij niet zoo »gruwzaam behandeld.»

De pater begaf zich op staanden voet naar de sacristie, op dezelfde dag en de twee volgende deed hij met de grootste aandacht de H. Mis voor den overledene, die hem op den derden dag opgetogen van vreugde zijne verlossing aankondigde.

't Is onnoodig hier te vermelden welke indruk deze verschijning op den pater gemaakt had. Hij bevond, dat hij niet genoeg voor God deed en gaf zich moeite, om voortaan alle zijne handelingen meer en meer te heiligen in de vaste overtuiging, dat dit van grooter gewicht zij dan de scherpzinnigste theoricën en navorschingen der wetenschap. *)

*) Fr. Marc. ab Ulysi one, Cl roaic. Ulin. p. 2. lib. 4. c. 7.

36.

*De verlossing der zielen uit het vage-
vuur volgt eerst dan, wanneer zij geheel
en al aan de Goddelijke recht-
vaardigheid voldaan hebben.*

Voorwaar ik zeg u: gij zult van-
daar niet uitgaan tot dat gij den laat-
sten penning zult hebben betaald.
Matth 5: 26.

Ook de kleinste onvolmaaktheden der
rechtvaardigen worden volgens de
woorden van den propheet Malachias
in het vuur gelouterd: »Hij reinigt de
»zonen van Levi, hij loutert ze als
»goud.” (Mal. 3: 3.)

In het leven van den H. Severinus,
aartsbisschop van Keulen, een man die
de gaaf der mirakelen bezat, lezen wij,
dat hij na zijnen dood aan een zijner
kanunniken verscheen en dezen om
voorspraak bad, omdat hij in het va-
gevuur gefolterd werd. — »Hoe is dit
»mogelijk,” zeide de priester getroffen tot
in het binnenste zijner ziel, »gij waart
»een zoo vrome en ijverige herder, die
»aan het bisdom zoo veel goeds hebt
»gedaan: wij allen, wij riepen u aan

»als onzen beschermer in den hemel!”
»Ach!,” hernam de bisschop, »God is
»mij genadig geweest, omdat ik Hem
»van ganscher harte gediend en in zijn
»erfdeel goed gewerkt heb: ik heb
»Hem echter dikwijls beleedigd door
»met overijling mijne breviergebeden
»te doen. Gewichtige aangelegenheden
»hielden mijn geest bezig: als de tijd
»van gebed daar was, was ik altijd
»verstrooid en niet aandachtig, terwijl
»ik dikwijls mijne gebeden niet ver-
»richtte op den door de Kerk bestemden
»tijd. Thans word ik om die ongetrouw-
»heid gestraft. God laat toe, dat ik u
»om voorspraak verzoek. Kunt gij ze
»mij weigeren!” —

De H. Petrus Damianus verhaalt dit
feit.

Een zelfde verhaal vinden wij opge-
teekend in het leven van Durannus, abt
en later bisschop van Toulouse. Deze
bisschop leefde zeer vroom en was
uiterst bedacht op zijne vervolmaking.
Bezield met den geest van versterving en
zelfverloochening, hield hij echter zijne
tong niet genoeg in bedwang. Toen hij
nog monnik was, gaf hij zich dikwijls

aan overmatige vroolijkheid over en verkocht dan allen mogelijken scherts, snakerijen en belachelijke verhalen. Zijn Overste, de abt Hugo, berispte hem om die onvolmaaktheid, spoorde hem tot ingetogenheid aan en sprak hem vaak over het ongepaste van scherts in den mond eens priesters en kloosterlings, wiens lippen slechts spreken mogen over gewichtige en heilzame zaken naar de woorden van den profeet: »De lippen des priesters moeten »de wetenschap bewaren.» (Malach. 3: 7.)

Op zekeren dag voorspelde de abt Hugo den pater, dat hij in geval hij zich niet beterde, deze betreurenswaardige gewoonte zeker in het vagevuur moest boeten. Durannus sloeg deze vermaningen in den wind en zelfs als bisschop bleef hij schertsen en joken. Na den dood werd de voorzegging van zijn Overste waarheid. Hij verscheen aan pater Seguinus, met wien hij in zijn leven zeer bevriend was geweest en bad hem, dat hij den abt, wiens raadgevingen hij had in den wind geslagen, om diens voorspraak

te verzoeken. Vervuld van groote liefde en door medelijden bewogen riep de abt Hugo alle zijne kloosterlingen te zamen en verzocht hen gedurende eene geheele week het strengste stilzwijgen te bewaren tot lafenis der lijdende ziel. Van harte gaven allen hunne toestemming. Een pater echter vergat zich en liet zich eenige woorden ontvallen. De overledene bisschop verscheen op nieuw en beklaagde zich bitter over de gedane overtreding, welke hen van alle de vruchten van het goede werk beroofd had. Men begon eene nieuwe week in het strengste stilzwijgen en met de ijverigste gebeden. Ternauwernood was de week ten einde, toen de bisschop in zijn bisschoppelijk gewaad aan den abt verscheen; zijn gelaat straalde aan vreugde: hij betuigde zijne erkentelijkheid aan het klooster zeggende, dat hij nu God van aanschijn tot aanschijn ging aanschouwen.

Dit voorbeeld bevat in zich eene gewichtige les voor personen, die zich aan God hebben toegewijd, alsook de verklaring der woorden van den H. Bernardus: »Onder leeken blijft scherts

»scherts, maar in den mond eens pries-
»ters is scherts gelijk aan eene gods-
»lastering. Hun mond is bestemd om
»het H. Evangelie te verkondigen: 't
»is ongeoorloofd dezen voor scherts te
»openen en heiligschendend dezen er
»aan gewoon te maken.”

37.

*Het rozenkransgebed is zeer heilzaam
voor de geloovige zielen.*

Brengt vruchten voort als eene
roos, geplant aan waterbronnen.
Sir. 39: 17.

Wat Plinius van de roos beweert,
dat zij ons door haren liefelijken
geur verkwikt en onze gezondheid ver-
frischt, dat mogen wij ook zeggen van
het rozenkransgebed. Dit gebed, schenkt
innerlijke vreugde en troost, terwijl het
de zielen bevrijdt van de zonden en de
straffen der zonden.

In het koninkrijk Arragon woonde
eene jonge voorname dame met name

*) B. Petrus. Damian. ep. 14 ad Desider c. 7.
Vinc. Bellovac. Spec. Hist. 1. 26. c. 5. — P. Alex.
Segala, Triumph. anim. p. 2. c. 17. ex. 2.

Alexandra. Op zekeren dag hoorde zij eene preek van den H. Dominikus, die haar tot het besluit bracht zich in de rozenkrans-broederschap te laten opnemen. Zij was niet zeer getrouw in het bidden van haren rozenkrans, vergat dit dikwijls, terwijl zij urenlang aan de toilettafel doorbracht. Omdat zij beeldschoon was, dongen verscheidene heeren naar hare hand. Hieruit ontstond najver, ja twist; zelfs kwam het zoo verre dat twee heeren, die het meeste aanspraak dachten te mogen maken, elkander tot een tweegevecht uitdaagden. De dwaze dame was bij het duel persoonlijk tegenwoordig en moest over den uitslag beslissen. Op een gegeven teeken vielen de twee heeren elkander met zulke hevigheid aan dat beide doodelijk gewond ter aarde stortten en na eenige oogenblikken den geest gaven. De families der verslagenen werden hierdoor in den diepsten rouw gedompeld en zwoeren aan Alexandra als de hoofdbewerkster van dit ongeluk den bittersten haat. Men wachtte haar op en verwondde haar doodelijk. Badende in haar bloed smeekte de onge-

lukkige om ontferming en de genade haar ten minste den tijd te gunnen om te mogen biechten. De woestelingen echter zetten de kroon op hun afschuwelijk werk en sloegen haar het hoofd af: hierop wierpen zij het lijk in eenen put en namen de vlucht om aan den arm den menschelijke gerechtigheid te ontkomen.

Maar Maria, de Moeder der barmhartigheid, wilde de weinige rozenkransen, welke Alexandra ter harer eer en liefde gebeden had niet onbeloond laten; zij openbaarde den H. Dominikus, die zich in eene andere stad bevond, alle de bijzonderheden van het voorval. De Heilige verschrikte en zoude zich terstond naar de hem aangeduide plaats begeven hebben, indien gewichtige aangelegenheden van zijne orde hem niet hadden teruggehouden. Eerst na verloop van eenige dagen begaf hij zich naar den put, wierp er een blik in en nadat hij een kort gebed gedaan had, riep hij: »Alexandra, Alexandra, »Alexandra!" Een ongehoord wonder had plaats. Onderscheidene personen, die op de komst van Dominikus waren

toegesneld, waren ooggetuigen dat de doode weerom levend werd, haar hoofd zich met het lichaam vereenigde, terwijl het lichaam met bloed bedekt uit den put oprees. Alexandra wierp zich aan de voeten van den Heilige, deed onder het storten van vele tranen eene generale biecht en bedankte God, wiens genade in haar had bewerkt, dat zij zich onder de leden der vereerders van de koningin des hemels had laten opnemen. Zij leefde nog twee dagen om de rozenkransen, die haar tot boete opgelegd waren, te bidden. Van alle kanten kwam men aansnellen om haar te zien en allen spoorde zij aan tot eene getrouwe vereering van Maria.

De H. Dominikus vroeg haar, wat haar toch eigenlijk na den dood was wedervaren? Hierop verhaalde zij drie merkwaardige bijzonderheden: eerstens, dat zij door de verdiensten van het rozenkransgebed in het oogenblik des doods de genade van een volmaakt berouw had verworven, want zonder deze genade ware zij in alle eeuwigheid verworpen geworden: tweedens, dat zij terstond na haren dood door een groot

aantal booze geesten was omringd geworden, die zich alle moeiten gaven, om haar naar de hel te slepen, maar dat Maria haar was te hulp gekomen en bevrijd had; derdens, eindelijk, dat de Goddelijke rechtvaardigheid haar veroordeeld had tot tweehonderd jaren boete in het vagevuur, omdat zij de oorzaak was van den dood der twee jongelingen: bovendien zeide zij, moet ik nog vijfhonderd jaren in het vagevuur lijden om de ijdele en onpassende versieringen, welke ik in mijn leven gedragen heb en waardoor ik velen aanleiding tot zonde heb gegeven. — »Doch ik hoop,” voegde zij er bij, »dat »de leden van de broederschap van den »H. rozenkrans door hunne gebeden »voor mij eene vermindering van dien »verschrikkelijken lijdenstijd zullen verwerven.”

Na twee dagen stierf zij met de meest stichtende godsvrucht en werd zeer plechtig begraven. De H. Dominikus vereenigde zich met onderscheidene andere personen, om de spoedige verlossing der lijdende ziel af te smeeken. Zij volhardden in vasten, gebeden,

boetewerken en in stilzwijgen. Op den veertienden dag verscheen Alexandra den Heilige, lichtend als de sterren aan het uitspansel en verzocht hem, in haar naam de leden der broederschap te bedanken, omdat zij door hunne voorspraak hare verlossing verhaast hadden. Zij zeide verder, dat zij als afgezante van alle zielen des vagevuurs verscheen en hem in haar aller naam verzocht overal het rozenkransgebed aan te bevelen en te bevorderen, omdat het haar eene wonderbare verkwikking verschaft. »Mogen,” zoo sprak zij, »de »leden der broederschap aan de geloovige »zielen toevoegen de menigvuldige aflaten, die zij verdienen kunnen: daarbij »zullen zij niets verliezen, want die zielen »zullen hunne voorspreeksters zijn, zoodra zij den hemel zijn ingegaan. De »Engelen jubelen over deze godsvrucht »en Maria, de koningin des hemels, »wil de moeder zijn van allen, die haar »beoefenen.”

Door deze openbaring tot in het diepste zijner ziel verheugd, verhaalde de H. Dominikus ze aan zijne leerlingen en arbeidde met verjongden

ijv
zer

v
s
v
g
t
g
g
c
c

ijver aan de uitbreiding van het rozenkransgebed. *)

38.

*Verlichting van de pijnen des
vagevuurs.*

Wij gingen door vuur en water,
gij echter geleiddet ons in de ver-
kwikking. Ps. 65: 12.

God veranderde de vlammen van den vuuroven te Babylonië in een verfrischenden dauw en een verkoelenden wind, zoodat de drie Israëlietische jongelingen in plaats van door het vuur te worden verteerd, zich in eene aangename koelte bevonden. Door een geheel tegenovergesteld wonder veranderde God eene bron in een gloeienden oven tot bestraffing van een zijner dienaren.

In de levensbeschrijvingen der beroemde mannen uit de Orde der Cisterciënsers lezen wij van een zeer geleerden en deugdzamen abt, dat hij ongelukkiger-

*) P. Alanus de Rupe, p. 5. Psalt. 52. P. Euseb. Nieremberg. Troph. M. l. 4. c. 29.

wijs eene partijdige liefde voor zijn neef had opgevat, dien hij zelf opgevoed en voor het kloosterleven had opgeleid. Langen tijd had hij aan het hoofd van het convent gestaan, toen eindelijk de dood naderde. De monniken vol vertrouwen op zijne wijsheid smeekten hem zijn opvolger aan te wijzen. Ofschoon hij een toonbeeld van onbaatzuchtigheid en een man van groot doorzicht was, liet hij zich ook nu nog door zijne neiging medeslepen en wees zijn neef tot opvolger aan. Deze was nog jong, maar buitengewoon regelmatig en nauwgezet in het onderhouden en naleven der Regels. De abt kwam te sterven door allen diep betreurd. In zijn leven had hij de gewoonte gedurende de recreatieuren in een kleinen schaduwrijken bloementuin te wijlen, waarlangs een kabbelend beekje vlocide. Dikwijls zette hij zich hier neder op den oever, om uit te rusten van de lasten van zijn ambt. Zijn neef deed insgelijks.

Op zekeren dag hoorde deze van uit het water eene klagende stem, die hem scheen om hulp te roepen. Verstomd en verschrikt beveelt hij in naam van

God aan het onzichtbaar wezen om zich kenbaar te maken. De stem was geene andere als die van den overleden abt, dien de rechtvaardige Rechter in het vagevuur gekluisterd hield om zijne zwakheid bij de keuze. »Ik lijd »hier,» klaagde hij »de onverdragelijkste smarten des vuurs! ontferm u »mijner, mijn zoon: doe alles wat gij »kunt voor mijn heil, want ik word »bestraft, omdat ik u met te groote »natuurlijke toeneiging bemind heb.»

Ter nauwnood had de jeugdige abt dit vernomen of hij legde zijne waardigheid neder en bedankte voor elke andere. Hij sloot zich op in de eenzaamheid en droeg voortaan slechts zorg — voor de zaligheid zijner ziel — Hij bad veel en deed boete voor zijn oom, totdat hij de verzekering zijner verlossing had ontvangen. *)

*) P. Alex. Segala, 1. c. 1. 2. c. 16, ex. 3. P. Martin de Rca, de stat. Anim. c. 4.

39.

*De zielen in het vagevuur beschermen
hare weldoeners tegen hunne
vijanden.*

Uit vrees vluchtten zijne
vijanden. 1 Mach. 3: 6.

De dappere Judas Machabeus, de heldhaftige krijger van het volk van Israël, smeekte in het begin van elken strijd den hemel om bescherming en werd door de zichtbare beschutting der Engelen beloond. Andere voorbeelden van eene zichtbare bovenaardsche bescherming vinden wij ook opgeteekend in de jaarboeken van latere eeuwen: een enkele willen we hier verhalen.

Daar leefde eens een eenvoudig soldaat, die getrouw zijne plichten vervulde, alle zijne handelingen door eene goede meening heiligde en meer op Gods hulp dan op eigene krachten bouwde. Onder andere goede oefeningen had hij tot een vasten regel gemaakt, nooit een kerkhof voorbij te gaan zonder ten minste een kort gebed voor de daar ter aarde bestelden hemelwaarts

te zenden. Op zekeren dag ging hij uit zonder wapens bij zich te dragen: de tijden waren onrustig en woelig en eenige zijner vijanden maakten van deze gelegenheid gebruik, om hem te vervolgen. Wjl hij niet in staat was hun wederstand te bieden, vluchtte hij zoo snel en spoedig mogelijk. Wel-dra kwam hij bij een muur aan, waaro-ver hij door een koenen sprong heenvloog. In der ijl wilde hij zijn loopen voort-zetten, toen hij plotseling bemerkte, dat hij zich op een kerkhof bevond. Spoedig herinnerde hij zich zijne gelofte; wat nu te doen? Bleef hij eenige oog-genblikken toeven om te bidden, dan verloor hij den afstand, dien hij door snel loopen had gewonnen; bad hij niet, dan verbrak hij, wat hij aan de geloo-vige zielen beloofd had. Hij bedacht zich niet lang: want het scheen hem toe, dat Gods hulp hem meer kon baten, dan de snelste vlucht. Vol betrou-wen knielde hij op de kille aarde en bad het — de Profundis — God be-loonde het vertrouwen, dat men op Hem gesteld had.

De vijanden hadden hem gevolgd en

waren ook over den muur gesprongen: hier zochten zij hun slachtoffer. Weldra zagen zij hem geknield biddend met de grootste godsvrucht. Zonder het minste gerucht te maken, naderden zij hem, vast besloten om hun barbaarsch werk te voltrekken, want zij dachten dat angst en vrees hem op deze plaats hadden doen verstijven en hij alle bewustzijn had verloren. Doch in het eigen oogenblik, dat zij hunne zwaarden trekken om hem den doodslag toe te brengen, zie, daar vertoont zich eensklaps een aantal krijgers die den biddenden soldaat omringen, beschermen en zijne aanvallers terugslaan. Allen vluchtten van angst en ontzetting.

De soldaat had wel is waar eenig gedruisch gehoord, maar was onbewust van het gevaar, waarin hij zich bevond. Zoodra hij zijn gebed had geëindigd, werpt hij een blik om zich heen: hij ziet niemand en vervolgt verstomd zijn weg, omdat hij niet begripen kon op welke wijze de vijanden hem uit het oog hadden verloren.

Na verloop van eenigen tijd bewerkten beider vrienden de verzoening; men

versprak elkander het gebeurde te vergeten en voor de toekomst in vrede te leven. Nu vroegen de vijanden den soldaat om opheldering over de krijgers, die hem op het kerkhof hadden beschermd. Hij moest hun het antwoord schuldig blijven; hij verhaalde hun echter, dat hij ondanks het gevaar waarin hij zich bevond voor de overledenen gebeden had. Nu betwijfelde niemand meer, dat de geloovige zielen uit het vagevuur toegesneld waren om hem te helpen en te verdedigen. Wijl de faam van het wonder zich heinde en verre verspreidde, ontvlamden de harten der geloovigen aan nieuwen ijver voor de dankbare zielen des vagevuurs. *)

40.

*De liefde tot de geloovige zielen
is vindingrijk.*

De liefde is lijdzaam. zij is goedertieren alles verdraagt zij. 1 Cor. 3: 4, 7.

De ware christelijke liefde zoekt op

*) Fr. Alex Segala, 1. c. p. 3. c. 24. — Exempl.
4 ex hist. vir. Cisterciens.

alle mogelijke wijze in de nooden en de behoeften van den lijdenden evenmensch te voorzien, in het bijzonder echter toont zij zich vindingrijk ten opzichte van de lijdende zielen in het vagevuur. Deze teedere, heilige liefde koesterde eene Dominikanes met name Maria Villani. Dag en nacht was zij er op bedacht om nieuwe werken van voldoening ten gunste der lijdende zielen uit te denken. Op den vooravond van het feest der H. Driekoningen had zij, na eene lange meditatie te hebben gehouden, God het bitter lijden van zijnen Zoon tot troost van de lijdens in het vagevuur opgeofferd. Met de grootste aandacht overwoog zij het lijden in elke bijzonderheid, iedere smart, elk lijdenswerktuig. Den volgenden nacht toonde haar de Heer in eene extase, hoe welgevallig Hem deze godsvrucht was. Zij meende eene lange processie te zien van personen gehuld in witte kleederen en schitterende mantels met gouden franjes afgezet, waarvan elk een zinnebeeld des lijdens droeg; deze de koorden, gene de geesels, eene derde de zuil, anderen de doornen, de nagels,

het kruis, de lans, de spons, enz. Aan het spits ging eene maagd met een palmtak in de hand. Op een rijk versierd altaar leiden allen haren zoeten en lichten last neder en ontvingen tot loon eene gouden kroon. De beteekenis dezer verschijning werd haar op de volgende wijs geopenbaard.

De rijk gekleede en schitterende personen waren de zielen des vagevuurs, die door de verdiensten van het bitter lijden van Jesus Christus verlost waren. Deze verdiensten waren haar toegevoegd geworden door het gebed van Maria Villani en in zinnebeelden daargesteld door de lijdenswerktuigen, welke zij droegen. De maagd, die aan het spits ging, was in afbeelding Maria Villani zelve. —

Bij eene andere gelegenheid verzocht men haar om op allerzielendag een einde te maken aan een boek, dat zij bezig was te schrijven over geestelijke zaken. Maria echter verontschuldigde zich, omdat zij het voornemen had gemaakt dien dag in gebed, boeteplegingen en andere goede, heilzame werken tot troost der geloovige zielen door te

brengen. Hierop verscheen haar de Goddelijke heiland en beval haar het boek voort te zetten, omdat het Zijn wil was. De Zaligmaker beloofde haar, dat zij door iederen regel, dien zij op dezen dag neerschreef eene ziel uit het vagevuur zoude verlossen. Vol ijver, lust en vreugde sloeg de Ordesvrouw de handen aan het werk om dien dag veel, zeer veel te schrijven. De duivel van zijnen kant liet haar niet ongestoord; deze beproefde op alle mogelijke wijzen haar van het werk af te houden door verstrooiingen, verstoringen, beletsels en moeielijkheden van allerlei aard. Maria echter werkte met zoo grooten ijver en zoo vele inspanning, dat zij 's avonds hare verhandeling had afgewerkt. Vier dagen lang was zij zoo vermoeid en afgemat, dat zij geen vinger kon verroeren: deze vermoeienis zelfs bracht zij aan de zielen ten offer.

Hare zeldzame groote liefde voor de lijdende zielen bestond niet alleen in gebed, in vasten, onthouding en versterking; neen, zij verlangde een gedeelte harer bittere en smartvolle pijnen, vooral die des vuurs, in haar eigen

lichaam te mogen lijden. Toen zij op zekeren dag om die genade bad, werd zij in verrukking des geestes in het vagevuur gevoerd. Daar aanschouwde zij eene ongelukkige ziel, die feller dan de anderen door de vlammen des vuurs geteisterd werd, omdat zij van alle kanten door het vuur omgeven was. Door medelijden bewogen naderde zij die ziel en vroeg haar: »waarom zij »zoo verschrikkelijk leed en of zij geene »leniging ondervond?" »Reeds langen »tijd bevind ik mij hier," was het antwoord, »en word ik allersmartvolst »bestraft voor de overdreven ijdelheid »in opschik en kleeding gedurende »gezonde dagen. Tot nu toe heb ik »nog niet de geringste leniging onder- »vonden, want God laat toe, dat allen »mij vergeten, mijne ouders, broeders »en de geheele familie, ja alle mijne »vrienden. Niemand denkt aan mij, »niemand bidt voor mij! In de wereld »dacht ik slechts aan aardschen opschik, »aan feesten en wereldsche vermaken; »aan God en aan mijne plicht dacht »ik zelden. Mijne eenige en eerste be- »zigheid bestond hierin, om den roem

»en den rijkdom mijner familie te
»vergrootten en te vermeerderen. Mijne
»straf is groot, en niemand denkt aan
»mij!»

Deze woorden maakten een smarte-
lijken indruk op het hart der klooster-
linge. Zij smeekte de ziel dat deze haar
toch een oogenblik haar lijden liet
gevoelen. In hetzelfde oogenblik meende
zij dat haar voorhoofd met een gloei-
enden vinger werd aangeraakt. De
smart door deze aanraking te weeg
gebracht was zoo hevig, dat zij uit
hare geestvervoering werd opgewekt.
Het ingeprent merkteeken bleef twee
maanden zichtbaar en veroorzaakte
haar de bitterste smarten. Zij bracht
deze pijnen te zamen met vele gebeden
ten offer voor de ziel, die zij gesproken
had. Na twee maanden had zij eene
nieuwe verschijning, die haar zeide:
»Ik ben door uwe voorspraak uit den
»vurigen kerker verlost en ga nu ten
»hemel.» Ook van af dit uur was het
merkteeken, dat zij op haar voorhoofd
droeg, verdwenen. *)

*) P. Dominic. Marches. Vita Mar. Villan. 1. 2.
c. 5.

41.

*Eene ontslapene vat eene levende
bij de hand en smeekt haar
om hulp.*

Reik den arme uwe hand,
opdat uwe verzoening vol-
maakt zij. Sirach 7: 36.

Een der merkwaardigste wonderen,
dat God ter gelegenheid van solem-
neele gebeden voor de overledenen
wrochtte, had plaats te Mantua in het
klooster van den H. Vincentius ten
aanschouwe van de geheele commu-
nautiteit.

Eene Dominikanes, Paula genaamd,
bewees na een heilig leven in de be-
oefening aller deugden doorgebracht en
na een doop kostbaar in de oogen van
alle menschen, dat geene vlekkelooze
menschelijke volmaaktheden bestaan
voor het oog van God, die harten en
nieren doorgrondt. Haar lijk werd ter
kerke gedragen en volgens loffelijk ge-
bruik op de baar midden in het koor
geplaatst. De nonnen omringden de
eenvoudige doodskist en zongen te za-

men het — Requiem. — Eene harer medezusters Stephana Quinzana, die door den innigsten vriendschapsband met de overledene verbonden was geweest in oprechte en heilige liefde, naderde de lijkbaar met gevouwen handen om de getijden der dooden te bidden. Eensklaps laat de ontslapene het klein Krucifiks, dat zij in de handen hield, vallen, strekt de linkerhand van zich af en vatte hare vriendin bij de rechterhand. Paula blijft de hand zoo stevig vasthouden, dat niemand in staat is ze los te wringen. De geheele communiteit stond sprakeloos van verstomming en was door vrees als aan den grond vernageld. Langer dan eene uur bleven beider handen saamgedrukt. De overste verscheen en gelastte de overledene in naam van de H. gehoorzaamheid de hand der zuster los te laten: Paula gaf terstond gehoor aan haar bevel.

Wat beteekent eigenlijk dit grijpen, drukken en vasthouden der hand? Stephana verklaarde, dat de overledene Paula haar had willen zeggen: »Help »mij, mijne zuster! kom mij te hulp »in de smarten, die ik moet lijden! O

»indien gij de woede der onzichtbare
»helsche geesten kendet, waarmede zij
»ons in ons sterfuur aanvallen: indien
»gij wist hoe streng de rechtvaardige
»Rechter is, die volmaakte liefde
»van ons vordert! Welk vreeselijk ge-
»recht! Welke loutering voor de be-
»looning! Hoe rein moeten wij zijn om
»der hemelsche glorie waardig te wor-
»den! Bid voor mij, wees mijne voor-
»spreekster bij den Heer! Bid, bid zeer
»veel voor mij en doe boetewerken!»

Stephana bad en beoefende alle
mogelijke goede werken tot lafenis der
ziel van hare vriendin, totdat zij op
hoogere ingeving vernam, dat de poorten
des hemels voor Paula ontsloten waren
en God haar in het hemelsch paradijs
had opgenomen. *)

.) Fr. Seghizzus. V. A. Stephanæ p. 110. P. Joan.
Bapt. Manni Sac. Trig. disc. 6. n. 27.

*De geloovige zielen helpen hare
weldoeners.*

Wees barmhartig, want een
goed loon verzamelt gij u voor
den dag van nood. Tobias 4: 10.

Verschillende schrijvers spreken over de wonderbare hulp, welke den aartsbisschop van Sevilla Christophorus Sandoval door de arme, lijdende zielen ten deel viel. Reeds als kind had hij de gewoonte om den speelpenning, dien hij van zijne ouders ontving, om zich te vermaken, den arme te geven met het inzicht om daardoor de geloovige zielen te hulp te komen. Met de jaren nam ook zijne liefde toe tot de lijdende zielen. Alles gaf hij voor haar ten beste. Toen hij als student de universiteit te Leuven bezocht, gebeurde het eensdaags, dat het geld, 't geen zijne ouders hem gewoonlijk uit Spanje toezonden, op den bestemden dag niet aankwam. Daardoor geraakte hij in de grootste verlegenheid, want uit gebrek aan geld kon hij nergens zijn middagmaal betalen. Zijne verlegenheid werd bekommernis, die

van dag tot dag grooter werd, te meer, omdat hij eenen arme, die hem in naam der lijdende zielen een aalmoes gevraagd had, niets kon geven. Onder de woorden — »wjl ik geen geld heb om de »lijdende zielen door een aalmoes te »troosten, wil ik ten minste voor haar »bidden” — trad hij de eerste de beste kerk binnen. Hij had zijn gebed nog niet geëindigd, zie, daar nadert hem een jongeling in reisgewaad, die hem vol eerbied en vriendelijk groette. Christophorus stond verstomd, ja was verschrikt over deze ontmoeting: hij dacht aan eene bovenaardsche verschijning. Spoedig bekwam hij echter, toen de jongeling hem vriendelijk toesprak en hem tijding bracht van zijn vader en de andere verwanten en vrienden, alsof hij regelrecht uit Spanje gekomen was. De vreemdeling noodigde Christophorus ten eten. Gretig nam de student de uitnoodiging aan, omdat hij den geheelen dag nog niets genuttigd had. Zij zetten zich aan tafel en onderhielden elkander op den vriendschappelijksten toon. Na den maaltijd stelde hem de onbekende vriend eene groote som gelds ter hand

onder de woorden: »Gebruik dit geld »naar goedvinden; uw vader kan het »mij altijd teruggeven.” Hierop verliet de onbekende het hotel onder voorwendsel, dat hij nog verscheidene zaken had af te doen. Alle moeite, die Christophorus zich ook gaf om den onbekenden weldoener weder te vinden, bleven vruchteloos. Noch te Leuven, noch in Spanje had ooit iemand dezen gezien; ook werd het geld, dat juist toereikend was tot den dag waarop de te lang achterwege gebleven geldbrief der ouders aankwam, nooit door de familie terug gevorderd. Sandoval was van gedachte dat God hem op eene wonderbare wijs eene der lijdende zielen, voor wie hij zoo groote liefde koesterde, had ter hulp gezonden. Deze meening deelde ook Paus Clemens VII bij gelegenheid, dat Christophorus naar Rome reisde ter bekrachtiging van zijne benoeming tot bisschop. De Paus gelastte hem dit feit bekend te maken, om daardoor in de harten der geloovigen liefde voor de lijdende zielen op te wekken. Van af dit oogenblik verbreidde zich die godsvrucht al meer en meer

en de aartsbisschop mocht zich verheugen door deze vele zielen voor Jesus' Kerk te gewinnen. *)

43.

*De H. Communie verschaft aan de
zielen in het vagevuur een
grooten troost.*

Plaats uw brood en uwen
wijn op het graf des gerech-
ten. Tob. 4: 18.

Wij voltrekken door de H. Communie de heiligste handeling van onzen godsdienst, bewijzen Gode de hoogste eer, bieden Hem verzoening aan voor de zonden, waardoor wij Hem vergramd hebben en doen boete voor de Hem aangedane beleedigingen. De ziel verwekt bij de H. Communie de akten van geloof en aanbidding, van ontmoedigheid en berouw, van hoop, liefde en vurig verlangen, oefeningen die uit hunne natuur zeer verdienstelijk zijn, vooral in die oogenblikken, dat de Goddelijke Heiland, de zon der liefde en der gerechtigheid, met zijne Godheid en

*) P. Hier. Gart. Carmel. P. de Sup, p. 1. c. 13.
P. Mart. de Roa. l, c. c. 21.

menschheid, met vleesch en bloed, met ziel en lichaam gelijk Hij onsterfelijk en verheerlijkt in den hemel is, in de ziel tegenwoordig is. Om deze reden hebben eenige H. Schriftuuruitleggers de woorden van Tobias — »zet uw »brood en uwen wijn op het graf des »gerechten" — toegepast op de H. Communie voor de overledenen.

De eerw. Ludovicus de Blois, een groot meester in het geestelijk leven en een man van zeldzame wijsheid, verhaalt ons van een vromen dienaar Gods, die door eene ziel uit het vagevuur bezocht werd, om hem haar lijden te klagen, het volgende: Zij werd in een verteerend vuur gestraft, omdat zij de heilige Communie zonder genoegzame voorbereiding en met schuldige onverschilligheid had ontvangen. »Gij waart »mijn vriend toen ik leefde," zoo sprak zij, »thans moet gij het nog zijn: ik »bid u dringend, ontvang eenmaal voor »mij de H. Communie met de meeste »aandacht en godsvrucht: ik hoop dat »daardoor mijne verlossing bewerkt »en mijne vroegere lauwheid wordt »afgeboet,"

De vriend had haast om den wensch der ziel te vervullen en opnieuw verscheen zij hem in den heerlijksten glans van schoonheid en gelukzaligheid, vervuld met de grootste erkentelijkheid. »Eindelijk,” riep zij jubelend uit, »eindelijk »zal ik het aanschijn van mijn aanbidderswaardigen Verlosser zien: dank »zij u, honderdmaal dank u, mijn »vriend!” — Denken we hier aan den raad, welken de H. Bonaventura ons geeft: de liefde moet u dikwijls tot de H. Communie doen naderen, want niets werkt krachtadiger tot troost der lijdens in het vagevuur.

Zoo lezen wij ook in het leven van de H. Joanna van het Kruis, eene Franciskanes en groote vereester van het H. Altaarssacrament, dat de Engelen haar eene geconsacreerde Hostie brachten, opdat zij tot lavenis der zielen konde communiceeren. Toen de zalige op zekeren dag in overweging was, werd zij in den geest vervoerd. Eene andere non kwam in hare cel en wekte haar uit hare zielsverrukking door een onvoorzichtig gerucht. »Ga terug,” zeide Joanna opgewonden, en wees voorzichtig,

dat gij het kostbaar voorwerp niet aanroert, dat zich op dien linnen doek bevindt: 't is het H. Sacrament, dat de Engelen mij gebracht hebben" -- »Hoe is dat mogelijk?" vroeg de verstomde zuster. Joanna verhaalde haar het voorval, maar gebod haar te zwijgen. — »Een verstokte zondaar, die »in de vijandschap met God gestorven »was, had in de laatste oogenblikken »van zijn leven de H. Communie on- »waardig ontvangen. Men had dien »zondaar de H. Communie gegeven, »omdat men bij vergissing aan zijne »bekeering geloofde. De Engelen konden »deze ontceuring niet verdragen, Zij »wilden niet, dat de H. Hostie in dien »onreinen mond rustte en verbleef, »daarom hebben zij deze aan mij ge- »bracht." — »De Engelen hebben mij »bevolen," zeide zij verder, »morgen »voor die zielen van het vagevuur te »communiceeren, die eene groote »liefde gekoesterd hebben tot het H. »Altaarssacrament. Bij uwe aankomst »wekten zij mij uit de geestverrukking, »opdat ik zoude verhoeden, dat gij het »H. voorwerp aanraaktet."

Inderdaad 's anderendaags communiceerde Joanna met de teederste godsvrucht en haar werd veropenbaard, dat de zielen voor welke zij gebeden had, in den hemel waren opgenomen. *)

44.

*De H. Communie bevrijdt van lijden
in deze wereld en aan gene
zijde des grafs.*

Gij hebt in mijn aanschijn eene
tafel gesteld tegen hen, die mij
kwellen. Ps. 22: 5.

De Godgeleerden beschouwen den boom des levens, die in het midden van het paradijs stond en ieder jaar twaalf vruchten droeg, wier bladeren zelfs het menschdom nuttig waren (Apoc. 22: 2) als eene afbeelding van het H. Altaars-sacrament. In het bijzonder is de H. Thomas van Aquine van dit gevoelen. Hij zegt: »Gelijk het verderf en de »dood ons door het gebruik van de »verboden vrucht toegekomen is, door den

*) Blosus, Mon. Spirit c. 6 — Alex. Segala, l. c. p. 2. c. 10. ex. 6. — Vita Jo. de Cruce c. 7,

»appel van den boom van kennis van goed
»en kwaad, zoo zal de rechtvaardigheid en
»het leven ons ten deel worden door de
»heilige spijs van den boom des levens,
»die is het lichaam des Heeren." Wanneer men de heilige Eucharistie door de vrucht van dezen boom afbeeldt, dan is het zonneklaar hoe heilzaam en aanbevelenswaardig de maandelijksche Communie is. De zielen die door deze H. Oefening verlost worden zullen voorzeker onze voorsprekers zijn. Dit verzekert ons Paus Adrianus VI als hij zegt: »Wie »voor de geloovige zielen bidt, verplicht »haar tot dankbaarheid: des te meer »hij, die voor haar de H. Communie »ontvangt."

Dit werk is hoogst aangenaam aan God, zoo als klaar blijkt uit de woorden van verscheidene Heiligen en uit eenige wonderbare verschijningen. De H. aartsengel Michaël, de bijzondere beschermer der strijdende Kerk, was meermalen tegenwoordig bij de maandelijksche Communie. In het jaar 1615 ontvingen de Paters Jesuïeten in de tegenwoordigheid van eene groote volksmenigte plechtig de maandelijksche Communie

in de kerk Sancta Maria in Transtevere te Rome. Ook een *vreemdeling* bevond zich onder hun getal, die uit een der provincies van Italië naar Rome gekomen was, om de wonderwerken der eeuwige stad te aanschouwen. Deze man wandelde in het portaal op en neer, toen hij een armen man zag uitkomen, die hem ter liefde van God om een aalmoes bad. De vreemde man weigerde hem dit. De bedelaar echter hield aan en herhaalde zijne bede tot driemaal toe op den dringendsten toon. Eindelijk opende de vreemdeling zijne beurs en gaf den arme een stuk geld. Plotseling veranderde de arme van spreektrant en zeide tot hem op gebiedenden toon; »Houd uw geld, ik »begeer uw rijkdom niet, maar gij, gij »hebt dringende behoefte aan Gods »barmhartigheid ter bekeering en »betering van uw leven, omdat gij »een groot zondaar zijt. Weet wel, dat »ik van den berg Gargano herwaarts »gereisd ben, om de plechtigheid in »deze kerk bij te wonen en u te waarschuwen, dat gij van leven moet »veranderen. Sedert twintig jaren leidt

»gij een beklagenswaardig leven en
»daagt de Goddelijke rechtvaardigheid
»uit, want in al dien tijd hebt gij door
»geene enkele H. biecht u van uwe
»zonden gezuiverd. Spoed u heen en
»doe boete, want het zwaard des Rech-
»ters zweeft boven uw hoofd, om uwe
»menigvuldige zonden te wreken.”

De zondaar stond verstomd over deze woorden en als aan den grond vernageld: de haren rezen hem te berg, want nu wist hij, dat zijne misdaden buiten God aan iemand anders bekend waren. Zijne ontroering werd nog grooter, toen hij den arme voor zijne oogen even als een dwaallicht zag verdwijnen.

De genade Gods werkte in zijn binnenste: hij gaf gehoor aan de inwendige stem der genade, trad de kerk binnen, wierp zich onder een vloed van tranen op de knieën en smeekte een priester om zijne biecht te willen hooren. Na de biecht gaf de zondaar aan den priester verlof, om dit feit van af den kansel aan de geloovigen te verhalen, ten einde hen daardoor tot nieuwen ijver tot het goede aan te zetten: verder betwijfelde hij ook niet, dat eene verlostte ziel uit

het vagevuur hem de genade der bekeering verworven had.

De wonderbare bekeering van dezen zondaar op het oogenblik, dat men tot lafenis der lijders in 't vagevuur bad en communiceerde, bewijst hoe heilig en aanbevelenswaardig en hoe heilzaam tevens deze oefening voor de levenden is, wijl de liefde tot den naaste het innerlijk wezen van het christelijk leven uitmaakt, zoo als Jesus dit meermaals in zijn Evangelie te kennen geeft. *)

45.

De vergiffenis van eene zware belediging schenkt bevrijding van een streng vagevuur.

Vergeef, en u zal vergeven worden. Luc. 6: 37.

De heilige kerkvaders Augustinus en Gregorius brengen alle goede werken, die men verrichten kan tot vier akten terug, te weten tot het H. Misoffer, het gebed, het vasten en de aalmoes. God-

*) Jacob. Hautinus, Patroc. animar. 1. 3. tom. 1. art. 3. p. 2.

geleerden van latere dagen voegen er een vijfde bij, namelijk het kwijschelden van ontvangene beledigingen. Wijl deze akte iets heldhaftigs, iets goddelijks in zich besluit is zij van de grootste werkdadigheid.

Te Bologne eene stad in Italië leefde eenen rijke, voorname weduwe, die slechts een eenigen zoon had, dien zij beminde als den appel harer oogen. Op zekeren dag speelde die zoon met zijne kameraden op den markt, toen een vreemdeling met opzet hun spel verstoorde. Het kind hevig van aard en opvliegend van karakter wierp den verstoorder eenige harde woorden naar het hoofd zeggende, dat hij hen met rust moest laten. De vreemdeling, toornig over de belediging hem aangedaan, trok zijn degen, viel op den ongelukkigen knaap en doorboorde hem het hart, zoodat deze levenloos ter aarde stortte. Nauwelijks had de onmensch zijne misdaad gepleegd, als hij het afschuwelijke en strafwaardige er van inzag, met den bebloeden degen in de hand wegliep, totdat hij eene openstaande deur bemerkte. Pijlsnel vloog hij het huis

binnen, om zich te verbergen. De el-
lendeling dacht niet, dat hij in het huis
van zijn slachtoffer was te recht geko-
men; hij liep de trappen op zonder te we-
ten werwaarts en kwam te recht in het
vertrek der ongelukkige moeder. Deze
was niet weinig verbaasd bij de plot-
selinge en onverwachte verschijning van
een vluchtenden man, die met bloed
bevekte kleederen voor haar stond. De
ontsteltenis echter duurde slechts een
oogenblik: haar edelmoedig hart was
getroffen, toen de onbekende haar in
naam van God om eene schuilplaats
verzocht tegen zijne vervolgers. De
moeder wees hem eene verborgene
plaats aan en versprak hem niet te
zullen verraden, omdat zij geloofde dat
de ongelukkige in overijling en toorn
een moord had begaan, te meer wijl
zij niets wist noch vermoedde van de
bijzondere omstandigheden van de mis-
daad.

De gerechtsdienaren waren den schul-
dige op den voet gevolgd en drongen
hetzelfde huis binnen. In alle hoeken
en kasten, achter alle meubels zochten
zij den misdadiger, maar te vergeefs.

Zij vertrokken eindelijk onder het uitspreken der woorden: »De dame zal wel weten, dat de woesteling haar eenigen zoon heeft vermoord; daarom zal zij hem zeker aan het gerecht niet onttrekken.»

Bij het hooren van deze woorden meende de arme moeder, dat zij door een doodelijk schot getroffen werd; bewusteloos zeeg zij ter aarde. Toen zij van hare bezwijming bekomen was, geloofde men algemeen dat zij zinneloos was, omdat die slag haar hart tot in het diepste had verwond: maar hemelsche kracht hield hare ziel staande. In ootmoed aanbade zij de geheime raadsbesluiten van God, onderwierp zich gelaten aan zijn H. wil en beloofde den moordenaar vergiffenis uit liefde tot haren Zaligmaker, die zich voor alle menschen had ten offer gebracht. De genade overmeesterde allengskens haar hart en grootmoedig besloot zij voor den moordenaar te doen, wat zij voor haar eigen kind zoude gedaan hebben. Zonder te toeven, begaf zij zich in het geheim tot den misdadiger, overhandigde hem eene beurs geld, bezorgde

hem een gezadeld paard en spoorde hem aan zoo spoedig mogelijk de vlucht te nemen.

Hoe beloonde God deze verheven daad van christelijke vijandsliefde? De brave moeder had zich vol kommer en droefheid in hare kamer terug getrokken en bad daar voor haren geliefden ontslapenen zoon, toen deze haar eensklaps verscheen stralende aan een hemelschen glans met den glimlach der zaligen op de lippen en dragende een zegepalm in de hand. »Lieve moeder,» zeide het kind, »wees getroost, ik breng »u eene blijde tijding; treur niet meer, »moeder lief, ween ook niet, maar be- »nijd uw kind. Wegens uwe chris- »telijke grootmoedigheid jegens mijn »moederlenaar hebt gij mij terstond »van de vlammen des vagevuurs be- »vrijd. De Goddelijke rechtvaardigheid »had mij veroordeeld gedurende vele »jaren tot de straffen des vuurs voor »mijne menigvuldige fouten, maar »uwe liefdedaad heeft mijne geheele »schuld uitgewischt.» Zoo beloont Hij, die zijn leven niet alleen voor zijne vrienden, maar ook voor zijne vijanden

heeft ten beste gegeven — de vijandsliefde. — *)

46.

Waarde van het H. Misoffer voor de overledenen.

Draagt op een offer van gerechtigheid en hoopt op den Heer. Ps. 4: 6.

Ofschoon wij reeds meermalen over het H. Misoffer gesproken hebben, dan toch willen we nogmaals er op terugkomen, omdat dit alle onze aandacht verdient.

In het beroemde klooster te Clairvaux, waarvan de H. Bernardus de overste was, bevond zich een pater, die de Regels slecht onderhield, de afzondering weinig beminde en gaarne met de menschen in de wereld verkeerde. Deze pater kwam te sterven. Men hield de uitvaart en begrafenis met de gewone plechtigheid. Alle monniken omringden zingend en biddend de lijkbaar, toen plotseling een uit hun midden een grijsaard van buitengewone heiligheid eene schaar

*) Nicius Erythr. Exmpl. 8. — P. Segneri, Christ. Instr. p. 1. disc. 20.

booze geesten meende tot zich te zien komen, zeggende: »Eindelijk zijn wij »erin geslaagd: tot hiertoe bezaten wij »nog geene ziel uit Clairvaux; deze »echter zal de onze zijn.»

In den volgenden nacht zag de grijsaard in een droomgezicht den overledene, die hem al zuchtend en klagend met neergeslagen oogen verscheen: »Gisteren hebt gij de vreugde der booze »geesten gezien,” zoo sprak de afgestorvene, »nu aanschouwt gij mijne pijnen, waartoe de Goddelijke rechtvaardigheid mij veroordeeld heeft, om de »vele fouten, die ik in mijn leven niet »genoegzaam heb afgeboet.” Hierna toonde hij hem eene groote, diepe bron: »zie,” voegde hij er bij, »de booze »geesten werpen mij voortdurend in »die bron, trekken mij er weder uit, »om mij op nieuw er in te dompelen, »en gunnen mij geen enkel oogenblik rust.” De monnik ontwaakte diep getroffen. In alle vroegte deelde hij deze verschijning aan den H. Bernardus mede.

De H. Abt riep het kapittel te zamen en verhaalde, dat God aan den pas

ontslapen pater had toegestaan zijn lijden te openbaren; hij zette hen aan tot getrouwheid in de kleinste zaken en tot eene zorgvuldige vermindering van die listen en lagen, welke de duivel in het bijzonder hun legt, die zich in het klooster bevinden. Alle moesten voor den overledene bidden, vasten en boetewerken doen, vooral echter het H. Misoffer opdragen, opdat de arm van den Goddelijken toorn ontwapend wierd. Op denzelfden dag maakte men reeds een begin met die oefeningen en werden meerdere H. Missen voor den afgestorvene gelezen. Eenige dagen later verscheen hij op nieuw aan den grijsaard, doch niet meer klagend en lijdend, maar in hemelsche vreugde en heerlijkheid. Op de vraag, in welken toestand hij zich thans bevond, gaf hij ten antwoord: »Ik ben zeer gelukkig: »dank zij de goedheid des Heeren en »de barmhartige liefde mijner mede- »broeders.” — Op de vraag, door welk werk hij het meest was geholpen geworden, greep hij de hand van den grijsaard en geleidde hem naar de kerk waar juist het H. Misoffer werd gelezen.

»Ziedaar,” zeide hij, »mijn losprijs, de
»H. Hostie, die de zonden der wereld
»wegneent: niets kan haar weerstand
»bieden, dan een hart dat in een af-
»grond van zonden verzonken ligt.” —
Deze verschijning werd aan de andere
paters verhaald en versterkte hen in
hun vertrouwen op het H. Misoffer. *)

47.

*De overledenen leeren ons onderwer-
ping aan den Goddelijken wil.*

Allen, die in de graven zijn,
zullen de stemme Gods hooren.
Joan. 5: 28.

Op verschillende plaatsen van de H.
Schrift vinden we opgeteekend op welke
wijze de Goddelijke voorzienigheid zich
van de dooden bedient om onwetenden
te leeren, behoeftigen te helpen, on-
gehoorzamen tot onderdanigheid aan
den wil van God te brengen.

Een eigenaardig wonder werd te
Hildesheim gewrocht door den H. bis-
schop Godehard. In die stad leefden
onderscheiden misdadige en hoovaardige

*) Heur. Gran. German. Magn. Specul. exempl.
dist. 3. ex. 16. De vir. illustr. Ord. Cist.

mannen, die er slechts op bedacht waren om op de rechten der kerk inbreuk te maken. De bisschop liet niets onbeproefd om hen van den slechten weg, dien zij bewandelden, af te voeren. Aanvangs zocht hij ze te gewinnen door goedheid en zachtmoedigheid: maar te vergeefs. Niet alleen sloegen zij alle terechtwijzingen en berispingen in den wind, maar ook dreven zij den spot met alle openlijke plechtige vermaningen, zoodat de bisschop zich ten laatste genoodzaakt gevoelde, om hen in den ban van de H. Kerk te slaan.

De ongelukkigen bekommerden zich hierover bedroefd weinig. Toen de bisschop den volgenden dag tot het altaar trad om de H. Mis te lezen, waagden eenige der roekeloossten het in weerwil van het uitdrukkelijk verbod de kerk binnen te gaan. Godehard zag hen, keerde zich naar hen toe en zeide met luider stemme: »Ik beveel dat alle geëxcommuniceerden in den naam van God den »H. Geest op staanden voet de kerk, »welke zij door hunne tegenwoordigheid »ontwijden, verlaten? De goddeloozen echter bleven tot ergenis der aanwezige

geloovigen op hunne plaats staan en gaven geen gehoor aan het bevel van den bisschop.

Eensklaps openen zich onderscheidene graven, die zich in het binnenste der kerk bevinden; overledenen komen te voorschijn en begeven zich naar de kerkdeur alsof hun het bevel van den bisschop gold. Op dit aanzicht vluchtten ook de ware schuldigen verschrikt over deze wonderbare gebeurtenis. Inderdaad onder de overledenen bevonden zich eenigen, die in den kerkelijken ban geslagen waren, wien echter die toestand onbekend was, waarom zij ook in de kerk waren begraven geworden. Zij waren, gelijk wij zien zullen, niet ter helle verwezen, omdat zij zich in hun sterfuur door een berouwvolle biecht met God hadden verzoend.

De bisschop zelf was zeer getroffen over het wonder en verliet na het H. Misoffer te hebben opgedragen spoedig de kerk om het gebeurde nader te onderzoeken. De verrezen dooden wachtten hem voor de kerkdeur in de nederigste houding en schenen hunne vrijspreking af te smeeën. De bisschop

wendde zich te midden van eene groote volksmenigte tot hen zeggende: »Door »de kracht, die ik van onzen Heer Je- »sus Christus ontvangen heb, ontsla »ik u van den ban van de H. Kerk en »spreek u van hem vrij in den naam des »Vaders, des Zoons en des H. Geestes, »opdat deze kerkelijke straf geen hin- »dernis meer zij voor uwe glorievolle op- »name in den hemel. Moge uwe lichamen »tot hunne graven wederkeeren en »daar den dag der opstanding verbeiden.”

De dooden, die ootmoedig op de knieën zaten, verhieven zich ter- stond en keerden stilzwijgend naar hunne graven terug. *)

48.

*De vereering eens Heiligen bevrijdt
eene ziel uit het vagevuur.*

De Heilige schenkt mij vreugde
om zijne ontferming. Sir. 4: 22.

Den groet, dien de Machabeërs te
Jerusalem hunnen broeders in Egypte
toezonden »Gegroet zijn de broeders in
»Egypte van hunne broeders te Jerusa-

*) P. Godef. Hunschenius, Act. Sanct. 4 Maii, n. 70

»lem" past de kardinaal Hugo toe op de geloovige zielen in het vagevuur. Hij beweert, dat de zielen dezen roep onophoudelijk toesturen aan hunne gekroonde broeders in den hemel, om op deze wijs hunne voorspraak te verwerven, terwijl de Heiligen dien groot beantwoorden door hunne voorspraak en gebeden. Het volgend verhaal zal deze gedachte ophelderen.

In den kerkelijken Staat in de omstreken van Loretto ligt het stadje Recanati. Daar woonde eene vrome dame, die hare beide zonen den zaligen Luchesius onverpoosd aanbeval en hun eene groote godsvrucht voor haren schutspatroon had ingeprent. Zij wieschen op in vroomheid en deugd, toen onverhoeds eene geldkwestie twist en tweedracht onder hen zaaide. Zij geraakten in een hevigen strijd: de eene gaf den andere een slag in het aangezicht; deze door den toorn overmeesterd greep zijn degen en stootte dien in het hart van zijnen broeder. De moordenaar nam de vlucht, maar ontkwam niet aan de handen van het gerecht. Men ontdekte hem, hij werd in verzekerde bewa-

ring gebracht, gerechtelijk verhoord en tot de zwaarste straf veroordeeld. Omdat zeer vele moorden in de provincie hadden plaats gehad, hadden de rechters besloten de strengste straffen op de misdadigers toe te passen. Gelijk de wreede menschen, van welke Virgilius spreekt, gaven ook zij bevel om den moordenaar op het lijk van zijn offer te binden en hem levend te begraven. Met ontzetting, ja met afgrijzen vernam de jonge man zijn verschrikkelijk oordeel. Reeds in den volgenden nacht werd het vonnis in stilte voltrokken op het kerkhof der paters Franciskanen. Den volgenden dag bemerkten eenige kinderen, die bij het graf speelden, dat de aarde onder hunne voeten beefde en zich bewoog. Verschrikt riepen zij om hulp. De paters, die in de kerk bezig waren met het zingen der getijden, snelden toe en groeven de aarde op. Nadat zij eenige spaden diep waren, hoorden zij duidelijk een vermoord gekreun: zij werkten met ijver en spoed voort en herkenden alras eene stem, die hen smeekte, met de grootste voorzichtigheid dieper te graven. Kortom, zij vonden eindelijk de beide broeders

levend. De kinderen hadden reeds de gebeurtenis door geheel Recanati verbreid. De goeverneur, de adel, de bisschop, de geestelijkheid en het volk, allen waren toegesneld. Men ondervroeg de jongelingen: de vermoorde antwoordde het eerst zeggende: »Toen ik mij doodelijk getroffen gevoelde, schonk ik »terstond mijnen broeder van ganscher »harte vergiffenis en beval hem ten »zeerst aan de Goddelijke barmhartigheid en den zaligen Luchesius, dien »ik van af mijne kindsheid in het bijzonder vereer. Deze zalige heeft mij »niet alleen in mijnen dood bijgestaan, »maar ook de genade verworven tot »het leven te mogen terugkeeren om »boete te doen.»

Hierop nam de tweede het woord: »Toen ik op het lichaam van mijn »broeder was gebonden en mij tot »een onvermijdelijken dood veroordeeld »zag, nam ook ik mijne toevlucht tot onzen patroon, den zaligen Luchesius, »verwekte een oprecht berouw en deed »de gelofte in de Seraphijnsche Orde »te treden, wanneer de zalige mij door »zijne tusschenkomst van dit groote

»gevaar verlost. In zoo verre de mensche-
»lijke gerechtigheid mij vrijspreekt, zal ik
»dadelijk mijne gelofte gestand doen.”

De moeder der beide jongelingen bevond zich onder de eersten op de plaats der gebeurtenis. Zij smolt weg in tranen en kon in den beginne geen enkel woord uitbrengen. Na eenige oogenblikken verhaalde zij aan de aanwezigen, dat zij haar geheel vertrouwen op den zaligen Luchesius gesteld en hem er aan herinnerd had, dat het heil harer beide zonen zijne zaak was, omdat zij ze van hunne geboorte af aan hem had toegewijd en aanbevolen. In deze oogenblikken echter had zij ze op eene bijzondere manier aan hem aanbevolen, opdat zij aan de straffen der eeuwige verdoemenis mochten ontkomen. De eene die van den dood verreezen was keerde terug naar het ouderlijk huis en beoefende er een streng boeteleven, terwijl de andere zijne gelofte nakwam, in een klooster der Franciscanen trad, waarin hij een voorbeeldig leven leidde. *)

*) P. Bonifacius Bagatta De adm. Orb. Christiani
A. 2. l. 8 c. 2. Annales Min. an. 1542 n. 15.

*Liefde der Engelen tot de geloovige
zielen in het vagevuur.*

En hij zal zijne Engelen zenden ...
en zij zullen zijne uitverkorenen bij-
een vergaderen. Matth. 24: 31.

Vele kerkvaders zijn van gevoelen, dat God van tijd tot tijd Engelen naar het vagevuur zendt, om de lijdende zielen te bezoeken en te troosten. Geen bezoek, geen troost kan haar meer welkom zijn dan het aanzien eens bewoners van het hemelsch Jerusalem, wiens onuitsprekelijke gelukzaligheid ook eenmaal haar aandeel zal zijn. De openbaringen der H. Birgitta spreken veel, zeer veel over de verschijning der Engelen in de reinigingsplaats: ook op andere plaatsen vinden we deze opgeteekend; eene van die verschijningen willen wij hier laten volgen.

De eerw. zuster Paula van de H. Teresia, eene Dominikanesse uit het klooster der H. Catharina te Napels, koesterde eene buitengewone godsvrucht voor de zielen der lijdende kerk en werd in haar leven met wonderbare

verschijningen begunstigd. Toen zij op zekeren dag met de meeste godsvrucht bad, werd zij in den geest naar het vagevuur verplaatst. Daar zag zij onzen Verlosser, omstuwd van Engelen, verscheidene lijdende zielen uitkiezen om met Hem de vreugde des hemels te gaan genieten. Toen Paula dit bemerkte, wendde zij zich tot haren hemelschen Bruidegom en vroeg Hem: »O Jesus »waarom kiest gij dezen uit de ontelbare menigte?» — »Ik heb haar uitgekozen,” hernam de Zaligmaker, »die »in haar leven grootmoedige werken »van liefde en barmhartigheid beoefend »hebben: zij verdienen, dat ik haar op »dezelfde wijs behandel naar mijne »woorden: de barmhartige zal barmhartigheid verwerven.”

Zuster Paula had de gewoonte iederen zaterdag ter eere van Maria, de Moeder der barmhartigheid, te bidden tot lansen der geloovige zielen in het vagevuur. Op een dezer avonden, aan Maria toegewijd, werd zij nogmaals in verrukking des geestes in het vagevuur gevoerd. Hare verbazing was overgroot, toen zij alles in hemelsch licht aanschouwde.

Terwijl zij onderzoek deed naar de oorzaak dezer zalige verandering, zag zij de Moeder Gods begeleid van ontelbare Engelen, wien zij beval, de zielen, die haar in heur sterfelijk leven vereerd hadden te verlossen en naar den hemel te geleiden. Dit gezicht vervulde Paula met innige vreugde; maar die vreugde werd tevens vermengd met bittere smart jegens die zielen, die niet uitverkoren waren en om het aantal harer zonden nog in het vagevuur moesten lijden. »Naar de menigte uwer »zonden zal het aantal wonden zijn,» zegt de H. Schrift (Deut. 25: 2.) De hoovaardige en eierzuchtige wordt door verootmoediging en vernedering gestraft: wie zijne zinnen bevredigd heeft door ongeoorloofde vermaken, zal door het vuur worden verteerd: immers in de openbaringen van den H. Joannes lezen wij: »Hoe schooner gij u hebt gemaakt »en schitterender geleefd, des te grooter »zullen uwe pijnen en folteringen zijn.» (Apoc. 18: 7.)

Paula zag niet alleen de Engelen in het vagevuur nederdalen om de geloovige zielen te troosten, maar hoorde

ook hoe de Engelen om voorspraak en verlossing baden.

In het klooster der H. Catharina had men de loffelijke en vrome gewoonte iederen avond de vespers der overledenen te bidden. Op zekeren dag echter liet men deze oefening achterwege om het buitengewone en drukke werk. De Heer, die aan de vermoeide nonnen hare gewone rust niet ontnemen en van den anderen kant aan de lijdende zielen den gewonen troost wilde verschaffen, zond eene schare Engelen, die de plaats der Ordesvrouwen in het koor innamen en met hemelsche stemmen het officie zongen. Paula, die nog in het gebed verzonken lag, hoorde het wonderbaar psalmengezang: zij luistert, opent de deur harer cel en ziet de hemelsche schaar ten getale van het gewone koor. *)

*) Vita Paulae a S. Theres.

TWEEDE DEEL.

INLEIDING.

Wijl de aangehaalde beweeggronden velen wellicht onvoldoende schijnen, en Gods welbehagen noch zijne eer hen beweegt tot eene werkdadige liefde voor de geloovige zielen in het vagevuur, zoo willen wij in dit tweede gedeelte in het bijzonder spreken over *het nut en het voordeel, 't geen uit deze gods- vrucht voortvloeit voor die menschen, die medelijden hebben met de geloovige zielen in het vagevuur.* Er bestaat geen werk, dat verdienstvoller en heilaanbrengender is voor de leden der strijdende als der lijdende Kerk, naar de uitspraak van de H. Schrift: »Als ge goed doet, zie wel toe wien »gij het bewijst, dan zult ge dank voor »uwe weldaden inoogsten.» (Sir. 12: 1)

De geleerde pater Martinus de Roa uit de Sociëteit van Jesus zegt: »De »voldoeningen, die wij aan de levenden »toevoegen, moeten wij gelijk stellen »met de schatten, die wij aan een »zeeschip hebben toevertrouwd. In de »oogen van God verliezen wij wel is »waar nooit hare verdiensten, maar »dikwijls rijst de vraag of het broze »vaartuig geene schipbreuk lijden en »jammerlijk zijn graf in de golven zal »vinden. Ons leven is gelijk aan eene »gevaarvolle zeevaart: hevige stormen »steken er onophoudelijk in op en »dreigen het scheepje in de diepte te »storten; en zoo gaan de goederen, die »wij den evennaaste toevoegen dikwijls »verloren." Integendeel het gebed, dat wij op de overledenen toepassen, gaat in geen geval verloren; want van den eenen kant verstrekt onze voorspraak onfeilbaar zeker hun tot voordeel, omdat daardoor hunne schulden worden verminderd en hunne intrede in het hemelsch paradijs wordt bespoedigd, terwijl van den anderen kant iedere verlore ziel in den hemel onze voorspreekster en beschermster zijn zal.

Niet alleen van uit de hoogte der hemelen, maar ook van uit de diepte des vagevuurs zullen zij onze beschermsters zijn; want omdat zij zich zelven niet helpen kunnen in haar lijden, zullen zij voor de levenden groote genaden vragen. Dit is het eenparig gevoelen van twee beroemde godgeleerden van den kardinaal Bellarminus en pater Suarez. De laatste zegt als volgt: »Deze H. »zielen zijn zeer dierbaar aan het hart »van God: de liefde zet haar aan om »ons te beminnen, omdat zij in het »algemeen weten aan welke gevaren »wij zijn blootgesteld en welke groote »behoefte wij hebben aan de genade »Gods. Waarom zouden zij dan in weer- »wil van haar persoonlijk lijden niet »voor ons bidden? Wij zijn arme be- »woners van een tranendal, schuldena- »ren des Heeren en wij, wij bidden »voor onzen evenmensch. De H. Patri- »archen, die in den schoot van Abraham »de komst van den Goddelijken Ver- »losser te gemoet zagen, baden voor »de levenden op de aarde; en dit ook »deden volgens de woorden van de H. »Schrift de propheet Jeremias en de

»hoogepriester Onias.” Zoo spreekt Suarez.

De zielen in het vagevuur zijn de welbeminde kinderen van God; zij bevinden zich in staat van heiligmakende genade, daarom hoort en verhoort God hunne gebeden. De H. Catharina van Bologne verzekert ons, dat zij, zoodra zij de eene of andere genade noodig had, deze steeds door de tusschenkomst der geloovige zielen heeft verworven. Nog meer, zij getuigt ons, dat, indien zij de Heiligen in den hemel vruchteloos om voorspraak aanriep, de zielen in het vagevuur haar nooit onverhoord lieten henengaan.

Zonneklaar is het, dat de macht der zielen tijdens haren proeftijd in de reinigingsplaats kleiner, geringer is, dan die, welke haar na hare opname in den hemel wordt medegedeeld. Het valt niet te betwijfelen, dat de eerste genaden, welke zij na hare vereeniging met God van zijne oneindige barmhertigheid afsmecken, hare weldoeners zal gelden, die haar door hunne gebeden de poorten des hemels hebben ontsloten en het hemelsch Jerusalem binnengeleid.

Zeker is het tevens dat zij hare wel-
doeners in alle nooden en gevaren
zullen ter hulp snellen. Zij zullen zijn
onze getrouwe beschermsters in alle
ongelukken des levens, in ziekten, in
vervolging enz., maar in het bijzonder
zullen zij ons de hulprijke hand bieden
in zielsgevaaren, in bekoringen, in moe-
deloosheid en vooral in de ure van onzen
dood. De kardinaal Baronius verhaalt,
dat eene vrome persoon in haar sterfuur
door den duivel verschrikkelijk bekoord
en gekweld werd. Eensklaps zag zij den
hemel voor hare oogen geopend; eene
grootte schaar heiligen daalde neder en
beloofde haar de overwinning. Ontsteld
maar ook verheugd over deze wonderbare
bescherming vroeg zij: »wie toch heeft
»mij deze onverwachte beschermers
»bezorgd?" — »Wij zijn zielen, die
»gij door uw gebed uit het vagevuur
»hebt verlost: nu komen wij u onze
»erkentelijkheid betuigen en zullen u
»onmiddellijk ten hemel geleiden." Na
deze woorden overleed de stervende
zacht en zalig in den Heer met den
glimlach der rechtvaardige op de lippen.
Ja zouden, 't geen niet aan te nemen

de geloovige zielen zich ondankbaar toonen en hare weldoeners vergeten, dan voorzeker zal de oneindig goede God hun, die de lijdende zielen met hunne gebeden ter hulp komen, het verdiende loon niet onthouden. Jesus heeft ons nadrukkelijk beloofd barmhartig te zijn jegens de barmhartigen: voorzeker zal hij dus barmhartig zijn jegens hen, die de lijdende zielen uit het vagevuur den hemel hebben binnengevoerd. De H. Bernardinus zegt: »Het is verdienstvoller aan eene afgestorven ziel iets goeds te bewijzen, »dan aan eenen levende, al ware hij »arm, krank, gevangen of hongerig.»

En inderdaad hoe grooter de ellende, des te grooter de waarde van troost en verkwikking. Welke ellende, welken nood, welke droefenis treffen wij in het vagevuur aan? — De H. Thomas van Aquine leert, dat alle voldoeningen, die wij aan de geloovige zielen toevoegen, voor ons verdienstvol zijn en ons honderdvoudig na den dood vergolden worden.

1.

*Een groot zondaar wordt door eene
ziel des vagevuurs gered.*

Gij zijt een helper en beschermer geworden en hebt mijn lichaam gered van het verderf.
Sir. 51: 3.

Meermalen heeft Maria, de koningin des hemels en de moeder der barmhartigheid, zich van de geloovige zielen bediend, om zondaars te bekeeren of rechtvaardigen tegen dreigende gevaren te behoeden.

In de provincie Aragon in Spanje leefde een edelman, die eene echtgenoot had van eene zeldzame schoonheid, begaafd met de voortreffelijkste hoedanigheden naar den geest en het hart. Door haar lieflijk uiterlijk trok zij de oogen van een ander edelman op zich, die haar overal op den voet volgde. De jonge vrouw vreesachtig en kuisch waakte als eene ware christin zorgvuldig over hare deugd van onschuld en vermeed met de grootste omzichtigheid alle ontmoetingen, die deze haar

wilde afdwingen. De zaak bleef niet lang verborgen en kwam spoedig ter oore van haren man. Jaloezie ontwaakt in diens hart; hij vreest verraad, slaat zijne vrouw dag en nacht gade, ofschoon zij rein en kuisch daar staat en schijnt geene rust te kunnen vinden dan in den dood van zijn mededinger. Hij rijdt alzoo op zekeren morgen onder voorwendsel van handelszaken in gezelschap zijner vrouw en van een enkelen bedienaar naar een afgelegen landgoed. 'S avonds roept hij zijne gemalin tot zich in eene eenzame kamer, sluit de deuren af, trekt een geladen pistool uit zijn zak en dreigt haar den kogel door het hart te jagen, indien zij weigert aan zijn wil te voldoen. Verschrikt en verstomd belooft zij goedschiks te gehoorzamen. Terstond dicteerde hij haar een brief aan het adres van den jongen ridder, waarin zij dezen verzocht tot haar te komen in afwezigheid van haren man: op een bepaald uur en langs een bestemden weg konde hij haar aantreffen en spreken. Toen de brief geschreven was, werd deze den dienaar ter hand gesteld met het bevel om hem onmid-

dellijk en in het geheim aan zijn adres te bezorgen. De bediende deed nauwkeurig wat hem bevolen was. De lichtziinnige, jeugdige ridder, verrukt van vreugde, trekt zijn beste riddergewaad aan, stijgt te paard en begeeft zich op reis. De weg, dien hij insloeg, leidde langs eene plaats waar verschillende boosdoeners aan galgen opgeknoopt hingen. In dien tijd liet men de lijken eenige dagen aan de galg hangen ter waarschuwing van anderen en om den struikroovers vrees aan te jagen. Deze aanblik herinnerde den ridder, dat hij op dien dag den rozenkraus nog niet gebeden had: eene vrome gewoonte, die hij zich ondanks zijn slecht en teuggelloos leven, had eigen gemaakt. Hij begon te bidden zonder na te denken, dat hij op het punt stond den zoon van haar te beleedigen, die hij om bescherming en hulp aanriep. Hij bad den rozenkrans tot lafenis der opgehangen boosdoeners, omdat hij in de meening verkeerde, dat zich niemand over hen ontfermde. De barmhartige God beloonde rijkelijk dit liefdewerk. Eensklaps hoort hij den kreet: »Blijf staan, niet verder!»

Ontsteld zag de ridder naar alle kanten, maar ontwaarde slechts de lijken en gaf het paard de sporen. Nogmaals riep dezelfde stem: »Halt, rijd niet »verder!» De onbezonnen jongeling kende geen vrees; hij steeg van het paard af, om te zien of een der opgehangenen nog levend was en dien kreet had geslaakt. Werkelijk een onder hen zeide hem op smeekenden toon: »Heb »medelijden met mij en snijd den strop »door, die mij verworpt.» Verstomd en door medelijden bewogen snijdt hij de koord door. Het lichaam valt op de aarde, zet zich echter spoedig overeind en staat op. De misdadiger staat in levenden lijve voor zijn weldoener, betuigt hem zijn besten dank en verspreekt hem nooit te zullen verlaten en als een getrouwe knecht steeds te willen dienen. De verliefde ridder wijst het dankbare aanbod van de hand en verklaart dat hij zijn weg alleen wil vervolgen: »Maar,» hervatte de »andere, weet gij niet dat zeer groote »gevaaren u op uwe reis bedreigen? »'t Gaat om uw leven: ik wil u redden; »laat toe, dat ik u mijne dankbaarheid

»be
dat
gee
te
te
go
bij
wi
»C
»v
»e
»o
ze
de
ra
C
g
v
v
v

»betuig!” Toen de ridder bemerkte, dat zijn plan bekend was, maakte hij geene tegenwerpingen meer, maar steeg te paard en verzocht zijn gezelschap het ook te bestijgen. Weldra zagen zij het landgoed voor zich liggen; eene ladder stond bij den muur. De vurige jongeling wilde onmiddellijk de ladder opklimmen. »Geduld,” zeide zijn begeleider, »ik »vrees eenig ongeval en raad u mij het »eerst ze te laten beklimmen: leen mij »echter uw hoed en mantel.” Zoo gezegd, zoo gedaan. Hij beklom in allerijl de ladder, die hem geleidde naar een raam, dat men met opzet geopend had. Op hetzelfde oogenblik hoorde men het gekletter van wapenen, bedreigingen, verwenschingen en na eenige seconden werd een met doodelijke steken doorvlijmd lichaam uit het raam geworpen. Ondanks de bekomen wonden stond het spoedig van den grond op en fluisterde den jongen ridder toe: »Snel, zeer snel »te paard, redden we ons!” Nadat beiden zich op eenigen afstand hadden verwijderd, zeide de gewonde: »Hebt »gij nu de schoone ontvangst gezien, »die u verbeidde? De echtgenoot der

»jeugdige vrouw wachtte u op, om u
»te vermoorden. Zeg me, indien deze
»in zijn plan geslaagd ware, waar bevond
»zich dan op dit oogenblik uwe arme
»ziel. Dank Maria, de moeder der barm-
»hartigheid; zij heeft u gered, omdat
»gij iederen dag getrouw uw rozenkrans
»hebt gebeden: bedank ook de geloovige
»zielen in het vagevuur; gij hebt er
»eenigen uit dien vurigen kerker verlost,
»toen gij nog in staat van genade waart
»en heden waren zij de middelaarsters
»uwer redding. Verander van leven en
»leer God vreezen.” — Middelerwijl
waren zij wederom bij de galgen aan-
gekomen: de onbekende metgezel steeg
van het paard af, lei zich den strop
wederom om den hals en verklaarde,
dat God hem op eene wonderbare wijze
gezonden had, om hem ter hulp te komen.
De ridden keerde huiswaarts met geheel
andere gevoelens. Zijn geschokt gemoed
vond geene rust dan na den Heer het
offer van zijn geheel leven te hebben
gebracht. De reste zijner dagen bracht
hij door in de beoefening van boetple-
gingen en werken van godsvrucht: hij
werd een voorbeeld van heiligheid, van

heldhaftige zelfverloochening en versterking en bovendien een groot beminnaar van de geloovige zielen in het vagevuur. Zoo beloont God het geringste werk, dat men voor de zijnen doet. *)

2.

*De geloovige zielen in het vagevuur
geven antwoord op de gebeden, die
voor haar gestort worden.*

Door het geloof spreekt de
doode nu nog. Heb. 11: 4

Het is een verfoeilijk, door de H. Schrift veroordeeld werk, zich van de tooverkunst of het spiritisme te bedienen om de dooden te ondervragen gelijk Simon de tooveraar deed; maar prijzenswaardig is het voor hen te bidden, want zeer dikwijls hebben de afgestorvenen op onze gebeden geantwoord. Men verhaalt van den H. bisschop Briston, die eene buitengewone liefde tot de lijdende zielen koesterde, harer dagelijks in het H. Misoffer in-

*) J. de Alloza. Coelum stel. Mariae, l. 3. c. 3.
ex. 60 — P. Car. Bev. Exam. 1. V d. 3. ex. 4.

dachtig was, zoo vaak hij kon de H. Mis voor haar opdroeg, 's nachts opstond om op hare graven te bidden en ontelbare andere goede werken voor haar verrichtte, dat hij op zekeren dag, toen hij op het kerkhof zat te bidden en het — zij rusten in vrede — uitsprak, eene menigte stemmen hoorde antwoorden: — amen, amen, amen! —

In het leven van den zaligen Franciscus de Fabriano, een minderbroeder, treffen wij een zelfde voorbeeld aan. Deze pater had de vrome gewoonte om alle zijne gebeden en goede werken in vereeniging met de verdiensten van het bitter lijden van Jesus Christus tot troost van de geloovige zielen in het vagevuur op te dragen. Hij had eene zeldzame liefde jegens de lijdende zielen: hij weende en sidderde bij de enkele gedachte aan hare folteringën. Op zekeren dag hoorde hij op het einde der H. Mis, die hij voor haar had opgedragen bij het — *Requiescant in pace* — in de bijna ledige kerk een aantal stemmen — Amen — antwoorden. De kloosterling beschouwde dit — Amen — als den jubelzang van die zielen die,

door het opdragen van het kostbaar
zoenoffer verlost waren.

De H. Gregorius van Tours maakt gewag van een wonderbaarder feit. In het diocees Bordeaux kwamen twee priesters bijna terzelfder tijd te sterven na een uiterst stichtend en deugdzaam leven te hebben geleid. Zij werden begraven in dezelfde kerk maar op verschillende plaatsen, ieder aan een uiteinde van het tegenovergelegen schip: Terwijl de priesters bij beurten de getijden zongen, hoorde men plotseling zeer duidelijk de stem der overledenen. Elk had plaats genomen in een der beide koren. Hunne stemmen waren zoo welluidend en aangenaam, dat de aanwezigen overgelukkig waren, want zij waren overtuigd, dat God dit wonder had gewrocht om hun aller geloof te versterken. *)

*) P. Jo. Bagatta. De. admirab. Orb. Christ. 1.
8. c. 1. — Idem, 1. c. 1. §. c. 2.

3.

In de allerheiligste maagd Maria vinden wij de hoop op eene spoedige verlossing uit het vagevuur.

Bij mij is alle genade van wandel en wijsheid, bij mij alle hoop van leven en deugd. Sirach. 24: 25.

Onder de godsdienstige oefeningen ter eere van de moeder van God, die ons met eene blijde hoop voor het andere leven vervullen, neemt het scapulier de eerste plaats in.

De H. Simon Stock had op zekeren dag — het was den 16 Juli 1251 — een visioen, dat hij zelf op de volgende wijze duidelijk beschreven heeft: »Toen ik,” zoo verhaalt hij, »die niets dan stof en asch ben, mijne ziel voor God uitstortte »en Maria, mijne Goddelijke meesteres, »bezwoer, dat zij, na aan onze Orde »veroorloofd te hebben, zich met den »titel »Broeders der allerzaligste Maagd” »te tooien, ook nog zoo genadig en goed »was zich door eenig zichtbaar teeken »harer gunst als onze Moeder te open-

»baren; en toen ik dus mijn gebed,
»vergezeld van zuchten, tot haar richtte,
»is zij mij eindelijk verschenen, omringd
»van eene schaar Engelen, en met een
»scapulier in de handen, zeide zij tot
»mij: Ontvang, lieve zoon, het scapulier
»uwer Orde als een voorrecht voor u
»en alle kinderen van Carmel, als een
»bijzonder kenteeken uwer Broederschap,
»als een onderpand des vredes en des
»bondgenootschaps voor eeuwig! Dit is
»een teeken der zaligheid, eene be-
»schutting en bescherming in gevaren.
»Wie sterft met dit heilig kleed bekleed
»zal niet in het eeuwige vuur verstoo-
»ten worden.”

De zin der belofte is, dat de heilige Maagd voor de stervende medebroeders der Karmelieter-Orde en de boetvaardige dragers van het scapulier de genade verwerft, dat zij in den staat van doodzonde niet door den dood overvallen worden.

Dezelfde openbaring aangaande de zegeningen van het scapulier viel ook Paus Joannes XXII ten deel. Hij beschrijft het visioen en vermeldt eene duidelijke belofte door Maria hem zoo

troostvol gegeven in eene bul van het jaar 1316. »Ik,» sprak de liefderijke beschermster en bevrijdster der zielen in het vagevuur, »ik, die de moeder »der barmhartigheid ben, ik zal 's Zaterdag na uw dood nederdalen en »allen bevrijden, die ik in het vagevuur »zal vinden en ik zal hen geleiden naar »den heiligen berg des eeuwigen levens!» — Maria spreekt tot hare vereerders gelijk de Heer tot zijn volk in het derde boek van Mozes: »Op »dien dag zal uwe vorzoening en de »reiniging van alle uwe zonden plaats »grijpen: gij zult gezuiverd worden voor »den Heer.» (3. Mozes. 16: 30.)

In de annalen der paters-Karmelieten vinden wij onderscheidene wonderbare feiten opgeteekend, die de hooge waarde en de kracht van het scapulier bevestigen.

Te Otranto, eene stad van het koninkrijk Napels, woonde eene voorname dame, die met de grootste aandacht en den meesten ijver de preeken van een pater-Karmeliet bijwoonde. Deze zocht naar best vermogen de godsvrucht tot Maria voort te planten en te verspreiden. Hij gaf zijnen toehoorders de

verze
H. s
chris
plich
verv
van
's Z
men
dam
liet
en l
de r
hou
den
van
trou
gen
in l
dag
kort
van
Haa
M
zij
in
zek
leve
dat

verzekering, dat ieder Christen, die het H. scapulier draagt en een vroom en christelijk leven leidt, alsmede de lichte plichten, die de broederschap oplegt, vervult, in zijn sterfuur de bescherming van Maria zal ondervinden; zij zal hem 's Zaterdags na den dood uit de vlammen van het vagevuur verlossen. De dame, door deze voordeelen aangezet, liet zich in de broederschap inschrijven en had het vaste voornemen gemaakt de regels ervan nauwkeurig te onderhouden. Hare godsvrucht nam toe met den dag; dag en nacht bad zij ter eere van Maria en stelde een onbeperkt vertrouwen op de bescherming der gezegende Maagd. Om eene genade bad zij in het bijzonder, namelijk om 's Zaterdags te mogen sterven ten einde zoo korten tijd mogelijk in de vlammen van het vagevuur te moeten lijden. Haar gebed werd verhoord.

Na verloop van ettelijke jaren werd zij tot den dood toe krank en erkende in weerwil van de geruststellende verzekeringen der geneesheeren, dat haar levenseinde nabij was. Zij was verheugd dat zij ging sterven in de hoop, dat zij

na haren dood God spoedig van aanschijn tot aanschijn zou aanschouwen. Het kwaal nam weldra zoo hevig toe, dat de artsen op zekeren dag verklaarden dat zij den eerstkomenden woensdag niet meer zou beleven. »Gij vergeet u nogmaals, want »ik zal drie dagen langer leven en »eerst 's zaterdags sterven» zeide de dame. — De uitslag rechtvaardigde hare woorden: door hare smarten met gelatenheid en overgeving aan Gods wil te verdragen, werd zij van hare zonden gereinigd. 's Zaterdags-avond overleed zij zacht en zalig in den Heer.

De brave dochter was diep bedroefd over het verlies van hare goede moeder: uren en uren verwijlde zij in hare kamer om voor de dierbare afgestorvene te bidden. Daar ontving zij het bezoek van een dienaar Gods, die kwam om haar te troosten: »Houd op, mijn kind,» zoo sprak hij, »houd op te weenen en »wees opgeruimd, ja vrolijk van harte. »Gij hebt uwe moeder op de aarde »verloren, maar aan haar eene beschermster gevonden in den hemel, want ik »geef u de stellige verzekering, dat zij

»heden Zaterdag, dank zij de groote goed-
»heid van Maria, uit het vagevuur be-
»vrijd en den hemel is binnengegaan.
»Verheug u en lofprijs Maria, ons aller
»Moeder.” *)

4.

*De duivel klaagt den overledene op
het zwaarste aan.*

Satan heeft verlangd u te ziften
als de tarwe. Luc. 22: 31.

De duivel begeleidt de dooden tot
voor den rechterstoel van God en is
hun strengste aanklager. Hij wil ze
ten minste in het vagevuur storten,
wanneer hij hunne eeuwige verdoemen-
nis niet kan bewerkstelligen.

De H. Anselmus had een zijner
monniken met name Osborn te recht
gewezen tot stiptere nakoming van de
Regels, omdat deze sedert eenigen tijd
een minder stichtend leven leidde. Na
zijne bekeering leefde de pater nog ver-
schillende jaren in de beste gevoelens
tot groote vreugde van den H. Abt, die

*) Phylloe. Caputus. Hist. Miracul. imag. D Virg.
Carmen, c 11. — Carmelus thaumaturgus, an 1613.

hem zeer beminde. In den bloei zijner jaren echter werd hij door eene krankheid aangetast, die hem ten grave sleepte. Anselmus verpleegde den zieke met vaderlijke goedheid: wijl hij echter zag dat deze sterven ging, bad hij den zieke, dat deze hem toch na den dood mochte inlichten over den toestand, waarin hij gestorven ware. De stervende beloofde dit en overleed.

Terwijl de paters de gewone gebeden bij het lijk verrichtten, had de abt zich in zijne kamer terug getrokken, om ongestoord met de meeste aandacht en godsvrucht de Goddelijke barmhertigheid te kunnen aanroepen. Hij stortte vele tranen en bad dringend voor het heil der ziel des afgestorvenen. De slaap overmandde hem te midden van zijn liefdewerk. Nu had hij de volgende verschijning: »Verschillende eerbied-
»waardige gestalten gekleed in witte
»kleederen traden de kamer van den
»overledene binnen en zetten zich neder
»om het oordeel te vellen. Anselmus
»hoorde niets, maar ongerust vroeg
»hij zelf zich af welk hunne uitspraak
»mochte zijn? Op hetzelfde oogenblik ver-

»scheen hem de overledene in persoon
»met een ontsteld, doodsbleek aangezicht,
»als hadde hij een hevigen strijd ge-
»streden. »Hoe mijn zoon, vroeg hem de
»abt, hoe luidt uw vonnis? — Hij gaf
»ten antwoord: tot driemaal toe is de
»slang tegen mij opgestaan, maar de
»dienaren des Heeren hebben mij be-
»schermd en gered.”

Hierna ontwaakt de H. Anselmus en zag niets meer. Hij erkende dat zijn droom van groote beteekenis was en legde zich dezen volgender wijs uit. Osborn werd door den duivel bij den oppersten Rechter driemaal aangeklaagd, eerstens van de zonden, die hij van af den doop tot aan zijne intrede in de Orde bedreven had, tweedens van die gebreken, welke hij begaan had van af zijne intrede tot het afleggen der klooster gelofte, en derdens van die fouten waaraan hij zich had schuldig gemaakt tot aan den dood. De vijand echter had moeten wijken, omdat de zonden der eerste levensjaren afgeboet waren door het grootmoedig vaarwel zeggen aan de wereld: de gebreken van het tweede tijdperk door de algeheele overgave en

godsvrucht, waarmede hij zijne gelofte had afgelegd en de fouten van het laatste gedeelte van zijn leven waren uitgewischt geworden door het godvruchtig ontvangen der laatste H. H. Sacramenten en het beoefenen van boetewerken.

De helsche aanklager was op alle kanten verslagen en moest de vlucht nemen. Onder de dienaren des Heeren, die den overledene beschermd en gered hadden, verstond de H. Anselmus de goede Engelen, die de helsche slang tot zwijgen brachten en ze beletten de kudde van Jesus Christus te benadeelen. De goede abt wilde toonen, dat hij als geestelijke vader zijn kind waarlijk bemind had en las derhalve een half jaar lang de heilige Mis voor hem, wijl hij van harte de folteringen des vagevuurs wenschte te verkorten. Kon hij zelf dit liefdewerk niet verrichten, dan droeg hij dezen last aan een andere op; ook had hij bevolen dat in andere kloosters voor den afgestorvene gebeden en het H. Misoffer opgedragen werden. *)

*) Godefried. Henschen. Acta S. 24 april. n. 70

5.

Alwie de geloovige zielen des vagevuurs niet te hulp komt, moet lang in het vagevuur lijden.

Wie niet bemint, blijft in den dood. 1 Joan. 3: 14.

De H. Bernardus prijst in de levensbeschrijving van den H. Malachias de godsvrucht van dezen prelaat jegens de geloovige zielen, terwijl hij zijne zuster laakt, omdat zij geheel andere gevoelens koesterde. Toen Malachias slechts diaken was, woonde hij gaarne de begrafeniszen bij, vergezelde de dooden naar het kerkhof en begroef ze dikwijls met eigene handen, wyl dit werk van barmhartigheid hem bijzonder geëigend scheen, om zich in de deugd van ootmoed en van naasteliefde te bevestigen. Deze tweede Tobias werd door eene vrouw of liever door den vijand van het menschelijk geslacht bekoord. Zijne zuster, die uiterst wereldsgezind was, hield het voor eene onteering harer voorname familie, dat haar broeder de

dooden begroef en zeide hem op norschen toon: »Domme jongen welk schoon »handwerk oefent gij uit? Laat naar »de woorden van de H. Schrift de »dooden zelven hunne dooden begraven.» (Luc. 9: 60) — Malachias antwoordde haar bedaard, maar in ernst: »Arm »kind, wat zegt gij? Gij kent de woorden van het H. Evangelie, maar verstaat ze niet!»

Hij bleef volharden in de uitoefening van zijn nederig werk, terwijl God hem beloonde met de grootste vertroostingen. Van den anderen kant liet de hemel de lichtzinnige vermetelheid zijner zuster niet ongestraft. In den bloei harer jaren kwam zij te sterven en moest verschijnen voor den Goddelijken Rechter, die alles tot het kleinste toe weegt op de schaal zijner eeuwige en onverbiddelijke rechtvaardigheid. — Malachias had veel, zeer veel van haar te lijden gehad, maar nu haren dood dacht hij slechts aan den nood harer ziel en bad dringend voor hare zielerust. Na langen tijd meende hij haar in een droomgezicht te hebben gezien. Zij stond treurend in zwarte kleederen gekleed in het

portaal der kerk en smeekte hem, dat hij toch medelijden met haar zoude hebben, omdat zij dertig dagen lang niet de minste verkwikking of leniging ondervonden had. De Heilige ontwaakte en herinnerde zich onmiddellijk, dat hij gedurende eene maand geene mis meer voor haar had gelezen. Waarschijnlijk had God dit vergeet toegelaten, om daardoor de vroegere gevoelloosheid der overledene jegens de geloovige zielen te bestraffen.

Haar vrome broeder droeg reeds den volgenden dag het H. Misoffer voor haar op. Een dag of vier daarna had hij eene tweede verschijning, waarin hij zijne zuster zag, staande zuchtende op den drempel der kerkdeur, juist alsof men haar belette de kerk te betreden. Malachias volhardde in zijne gebeden, deed dagelijks de H. Mis tot lafenis harer ziel, totdat hij eindelijk in een derde visioen haar bij het altaar zag staan. Zij was gelukkig, omgeven van een stralenkrans en eene groote schaar zielen, die even als zij pas schenen verlost te zijn. — Hieruit zien we weer duidelijk, zegt de H. Bernardus, de-

kracht van de H. Mis; zij reinigt ons van de zonden, en maakt ons aangenaam in de oogen van God.

Wij mogen hier niet stilzwijgend voorbijgaan de genade, waarmede de H. Malachias begunstigd werd voor de groote liefde die hij den overledenen toedroeg. Op zekeren dag had hij al zijne kloosterlingen te zamen geroepen. Daar hij hen over den dood onderhield, vroeg hij eensklaps aan een ieder hunner, op welken dag en op welke plaats zij het liefste sterven wilden? De eene noemde dit de andere dat feest, deze noemde deze plaats, een tweede eene andere. Toen de beurt aan Malachias gekomen was, zeide hij, dat hij het liefste wilde sterven in het klooster Clairvaux, dat onder de leiding van den H. Bernardus stond, omdat daar terstond na den dood voor de ruste der ziel van den overledene vele H. Missen door de kloosterlingen werden opgedragen. Als sterfdag noemde hij allerzielendag om de menigvuldige gebeden, die de Kerk op dien dag voor de geloovige zielen hemelwaarts zendt. Zijn wensch ging in vervulling. Op

ziju
we
ter
ge
ra
hi
»E
»d
(E
zi
zi
v

zijne reis naar den Paus Eugenius III werd hij door eene zware ziekte geteisterd en te Clairvaux op het ziekebed geworpen. Daar hij zijn dood met rassche schreden voelde naderen, riep hij uit met den koninklijken propheet: »Hier is de plaats mijner ruste; ik heb »deze uitgekozen en hier zal ik wonen.” (Ps. 131: 14)

Inderdaad op allerzielendag gaf hij zijne ziel weder aan de handen van zijn Schepper, om de kroon der rechtvaardigheid te ontvangen. *)

6.

*De geloovige zielen beschermen hare
weldoeners op eene wonderbare
wijs tegen hunne vijanden.*

Wanneer een heirleger tegen
mij opstond, zal mijne ziel niet
vreezen. Psalm 26: 3.

In het eerste deel hebben we reeds
gesproken over de wonderbare bescher-
ming, die een soldaat ondervond door
de tusschenkomst der geloovige zielen

*) St. Bernardus, Vita S. Malachiae.

in het vagevuur, om de werkdadige liefde, die hij haar toedroeg. Gelijk wij lezen in de H. Schrift, dat hemelsche legioenen toesnelden om de Israëlieten tegen Sennacharib en den koning van Syrië te helpen, zoo vinden we ook in de annalen der Kerk opgeteckend, dat de lijdende zielen hunnen weldoeners op wonderbare wijs zijn te hulp gekomen. Eusebius, hertog van Sardinië werd met zulk een wonder begunstigd.

Deze vorst koesterde eene zoo groote godsvrucht voor de lijdende zielen in het vagevuur, dat hij zich niet met zijne gewone en talrijke aalmoezen, welke hij tot haren troost wegschonk, tevreden stelde, maar ook al de inkomsten, die hem uit eene zijner steden aankwamen ter harer gunste verdeelde. Daarom noemde men deze plaats — de stad Gods. — Al het geld dat van deze stad in de schatkist vloeyde, werd besteed voor goede werken en tot onderhoud van een bestemd aantal priesters, die dagelijks het H. Misoffer moesten opdragen tot lafenis der geloovige zielen. De duivel haatte dezé vrome stich-

ting en hitste den koning van Sicilië Ostorgus, die groote rijkdommen en talrijke troepen bezat, op, om aan Eusebius onder een nietig voorwendsel den oorlog te verklaren. Ostorgus begaf zich op marsch, sloeg het beleg voor de stad Gods en maakte zich van deze meester. Toen de hertog deze tijding vernam, was hij zoo zeer bedroefd, als hadde hij de helft zijner staten verloren. Op staanden voet riep hij zijne officieren te zamen, vroeg hun raad en besloot alles te wagen om den vijand te verdrijven. Een leger werd op de been gebracht, beduidend zwakker dan dat der Sicilianen. In weerwil van die zwakte trok hij op en rukte hij voorwaarts. Eensklaps meldden hem de afgezonden bespieders, dat verschillende legioenen, zoowel ruiters als voetvolk, allen gekleed in witte kleederen met witte banieren in aantocht waren. De hertog is geschokt tot in het binnenste zijner ziel; want van den eenen kant vreesde hij een list des vijands en van den anderen bekroop hem het gevoel, dat God zelf hem hulp zond.

Eindelijk neemt hij een besluit, en

zendt vier herauten vooruit om de zaak te onderzoeken. Halfweg ontmoetten zij vier afgezanten van het vreemde leger, die hen naderden, van harte groetten en hun zeiden: »Weest niet »bevreesd, wij zijn de heirscharen van »den sterksten koning en komen tot »bescherming van uwen vorst: dat hij »kome om met onzen opperbevelhebber »te beraadslagen.” — De hertog rukte met zijne leger voorwaarts en vereenigde zich met de strijders, die hem van den hemel waren gezonden. Toen Ostorgus het vijandelijk leger zag, de witte kleederen en de onbekende legioenen werd hij met angst en vrees bevangen. Hij zond verspieters uit, die hem weldra kwamen boodschappen, dat die krijgsscharen slechts door een wonder konden verschenen zijn, want niemand in den lande wist van waar en hoe deze gekomen waren. Nu zond Eusebius gezanten tot Ostorgus om de — stad Gods — op te eischen. Ostorgus was hierover zeer tevreden, nam alle voorwaarden aan, vergoedde de veroorzaakte schade en trok ijlings af, terwijl Eusebius God verheerlijkte en zijne onbe-

kende helpers dankte. Hierop zeide hun aanvoerder: »Weet wel, o Vorst, »dat bijna alle deze krijgers zielen zijn. »die door uwe gebeden, goede werken, »aalmoezen en vrome stichtingen uit »het vagevuur zijn verlost: haar had »de Heer de taak opgelegd, om u uit »uwen nood te redden. Volhard in uwe »godsvrucht tot troost der lijdende zielen en vergeet nooit, dat gij door hare »verlossing u zoo veel vrienden en »voorsprekers in den hemel verwerft, »als gij zielen van het vagevuur bevrijdt.» — Na deze woorden verdwenen allen: de hertog viel op de knieën en dankte de goede God, die nooit de zijnen verlaat. *)

7.

*Verschijsningen en openbaringen uit
het andere leven.*

Wij weten, dat wij van den
dood in het leven overgeplaatst
worden. 1 Joh. 3: 14.

We hebben reeds verschillende ver-

*) H. Grandgermanus, Magn. Spec. exemp. dist.
9. ex. 184. F. Alex. Segala, 1. c. p. 1 saifrag. 2.

schijningen en openbaringen over het geheim van het andere leven aangehaald. Van den eenen kant dienen deze tot beschaming der goddeloozen, die durven beweren, dat nooit iemand uit het rijk der dooden is teruggekomen en van den anderen om de geloovigen te stichten. Wederom willen we twee daadzaken verhalen.

De H. Thomas van Aquine koesterde eene teedere liefde jegens de zielen in het vagevuur en was harer zeer dikwijls indachtig in het H. Sacrificie der Mis, in zijn gebeden en andere goede werken. In den tijd dat hij leeraar van de Godgeleerdheid was bij de universiteit te Parijs, had hij eene verschijning van zijn zuster, die als abdis des kloosters van de H. Maria te Capua overleden was. Deze smeekte haren broeder, om medelijden met haar te hebben, omdat zij verschrikkelijke pijnen lijden moest in de vlammen der reinigingsplaats. De H. Thomas ving aan voor haar te bidden, te vasten en zich te versterven, terwijl hij daarenboven zijne vrienden verzocht om te zamen met hem te bidden. Hij verwierf de verlossing

zijner zuster. Te Rome, werwaarts de Overheid hem had gezonden, had hij eene tweede verschijning zijner zuster in vollen glans van hemelsche vreugde en heerlijkheid. Zij kondigde hem hare verlossing aan en opname in den hemel. Thomas nam deze gelegenheid waar en vroeg zijne zuster: waar zijn de twee ordesbroeders, die in den laatsten tijd gestorven zijn? Zij gaf ten antwoord: de eene met name Arnold heeft een hoogen trap van heiligheid in den hemel bereikt, omdat hij den Paus met moed tegen den Duitschen keizer Frederik verdedigd heeft en om die reden hevig is vervolgd geworden: Landolph echter, de andere broeder, moet nog in het vagevuur lijden en ziet smachtend naar hulp uit. Zij voegde er nog bij: »Gij, mijn broeder, haast u, om »de werken, die gij onder handen hebt »te voleinden, want weldra zult gij u »met ons in het paradijs vereenigd zien, »waar een heerlijke troon als loon u »wacht voor alles wat gij voor de Kerk »Gods gedaan hebt.”

Bij eene andere gelegenheid toen de Heilige in de kerk van den H. Domi-

nikus te Napels zat te bidden, zag hij eensklaps broeder Romanus, die zijn opvolger was op den leerstoel der Godgeleerdheid te Parijs. Wyl Thomas dacht, dat deze nog onder het getal der levenden behoorde, stond hij op, snelde hem te gemoet, wilde hem groeten en naar de reis en de gezondheid vragen. Romanus echter verklaarde hem, dat zijn aardsch leven een einde genomen en hij reeds de kroon des ewigen levens had ontvangen; verder dat hij door God gezonden was om hem in zijnen arbeid aan te moedigen. In den beginne was Thomas ontsteld en verschrikt. Hij bekwam echter weldra en stelde alsdan den broeder eene vraag over een punt, dat hem na aan het harte lag: »Ben ik in staat van heiligmakende genade?» De overledene glimlachte, gaf Thomas een bevestigend antwoord met de verzekering, dat zijne werken welgevallig waren in de oogen van God. Hierop vroeg Thomas den afgestorvene: in welken toestand hij Romanus zich bevond? Romanus zeide, dat hij op dit oogenblik in den hemel was na vijftien dagen in het vagevuur

te
hij
on
nie
ver
Go
sch
we
van
»G
»he
»de
spr
van
een
gin
Ver
de
spr
Go
in
En
rich
Mar

te hebben moeten lijden; lijden, dat hij zich op den hals had gehaald door ongetrouwheden, die hij op de aarde niet voldoende had afgeboet. Eindelijk verlangde Thomas van de ziel eenige Godgeleerde verklaring over de aanschouwing van God. Ten antwoord werd hem gegeven het negende vers van den zeven en veertigsten psalm: »Gelijk wij het gehoord hebben, zoo »hebben wij het gezien in de stad van »den Heer der heirkrachten.

Nadat de ziel deze woorden had gesproken, verdween zij en liet in het hart van den engelachtigen leeraar achter een groot verlangen naar de vereeniging met zijn aanbiddenswaardigen Verlosser.

Uit deze twee daadzaken blijkt, dat de H. Thomas uit eigene ondervinding spreekt wanneer hij ons verzekert, dat God zich dikwijls van de lijdende zielen in het vagevuur bedient, gelijk van de Engelen, als afgezanten tot onze onder-richting, *)

*) P. J. Maffei Vita S. Aquinat. — F. Dom. Mar. Marches Diar. Dominic. 7. Mart.

8.

*De gehoorzame behoeft niet lang in
het vagevuur te lijden.*

Gij zult zijn gelijk een gehoorzame zoon des allerhoogsten, en hij zal zich uwer meer ontfermen dan eene moeder. Sir. 4: 11.

Een der heerlijke voorrechten van de gehoorzaamheid bestaat hierin, dat zij ons voor de pijnen des vagevuurs bewaart of wel ze vermindert. Dit is gemakkelijk te begrijpen: want wie den wil van God door de Overheid uitgesproken nauwgezet ten uitvoer legt en nakomt, leeft steeds in volmaakte overeenkomst met dezen H. wil en kan nooit voor die handelingen bestraft worden. Daarom zegt de H. Joannes Climacus van de oprechte gehoorzaamheid, dat zij is ons schild in het strenge gerecht van God.

De zalige Dominikanes Emilie, Overste van het klooster der H. Margareta te Vercelli, sprak dikwijls met eene groote voorliefde tot hare medezusters over de groote verdiensten van de gehoorzaamheid met het oog op het vagevuur. Een

der Regels hield in, dat men buiten den maaltijd niet durfde drinken zonder bijzonder verlof der Overste: deze echter gaf bijna nooit hare toestemming, om de zusters de gelegenheid te geven zich in kleine zaken te versterven. Zij was er echter op bedacht, dat men steeds in hare weigering met liefde berustte, doordien zij de kloosterlingen aanzette haren dorst den Heiland, die aan het kruis een veel grooteren dorst geleden had, op te offeren, en haar tevens den raad gaf den gewenschten drank voor het andere leven te bewaren en haren Engelbewaarder toe te vertrouwen tot aan het oogenblik, waarop zij naar dezen zouden smachten in de vlammen van het vagevuur.

Eene der zusters, Cecilia genaamd, werd op zekeren dag hevig door den dorst gekweld en vroeg de Overste om verlof te mogen drinken. De Overste stond het niet toe en bemoedigde de zuster dit kleine offer te brengen uit liefde tot den gekruisten Zaligmaker. Dit viel de arme zuster zeer zwaar; zij gehoorzaamde echter en bracht haren hemelschen bruidegom dit offer met volle

overgeving. Kort en tijd daarna stierf zij. Na een dag of zes verscheen zij in hemelsche glorie aan moeder Emilie. Zij verhaalde haar onder de levendigste dankbetuigingen, dat zij wegens eene ongeregelde aangehechtheid aan hare ouders tot de straffen van het vagevuur was veroordeeld, maar spoedig er van was bevrijd geworden, omdat zij uit gehoorzaamheid zich in het drinken verstorven had. Nog meer, zij voegde er bij, dat den derden dag na hare begrafenis haar Engelbewaarder in het vagevuur was nedergedaald, dragende in zijne hand het water dat zij den Heer had opgeofferd: met dit water bluschte hij de vlammen, die haar van alle kanten omringden en voerde haar met zich ten hemel.

De zalige moeder Emilie wees eene andere zuster te recht met name Maria Isabella, omdat deze een afkeer had van het koorgebed en de voorkeur gaf aan een gezellig onderhoud. Ter nauwernood was het laatste vers gezongen of zij was reeds buiten de kerk. Op zekeren dag weerhield haar de Overste en vroeg haar, welke dringende nood-

zakelijkheid haar toch altijd noopte om het eerste het koor te verlaten? De zuster nam geene uitvlucht ter hand, maar bekende openhartig en rondborstig, dat zij zich in de getijden verveelde en de andere zusters haar te langzaam gingen bij het verlaten der kerk. — »Wel nu,» hernam de Overste, »wat »zult gij toch in de vlammen van het »vagevuur doen, wanneer het u nu »lastig valt, om met ons de psalmen »te zingen? Ik wil u beschermen voor »de verschrikkelijke folteringen van »het vagevuur en derhalve beveel ik »u, dat gij in de toekomst uwe plaats »eerst verlaat na alle anderen.» — De zuster gehoorzaamde met de grootste onderwerping en God beloonde hare gehoorzaamheid, doordien Hij haar van den afkeer en de verveling bevrijdde, waarmee zij steeds in het koor geplaagd werd: Hij schonk haar grooten troost in het gebed, zoodat zij voortaan langer dan alle andere zusters in de kerk verwijlde: Nog meer, God verkortte daarenboven hare pijnen, die zij in het vagevuur moest lijden, want voor elk uur, dat zij uit gehoorzaamheid door-

bracht in gebed, verminderde Hij hare folteringen met eene uur. — Verder vinden wij opgeteekend in het leven der H. Emilie, dat zij door hare ijverige gebeden bewerkte dat het driedaagsche vagevuur van haren vader in een lijden van drie uren veranderd werd. *)

9.

*Liefdevolle overgaaf voor de zielen
des vagevuurs.*

Wij moeten voor onze broeders
ons leven ten beste geven. 1 Jo.
3: 16.

De naam van pater Joannes Eusebius Nieremberg, de schrijver van zeer vele godsdienstige werken is zeer bekend; aan weinigen echter zijne godsvrucht tot de lijdende zielen in het vagevuur, voor welke hij voortdurend allerhande boetewerken verrichtte en menigvuldige gebeden stortte. Aan het hof van Madrid bevond zich onder zijne biechtkinders eene voorname dame, die onder zijne

*) F. Dominic. M. Marches. 1, c. Vita B. Emiliae.
3. maii.

geestelijke leiding een hoogen graad van volmaaktheid bereikt had. De dame werd door eene boosaardige koorts geteisterd, waartegen de geneesheeren geen middel wisten. Toen men haar van het gevaar, waarin zij verkeerde, verwittigde, werd zij zeer bedroefd, niet alleen om de vele goede werken, die zij onvoltooid moest laten, maar ook uit vrees voor het vagevuur. Pater Eusebius wendde alles aan om haar te bemoedigen, in den wil Gods met overgeving te berusten en de H.H. Sacramenten te ontvangen. Wyl onrust en vrees haar hadden bevangen, stelde zij van dag tot dag uit, totdat zij eindelijk in eene soort van slaapziekte viel en bewusteloos was. De gedachte, dat deze ziel de heilige sacramenten met vol verstand had kunnen ontvangen en nu wellicht zonder die genademiddelen stierf, bedroefde den biechtvader uiterst: hij begaf zich naar de kapel gelegen naast de kamer der stervende. Hier droeg hij het Misoffer op met de meeste aandacht en smeekte God, dat Hij de zieke zoo lang het gebruik harer zielskrachten zoude wedergeven, totdat zij

de laatste H. Sacramenten had ontvangen: daarna bood hij zelf zich aan de Goddelijke rechtvaardigheid aan als offer van alle de folteringen, die de stervende in het vagevuur te wachten stonden, ten einde deze van haren angst te bevrijden en tot eene gewillige aanname van den dood te brengen. Dit liefdevol gebed was zeer aangenaam in de oogen van God; want slechts weinige oogenblikken later kwam de dame tot zich. Zij scheen geheel veranderd, verlangde uit eigen beweging de H. sacramenten en ontving ze met de stichtendste godsvrucht. Toen zij van pater Eusebius vernam, dat zij geene vrees meer behoefde te hebben voor het vagevuur, overgaf zij zich met vreugde in den wil van God en stierf in vrede. — Weldra bemerkte men, dat het gebed van den pater was verhoord geworden, want van af dit oogenblik was zijn geheel leven, zestien jaren lang, tot aan zijn dood een aanhoudend martelaarschap en hevig vagevuur: geene geneesmiddelen vermochten zijne smarten te lenigen: zijn eenige troost bestond in de herinnering aan hare oorzaak,

Door zijne gebeden werden vele zielen uit het vagevuur verlost en de pijnen van anderen verzacht. Dagelijks bad hij voor haar den rozenkrans, om vele aflaten te verdienen. Tot deze godsvrucht noodigde hij alle geloovigen uit in een werkje, dat hij afzonderlijk daartoe had geschreven. Het verlies van zijn rozenkrans, die met zeer vele aflaten voorzien was, baarde hem bittere smart, daarom leende hij dagelijks, 't geen toen nog geoorloofd was, van een vriend diens rozenkrans met vele aflaten verrijkt. Toen hij op zekeren dag zich meer dan naar gewoonte met het beoefenen van goede werken had bezig gehouden, herinnerde hij zich eerst 's avonds laat, op een oogenblik dat hij zijnen vriend niet meer kon bezoeken, dat hij zijn rozenkransgebed nog moest verrichten. Pater Eusebius wierp zich op de knieën, bad de lijdende zielen om vergiffenis, offerde zijne goede meening en den wensch op om alle mogelijke aflaten voor haar te gewinnen. Terwijl hij nog bad, hoorde hij aan de zoldering van zijne kamer een eigenaardig gedruisch. Hij werpt een oogslag naar omhoog en

ziet tot zijne verbazing zijn eigen rozenkrans met alle medailles naar beneden vallen. Hij twijfelde geenszins, dat de geloovige zielen hem dezen hadden teruggebracht: hij nam den rozenkrans van de vloering op en bad eerbiedig vijf tientjes. Dit feit overtuigde hem nog meer van het nut van den rozenkrans te bidden voor de zielen in het vagevuur.

Men verhaalt nog een anderen zeer schoonen trek uit zijn leven. Toen hij in zekeren nacht in het koor van het keizerlijk College te Madrid zich met bidden onledig hield, verscheen hem de vroegere professor der Godgeleerdheid, die voor eenige dagen gestorven was. De afgestorvene bad Eusebius, om medelijden met hem te hebben, omdat hij tot de verschrikkelijkste pijnen in het vagevuur veroordeeld was. De oorzaak van zijne straf lag hierin, dat hij aan zijne Oversten dikwijls de fouten van anderen zonder genoegzame liefde en op eene overdreven wijs had bekend gemaakt: daarom werd zijne tong in het bijzonder door een verteerend vuur gefolterd. De Goddelijke barmhartigheid

had door de tusschenkomst van Maria toegestaan, dat hij om zijn gebed kwam smeeken. Hij hoopte dat zijn vroegeren vriend Eusebius hem dit niet kon weigeren. De pater werd door deze woorden tot in het binnenste der ziel getroffen. Hij beloofde den wensch van den overledene na te komen, begaf zich naar zijn Overste en deelde dezen alles mede. In alle vroegte van den volgenden dag las hij de H. Mis voor de ziel van den afgestorvene, die hem verschenen was en volhardde voor haar in gebed en boetplegingen. Weldra verscheen zij hem opnieuw met een aan blijdschap stralend gelaat en verkondigde hem, dat zij door zijne gebeden van alle pijnen en folteringen was verlost geworden. *)

*) Alphons de Andrada, Vita P. Jos. Nierembergii. S. J. c. 9.

10.

*Naar de maat der goede werken, die
zij in haar leven verricht hebben,
zullen de geloovige zielen des
vagevuurs deel hebben in
onze gebeden.*

Ieder zal ontvangen naar het-
geen hij in zijn lichaam gedaan
heeft, hetzij goed of kwaad. 2.
Cor. 5: 10.

De Goddelijke rechtvaardigheid ver-
oordeelt de menschen tot zwaardere of
mindere straffen naar het getal en de
boosheid der bedrevene zonden. Wie
in zijn leven zich onbarmhartig jegens
de armen heeft gedragen, zal na zijn
dood medelijden noch barmhartigheid
vinden. Wie zijn lichaam afgodisch
vereert, aan dat lichaam geenen lust,
geen verlangen ontzegt, zal de smart-
volste pijnen zonder de minste verlich-
ting moeten lijden. Integendeel de barm-
hartige, milddadige mensch zal in het
vagevuur voor zijne verdienstvolle aal-
moezen leniging, de boetvaardige ziel
voor hare zelfverloocheningen troost
en verkwikking in het lijden vinden.

De Duitsche keizer Otto IV was een grootmoedige weldoener van alle kloosters en streng, zeer streng ten opzichte van zich zelve geweest. Daarom vond hij groote verlichting in de pijnen van het vagevuur door de gebeden der dankbare kloosterlingen, ja zelfs eene spoedige verlossing. De keizer was zeer godvruchtig gestorven en iedereen dacht, dat deze in den hemel ware. Maar op zekeren dag verscheen hij aan zijne tante, die abdis van een klooster was en smeekte haar voor hem te willen bidden. Dien morgen stond zij bij het raam der spreekkamer. Eensklaps hoorde zij aan de deur kloppen, terstond opende deze zich en zie! de keizer trad biddend binnen: »Ik ben het andere leven in-»gegaan, zeide hij op den smartvolsten »toon, en word gefolterd in de vlam-»men van het vagevuur. Ach, indien »gij slechts een weinig medelijden met »mij hebt, zoo bewijs het mij, ik be-»zweer het u. Zet de kloosters hiervan »in kennis, noodig ze uit om voor mij »te bidden: meermaals moeten de »kloosterlingen den psalter voor mij »bidden en zich geeselen gedurende het

»— de profundis — bovendien zeer
»dikwijls herhalen den — onze Vader —
»en het — wees gegroet. Deze vrij-
»willige voldoeningen zullen mij reini-
»gen, hiervan ben ik overtuigd; want
»aan de geestelijke Orden heb ik veel
»goeds gedaan en God wil mij door
»haar bevrijden.” — De keizer mocht
in waarheid zoo spreken, want een
jaar voor zijnen dood had hij bij een
grooten hongersnood alle kloosters ge-
holpen door de rijkste liefdegiften.

De abdis gaf hiervan bericht aan alle
kloosters en overal begon men dadelijk
de gewenschte gebeden te storten en
de verlangde boetewerken te verrichten.
Na een dag of vier verscheen de af-
gestorvene wederom aan zijne tante op
dezelfde plaats, maar in eene veranderde
gestalte. Hij was van een hemelsch
licht omgeven, dat door zijn schitte-
renden glans de oogen verblindde. Hij
dankte haar met de roerendste woorden
en wenschte den rijksten zegen aan zijne
weldoeners, die door hunne gebeden hem
den hemel hadden binnengeleid. *)

*) Thom Cant. 1. 2. Anum c. 35. n. 19. — The-
ophyl. Rayn. 1. c. p. 2. 1. 3. p. 6. q. 6.

11.

*Maria voert op den feestdag harer
hemelvaart vele zielen ten hemel.*

Opvarend naar den hooge, heeft
hij de gevangenschap gevangen
gevoerd. Ephes. 4: 8.

De apostel prijst den triumpf des Verlossers, die op den dag van zijne hemelvaart de zielen, die in het voor-geborgte der hel reikhalzend naar zijne komst uitzagen, met zich ten hemel opnam: »Hij is opgevaren naar den »hooge, en heeft de gevangenschap »gevangen gevoerd. (Ephes. 4: 8.)”

Gerson looft de gezegende Moeder van God op dezelfde wijs zeggende: »Zij trad in het rijk van haren zoon, »gevolgd van eene talrijke schare ver-»loste zielen uit het vagevuur en ieder »jaar bevrijdt zij op den feestdag van »hare hemelvaart eene groote menigte.” De H. Petrus Damianus bevestigt deze meening door het verhaal der volgende verschijning.

Bij het Romeinsche volk bestond de schoone gewoonte om in den nacht

van Maria-Hemelvaart met brandende kaarsen in de handen de hoofdkerken der stad te bezoeken. Onder deze menigte bevond zich eens eene zeer vrome dame. Toen deze dame op zekeren dag de kerk »Ara coeli” was ingegaan en ter nauwernood op de knieën zat, zag zij op een kleinen afstand eene haar welbekende vrouw, die sedert een jaar gestorven was. Over dit wederzien was zij ten hoogste verwonderd. Gaarne hadde zij de overledene aangesproken maar het was zeer moeilijk om door de volksmenigte heen te dringen. Derhalve plaatste zij zich in een hoek der kerk in de nabijheid der deur. Zoodra de overledene haar naderde, vatte zij de hand van deze zeggende: »Zijt gij niet mijne meter Marozia?” »Ja,” hernam de verschijning, »ik ben het.” »Maar »hoe komt het, dat ik u heden onder »de levenden terugvind, daar gij toch »verleden jaar gestorven zijt? Waar »zijt gij nu?”

»Tot heden,” zoo luidde het antwoord, »heb ik de vreeselijkste pijnen in het »vagevuur moeten verduren, omdat ik »veel gezondigd had. In mijne jeugd

»beminde ik ijdel en wereldschen
»praal, nuttelooze gesprekken met mijne
»vriendinnen en gaf mij daarenboven
»over aan verkeerde neigingen. Wel is
»waar heb ik die zonden dikwijls ge-
»biecht en ofschoon God mij de eeuwige
»schuld heeft vergeven, dan toch moest
»ik de welverdiende tijdelijke straf af-
»boeten: het vagevuur met zijn naam-
»loos lijden was mijn lot. Op het huidig
»feest heeft de koningin des hemels, vol
»medelijden jegens de lijdende zielen in
»het vagevuur den strengen Rechter
»gebeden en mij en vele andere zielen
»de genade verworven om op den feest-
»dag harer Hemelvaart het hemelsch
»paradijs in te gaan. Door hare mach-
»tige voorspraak zijn heden meer zielen
»verlost dan de stad Rome inwoners telt.
»Daarom bezoeken wij allen heden, gij
»ziet mij slechts, vele anderen zijn nog
»bij mij, de aan Maria toegewijde
»heiligdommen, ten einde haar naar
»best vermogen te bedanken en hare
»barmhartigheid te lofprijzen.”

De dame gevoelde zich zeer getroffen door deze woorden, maar wist niet of zij aan het gezegde mocht geloof

schenken. Marozia bemerkte dit en voegde er bij: »Opdat gij niet twijfelt »aan de waarheid mijner woorden, »luister naar het volgende: gij zult »het toekomende jaar op het feest van »Maria-Hemelvaart sterven. Leeft gij »langer dan den genoemden dag, dan »betracht alles wat gij nu gehoord en »gezien hebt als ijdele inbeelding, hersenschemmen en begoochelingswerk.” De verschijning verdween na deze woorden.

De dame bleef nog eenigen tijd in de kerk, en zij twijfelde geen oogenblik meer aan de groote genade, die God haar door deze vermaning had laten ten deel vallen. Terstond zeide zij vaarwel aan de ijdelheden der wereld, kleepte zich eenvoudig, droeg een boetegordel, bracht hare laatste levensdagen door in stille afzondering en strenge versterving en naderde zeer dikwijls tot de heilige Sacramenten van biecht en Communie. Op deze wijs hoopte zij de straffen des vagevuurs, die zij door hare zonden verdiend had, te verkorten.

Op de vigilie van het feest werd zij krank tot stervens toe en weldra be-

vond zij zich aan den rand van het graf. Op den feestdag van Maria-Hemelvaart overleed zij in de zoete hoop, dat zij na haren dood de kracht der moederlijke goedheid van Maria zoude onder vinden. *)

12.

Het goede, dat wij in ons leven hebben gedaan, wordt na den dood rijkelijk beloond.

Doe goed aan uwen vriend voor den dood. Geef en neem en heilig uwe ziel. Sir. 14: 13. 16.

Wij hebben reeds gelezen op welke wijs een keizer na zijnen dood voor het goed dat hij den kloosters bewezen had, beloond werd. Paus Benedictus VIII voedde eene groote liefde voor 't klooster Clugny en droeg den H. abt Odilo eene bijzondere vereering toe. Hij bewonderde zijne groote vroomheid en in het bijzonder zijne oprechte godsvrucht tot de geloovige zielen in het vagevuur.

*) S. Petr. Damiani, Opus, 34. p. 2. c. 3 — Theoph. Rayn. Het. Spir. p. 2. s. 3. p. 2.

Aan dezen abt zou het feest van allerzielendag zijn oorsprong te danken hebben. De paus verleende den H. Odilo de voornaamste voorrechten en bestreed alle onkosten, toen de H. abt naar Rome kwam, om de graven der heilige martelaren te bezoeken.

Na zijn dood ontving de paus het loon voor deze heilige getrouwe vriendschap. Eenige dagen na zijne teraardebestelling verscheen hij aan Joannes, bisschop van Porto, en deelde dezen mede, dat hij tot een naamloos lijden was veroordeeld, omdat zijn levenswandel niet beantwoord had aan de verhevenheid en de waardigheid van zijn ambt, doch hij hoopte verlichting, indien de abt Odilo voor hem bad: »Ik bid u,” zoo sprak hij verder, »geef »hem kennis van mijnen toestand. Zeg »tot mijnen opvolger Joannes, dat hij »onmiddellijk eenen bode naar Clugny »zende, om de vrome kloosterlingen uit »te noodigen voor mij te willen bidden.”

Nauwelijks had Odilo de boodschap ontvangen, of hij schreef in zijn klooster buitengewone boetewerken en talrijke gebeden voor tot lafenis van de ziel

van den afgestorvenen weldoener. Ook in onderscheidene andere kloosters van zijne Orde gaf hij hetzelfde bevel en allen begonnen te zamen met onvermoeizamen ijver te bidden; tevens werd zeer dikwijls het H. Misoffer voor den overledene paus opgedragen.

Deze heilige oefeningen hadden slechts eenige dagen plaats gevonden, of Edelbert, procurator en aalmoezen-verzorger des kloosters werd met eene verschijning begunstigd. Het scheen hem toe alsof eene eerbiedwaardige gestalte de kapittelzaal binnentrad. Een heerlijke mantel schitterende aan edelgesteenten en parels golfden haar om de schouders: eene groote menigte mannen in witte kleederen kwamen haar achterna. Zij naderden onverwijld de zitplaats van den abt, bogen zich neder voor den H. Odilo tot op de aarde, alsof zij hem en zijne monniken wilden dankzeggen voor eene bijzondere genade.

Edelbert was op dien aanblik ten hoogste verwonderd en wenschte van harte den naam te kennen van den hem onbekenden persoon. Eensklaps hoorde hij duidelijk de volgende woor-

den: »Deze is paus Benedictus, die door »uwe gebeden en die van uwen H. abt »uit het vagevuur is bevrijd geworden.” Alvorens zijne intrede in den hemel te doen, wilde hij hier komen, om zijne weldoeners te bedanken en hun te verzekeren, dat hij voor den troon van God hun voorspreker zoude zijn. *)

13.

Groot en hevig zijn de pijnen in het vagevuur.

Hij loutert ze als goud en zilver. Malach 3: 3.

Seneca, een beroemd wijsgeer der oude tijden, was van gevoelen, dat het lijden van dit leven den wijze niet mocht ter aarde drukken: want, zeide hij, is het klein, dan is het niet de moeite waard om er over te spreken, en is het groot, dan is het van korten duur. Helaas! dit kan men niet zeggen van het lijden in het vagevuur, waar de smarten en folteringen even aan-

*) Vincent. Bellov. Spec. Hist. 1. 24. c. 105 Theoph. Rayn. 1. c. p. 2. s. 1. p. 7.

houdend als hevig zijn. Daar schijner de uren dagen, de dagen maanden, de maanden jaren te zijn en de jaren eene eeuwigheid. In het vagevuur zal volgens de uitspraak van Thomas a Kempis eene uur lijdens onverdragelijker zijn, dan honderd jaren op deze wereld doorgebracht in de beoefening der strengste boetvaardigheid.

Een vreeselijk bewijs vinden wij opgeteekend in de annalen van de paters Kapucijnen. Pater Hippolytus de Scalvo, een groot dienaar Gods, was met eene oprechte liefde voor zijne medemenschen als ook jegens de lijders in het vagevuur beziel. Dikwijls bracht hij zijne gebeden en verstervingen voor de zielen in het vagevuur ten offer en trachtte door hartroerende en boeiende sermonen in de harten zijner toehoorders dezelfde liefde op te wekken. Hij wilde dat de eerstelingen van den dag haar toebehoorden. Terstond na het opstaan bad hij de getijden der overledenen voor haar en liet niet na den geheelen dag van den vroegen morgen tot den laten avond voor de leniging harer smarten of harer verlossing te werken. Hij had

slechts een onvolmaakt begrip van de verschrikkelijke pijnen des vagevuurs. Door het volgend visioen leerde hij de volle waarheid kennen.

Hij was in de hoedanigheid van Generaal-bevolmachtigde naar Vlaanderen gereisd, om daar waar valsche leeringen en ketterijen ingang hadden gevonden, eenige kloosters op te richten om 't ware geloof te verdedigen en te verbreiden. Toen hij zijne zending volbracht had, werd hij in een der kloosters tot guardian en novicenmeester aangesteld. Met een nauwgezet geweten en eene groote zorgvuldigheid kweet hij zich van de plichten van dit dubbel ambt en was slechts bemoeid, om de jonge kloosterlingen in alle deugden van hunnen staat in te wijden en ze tot volmaaktheid op te voeren. Een onder hen maakte grooten voortgang op den weg der heiligheid, toen hij eensklaps door eene doodelijke ziekte aan het ziekebed werd gekluisterd. Ongelukkiger wijs was de pater afwezig en konde den zieke zijn zegen noch de laatste absolutie geven voor den ras naderenden dood. Dit deed hem bitter leed en zette hem aan,

om met nog meer ijver en grootere volharding dan gewoonlijk te bidden voor de rust der ziel van den ontslapene, die het eerste jaar van het noviciaat nog niet voleind had. In den eersten nacht na den dood van den jongeling was hij na het officie in de kerk teruggebleven om te bidden. Hij was geheel in zijne betrachting verslonden, toen hij eensklaps den overledene langs wien de vlammen omhoog waren zag voor zich staan. De stem deed allen twijfel verdwijnen. De jongeling wendde zich met luid gesteun en geklaag tot zijn vroegeren Overste en klaagde zich aan over eene kleine begane fout: »Mijn vader, gij die zoo »vol liefde en barmhartigheid zijt, geef »mij uwen zegen om mij uit de folte-»ringen, die ik voor mijne ongetrouwheid lijden moet, te verlossen, bovendien »leg me eene boete op; de goedertieren »Jesus laat toe dat ik ze volbreng: »Hij heeft me tot u gezonden.»

Pater guardiaan ontstelde met hevige ontzetting: kommer, medelijden, afschrik maakten zich van zijn hart meester en vurig wenschte hij, dat die geest hem

mocht verlaten: daarom hernam hij spoedig: In zoover het in mijne macht »is, ontsla ik u van uwe zonden en »zeggen u: en wijl ik, gelijk gij zegt, »ook de boete bepalen moet, zoo leg »ik u op om tot aan de prime (omstreeks 8 uren 's morgens) in het vagevuur te blijven.” De goede pater dacht dat hij uiterst goed geweest was, omdat hij zoo weinige uren van lijden als boete had opgelegd: maar de jongeling was als door den blikken getroffen geheel en al terneergeslagen. Met luider stem riep hij: »O vader, gij hebt een »onmeedoogend hart en geen medelijden met uw ongelukkigen zoon. »Wel hoe, zoo streng bestraft gij eene »fout, voor welke gij mij in mijn leven »slechts eene lichte geeseling zoudet opgelegd hebben? Neen, gij hebt geen begrip »van de folteringen in het vagevuur.”

Na deze woorden verdween de verschijning. De pater echter gevoelde dat hem de haren te berge rezen. Berouw, verwondering en vrees voerden in zijn hart onderling strijd. Hij dacht na op een middel, om zijne uitspraak te veranderen. God gaf hem de gedachte in

om de broeders tot het koorgebed samen te roepen. Toen alle paters, de geheele communautiteit, verzameld waren, verhaalde hij hun het gebeurde en beval terstond in weerwil van het vroege en ongewone uur het officie te bidden. Op staanden voet begon men met de prime. —

Gedurende de vijf en twintig jaren, die hij nog leefde konde hij de herinnering aan dien nacht niet uit zijn geest verbannen en in zijne preeken herhaalde hij dikwijls de woorden van den H. Anselmus: De kleinste pijn van het vagevuur is grooter, oneindig grooter dan de grootste smart in het leven op de aarde. *)

14.

*De vrees voor het vagevuur beteugelt
de zinnelijkheid.*

Die in wellust geleefd hebben,
zullen van verre staan uit vrees
hunner kwalen. Apoc. 18: 9 10.

De gedachte aan het smartvolle lij-

*) F. Marcell. Metiscon. Annal. Capuc. a. 1618
n. 13.

den, dat wij eens voor een weekelijk en zinnelijk leven moeten verduren, is een sterk schild tegen de aanlokkingen des vleesches. Ieder redelijk mensch, moet in de bekoringen met een H. monnik uitroepen: »Kort is de lust, »eeuwig de straf. 't Is slechts een »strijd van een oogenblik, die mij moeilij- »k valt: strijd ik niet, dan wacht »mij eindelooze smart!" — Dezelfde woorden zeide ook een overledene tot den eerw. Stanislaus Choscoca, een uitstekenden man uit de orde der Dominicanen. Op zekeren avond bad hij in den tuin den rozenkrans, toen hij naast zich hoorde kreunen en klagen. Hij keek naar alle kanten rond, zag echter niemand en vroeg: »Wie jammert hier »zoo bitter? Kan ik wellicht iets voor »u doen?" — Geen antwoord, alleen nieuwe zuchten en nieuwe klachten. Stanislaus in de gedachte, dat de booze geest hem door een list in het gebed wilde verstoren, maakt het kruisteecken zeggende: »In den naam van Jesus »Christus beveel ik u te zeggen, wie »gij zijt en wat gij begeert." Hierop hoorde hij de woorden: »Ik ben eene

»zie
»m
»lij
»sl
»de
»ee
»d
»G
»z
»d
»d
»a
»d
»t

n
n
v
p
n
v
l

»ziel uit het vagevuur; op deze plaats
»moet ik mijne zonden afboeten: ik
»lijd vreeselijk. Indien de christenen
»slechts een flauw begrip hadden van
»de pijnen, waarmede de zonden in de
»eeuwigheid gestraft worden, dan zou-
»den zij elk wêreldsch genot vluchten.
»God gelast mij u het volgende te
»zeggen, opdat gij het overal verkon-
»diget: ook de kleinste overtredingen
»der Goddelijke wet worden in het
»andere leven streng gestraft; voor
»deze bedriegelijke, korte vreugde moe-
»ten wij naamloos lijden.”

Dezelfde geschiedschrijver vermeldt
niet of het dezelfde ziel geweest is, die
nog eenmaal aan pater Stanislaus is
verschenen. Hij verhaalt slechts, dat de
pater bij den aanblik der vurige vlam-
men wenschte te vernemen, of dat vuur
vreeselijker was dan het vuur der aarde?
De ziel gaf hem ten antwoord: »Het
»laatste is met het eerste vergeleken
»slechts een verfrisschende wind.” En
wjl de pater nog twijfelde, voegde hij
er bij: »Ik zou het wel eens willen
»beproeven, als het mogelijk is, doch
»onder voorwaarde, dat mijn toekomstig

»lijden in het vagevuur daardoor verminderd wordt.» —

»Ach» hernam de ziel, »een mensch is niet in staat om een gedeelte van onze smarten te verdragen. Wanneer »gij u echter overtuigen wilt, steek »dan uwe hand tot mij uit, ik ben er »zeker van, na deze proeve zult gij »alles aanwenden om onze folteringen »te ontgaan.» Stanislaus stak onverschrokken de hand uit en de overledene liet een brandenden zweetdruppel op de hand van den pater vallen. De smart hierdoor veroorzaakt was zoo onverdragelijk, dat de pater een gil uitstiet en bewusteloos ter aarde viel. De kloosterbroeders snelden toe en verpleegden hem met de meeste zorg. Na verscheidene geneesmiddelen te hebben aangewend kwam Stanislaus wederom tot zich. Toen men hem ondervroeg over 't geen hem overkomen was, verhaalde hij het toeval met aandoenlijke woorden: hij vervulde allen met eene heilzame vrees en eene diepe verachting voor de wereld en hare ijdele vreugden. Tegelijk bad hij zijne medebroeders dit leerrijk, vreesaanjagend voorval overal

te verhalen, om daardoor anderen te waarschuwen en te behoeden voor het lijden van het toekomstig leven.

Stanislaus leefde nog een jaar, maar was steeds lijdend aan de bekomen smartelijke wonde. In zijn sterfuur herhaalde hij andermaal zijn verhaal, terwijl hij in de harten zijner medebroeders trachtte op te wekken vrees voor de oordeelen Gods en te bewijzen de noodzakelijkheid van boetvaardigheid op deze wereld.

Deze gebeurtenis had eene heilzame uitwerking niet alleen in dit convent, maar ook in alle andere kloosters. Eenieder vernieuwde en vermeerderde zijne goede voornemens, bestreed moedig de geringste fouten, riep met grootere godsvrucht en dieperen ootmoed de hulp Gods aan en velde een strenger oordeel over zich zelve, alvorens de heilige Sacramenten te ontvangen. *)

*) P. Jac. Hautin, S. J. Patroc. anim. l. 1, c. 6.

15.

*Smartvol geklaag der geloovige zielen
in het vagevuur.*

Eene stem is gehoord van geklaag,
geween en veel geschrei.
Jerem. 31: 15.

De tiran Dionysius had in zijne vindingrijke wreedheid eene onderaardsche gevangenis doen bouwen met groote onkosten. Hierin kon men noch spreken, noch zuchten, noch klagen zonder dat dit alles vernomen en gehoord werd door eene opening, die in de zoldering op eene kunstmatige wijze was aangebracht. Welke jammerkreten en klaagtonen moesten daar de ooren der bespiedende wachters treffen. Een vader klaagt over zijn kind, een broeder over den broeder, eene vrouw over haren echtgenoot, dat zij hen gruwzaam vergeten en hunner niet indachtig zijn.

Treffen wij niet een zelfde beeld aan in het vagevuur? Hoe vele ongelukkige zielen mogen met recht klagen over hunne ontaarde erfgenamen, die hunner niet meer indachtig zijn, niet het kortste

gebed storten, noch de geringste versterving voor hen opofferen, geen penning als aalmoes geven en nooit eene H. Mis laten lezen tot lafenis of troost hunner zielen!

De beroemde kanselier van de Universiteit te Parijs, Joannes Gerson, een even geleerd als heilig man, deelt ons de woorden mede, welke eene overledene moeder door de toelating van God tot haar ondankbaar kind sprak: »Mijn »zoon, mijn dierbare zoon! denk toch »een weinig aan uwe arme moeder. »Aanhoor mijn geklaag en mijn gesmeek. »Zie de smarten, waarmede de Heer »mij heeft getroffen; betracht den vurigen kerker, waar een verteerend »vuur mij verslindt; mag uwe liefde »klein, ja gering zijn, kom mij toch »te hulp in deze onverdragelijke folteringen, wier hevigheid geen verstand »kan begrijpen, geene tong vermag uit »te drukken. Bied mij uwe hulprijke »hand en verlos mij door uwe gebeden, »aalmoezen en verstervingen. Eene enkele traan, voor uwe arme moeder »vergoten, is wellicht voldoende en »toereikend, om de mij verteerende

»vlammen uit te blusschen of ten minste
»hare kracht te verzachten. Ach, hoe
»kan een zoon weigeren of talmen, om
»zijne moeder te helpen! Toen ik nog
»in leven was, toondet gij u altijd be-
»minnenswaardig, gehoorzaam, dank-
»baar; altijd waart gij bereid om alles
»voor mij te doen. Hoe komt het toch,
»dat gij nu liefdeloos, vergeetachtig,
»ondankbaar zijt, gij, die mij op het
»sterfbed onder tranen de heiligste be-
»loften deedt, gij, die u onder eed ver-
»plichtet alles te doen tot lafenis mijner
»ziel? Waarom hebt gij mij slechts
»gedurende mijn aardsch leven bemind?
»Ben ik nu uwe moeder niet meer?
»Zijt gij nu ontslagen van de plichten,
»die gij als christen zoon te vervullen
»hebt? Ach, indien in uw hart slechts
»eene vonk liefde glimt, hoor dan mijne
»zuchten, heb medelijden met mijne
»folteringën, help mij! Want indien de
»zoon zijne moeder vergeet, tot wien
»zal ik mij dan wenden?"

Wij laten op de jammerklachten
eener moeder de klaagtonen van een
zoon volgen. In de levens der Heiligen
lezen we, dat eene moeder over het

vroegtijdig verlies van haren zoon, die het beste beloofd had, ontroostbaar was. Zij weende zich bijna blind, zoodat op haar van toepassing waren de woorden van den propheet Jeremias: »'s nachts »weende zij zonder ophouden en hare »tranen liepen over hare wangen.” (Jerem. 1: 2.) Deze naamlooze kommer baatte den overledene niet, omdat de arme moeder in hare overmatige smart den zoon vergat in hare gebeden, aalmoezen en verstervingen en nooit eene zielemis tot lafenis zijner ziel liet lezen. De zoon werd gefolterd en gepijnigd in het vagevuur en klaagde bitter over de nuttelooze, natuurlijke en menschelijke liefde, die hem in geen en deele helpen kon. Hij verzocht God, om zijne moeder te mogen verschijnen, ten einde haar tot eene werkzame liefde te bewegen. God verhoorde den zoon en begunstigde de moeder met een visioen. Zij zag een groot aantal jongelingen, die eene prachtige stad naderden. In aller haast zocht zij naar haar kind en werkelijk zij zag haar zoon. Hij was de laatste en sleepte zich moeizaam voort, omdat zijne klederen druipnat waren en den gang zeer

verzwaarden. Door medelijden bewogen riep de moeder: »Mijn kind, mijn zoon, »waarom volgt gij die schitterende »schaar achterna? Ik zag u gaarne »aan het spits uwer lotgenooten.»

De zoon antwoordde zuchtend: »Lieve »moeder, de nuttelooze tranen, die gij »om mijn verlies weent, doen mij ach- »terblijven. Ween niet meer en droog »uwe tranen af: geef u niet meer »over aan eene onvruchtbare en blinde »smart, maar heb goeden moed; hebt »gij mij waarlijk en werkelijk lief, »wilt gij mij den hemel openen, dan »moet gij mij toevoegen alle de ver- »diensten uwer goede werken, laat H. »Missen voor mij lezen, geef aalmoezen »en bid veel voor mij. Hierdoor alleen »kunt gij mij uwe moederlijke liefde »bewijzen: gij zult mij uit de zui- »veringsplaats verlossen en het hemelsch »paradijs binnenvoeren, waar ik on- »eindig gelukkiger ben dan op de »wereld.»

De verschijning verdween maar maakte een diepen en heilzamen indruk op het hart der moeder. Van af dit oogenblik leerde de droevige moeder haren plicht

beter beseffen en was zij er slechts op bedacht om dien met alle mogelijke zorg en nauwgezetheid te vervullen. *)

16.

De grootste straf in het vagevuur is de derving van Gods aanschijn.

Mijne ziel dorst naar God, den sterken levenden God: wanneer zal ik komen en verschijnen voor het aangezicht van God.
Ps. 41: 2.

Wijl de tijdelijke straffen in het andere leven naar de mate der schuld van een ieder in het bijzonder verschillend zijn, daarom leeraren beroemde Godgeleerden, dat eenige zielen in het vagevuur slechts gestraft worden door de derving van Gods aanschijn en geene andere lichamelijke of zielesmart te verduren hebben. Eene verschijning der allerheiligste maagd Maria aan de H. Birgitta versterkt hen in hun gevoelen. Deze groote dienaars Gods zag in dit visioen, dat een bijzonder vagevuur be-

*) Thom. Cantipr 1. 2. Apum, c. 53 n. 17.

stond voor de verlangens der ziel, waarin zij, die gedurende hun leven op de aarde onverschillig jegens God geweest waren, een tijd lang gestraft werden met de berooving van Gods aanschijn. Deze tuchting is allersmartvolst: de zielen gevoelen dat zij in God alleen hare rust, hare zaligheid vinden, terwijl eene even machtige kracht haar steeds van God verwijderd houdt. Verschillende zielen hebben in hare verschijningen veropenbaard hoe ontzettend groot deze straf is. — De volgende gebeurtenis onderzocht en waar bevonden door den vikaris-generaal van den keurvorst van Trier had plaats in het groot-hertogdom Luxemburg.

Op allerheiligendag zag een vroom meisje eensklaps de ziel eener dame, die kort te voren overleden was. De dame zeide haar, dat hare smartelijkste pijnen in het vagevuur bestonden in de berooving van het zaligend aanschouwen van God. Zij was gekleed in witte kleederen, gehuld in een witten sluier en droeg een rozenkrans in hare hand. Zoo verscheen zij meermalen in het bijzonder in de kerk, waar zij naast

het meisje knielde en de gebeden volgde met de grootste aandacht en den diepsten eerbied. 't Was gedurende de H. Mis: bij de Consecratie straalde haar gelaat van heilige liefde en vreugde, zoodat het bevoorrecht meisje vol verwondering verklaarde, dat zij nooit iets schooners had gezien. Waarschijnlijk had zij de kerken tot hare woonplaats verkozen, omdat Jesus, naar wiens aanblik zij reikhalsde daar tegenwoordig was onder de gedaante van brood. In alle geval wilde zij zijne tegenwoordigheid genieten, omdat het haar nog niet vergund was, Jesus van aanschijn tot aanschijn te aanschouwen. Bovendien kon zij nergens beter dan in de kerk aan de verlangens harer vriendin beantwoorden. Deze bad onverpoosd voor haar en liet dikwijls aan het altaar der Moeder Gods stille H. Missen lezen tot lafenis harer ziel. Op zekeren dag was het brave meisje met andere vriendinnen bezig de sieraden van het Moedergodsbeeld te verwisselen. Allen kusten de voeten van het beeld, terwijl eenige harer jeugdige vriendinnen haar aanzetten de voeten van Maria nogmaals te kussen in plaats

van de ziel, die haar af en toe verscheen. Zij deed het. Op hetzelfde oogenblik zag zij de afgestorvene, die haar vriendelijk bedankte en verzocht drie H. Missen te laten lezen, omdat zij ze beloofd had, maar aan hare belofte was te kort gebleven: daarom moest zij nog meer lijden. Toen het meisje na het bijwonen der derde H. Mis de kerk wilde verlaten, zag zij de ziel met een aan blijdschap stralend gelaat toesnellen. Deze stak hare armen uit, alsof zij hare weldoenster, die hare pijnen had verkort en verminderd wilde omhelzen. Op dezen aanblik knielde het meisje en bad met uitgestrekte armen vijf onze vader en vijf wees gegroetjes ter eere van de vijf wonden des Verlossers. De overledene kwam al nader en nader en hield hare armen uitgestrekt, totdat het meisje haar gebed had geëindigd.

De lijdende ziel betuigde hare weldoenster op verschillende manieren haren dank en gaf haar vaak gewichtige wenken. Zoo zeide zij haar, dat zij nooit eene gelofte mocht doen zonder de volkomene zekerheid te hebben deze ten uitvoer te kunnen leggen, omdat

Goed
voll
Y
alle
leu
de
wa
ee
va
ee
m
b
k
d
x
x

God strenge rekenschap vordert van de volbrenging der Hem gedane gelofte.

Verder waarschuwde zij haar met allen ernst tegen elke, ja de kleinste leugen, omdat deze is een gruwel in de oogen van God, die de eeuwige waarheid is. Dan zette zij haar aan tot eene kinderlijke godsvrucht ter eere van Maria en in het bijzonder ter vereering van de zeven smarten, die de moeder van God leed op den Calvarieberg, toen zij aan de voeten van het kruis stond met een bloedend hart en de wonden van haren zoon betrachtte. »Ieder keer,” zoo zeide de ziel, »als gij een beeld van Maria ziet, herhaal de »drie volgende beden van de litanie »van Lorette: »wonderbare Moeder, »troosteres der bedrukten, koningin van »alle Heiligen.” Hoe meer gij deze »verhevene beschermster der christenen »bemint, hoe trouwer en ijveriger gij »haar dient, des te machtigere voor- »spreekster zal zij voor u zijn in de »verschrikkelijke oogenblikken des oordeels.” Ten slotte beval de ziel haar, dat zij alle gebeden en goede werken voor de lijdende zielen in het vagevuur

moest opofferen, omdat haar daardoor eene groote verlichting ten deel viel.

Toen de ziel op zekeren morgen het jonge meisje in dezer voege onderrichtte, klonk aan een nabijzijnd altaar het teeken der Consecratie; onmiddelijk begaf de dame zich derwaarts en boog zich aanbeddend ter aarde: iederen keer ook boog zij het hoofd bij het uitspreken der namen Jesus en Maria.

Door de bijna dagelijksche verschijningen was eene groote vertrouwlijkheid ontstaan tusschen de ziel en het meisje. Dit laatste wist zeer wel, hoe gelukkig hare vriendin uit de andere wereld was, wanneer het de H. Sacramenten mocht ontvangen. Op zekeren dag noodigde de dame het meisje uit om den derden december, feestdag van den H. Franciscus Xaverius de heilige Sacramenten te gaan ontvangen in de kerk der Jesuïeten. De ziel der dame was ook tegenwoordig en bleef steeds zitten aan de zijde van het meisje, tot dat het de tamelijk lange dankzegging gedaan had. Het bad veel, zeer veel voor de lijdende ziel, die het hartelijk bedankte, en de blijde boodschap me-

dede
eind
der
fees
van
na
ber
noe
str
nie
ves
be
Ma
zij
de
De
de
ha
v
d
h
d
h
c
c

dedeelde, dat haar lijden weldra een einde nam en zij God zou aanschouwen: den achtsten december, den schoonen feestdag der onbevleete Ontvangenis van Maria, zou zij den hemel ingaan na eerst afscheid van het kind te hebben genomen. Werkelijk op den genoemden dag verscheen zij in zulken stralenden glans, dat hare vriendin niet in staat was de oogen op haar te vestigen. Zij woonde de H. Mis bij, beval haar op nieuw de godsvrucht tot Maria aan en beloofde het kind, dat zij zijne voorspreekster zoude wezen in den hemel en het daar verwachtte. Den tienden december verscheen zij voor den laatsten keer onder het H. Misoffer; hare glorie scheen nog grooter; eerbiedvol boog zij voor het altaar, groette daarna hare vriendin en snelde ten hemel. Een hemelschbode (men geloofte dat het haar Engelbewaarder was) kwam haar te gemoet, omhelsde haar teederlijk en geleidde haar naar den troon der allerheiligste Drievuldigheid. *)

*) Euseb. Nierenberg. De pulchritudine Dei, l. 2. c. 11.

17.

De straffen des vagevuurs zijn in evenredigheid der begane fouten.

Hij zal eenieder vergelden naar zijne werken. Matth. 16: 27.

De heidenen hebben in hunne mythologie over bijzondere straffen gefabeld, die eenige boosdoeners, zooals Tantalus, Tizius voor hunne groote misdaden moesten lijden. In deze fabelen lag iets waars, waarvan de heidenen zich geene rekenschap geven konden.

De H. Corpreus, bisschop van Ierland, was eens na de vespers in de kerk gebleven, toen hij eensklaps een bleek, afgrijselijk, vreemdsoortig gekleed wezen zag voor zich staan. De hals was ringvormig met vlammen omgeven, de schouders waren bedekt met een vuilen, verscheurden mantel. De dienaar Gods was niet verschrikt, want hij wist, dat God de zijnen beschermt. Derhalve zag hij de verschijning aan en vroeg haar, wat zij begeerde: »Ik »ben de ziel van een ontslapene.” — »Waarom zijt gij zoo vreeselijk mis-

»vormd?" — Mijne zonden zijn hiervan »de oorzaak. Weet wel, ik ben Malachias, de vroegere koning van Ierland; »in mijn hoog ambt konde ik veel goeds »doen, maar helaas, ik deed het »niet!"

De verstomde bisschop vroeg verder: »Ik dacht, dat gij alle fouten van uw »leven door oprechte boetvaardigheid »hadt afgeboet?" — »Ach," antwoordde de ziel, »ik wilde geen gehoor geven »aan mijnen biechtvader, maar verlangde, »dat deze aan mijne luimen toegaf en »om dit doel te bereiken, waagde ik het »zelfs hem een gouden ring te schenken. Derhalve omgeeft een vurige ring »mijnen hals; deze veroorzaakt me vreeselijke smarten en knelt me als een »gevangene. De ongetrouwe biechtvader kan mij insgelijks niet helpen: hij »draagt een zelfden meer gloeiender »halsband en lijdt meer dan ik."

De H. bisschop bewonderde de Goddelijke rechtvaardigheid, die den mensch straft, waardoor deze gezondigd heeft en verlangde te weten, wat den gescheurden en vuilen mantel beteekende? »Dit armzalig kleedingstuk," hernam

de overledene, »dient tot straf voor
»mijne gevoelloosheid. Op zekeren dag
»bad mij een bedelaar om een aalmoes;
»ik zond hem echter tot de koningin,
»die, omdat zij weinig medelijden be-
»zat, den armen man dit soort van
»zak gaf, waarmede ik mij nu tot
»mijne beschaming moet kleeden.”

De Heilige vroeg hem verder, waarom
hij verscheen en wat hij begeerde? —
»Ik werd door booze geesten gefolterd,”
luidde het antwoord, »maar het psal-
»mengezang, dat zij haten, heeft ze op
»de vlucht gejaagd: een oogenblik heb-
»ben zij me verlaten en God laat toe,
»dat ik u verschijn om uwe hulp in te
»roepen.”

Hierop liet de ziel een gil hooren en
jammerend zeide zij: »Ach, daar komen
»mijne beulen terug! Eer ik u echter
»verlaat, mijn Vader, wil ik u vooraf
»voor uwe gebeden en goede werken,
»indien gij ze voor mij wilt verrichten,
»beloonen: ga op die plaats, daar vindt
»gij honderd onsen goud en duizend
»onsen zilvers, die ik gedurende de
»belegering van Dublin voor de Noor-
»mannen verborgen heb. Van deze som

»kunt ge naar goedvinden gebruik maken.» —

Neen, driewerf neen,» antwoordde de bisschop, »ik wil niet rijk worden »op deze wereld, mijn schat is in den »hemel. Voor u echter wil ik alles doen, »wat ik vermag.» — Na deze belofte verdween de geest zeggende: »Wee, »wee hem, die geen goed doet, zoo lang »de tijd hem daartoe verleend is!»

Zoo spoedig mogelijk riep de bisschop zijne domheeren te zamen, deelde hun de verschijning mede en vroeg hun wat men het beste voor die ziel doen kon? Men kwam tot het besluit, dat de bisschop voor den koning en de domheeren voor den biechtvader zouden bidden: daarenboven verplichten zij zich een bepaald getal dagen te vasten, om daardoor aan Gods rechtvaardigheid te voldoen. Zes maanden lang waren zij hunne belofte getrouw nagekomen, zie, daar verschijnt de koning op nieuw aan den bisschop, maar nog niet in den glans van hemelsche glorie.

Op de vraag in welken toestand hij zich bevond, ontving de bisschop ten

antwoord, dat het wel is waar beter ging, maar nog niet heel goed.

Derhalve volhardde men een geheel jaar in gebed en versterving. Nu verscheen Malachias stralende aan het licht van het hemelsch paradijs. De koning zeide tot den bisschop, dat hij terstond ten hemel ging en bedankte hem van ganscher harte.

Nog voegde hij er bij, dat zijn biechtvader, dank aan de vrome gebeden der priesters, den volgenden dag uit het vagevuur verlost werd. Toen de bisschop vroeg, waarom zij beiden niet op denzelfden dag bevrijd werden, antwoordde de koning, dat de gebeden van den H. bisschop aangenamer waren in de oogen van God, dan de vereende gebeden van zijn domkapittel. *)

*) Bolland. Acta Sanctorum n. Vita S. Corporei, 6 Mart.

18.

*Dankbaarheid der zielen in het
vagevuur.*

Wij willen u goed vergelden, voor
't geen gij ons bewezen hebt.

I Machab. 10: 27.

De H. Philippus Neriüs koesterde eene teedere liefde jegens de geloovige zielen in het vagevuur. Hij bad veel voor haar en schonk haar de verdiensten van alle zijne goede werken; vooral voegde hij ze haar toe wier geestelijke leidsman hij geweest was, want hij was van gevoelen, dat hij haar meer verschuldigd was, omdat hij in zijn priesterlijk ambt aan het heil harer zielen gewerkt had. Hem verschenen vele afgestorvenen, om door zijne gebeden verlost te worden en terstond gedacht hij hunner in zijne gebeden. — Zijn levensbeschrijver verhaalt, dat zijn gebed altijd met een wonderbaren uitslag bekroond werd. De Heilige deed dit met des te meer genoegen, omdat de geloovige zielen in het vagevuur hem merkwaardige, ja wonderbare genaden verwierven. Na zijn dood zat een pater-

Franciskaan te bidden in de kapel, waar zijn lijk was uitgesteld. De ontslapene verscheen hem in het stralend licht der verheerlijking, omgeven van eene schaar van zalige geesten. De lieflijke uitdruk van goedheid, die zich in alle trekken van den Heilige afteekende, bemoedigde den verbaasden pater, zoodat hij vragen durfde, wie toch zijne begeleiders waren? De Heilige antwoordde: dat het of wel leden zijner Orde waren of wel zulke, die hem hadden goed bewezen, of wel die hij zelf door zijne gebeden uit het vagevuur had verlost: deze allen kwamen hem te gemoet om hem het hemelsch Jerusalem binnen te leiden.

Deze opofferende liefde tot de zielen in het vagevuur ging van den stichter op de gansche Orde van het Oratorium over. Pater Magnonte werd niet moede voor de geloovige zielen in het vagevuur te bidden en ook hij, gelijk de H. Philippus Neri, ondervond dikwijls het gelukkig gevolg zijner vrome gebeden. In de stad Aquila woonde eene juffrouw met name Elisabeth. Rijker aan deugden dan aan aardsche schatten

bekl
zij o
kloo
slec
sche
toe
voor
bru
daa
daa
kra
wa
wo
dat
hoe
me
ha
we
de
we
aa
he
»Z
»a
»v
»l
»p
»

beklaagde zij zich op zekeren dag, dat zij om hare geringe middelen niet het klooster konde intreden. Zij wenschte slechts eene zaak, namelijk den hemelschen bruidegom van ganscher harte toe te behooren. De pater zeide haar vooraf, dat Jesus haar weldra tot het bruilofsmaal zoude roepen en zij zich daarop moest voorbereiden. En inderdaad het meisje stierf na eene korte krankheid den dood der Heiligen. Deze was pas overleden, toen den pater op wonderbare wijze geopenbaard werd, dat zij niet lang in het vagevuur behoefde te lijden. Daarom in plaats van met de familie te treuren, troostte hij haar en wenschte haar geluk, omdat zij weldra eene machtige voorspreekster in den hemel zou bezitten. Zijne voorzegging werd waarheid. De ontslapene verscheen aan een harer broeders in de schoonste heerlijkheid der uitverkorenen zeggende: »Zeg tot mijnen vader, dat hij geene »aalmoezen behoeft te geven voor de »verlossing mijner ziel. Ik zeg pater »Magnonte hartelijken dank voor zijn »gebed; hij, de barmhartige vriend »mijner ziel, hij heeft mij verlost."

Dezelfde vrome kloosterling besteedde de beduidende aalmoezen, welke hem werden toegezonden, deels voor den armen, deels voor heilige Missen en deels tot lafenis der geloovige zielen. Hij zelf beminde en beoefende de armoede en had in zijne kloostercel eene offerbus, die hij — de bus der zielen — noemde. Zoo volgde hij den Goddelijken Zaligmaker na, van wien de eerw. Beda getuigt dat hij in eene offerbus de gaven der geloovigen had bewaard om ze onder de armen en zieken te verdeelen. Bij den overvloed zijner aalmoezen voegde P. Magnonte zijne gebeden, zijn vasten, zijne verstervingen, zijn nachtwaken, zijne verzaking aan de wereld en hare ijdelheden. Zijn gloeiende ijver dreef hem zoo ver, dat hij den Heer verzocht, dat deze hem een gedeelte van de pijnen der lijdende zielen zoude geven om haar lijden te verminderen. Zijn heldhaftige wensch ging in vervulling. Hij werd door de gruwzaamste smarten geteisterd, die hem rauwelijks veroorloofden, van plaats te veranderen en toch ondernam hij tot heil der zielen verschillende groote en verre reizen.

— Zoo kan men met recht op hem toepassen den lof, welken een Romeinsch geschiedschrijver aan een roemrijken veldheer geeft, die ten gevolge van de wonden, die hij in een gevecht had bekomen, hinkend huiswaarts keerde: »Iedere schrede teekent zijn roem.»

De zielen in het vagevuur waren hem niet ondankbaar. Een groot deel der talrijke en kostbare genaden, die hem ten deel vielen, dacht Magnonte, dat hij aan hare voorspraak te danken had. God had hem begiftigd met de gave van in de toekomst te lezen, verborgen en geheime zonden te ontdekken en de listen van Satan te verijdelen. Daar echter de wereld meestal grooter gewicht hecht aan de voordeelen van het tegenwoordig leven dan aan de goederen van het toekomstige, zoo wil ik hier verhalen op welke merkwaardig wijs P. Magnonte door de voorspraak der lijdende zielen uit een groot gevaar gered werd.

Hij was op de terugreis van zijne bedevaart naar Loretto en bevond zich te Norcia, in de nabijheid van een beroemd heiligdom van Maria, in weerwil

van alle tegenwerpingen en waarschuwingen zijner reisgenooten, wilde hij daar stilkouden en het H. Misoffer volgens zijne gewone intentie opdragen voor de geloovige zielen. Na gedane dankzegging reisde men verder. Men moest eene gevaarlijke landstreek doortrekken, waar verscheidene moorden waren gepleegd worden. Het geheel gezelschap viel in de handen der roovers: alle reizigers werden in ketenen geklonken en aan boomen gebonden, om de weerloozen te kunnen uitschudden en kwellen. In dit oogenblik verschenen op den naasten berg twee kinderen, die luid om hulp schreeuwden voor de gevangenen, juist als of zij de geheele omstreek wilden te zamen roepen.

De roovers twaalf in getal vuurden op de kinderen. Maar te vergeefs; deze kwamen zonder de minste vrees al nader en nader bij en verdubbelden hun hulpgeschreeuw. De roovers namen de vlucht als door eene hogere macht gedreven. De kinders bevrijdden de gevangenen van de boeien en voerden ze op den rechten weg. Daarna verdwenen

zij pl
wie
men
loofd
te d
ziele
gela
een
om
vest
»ge
»he

He
h

ov
oo
oo
zo
da
—

zij plotseling, zonder dat iemand wist, wie zij waren of van waar zij gekomen waren. De H. pater echter geloofde zeker, dat zij hunne bevrijding te danken hadden aan de geloovige zielen in het vagevuur en God toegelaten had, dat deze in de gedaante van een kind hun waren te hulp gesneld, om de leer van het Evangelie te bevestigen: »Indien gij niet aan kinderen »gelijk wordt, kunt gij het rijk der »hemelen niet ingaan.» *)

19.

Het oog der Goddelijke rechtvaardigheid ziet zelfs de geringste fouten.

De hemelen zijn niet rein in
zijne oogen. Job. 15 : 15.

Wij mogen nooit verzuimen voor de overledenen te bidden, hoe heilig zij ook geleefd hebben, hoe stichtend zij ook zijn gestorven. Wanneer de heldere zonnestralen in eene kamer schijnen, dan zien we aanstonds in deze ontel-

*) J. Marcian, Congr. Orat. 1. l. 2. c. 29.

bare van te voren onzichtbare stofvezeltjes dwarlen; evenzoo is het gesteld met de kleine onvolmaaktheden en fouten, die aan onze oogen ontgaan, maar opgemerkt worden door het alziende oog van God. Hoe vele zielen denken wij, dat de gelukzaligheid zijn binnengegaan, terwijl zij nog in het vagevuur gefolterd worden! Wie b. v. kan het gelooven, dat menige ijverige kloosterling, die zijn leven heeft doorgebracht in de beoefening van alle mogelijke deugden, na zijn dood nog vele, vele jaren in het vagevuur heeft moeten lijden? De H. paus Gregorius de Groote verhaalt eenige voorbeelden in zijne -- Gesprekken. —

Onder anderen verhaalt deze paus ons in woorden, die iemand doen verbazen, het lot van Paschasius, kardinaal-diaken der Roomsche Kerk. Deze leefde in roep van groote heiligheid, beoefende alle mogelijke goede werken, beminde de armen, mistrouwde zich zelve en stichtte allen, die hem kennen leerden. Vooral nam hij ter harte de uitbreiding en voortplanting des geloofs en schreef ter verdediging hiervan ver-

schillende werken, die door den paus Gregorius goedgekeurd en aanbevolen wierden. In het jaar 498 moest een nieuwe paus verkozen worden; Paschasius echter deelde niet in de meening der andere kardinalen. Hij gaf zijne stem aan Laurentius niettegenstaande alle anderen de hunne op Symmachus hadden uitgebracht. De laatste werd als de ware plaatsbekleeder van Christus op aarde aanerkend: 't is een van die pausen, die uitmuntte door de heiligheid van leven en in de lijst der Heiligen is opgenomen. Paschasius volhardde in zijn gevoelen.

Toen hij eenige jaren later stierf met de grootste gevoelens der stichtende godsvrucht, beschouwde een ieder hem als een Heilige en dacht, dat hij in den Hemel was. Op den dag zijner begravenis was een door den duivel bezetene de lijikbaar genaderd, had de dalmatica des lichaams aangeraakt en was terstond van den boozen geest bevrijd. Maar de oordeelvellingen van God zijn anders dan die der menschen. Na verloop van eenigen tijd viel de H. Germanus, bisschop van Capua, in eene

zware krankheid en begaf zich op raad der geneesheeren naar eene badplaats om de gezondheid te herwinnen. Daar verscheen hem Paschasius in de gedaante van iemand, die hard en veel werken moest. Paschasius zeide, dat God hem hiertoe had veroordeeld, om hem te vernederen en te doen afboeten zijn gedrag jegens den paus Symmachus. Hij smeekte den bisschop hem toch te hulp te komen door zijne gebeden, daarvoor zoude hij zich altijd dankbaar be-
toonen.

Germanus gaf gehoor aan het verzoek, droeg het H. Misoffer voor den overledene op, gaf aalmoezen en bad zeer veel voor den afgestorvene.

Eenige dagen later werd hem de verlossing der verschijning geopenbaard *)

*) S. Greg. I. 4. Dial. c. 40. — Baronius Annales, a. 498.

20.

*De geloovige zielen in het vagevuur
roepen tot ons om hulp.*

Gij riept tot mij en ik heb u uit
de hand uwer verdrukkers verlost.
Jud. 10: 12.

In zijne oneindige goedheid ziet de barmhartige God met een blik van welgevallen neder op den mensch, die Hem ootmoedig en met vertrouwen aanroept. Hij heeft beloofd den biddende alles te geven.

God heeft toegelaten, dat men af en toe duidelijk het smeeiken der geloovige lijdende zielen hoort, die in hare folteringen onze hulp aanriepen. Een of twee voorbeelden heb ik u reeds verhaald, maar wil hier er nog eenige mededeelen getrokken uit de geschiedenis der Sociëteit van Jesus.

Pater Jacobus Rem, die door eene zeldzame godsvrucht en een waren apostolischen ijver uitmuntte, koesterde eene vurige liefde tot de lijdende zielen. Hij was professor aan het College te Ingolstadt en offerde alle zijne gebeden,

zijn vasten, zijne verstervingen, enz. aan God op tot lafenis der lijders in het vagevuur. Zeer dikwijls verschenen zij hem en smeekten om zijne gebeden. 's Nachts kwamen de zielen bij hem aan het bed en spraken met hem nu met zachte dan met luider stem, terwijl zij hem verzochten om zijne gebeden. Terstond begon hij dan te bidden en vergat zijne nachtrust. Vele inwoners van Ingolstadt, kooplieden, burgers, bedienden verzekerden onder eede, dat zij dikwijls op den in de buurschap van het College gelegenen kerkhof stemmen hadden gehoord, als kwamen zij uit de graven, zeggende: »Vader Jacob, »ontferm u onzer; ons lijden is groot »en bitter, verwerf onze verlossing!"

Hieruit mag men besluiten, dat het gebed des paters zeer aangenaam was in de oogen van God en hoogst voordeelig voor de lijdende zielen. Vooral bad hij echter tot Maria, tot haar die gezegd had. »Ik ben de moeder der »lijdende zielen in het vagevuur."

Onder de vele verschijningen waarmede de pater werd begunstigd en waarvan zijne levensbeschrijvers gewag

enz.
s in
nen
den.
nem
nu
ter-
ge-
den
ners
ers,
dat
van
nen
uit
cob,
root
p”
het
was
oor-
oral
die
der
aar-
en
wag

maken willen we slechts spreken van die van den pater Franciscus Assi, die hem verscheen, om hem te bedanken voor zijne weldoeners: en op de vraag in welken toestand hij zich bevond, zeide: »Ik ben onuitsprekelijk gelukkig.”

Dit antwoord vervulde pater Rem met hemelsche vreugde en in latere dagen sprak hij nooit over deze gebeurtenis zonder den zoetsten troost te smaken.

Niet minder stichtend was de godsvrucht en de liefde van pater Joseph Anchiéto, den apostel der bewoners van Brazilië, tot de geloovige zielen in het vagevuur. Gelijk alle weldoeners legde hij zich vooral toe op het gebed en de versterving van zich zelven. Toen hij zich nog in het College te Baja bevond, werd hij eens in allerijl tot een zieken man geroepen, die tamelijk ver van de stad woonde. Op de terugreis overviel hem de nacht. In de nabijheid van een meer hoorde hij luide zuchten en klaagtonen, die uit de aarde schenen op te stijgen. Zijn begeleider stond stokstijf van schrik en durfde niet eens adem scheppen. Pater Anchiéto

echter, die reeds aan soortgelijke bo-
vennatuurlijke kennisgevingen gewoon
was, zeide heel bedaard: »Laten wij
»nederknielen en vijf onze vaders en
»wees gegroetjes bidden ter eere van
»de vijf wonden tot lafenis der geloo-
»vige zielen, die op deze plaats haar
»vagevuur moeten ondergaan en onze
hulp aanroepen.” Nadat zij gebeden
hadden, was alles stil, als ware de
leniging onmiddellijk gevolgd en ook
nooit heeft men iets dergelijks meer
op deze plaats gehoord.

Bezit het kort gebed van Anchiéto
zulke kracht, welke genaden heeft hij
dan niet verworven door het opdragen
van het H. Misoffer. Op het feest van
den H. Joannes, den evangelist, bevrijdde
hij door eene H. Mis een ordesbroeder,
die in den voorafgaanden nacht te Lo-
retto gestorven was, zoo als hem
werd geopenbaard onder het memento
voor de overledenen. *)

*) Jacob. Hautinus. Patroc. animarum. C. 2. a. 2.

21.

*Wat wij voor andere zielen doen,
komt onze ziel ten voordeel.*

Met dezelfde maat, waarmede gij meet, zal u wederom gemeten worden. Luc. 6: 38.

In het tweede boek van Mozes vinden we eene wet, volgens welke een misdadiger hetzelfde leed moest ondergaan, gelijk hij zijnen medemensch had aangedaan. »Oog voor oog, en tand voor tand» (2. Mos. 21: 24.)

Zoo ook gaat het met ons gedrag jegens de overledenen. Alwie voor de lijdende zielen noch gebeden, noch op eenige wijze hoegenaamd ook, hare pijn heeft verminderd, zal insgelijks na zijne dood met verlatenheid worden bestraft.

Wij lezen een belangrijk voorval in de jaarboeken van de ongeschoeide karmelieten, 't geen de bovenstaande waarheid bevestigt. In het stadje de los Angelos in nieuw-Spanje stierf een deugdzame kloosterling in het klooster van onze lieve vrouw van

heil. Niettegenstaande hij braaf en godvreezend had geleefd, had hij toch na zijn dood behoefte aan de gebeden van anderen en wjl hij door de levenden vergeten werd, moest hij verschillende jaren in het vagevuur blijven. Op zekeren dag verscheen hij aan eenen broeder van zijne Orde, met name Petrus van de Heilige Maria, een waar dienaar Gods. Nadat de overledene aan dezen de hevigheid zijner pijnen had geschilderd, verzocht hij hem in zijnen naam den Pater Overste te verzoeken eenige H. Missen tot lafenis zijner ziel te willen lezen, omdat zijne verlossing daarvan afhing. Petrus kweet zich terstond van den last hem opgedragen. De Overste Dominicus schonk geen geloof aan den broeder en hield het geheel verhaal voor cene uitvinding eener opgewondene inbeeldingskracht. Hij liet dus geene enkele H. Mis lezen.

Na een dag of tien verscheen de afgestorvene voor den tweeden keer en klaagde Petrus bitter over zijn leed, terwijl hij hem aanzette om het medelijden van zijn Overste gaande te maken. Nu geloofde de Overste aan de

verschijning. Op zijn bevel droegen verschillende paters het H. Misoffer voor hun ontslapenen medebroeder op. Wel dra zag men het uitwerksel van dit liefdewerk. In een zekeren nacht zagen de monniken onder het zingen van het officie eene lichtkogel, die ten hemel zweefde. Eer zij verdween, wendde zij zich eerst tot Petrus dan tot den Overste en betuigde door teekens hare dankbaarheid.

Pater Dominicus echter, die den wensch van den overledene niet had willen nakomen, werd daarvoor bestraft. Na eenige jaren stierf hij in een ander klooster, werwaarts men hem gezonden had. Wel is waar hij had een heilig leven geleid, maar wie weet niet uit eigene dagelijksche ondervinding, dat wij zwakke menschen zijn en dagelijks in zonden vallen volgens het woord van den H. Gregorius; »Ook vrome zielen »worden met het aardsche stof bevlekt.»

Tot straf werd hij in het vagevuur teruggehouden en na een geruimen tijd gefolterd te zijn, werd het hem vergund om de hulp zijner medebroeders te aanroepen. Hij verscheen den leebroeder

Joseph van den H. Antonius, terwijl deze in het bosch hout sprokkelde en verzocht hem, om terstond den pater Overste te verwittigen, dat hij, pater Dominicus, vreeselijke pijnen in het vagevuur moest lijden en aan meerdere H. Missen behoefte had. De overledene noemde haar aantal en voegde er bij: »Ik was verplicht die H. Missen te »lezen, doch was een weinig nalatig: »de dood verraste mij eer ik mijne »belofte vervuld had.” — Broeder Joseph belastte zich gaarne met die taak, begaf zich tot den Overste en verhaalde hem het voorval. De Overste wist niet of hij gelooven of twijfelen moest, de zaak scheen hem te buitengewoon: maar de eevoud en de goedhartigheid van den broeder deden elke vrees voor een spel der verbeelding of begoocheling verdwijnen. In weerwil hiervan verzuimde de Overste het verzoek van den overledene na te komen. God had dit vergeet toegelaten, om op die wijs in hem te straffen dezelfde fout, waaraan hij zich had schuldig gemaakt ten opzichte van den kloosterbroeder. De verschijning herhaalde zich, Broeder Jo-

seph begaf zich op nieuw tot den Overste: de ziel smeekte hem om toch medelijden met haren ellendigen toestand te hebben. Pater Overste gaf bevel, dat verschillende paters het H. Misoffer voor haar zouden opdragen. Van dit oogenblik af zag de broeder niets meer, waaruit men besloot, dat de overledene God van aanschijn tot aanschijn aanschouwde.

Gelijk wij aan ieder verhaal en elke verzekering van verschijningen geen geloof mogen hechten, dan toch verdienen overdreven terughouding en verzuim ten opzichte der overledenen ge-
laakt te worden, omdat deze een zeker kenteekeken zijn van hoogmoed of klein-
hartigheid. *)

22.

*Buitengewone godsvrucht jegens de
geloovige zielen in het vagevuur.*

Tot medelijden bewogen vergoot
hij tranen, want hij gedacht de
overledenen ? Machab. 4: 37.

Hier moeten wij melding maken van

*) P. Franciscus a St. Maria, Chronic. F. F, Car-
mel. Discalc t. 2, l. 7. 44.

een cerw. dienaar Gods die nooit moede werd te bidden voor de levenden en de afgestorvenen en den priesters zelfs tot een voor- en toonbeeld dienen kan. Wij spreken des te liever van dien d'enaar, omdat wij in zijn leven verschillende verschijningen aantreffen, welker geloofwaardigheid boven allen twijfel verheven is. Deze vrome christen droeg den naam van Gratianus Ponzoni een medelid van de Congregatie gesticht door den H. Carolus Boromeus en later aartspriester te Arona. Gedurende zijn geheel leven koesterde hij de innigste en medelijdenste liefde tot de geloovige zielen in het vagevuur. Gelijk alle ijverige Christenen, die Gods vertoornden arm willen ontwapenen en de lijdens uit het vagevuur verlossen, bad hij veel, zeer veel met de grootste aandacht, tuchtigde zijn lichaam door geeselslagen, vasten en nachtwaken en droeg daarenboven een haren boetkleed. Ook verrichtte hij nog andere buitengewone werken van godsvrucht.

De liefde zette hem aan om op het voorbeeld van Tobias de dooden te begraven. 's Morgens vroeg begroef hij

met
vera
ker
kra
aan
noe
het
deg
te
wa
De
zw
he
's
ke
Hi
de
vr
di
di
w
de

ij
v
e
h
d

met alle zorg de armen, verlatenen en verachten met eigene handen. Op zekeren dag heerschte eene aanstekende krankheid te Arona waardoor een groot aantal soldaten van Napels, die in genoemde stad in garnizoen lagen, uit het leven werden weggerukt. De doodegraver had den moed niet de lijken te begraven, omdat hij zelf bevreesd was door de ziekte te worden aangetast. De aartspriester berispte hem om die zwakheid, bemoedigde hem, ontbood hem tot zich en gaf hem goeden raad. 's Nachts gingen beide de dooden opzoeken om hun de laatste eer te bewijzen. Hij was bezielde met dien ijver, die, naar de woorden van den apostel Paulus, de vrees verdrijft; daardoor werd hij waardig bevonden, dat zijne gebeden gelijk die van zijn voorbeeld Tobias aangenaam waren in de oogen van God en door de Engelen werden ten hemel gedragen.

De H. priester vol apostolischen ijver had bovendien een groot aantal van die ongelukkige zieken bijgestaan en zorg gedragen, dat hunne lijken op het kerkhof der kerk, die hij moest bedienen, werden begraven. Op zekeren

dag kwam hij na de vespers in gezelschap van den goeverneur van Arona Don Alphonsus Sanchez het kerkhof voorbij. Plotselijk bleef hij stil staan en scheen door eene wonderbare gebeurtenis als aan den grond vernageld. De goeverneur verschrikt, richtte ook zijne blikken naar het kerkhof. De aarts-priester wendde zich tot hem en zeide: »Mijnheer, ziet ook gij die processie »van dooden, die de gesloten kerk- »deur nadert?» — »Ja,” antwoordde de goeverneur, »ik zie wat gij ziet en »kan mijne oogen niet gelooven!” De priester die zich op deze wijze overtuigde, dat 't geen goochelspel of inbeelding was, erkende dat deze zielen te kennen gaven, groote behoefte te hebben aan de gebeden der kerk: daarom liet hij door een plechtig geluid der klokken het volk ter kerke roepen.

Alsdan deelde hij den aanwezigen mede, dat hij den volgenden dag een solemneelen dienst voor de geloovige zielen in het vagevuur hield, noodigde allen daartoe uit en verzocht hen goede werken te doen.

't Was hem onvoldoende dat hij zelf

een
de
ook
en
het
vor
een
aa
ge
we
vr
w
H
re
di
h
zi
e
d

eene barmhartige liefde koesterde tot de lijdende zielen, maar deze zocht hij ook naar best vermogen door preeken en onderrichtingen bij anderen en in het bijzondere bij de priesters te bevorderen. Derhalve liet hij op het kerkhof eene doodekapel bouwen, waarin alles aan de overledenen herinnerde en tot gebed voor dezen aanzette. Alle zijne werken hadden deze zijne lievelingsgodsvrucht tot doel en hij hoopte daardoor welgevallig te zijn in de oogen des Heeren. Het geld dat gedurende den recreatietijd in zijn huis met onschuldige spelen gewonnen werd, besteedde hij aan H. Missen tot lafenis der geloovige zielen. Niemand verzette zich daartegen en legde gaarne het gewin in eene daartoe bestemde bus. *)

*) P. Marc. Antonius Rosse, S. J. Vita venerabilis Gratiani Ponzoni, c. 8,

23.

*Kleine aalmoezen uit een goed hart
gegeven verschaffen de geloovige
zielen groote verlichting.*

Hebt gij weinig, wees dan zorg-
vuldig om ook van het weinige iets
met goedhartigheid mede te deelen;
daardoor verzamelt gij u een goeden
loon op den dag van nood. Tob.
4: 9. 10.

De oude Tobias beval zijnen zoon in
het bijzonder aan de deugd van mild-
dadigheid en de zorg voor de overlede-
nen, twee zaken, die met elkander zeer
nauw in verband staan. In betrekking
hierop lezen we in de annalen der on-
geschoeide Augustijnen de volgende
belangrijke geschiedenis:

Intusschen dat het klooster van de
H. Maria te Aversa gebouwd werd,
had pater Hilarius van den H. Antonius
een ijverige kloosterling, die de werk-
zaamheden leidde, zich terug getrokken
in een gasthuis gelegen in de buurt
van de kerk van den H. Franciscus.
Op zekeren dag wilde een leek met
name Joannes Baptista, aan wien het

opzie
drag
de g
H. M
het
zelf
Hila
sob
zich
hui
hij
jon
die
per
bel
be
om
slo
gi
va
zi
lic
te
zo
m
z
n
e

opzicht over de metselaars was opgedragen, den pater de H. Mis dienen in de genoemde kerk. De pater offerde de H. Mis op voor de geloovige zielen in het vagevuur, terwijl Joannes in dezelfde meening de H. Communie ontving. Hilarius noodigde den laatste op zijn sober middagmaal. De opzichter begaf zich op het bepaald uur naar het gasthuis. Toen hij was binnengetreden, vond hij op de binnenplaats een rijkgekleeden jongeling van een innemend uiterlijk, die hem verzocht pater Hilarius te roepen, omdat hij dezen iets van groot belang had mede te deelen. In den beginne verontschuldigde Hilarius zich om het ongelegen uur, gaf echter ten slotte toe aan de bede van den vreemde, ging tot dezen, vroeg naar het doel van zijn bezoek en hoorde met verbazing, dat de jongeling verzocht om ter liefde van God met hem het middagmaal te mogen deelen. De jongeling scheen zoo rijk en voornaam, dat de pater meende, dat deze zelf beter aalmoezen geven kon, dan van een armen monnik eten verlangen. De pater stemde eindelijk toe in het verzoek van den

vreemden gast, liet hem een oogenblik wachten en begaf zich middelerwijl tot den korf, waarin hij zijn brood bewaarde. Het brood, dat hem in de handen viel, was juist het beste. De pater wist niet of hij den jongeling dit brood of een ander, wat minder goed was, zou geven; hij meende echter in het binnenste van zijn hart eene stem te vernemen, die hem zeide: »Waarom »die keuze? Wie weet of God u niet »een Engel gezonden heeft? De vreem- »deling is immers binnen gekomen, »terwijl de huisdeur gesloten was!" Hij nam het brood te zamen met het beste wat op de tafel stond en bracht het den jongeling onder de verontschuldiging van hem te vergeven, wijl het zoo min was; dat hij hem ongelukkiger wijs niet meer geven kon, omdat hij door hem was verrast.

Middelerwijl begonnen de pater en Joannes hun middagmaal; zij konden slechts weinig gebruiken. Een zekere vrees had zich van beiden meester gemaakt, omdat zij niet begrepen, hoe deze voorname vreemdeling in eene afgesloten binnenplaats gekomen was.

De p
den
zeide
»zijn
»goe
»wa
»gel
jong
Joan
bij
»br
»ee
»de
»bi
de
rich
me
we
den
wo
»H
»bi
»va
»te
ver
vo
als
zet

De pater kwam op zijn eerste vermoeden terug: »Die jongeling is zoo schoon,” zeide hij, »hij kan een hemelsbode »zijn.” — »Waarom kan het niet even »goed eene ziel uit het vagevuur zijn, »waarvoor we dezen morgen hebben »gebeden?” Toen zij dachten, dat de jongeling met zijn eten klaar was, ging Joannes tot hem. De vreemdeling stond bij zijne komst op en zeide: »Mijn »broeder wij willen God bedanken en »een onze vader en wees gegroet voor »de geloovige zielen in het vagevuur »bidden.” — Hierop wierp hij zich op de knieën, vouwde de handen te zamen, richtte de oogen hemelwaarts en bad met de grootste aandacht. Vervolgens wendde hij zich naar de deur en vatte den opzichter bij de hand onder de woorden: »Ga heen en zeg aan pater »Hilarius dat hij niet meer behoeft te »bidden voor de ziel van zijn overledenen »vader, want in deze stonde gaat zij »ten hemel.” Na dit te hebben gezegd verdween de jongeling gelijk de nevel voor de zonnestralen. De opzichter stond als aan den grond vernageld van ontzetting. Eindelijk riep hij: »Pater, pater

Hilarius!" Met alle moeite kon hij deze woorden uitspreken. De pater stond voor het raam en keek te vergeefs naar alle kanten rond. Toen deze zijn naam hoorde noemen, liep hij in allerijl naar beneden en vond Joannes bewusteloos ter aarde liggen. Het kostte hem veel moeite om den opzichter tot bewustzijn te brengen. Met de diepste ontroering vernam hij het verhaal der verschijning. Beiden prezen God, die in hunne tegenwoordigheid een wonder had gewrocht, en hen eene ziel had laten zien in die hemelsche schoonheid, waarmede Hij zijne uitverkorenen bekleedt. Zorgvuldig nam men de borden weg, waarvan de jongeling zich had bediend. — Dezelfde kroniek verhaalt dat, toen men den doodzieken zoon van eene der eerste weldoensters van het klooster, die het uit hare fondsen had laten bouwen, op een der borden een weinig eten bracht, daardoor zijne gezondheid heeft wedergekregen. *)

*) P. Epiphanius, Chron. F. F. August. Discalc. cap. 28.

24.

*Hoe rein wij moeten zijn in de oogen
van God.*

Wie kan zeggen: mijn hart is rein,
ik ben vrij van zonde? Prov. 20: 9.

De H. Augustinus leert, dat er geen mensch bestaat, die niet beeft en siddert, wanneer de Goddelijke rechter zijn leven zonder barmhartigheid doorvorsch: allen ook de rechtvaardigen zelfs de Heiligen zullen sidderen, ja, de reinste ziel is niet zonder vlekken. Het verhaal van de volgende gebeurtenis zoude ongehooflijk schijnen, indien zij niet door den kardinaal Jacobus Vitrij geboekt ware.

De kardinaal verhaalt, dat in het jaar 1208 op een dorp in de omstreken van Luik eene zeer brave weduwe leefde, die door den innigsten vriendschapsband verbonden was met Maria van Orguies, zeer bekend in de katholieke Kerk door haar vroom en stichtend leven, Deze weduwe had twee dochters, die in de grootste onschuld en reinheid des harten waren opgevoed. Beide deden de

gelofte van maagdelijke zuiverheid, trokken zich terug in de eenzaamheid en dienden tot een lichtend voorbeeld aan de geheele parochie. De moeder werd ziek en bevond zich weldra aan den rand van het graf. Zoodra Maria dit vernam, begaf zij zich tot de stervende, om deze te troosten en moed in het hart te spreken. O wonder! zie, toen zij de kamer binnentrad, zag zij de Moeder Gods aan de lijdenssponde der kranke staan. De koningin des hemels verpleegde de zieke met alle moederlijke zorg. Gelukkige ziel, die waardig werd bevonden in den laatsten strijd verkwikt en gesterkt te worden door haar, die wij begroeten met den titel van — Troosteresse der bedrukten, bid voor ons! — Op hetzelfde oogenblik ontwaarde Maria verschillende duivels, die alles beproefden om de kranke te bekoren, maar de H. Petrus verscheen met het zegeteeken van het H. Kruis in de hand en als door den bliksem getroffen vluchtten de helsche geesten. Hiermede echter was de rijke ketting van hemelsche genade nog niet gesloten. Maria ook was na den dood der deugdzame weduwe

bij de
woor
gin
die n
voor
haar
dien
en c
ver,
met
nar
C
een
nac
der
in
ha
ve
zie
de
v
te
d
t
v
t
g

bij de plechtigheid der begrafenis tegenwoordig en zag onder deze de Koningin des hemels van maagden omgeven, die met hemelsche stemmen de psalmen voor de overledene zongen. Het scheen haar toe, dat God de plaats van den dienstdoenden priester had ingenomen en op deze wijze, zegt de levensbeschrijver, vereenigde zich de zegepralende kerk met de lijdende, om eene getrouwe dienaars van de moeder van God te vereeren.

Gij zult zonder twijfel denken, dat eene met zoo vele en zoo groote genaden begunstigde ziel regelrecht naar den hemel is gegaan? Neen, God kan in weerwil van zijne oneindige barmhartigheid niet de kleinste vlek in ons verdragen.

Na de plechtige uitvaart trok Maria zich terug om eene overweging te houden. Gedurende deze geraakte zij in verrukking des geestes en zag in dezen toestand de ziel der godvreezende weduwe, die om eenige onvolmaaktheden tot de grootste pijnen, van het vagevuur veroordeeld was. De Heilige ontstelde ten ergste bij dien aanblik. Terstond gaf zij hiervan kennis aan de beide

dochteren, met welke zij zich vereenigde door het gebed, vasten, aalmoezen en andere verstervingen. Alle drie volhardden in dit liefdewerk, totdat de overledene op nieuw verscheen aan Maria, maar nu omgeven van een stralenkrans. Zij hield een boek in de hand, wellicht het H. Evangelie, om aan te duiden, dat zij was geweest eene getrouwe dienaarssse van Jesus, die den schoonen hemel had verlaten, om de menschen op de aarde te onderrichten en wiens geboden zij nauwgezet had onderhouden.

Uit dit voorbeeld kunnen wij leeren, dat wij de strenge oordeelvellingen van den gerechten God vreezen en op onze hoede moeten zijn voor de ontelbare kleine fouten, die wij zoo lichtzinnig bedrijven; want elke fout, hoe klein zij ook is, moeten wij door lijden en tranen afboeten. Dit verhaal leert ons verder met welke liefde Maria, de hulp der christenen, waakt over hen, die haar aanroepen en getrouw dienen. *)

*) Laur. Surius, 23 jun. Vit. Vener. Mariae Ognac.
12 c. 3.

25.

*Door onrechtvaardig verworven goed
wel te besteden kan men de lijdende
zielen in het vagevuur hulp
verwerven.*

Maakt u van den onrechtvaardigen
Mammon vrienden, opdat, wanneer
gij te kort schiet, zij u in de eeuwige
woningen ontvangen! Luc. 16: 9.

De raad van den Goddelijken zalig-
maker om het onrechtvaardig verworven
goed in verdiensten en voldoeningen te
veranderen, werd door Zacheüs ter
harte genomen en gevolgd; want na
zijne bekeering maakte hij goed het be-
drog, dat hij had gepleegd; de helft zijner
goederen gaf hij den armen en wat
hij iemand te kort had gedaan, gaf hij
vierdubbel terug. Velen, zeer velen
hebben zijn voorbeeld nagevolgd. Woe-
keraars en kooplieden, die zich op eene
onrechtvaardige manier hadden verrijkt,
erfgenamen van goederen, wier recht-
matig bezit te betwijfelen viel, hebben
vrijwillig afstand gedaan van hunne
vergiftige rijkdommen, om zich schat-

ten van genade te verwerven. Door zulke handelwijs werd eene geloovige ziel uit de folteringen van het vagevuur bevrijd.

In eene stad van Hongarije had een ruw soldaat, om te voldoen aan de wraakzucht van een zijner medeburgers, een moord gepleegd, voor welke snoode daad hij van dezen eene belangrijke som gelds ontving. Nauwelijks had hij het loon ontvangen of alreeds ontwaakte zijn geweten en werd hij door den vreeselijksten angst en de bitterste gewetenswroegingen gefolterd. Gepraamd door het verlangen naar vergiffenis werpt de soldaat zich eindelijk aan de voeten van een priester, biecht zijne zonden onder een stroom van tranen en ontvangt de kwijtschelding. Hij deed de belofte om voor het geld, dat hij voor den beganen moord ontvangen had, eene beeltenis van de smartvolle Moeder Gods te laten maken, verder drie H. Missen te doen lezen en eindelijk ter eere van het H. Altaarssacrament twaalf kaarsen te offeren.

Omdat hij talmde in het volbrengen zijner belofte, verraste hem de dood

en ging zijne ziel naar het vagevuur. God in zijne ondoorgrondelijke barmhartigheid liet toe, dat de soldaat aan een braaf meisje verscheen, met name Regina, dat haar leven sloet in maagdelijke reinheid en groote volmaaktheid. Hij sprak tot haar: »Bruid van Christus, »ik verzoek u ter wille van Gods liefde »mijne vrouw op te zoeken, die u twee »honderd gulden zal geven. 't Is bloed- »geld. Luister nu, wat gij in mijn »naam met dat geld moet doen. Gij »moet een belofte vervullen, die ik in »gezonde dagen heb gedaan. Eerstens »moet gij laten vervaardigen eene af- »beelding van de smartvolle Moeder »van God, tweedens drie heilige Missen »laten lezen en eindelijk twaalf kaarsen »ontsteken voor het Allerheiligste, ter- »wijl gij het geld dat nog overblijft »onder de armen moet verdeelen." — Het vrome meisje echter waagde het niet uit verschillende beweeggronden om den haar opgedragen last ten uitvoer te leggen. De overledene verscheen haar ondertusschen nog tweemaal en bezwoer haar, dat zij ter liefde van Jesus hem zijn verzoek niet zou afslaan

De maagd wilde van niets weten; zij zeide, dat zij dit onmogelijk doen kon, dat hij haar in rust moest laten en dat zij zich niet kon moeien met geldzaken, waarvoor zij niet het geringste bewijs had. — »Goed,” antwoordde de ziel, »ik zal u niet in rust laten, zoo lang »gij mijne bede niet verhoort: begeef u »werwaarts gij wilt, want gij zijt de »eenige tot welke ik mij wenden mag.”

De verschijningen bleven geen geheim, maar kwamen spoedig ter oore van een der aanzienlijksten der stad. Deze had innig medelijden met de lijdende ziel en besloot op eigene kosten de beloofde beeltenis te doen vervaardigen, ten einde de belofte na te komen. Derhalve ontbiedt hij een beeldhouwer geeft dezen in last het beeld te vervaardigen en zegt hem, dat hij terstond de handen aan het werk moest slaan om den arbeid te verhaasten. Maar de beeldhouwer had juist geen passend hout voorradig en begaf zich dus op weg, om het zoeken. Hij kwam in het houtmagazijn en onderzocht met opmerkzaamheid de gevelde boomen. Terwijl hij hiermede bezig was, zag

hij ee
die o
had
»gaa
den
»stu
»eer
»Mo
»toe
Dit
ma
te
hen
»so
»ee
»g
»e
»z
gr
vi
d
n
b
h
e
v

hij een bleeken grijsaard naderbij komen, die op een stok leunde en veel gelijkenis had met den overledene — »waarheen »gaat gij en wat zoekt gij?» vroeg hij den beeldhouwer. »Ik zoek een goed »stuk hout,» luidde het antwoord, »om »eene afbeelding van de smartvolle »Moeder Gods te beitelen, maar tot nu »toe heb ik geen passend gevonden.» Dit hout is te groen, dat is te week, maar deugt niet om er een beeld van te maken. »Spaar u alle verdere moeite,» hernam de onbekende, »ik zal uwe »schreden leiden: zie, daar ginder ligt »een boom, die sinds vier jaren is af- »gekap: dat hout is droog en hard, »en juist gelijk gij het wenscht en »zoekt.» De beeldhouwer volgt den grijsaard, ziet het hout en keert tevreden huiswaarts. Terstond slaat hij de handen aan het werk, spoedt zich naar best vermogen en voleindigt het beeld in korten tijd. De lastgever gaat het bezichtigen, vindt het wonderschoon en ontbiedt den beeldhouwer om het verdiende loon te komen halen.

Middelerwijl verscheen de ziel van den overledene op nieuw aan Regina

en zeide haar wederom , het zij noodzakelijk , dat het beeld betaald werd van het geld , dat men als loon voor den moord ontvangen had; want dit geld mocht alleen tot afboeting gebruikt worden: hadde de familie het reeds verbruikt, dan moest zij dit door den verkoop van huismeubelen en huisgereedschappen op nieuw te zamen brengen; deed zij dit niet, dan moest hij nog langeren tijd in het vagevuur lijden, omdat hij zijne schuld niet voldoende had afgeboet. Eindelijk werd zijne bede verhoord. Men bracht het beeld tot Regina , plaatste het op een klein altaar en legde het geld daar naast. De ziel verscheen nu verheerlijkt en met een aan vreugde stralend gelaat. Zij betuigde haren dank en herhaalde nogmaals de bede om toch het geld tot het bestemde doel te gebruiken. Hierop verdween zij. De priester , die het beeld inzegende , getuigt , dat hij onder de ceremonies der wijding duidelijk eene stem gehoord heeft , die vreugdevol de volgende woorden zong: O mijn Heer en God! Gij zijt mijne toevlucht en mijn troost, mijne hoop

en
gelu
hen-

De

nie
lij
he
ge
de
aa
ba
ni
d
v
t
g
z

en sterkte; thans zal ik de eeuwige gelukzaligheid ingaan, welke Gij voor hen bereid hebt, die u beminnen.)

26.

De oprechte naastenliefde volgt de lijdende zielen aan gene zijde des grafs.

De vriend hemint ten allen tijde. Prov. 17: 17.

Een ware vriend vergeet den vriend niet, al is deze ook aan zijne lichamelijke oogen ontruikt. Deze woorden sprak herhaald pater Diego Luinez, de tweede generaal der Jesuïeten tot de zonen van den H. Ignatius. Hij wilde, dat de zielen aan gene zijde des grafs hun ook dierbaar waren, daarom bemoedigde hij ze niet alleen met woorden, maar bijzonder door zijn eigen voorbeeld. Hij bracht voor de geloovige zielen in het vagevuur ten offer een groot gedeelte van zijne gebeden en verstervingen als ook van zijn Apostolischen arbeid. De andere

*, P. Car. Casalisch, s. J. Stim div amoris c 59.

paters volgden zijn voorbeeld getrouw na en muntten steeds uit door hunne innige en oprechte liefde voor de geloovige zielen, zoo als wij dit vinden opgeteekend in een boek getiteld: — Helden en officers der liefde uit de Sociëteit van Jesus. — Aan dit boek ontleenen we het volgend verhaal.

In het midden der 17 eeuw werd de stad Munster in Westphalen door eene besmettelijke ziekte geteisterd. De dood greep met wreede hand om zich heen en rukte ontelbaren uit het leven weg. De vrees, door de ziekte te worden aangetast deed weldra groot gebrek ontstaan aan ziekenbezorgers. In deze hachelijke oogenblikken bood zich de pater Jesuïet Joannes Fabricius grootmoedig tot dit liefdewerk aan, hij bezocht de zieken, diende hun de geneesmiddelen toe, verkwikte en verpleegde ze naar best vermogen, en beмоedigde ze hun lijden aan te nemen uit de hand van God met volle overgëving. Hij hoorde hunne biecht, voorzag hen van de heilige sacramenten der stervenden, stond hen bij in den doodstrijd en begroef ze met eigene handen. Dan

droe
der
eene
voor
Zoo
hem
voor
ook
der
van
zie

an
de
aa
he
be
ha
E
ri
e
d
d
b
g
h
v

droeg hij het H. Misoffer op tot zielerust der overledenen. Zijn geheel leven was eene ketting van werken van liefde voor de lijdende zielen in het vagevuur. Zoò dikwijls de voorschriften der Kerk hem dit toelieten, droeg hij de H. Mis voor haar op en zette andere priesters ook daartoe aan. Op zijn aanraden hadden de Jesuïeten te Munster een dag van iedere maand toegewijd aan de zielen in het vagevuur.

God liet ook hier toe, gelijk in vele andere gevallen, dat de verschijningen der lijdende zielen beloond werden en haar aantal vermeerderde. Deze verzochten hem om hare bevrijding door zijne gebeden te verhaasten, gene betuigden hem haren besten dank voor hare verlossing. Een wonderbaar werk van liefde verlichtte de pater op zijn sterfbed. Met eene bewonderingswaardige grootmoedigheid schonk hij aan de geloovige zielen, die God op eene bijzondere wijze wilde begunstigen, de verdiensten van alle goede werken zoo als van Missen, aflaten, boeteplegingen, enz. die in de Sociëteit van Jesus voor de overledenen opgeofferd werden. — Verheven tes ament! —

Andreus Simoni, een pater uit dezelfde Sociëteit, droeg de lijdende zielen eene gelijke liefde toe. Hij was geen priester en toch zocht hij op alle mogelijke wijzen de verdiensten van het H. Misoffer op haar toe te passen. Hij kwam zelfs tot het besluit om vele H. Missen op zijne kosten te laten lezen. Daar hij echter arm, zeer arm was, bleef hem niets anders over dan tot dit doel te bedelen. God zond hem vele rijke giften. Broeder Simoni was portier bij het College van den H. Andreas te Rome. Door dit ambt was hij in de gelegenheid om Kardinalen, Prelaten en andere hooggeplaatste personen, die het College van tijd tot tijd bezochten, een aalmoes te vragen. Om hunne toeneiging te gewinnen en hunne beurzen gemakkelijker te ontsluiten, bood hij hun schoone bloemruikers aan. Van harte gaarne lieten zich allen door deze vindingrijke liefde gewinnen en grepen diep in hunne zakken met vrijgeevige hand. Toen Andreus sterven ging, kwamen tot de grootste verbazing der aanwezigen de zielen, welke hij vertroost had, onder eene zichtbare gedaante tot

hem;
hem
oogen
ingin

Op

D
ten
wer
ziel
Hie
en
tite
ge
Ee
vo
de
ui
di
—
S.
4.

hem; zij bemoedigden hem en stonden hem ter zijde in het verschrikkelijk oogenblik, waarop de ziel de eeuwigheid inging. *)

27.

*Openbaringen van de andere zijde
des grafs.*

Hij openbaart het diepst uit de duisternis en brengt in het licht de schaduwe des doods, Job. 12: 22.

De Orde der paters Theatijnen heeft ten allen tijde uitgebleken door hare werkzame liefde voor de geloovige zielen. Een hunner paters met name Hieronymus Meaza heeft een leerrijk en stichtend boek geschreven, dat tot titel draagt — Dagelijksche vermaningen te bidden voor de overledenen. — Een even ijverige maar meer bekende voorspreker voor de lijdende zielen was de H. Andreas Avellinos, een priester uit dezelfde Orde. Deze ontwaarde dikwijls, wanneer hij met eene engel-

*) P. Philp. Alegamb. Heroes et Victim. charit. S. J. a. 1656. — P. Joan. Rho. Var. Virt. Hist. 1. 4. n. 5.

achtige godsvrucht en aandacht voor de lijdende zielen bad, een geheimen innerlijken tegenstand, als wilde iemand hem met geweld van het gebed afhouden: op andere tijden daarentegen smaakte hij groote vertroosting en gevoelde zich tot het gebed gedrongen. Hij erkende, dat hij in het eerste geval vergeefsche gebeden hemelwaarts zond, omdat de ziel voor welke hij bad ter helle veroordeeld was, waar geene verlossing is te hopen; in het tweede geval echter dat de ziel in het vagevuur was en door zijne gebeden vertroost werd. Meestendeels droeg Andreas het H. Misoffer voor haar op, terwijl de overledenen van hunnen kant hem dikwijls bekend maakten met den toestand der ziel, waarvoor hij bad. Had de ziel voor welke hij zijne gebeden hemelwaarts richtte, geene behoefte meer aan gebed, dan scheen eene onzichtbare hand hem in de sacristie terug te houden; bad hij echter niet te vergeefs dan baadde zijne ziel in de zuiverste vreugden en het zoetste genot.

Hier willen wij een kleinen trek uit zijn leven verhalen: Toen pater Salaro

uit dezelfde orde op sterven lag hoorden de aanwezige paters en broeders een luid geruisch en meenden, dat de stervende een hevigen strijd had te strijden met de helsche geesten. Zij allen, zij verdubbelden hunne gebeden. Na den dood vernam men niets meer van het geruisch maar angst en zorg kwelden de paters. De heilige Andreas was op zekeren dag in de overweging verslonden. Toen hij die had geëindigd, troostte hij zijne medebroeders zeggende: Weest onbezorgd; ik heb eene verschijning gehad van de ziel van pater Salaro: hij heeft me gezegd, dat helsche geesten hem werkelijk aanvielen en in dat beslissend oogenblik in het eeuwig verderf wilden storten: daar hij echter de zonden, waarvan de duivels hem beschuldigden, niet bedreven had, namen zij vol schaamte de vlucht en mocht hij zacht en zalig in den Heer ontslapen.

Deze verzekering van den Heilige, die bekend stond als een bevoorrechte vriend van Jesus, vervulde aller harten met onuitsprekelijken troost en overgroote vreugde. Van dit oogenblik trad de H. Andreas op als de Apostel dezer

godsvrucht. Ettelijke dagen na het afsterven van den H. Andreas, bad eene deugdzame kloosterlinge van het klooster Sancta Maria della Sapienza in de kloosterkerk de getijden der dooden voor den overledene. Eensklaps kwam eene bij aangevlogen, die gonzend om haar zweefde. Eindelijk zette het diertje zich neder op den brevier der nonne en vloog dan eerst weg, na zij het officie gebeden had. Ter zelfder tijd ondervond Magdalena, zoo heette de zuster, eene innerlijke onverklaarbare vreugde. Na een ernstig beraad met geleerde mannen en rijp overleg betwijfelde niemand het meer, dat God haar had willen te kennen geven, dat zijn getrouwe die-naar het hemelsch paradijs was binnengegaan. *)

*) Pentateuchus mortuorum, t. 4. c. 29. n. 6.

*Waarde van het lijden, dat wij op
de aarde verdragen.*

Het lijden van dezen tijd is
niets in vergelijk met de toe-
komstige heerlijkheid. Ad Rom.
8: 18.

Diepe ontroering maakt zich onwil-
lekeurig van ons meester, als wij lezen,
welke strenge boete eenige heilige
mannen hebben beoefend niet voor
fouten, die de straffen der hel, neen,
maar slechts de folteringen van het
vagevuur verdienden. Wij willen
hier niet herinneren aan de HH. Chry-
sostomus, Hieronymus, Antonius, Jo-
annes Climacus, Hilarion en anderen,
neen; maar wij kiezen bij voorkeur
een voorbeeld uit latere tijden, dat wij
geboekt vinden in de annalen der pa-
ters-Capucijnen.

Broeder Antonius Corso zocht door
de strengste boeteplegingen alle moge-
lijke fouten, van welken aard zij ook
waren, uit te wisschen. Hij stelde zich

niet alleen tevreden met het stiptst onderhouden der strenge ordesregelen, maar legde zich daarenboven vele zware boetewerken en kastijdingen op, die hij zonder bovennatuurlijke versterking niet kon verdragen. Vele, zeer vele jaren droeg Antonius een hemd van paardeharen met ontelbare punten naar binnen gekeerd, die zijn lichaam aanhoudend verwondden. In de grootste winterkoude droeg hij een slechten lichten mantel, die hem tegen de vorst niet beschermde. — Hij sliep slechts drie uren op houten planken en bracht het overige gedeelte van den nacht met bidden door. Zijn vasten schijnt ongehooflijk; in al den tijd van zijn kloosterleven nam hij over den anderen dag geene andere spijs dan een weinig water en brood met eenige onsen droge vijgen. Hoe ouder Antonius werd, des te weniger nuttigde hij en nam ten langen laatste slechts driemaal in de week wat brood en water. Iederen nacht geeselde hij zich op het gruwzaamst ter gedachtenis aan het bitter lijden van den Goddelijken Zaligmaker. In de goede week geeselde hij zich vijf uren,

omdat hij het getal der geeselslagen wilde bereiken, die de Heiland had ontvangen. De duivel beproefde herhaalde malen om Antonius van deze vreeselijke boetedoening te doen afzien.

Wat de brevier van de H. Petrus van Alcantara zegt, mag men ook toepassen op broeder Antonius: »Door aanhoudend nachtwaken, vasten, geeselen, door allerhande soort van versterving bracht hij zijn lichaam in knechtschap; hij had de belofte gedaan om zijn lichaam geen oogenblik rust te vergunnen.

Zonder twijfel zult gij denken, dat de ziel van Antonius na een zoo streng boetvaardig leven regelrecht den hemel is ingegaan — neen, driewerf neen, hij had een kort vagevuur te verduren. Deze H. kloosterling behoefde geene lichtzinnigheden der jongelingsjaren af te boeten; neen, want in onschuld trad hij in het klooster en schreed hier dagelijks voorwaarts op den weg der volmaaktheid. Hij was een bijzondere vriend der armoede en ontbeeringen en om zijn ootmoed wars van elke verheffing. In kinderlijken eenvoud was

hij gehoorzaam aan allen en in alles en overtrof allen in ijver, liefde en godsvrucht. De herhaalde en op nieuw overwonnen bekoringen verhieven hem zoo hoog boven het rijk der aarde en der zinnen, dat men geloofde, Antonius zij reeds in het bezit van God, dien wij eerst na den dood zullen bezitten.

Waarom moest deze heilige kloosterling, die zijn leven aan de beoefening aller deugden en aan alle boetplegingen had toegewijd, nog in het vagevuur lijden? De annalen geven ons hiervan de verklaring. Wij vinden er het volgende in opgeteekend. Antonius verscheen na zijnen dood aan den ziekenbevaarder des kloosters Joannes genaamd. Deze broeder vroeg hem, of hij oneindig gelukkig was, omdat hij het doel zijner wenschen, de aanschouwing van God, bereikt had? »Dank zij der Goddelijke barmhartigheid,” antwoordde de ziel, »mijne zaligheid is verzekerd: door de »verdiensten van het bitter lijden van »Jesus heb ik die kostbare genade ver»worven. Ik ben echter veroordeeld tot »de straffen van het vagevuur, wijl ik in »de oogen van God nog niet geheel en

»al
»in
de
»da
»le
»lo
»tr

»Z
»d
»d
»T
»J
»v
»
»
»
»
»
»
»
»
»
»

»al rein was.” — »Hoe, gij bevindt u
»in het vagevuur, mijn broeder,” riep
de ziekenoppasser verstomd uit, »on-
»danks uw zoo gestreng en boetvaardig
»leven? Dat is onmogelijk, want welk
»lot zal dan ons onvolmaakte menschen
»treffen!”

»Ik heb tegen de H. armoede ge-
»zondigd,” zeide de ziel, tegen de deugd,
»die onze Seraphijnsche Vader zoo
»dringend aan zijne zonen aanbeveelt.
»Toen men het klooster van den H.
»Joseph oprichtte, zocht ik eenigen
»voorraad met overdreven zorg. Ik dacht
»niets kwaads te doen, maar ik had
»mij beter moeten onderrichten over
»mijne verplichtingen, den aard en de
»wijs, om die te vervullen. Dit heb ik
»dus te danken aan mijne nalatig-
»heid en de opperste Rechter heeft het
»zoo aangezien, want hij kan niet de
»geringste vlek zien in zijne uitverko-
»renen.” — De ziekebroeder wilde weten
of Antonius veel te lijden had? Hierop
antwoordde de ziel, dat hare pijniging
in het vuur gering was, maar dat de
vertraging van het zaligend bezit Gods
in den hemel haar naamlooze, onver-

dragelijke smarten veroorzaakte, omdat na den dood de ziel met onweerstaanbare kracht tot haren Schepper wordt aange trokken. Alles wat van God scheidt, doet haar de bitterste smarten onder vinden. De ziel voegde er nog bij, dat hare straf van korten duur zou wezen en zij weldra zou worden toegelaten tot het zaligend aanschouwen van Hem, in wiens heilig oog de hemelen niet zuiver zijn. *)

29.

Het gebed van den rechtvaardige ont wapent den vertoornden arm Gods.

De Heer verhoort het gebed der rechtvaardigen. Prov. 13: 29.

Toen Gods vertoornde gerechtigheid de Joden voor hunne voortdurende on getrouwheid wilde tuchtigen, wierp Mozes zich biddend voor den Heer ter aarde en weerhield door zijn ootmoedig gebed den straffenden arm des Heeren. God neigde zijn oor terstond naar den

*) Annales Patr. Capucc. a. 1548. P. I. B. Mami. Sacr. Trig. disc. 6. n. 29.

biddende en zeide: »Laat mij begaan, »dat mijn toorn over dat volk losbarste!» Daarna echter verhoorde hij het dringend smeeke van zijn getrouwen dienaar. »De arm des Heeren werd ontwapend, zoodat hij zijn volk »niet strafte.» Soortgelijke wonderen van barmhartigheid treffen wij ook aan in het nieuw verbond, die door God gewrocht werden niet alleen ten gunste van de levenden, maar ook ten voordeele van de geloovige zielen in het vagevuur.

Simon Germanus, aanvangs een rijk voornaam heer en beroemde geleerde, later abt in een Cistercienserklooster, had eene fout bij zijne uitstekende deugd. Hij wilde alle zijne onderhoorigen tot de hoogte van zijn eigenen ijver verheffen en was derhalve dikwijls strenger dan een wijs bestuur van zijn klooster dit vorderde — Hij was bezielde met den ijver van Elias, maar vergat de goedheid van onzen Zaligmaker. Simon stond in nauwe geestelijke betrekking met de vrome Luitgardis, die hem zoowel in het leven als bij den dood groote diensten bewees,

De vrome abt stierf tamelijk jong: de Goddelijke rechtvaardigheid veroordeelde hem om zijn overdreven ijver tot de straffen des vagevuurs. Toen Luitgardis den dood van den abt vernam, was zij zeer bedroefd, omdat zij vreesde, dat Simon door zijne groote gestrengheid zich in het andere leven bittere smarten had op den hals gehaald. — Daarom zocht zij door vasten, bidden en menigvuldige boetingen haren Goddelijken bruidegom tot goedheid voor zijnen getrouwen dienaar te bewegen. Zij had eene verschijning van Jesus, die haar zeide: »Schep moed, »mijne dochter, uwe gebeden zullen »niet vruchteloos zijn.» — Met onvermoeiden ijver ging zij voort met bidden en na eenigen tijd hoorde zij eene inwendige stem, die tot haar sprak: »Wees gerust, binnen korten tijd zal Simon van zijn lijden verlost worden.» Hierop hernam de vrome maagd. »Goedertierenste Heiland, ik smEEK u, »schenk alle vertroosting, welke Gij »wellicht in de overmaat uwer barmhartigheid voor mij uwe onwaardige »dienstmaagd bestemd hebt, aan uwen

»dienaar Simon en bevrijd hem van »de pijnen des vagevuurs; want ik zal »niet ophouden met zuchten en »weenen, totdat ik bepaald zeker ben, »dat hij de eeuwige gelukzaligheid »is binnengegaan.” Deze woorden bewogen het hart van Jesus. Jesus verscheen op nieuw aan zijne getrouwe bruid vergezeld van de ziel van Simon en zeide: »De vrede zij met »u, mijne geliefde bruid! Ziehier de ziel »voor welke gij zoo ijverig hebt ge»beden!” Op deze woorden wierp de maagd zich plat ter aarde en dankte haren Verlosser voor deze groote genade. Simon, die in eene zee van onnoembare vreugden verzonken scheen, dankte Luitgardis allerhartelijkst, noemde haar zijne verlosseres en deelde haar mede, dat hij zonder hare voorspraak nog elf jaren in het vagevuur had moeten lijden, nu echter was alles afgeboet en snelde hij ten hemel.

Na verloop van een korten tijd had dezelfde maagd eene andere wonderbare verschijning. Paus Innocentius III was onmiddellijk na het concilie van Lateranen gestorven. Luitgardis zag

zijne ziel te midden van vlammen die oprezen en daalden en met altijd nieuwen gloed zich om hem kronkelden. Verstomd over dit gezicht vroeg zij: »Hoe komt het, dat gij een zoo 'grootte »en volmaakte paus, ons aller vader »en voorbeeld, die gruwzame folteringen lijden moet?» »Ik word voor »drie fouten gestraft,” antwoordde Innocentius. »Door deze had ik bijkans »mijn eeuwig heil op het spel gezet. »Maar Maria, de moeder der barmhartigheid, heeft voor mij in het »sterfuur een volmaakt berouw verworven; hieraan heb ik mijne redding »geheel te danken. Ik moet echter nog »jaren lang in het vagevuur lijden, »indien gij mij met uwe gebeden niet »te hulp komt. Maria was het wederom, »die mij de genade verwierf, dat ik »uwe hulp durfde aanroepen. Ik bid »u, heb medelijden met mijne arme »ziel.”

De dienaars Gods werd door deze openbaring smartelijk aangedaan. Terstond riep zij hare kloosterlingen te zamen, deelde hun de verschijning mede en verlangde, dat allen hare

goede
tenhe
veree
kloos
het
rech
hare
Kar
vers
»ve
»be
»de
»op
»lu
»d
»h
»n
»c
va
»

goede werken voor den vader der christenheid, die door allen bemind en vereerd werd, zouden opofferen. De kloostervrouwen beantwoordden aan het verlangen harer overste en met recht mag men aannemen dat God hare gebeden om ontferming verhoorde. Kardinaal Bellarminus zegt van deze verschijning: »Zoo dikwijls ik aan deze »verschijning denk, word ik met vrees »bevangen. Als een groote paus, dien »de menschen voor een heilige hielden »op het punt stond zijn eeuwige gelukzaligheid te verspillen en wijl hij »dit schrikwekkend lot ontging tot aan »het einde der wereld in het vagevuur »moest lijden, moet dan niet ieder »christen beven en de geheimste plooien van zijn geweten onderzoeken om de »kleinste fouten uit te roeien?» *)

*) Laur. Sur. 16. Jun. Vita S. Luitgard 1. 2. c. 4. 7. 9. — Bellarmin, de gemitu columb. 1. 2. c. 9.

30.

*Eene straal van hemelsch licht in
het vagevuur.*

Het licht schijnt in de duisternis
Joan. 1.

De Goddelijke voorzienigheid heeft meermaals te kennen gegeven op welke wijze zij in de zuiveringsplaats tegelijk de slechte daden bestraft en de goede beloont. De H. Magdalena van Pazzis verscheen eens aan eene nonne terstond na den dood stralend aan hemelsch licht, terwijl de handen geen glans van zich gaven. Op deze wijs boette zij eenige kleine vergrijpen tegen de gelofte van armoede gedurende haar kloosterleven begaan. — Eene andere maagd verscheen haar in een gewaad, dat van buiten slechts vuur scheen te zijn en van de binnenzijde met leliën versierd was: het vuur beteekende de straf, welke zij moest ondergaan voor haren overmatigen opschik; de leliën gaven de belooning te kennen voor hare onbevleete reinheid.

Een kanselredenaar der Dominikanerorde verscheen na zijnen dood aan een kloosterbroeder in een prachtig gewaad met een gouden kroon op het hoofd. Over de beteekenis hiervan ondervraagd, gaf hij het volgend antwoord, dat de mantel de zielen verbeelden, die hij door zijne sermonen gered had en de gouden kroon het loon was voor zijne getrouwheid in het naleven der Ordesregelen en voor de zuivere meening, waarmede hij alle zijne werken had trachten te verrichten. Hij voegde er ook bij, dat zijne tong moest lijden, om eenige nuttelooze woorden te hebben gesproken.

Hier laten we nog een ander voorbeeld volgen, dat ons verhaald wordt door pater Franciscus van Gonzaga, bisschop van Mantua, in zijn boek: — Over den oorsprong der Seraphijnsche Orde. — Op de Kanarische eilanden, in het klooster der onbevleete ontvangenis, gesteld onder de bescherming van Onze Lieve Vrouw der palm, woonde een man Gods, Joannes de Via. Deze werd gevaarlijk ziek en men gaf hem tot oppasser eenen novice met

name Ascensio. Deze novice was nog jong, maar reeds ver gevorderd op den weg der volmaaktheid en kweet zich met vreugde van het nieuwe ambt. In weerwil van alle verpleging en zorgen nam de zieke niet toe in beterschap, maar stierf in de stichtendste gevoelens van godsvrucht. De goede krankenbewaarder sloot hem de oogen, woonde de plechtigheden der begrafenis bij en trok zich daarna terug om voor den overledene te bidden. In dit liefdewerk volhardde de novice verschillende dagen. Op zekeren avond toen hij met verdubbelden ijver den Heer bad, zag hij eensklaps een zijner Ordesbroeders voor zich staan. Deze was omgeven van een lieflijk en zacht licht, dat aanstonds de geheele cel verlichtte, Alles was plotseling verdwenen. De verschijning herhaalde zich, maar de goede broeder was zoo erg buiten zich zelven, dat hij niet in staat was iets te vragen. Bij de derde verschijning schepte hij moed en vroeg: »Wie zijt gij? »waarom komt gij zoo dikwijls her- »waarts; in den naam van God ver- »zoek ik u te antwoorden, opdat ik

»wet
gees
»an
»zeg
»die
»sto
»hei
»mi
»gin
»wa
»te
»va
»m
»sc
»w
»w
»b
»v
»t
»t
»g
»c
»c
»g
A
to
d
g

»wete, wat dat alles beteekent.” De geest hernam: »Ik ben de ziel van Joannes de Via, die u den besten dank »zeggen moet voor de vele gebeden, »die gij dagelijks voor mij hebt gestort. Aan de Goddelijke barmhartigheid heb ik het te danken, dat ik »mij onder de uitverkorenen in de reinigingsplaats bevind. Ik ben nog niet »waardig om het aapschijn van God »te aanschouwen, omdat ik eene zonde »van verzuimenis moet afboeten. Namelijk ik heb in mijn leven verscheidene getijden voor de overledenen, »waartoe ik door den Regel verplicht »was, door mijne schuld vergeten te »bidden. Thans bid ik u dringend, ter »wille van de liefde die gij mij hebt »toegedragen en nog meer uit liefde »tot Jesus, zorg te dragen, dat deze »getijden gebeden worden; want eerst »dan, als ik van mijne schuld ben »ontslagen, word ik tot de eeuwige »gelukzaligheid toegelaten.” Broeder Ascensio begaf zich op staanden voet tot pater Guardiaan en verhaalde hem de drie verschijningen. De overste hechtte geloof aan de woorden van den broe-

der, riep alle paters te zamen en deed de verzuimde gebeden verrichten. Ter nauwernood waren de getijden ten einde. zie: daar verschijnt Joannes den braven novice op nieuw, maar schooner en stralender dan te voren. Hij dankte hem van harte, beloofde zijn beschermer en voorspreker te zijn en toonde hem hierop zijne beide begeleiders. De eene ter rechterzijde was de H. Franciscus van Assisië, de roemrijke Ordesstichter, de andere ter linker zijde de H. Bernardinus van Siëna. Beide waren uit den hemel nedergedaald, om in persoon Joannes tot loon van zijne getrouwheid in het kloosterleven den hemel binnen te voeren. *)

*) Fr. Franc. Goizaga. De orig. Seraph. Relig. p. 4. n. 7.

31.

Wie gedurende zijn leven de H. Sacramenten versmaadt, valt na den dood in de handen der Goddelijke rechtvaardigheid.

Zij kennen de geheimen van God niet, hopen niet op de belooning der rechtvaardigheid. Sap. 2: 22.

Wij willen hier niet nader verklaren op welke manier de H. Sacramenten de onuitputtelijke bronnen van genezend water en de schatkamers der genaden, deugden en verdiensten zijn: wij willen hier niet spreken van de ondankbaarheid en onverschilligheid van hen, die wel de hemelsche goederen wenschen, maar geen ijver aan den dag leggen om die onnoemlijke rijkdommen te verwerven; ook niet uitweiden oven hen, die in deze onfeilbare heilsmiddelen hunne genezing niet zoeken. Wij willen slechts aantoonen op welke manier deze onverschilligheid, dwaasheid en ondankbaarheid na den dood bestraft wordt.

In het eerste voorbeeld spreken we over eene kloosterlinge, die zeer lauw

was in het streven naar volmaaktheid en dikwijls zonder den minsten beweeggrond van de Tafel des Heeren terugbleef; in het tweede toonen wij u een priester, die in zijne laatste ziekte talmde te ontvangen het H. Oliesel, het schild des heils, dat de Heer ons volgens de leer van de Kerkvergadering van Trente in den laatsten strijd aanbiedt.

In het jaar 1589 stierf in het klooster van Onze lieve Vrouw der Engelen eene door hare medezusters zeer geëerde non. Spoedig na haren dood verscheen zij aan de H. Magdalena van Pazzis en bad haar, dat zij haar toch mocht te hulp komen, omdat zij tot een smartvol vagevuur veroordeeld was. De H. Magdalena knielde voor het H. Sacrament, toen zij zag dat de overledene ook neerknielde met de uitdrukking van den diepsten eerbied. Haar uitzicht was vreemdsoortig, zij droeg een vurigen mantel; de vlammen schenen haar te verteeren: slechts de borst bleef ongeschonden, omdat eene soort van sluier deze beschermde. Magdalena stond verstomd, dat zij eene harer medezusters in die folteringen zag. Zij

verlangde hiervan de oorzaak te kennen en ontving ten antwoord, dat deze ziel moest lijden, omdat zij te weinig godsvrucht had gekoesterd tot het H. Altaarssacrament en van tijd tot tijd met onvoldoende voorbereiding de H. Communie had ontvangen, niettegenstaande de Regel van het klooster een veelvuldiger naderen tot de H. Sacramenten voorschreef. Nu moest de ziel tot straf iederen dag in de kloosterkerk terugkeeren, om aan het H. Sacrament de verschuldigde eer te bewijzen: thans brandde zij van zuivere liefde en heiligen ijver voor Jesus onder de gedaante van brood verborgen en vereenigde zich met Hem zoo best mogelijk zij kon. Zij gevoelde diepe dankbaarheid jegens God, die haar tot loon harer ongeschonde maagdelijke zuiverheid een sluier gegeven had, die haar tegen der vlammen woedende kracht behoedde. Dit bericht trof Magdalena tot in het diepsfe van haar hart: zij nam terstond het besluit, om de ziel met alle middelen, die haar ten dienst stonden te helpen, totdat haar geopenbaard werd, dat de over-

ledene de eeuwige gelukzaligheid was binnengegaan. Magdalena herhaalde dikwijls het verhaal dezer verschijning, om hare geestelijke dochters tot een ijverig, eerbiedig en aandachtig ontvangen der H. Sacramenten aan te zetten.

De straf, die den priester ten deel viel, was nog grooter. Hij had de toediening van het H. Oliesel opgeschoven, 't geen te strafbaarder was, omdat zijn biechtvader en de aanwezigen hem op het gevaar van zijnen toestand hadden opmerkzaam gemaakt en tevens dringend verzocht, om alle zijne zielsaangelegenheden te regelen, opdat hij sterkte verwierf tegen de aanvallen van den boozen geest. Hij was te zeer ontsteld over de nabijheid van den dood en liet zich het H. Oliesel niet toedienen, uit dwaze vrees, dat dit Sacrament zijnen dood zoude verhaasten. Er lag geene misachting voor dit H. Sacrament in zijne weigering, neen, alleen een betreurenswaardig bijgeloof, waardoor hij zelf zich van de kostbaarste genaden beroofde. Het concilie van Trente leert, dat wij dikwijls door het

H. Oliesel de lichamelijke genezing verwerven, indien de gezondheid voordeelig is aan het eeuwig belang der ziel. De priester verschoof het toedienen zoo lang, dat hij zonder dat kostbaar heilmiddel stierf.

Terwijl men alle toebereidselen maakte voor zijne teraardebestelling, stond God toe, dat de overledene in tegenwoordigheid van alle aanwezigen de oogen opende en zeide: »De Heer heeft mij »veroordeeld tot honderd jaar lijden in »het vagevuur, wijl ik door mijn te lang »uitstellen mij vrijwillig van de loutering »beroofd heb, welke dit sacrament bewerkt. Alleen de gebeden en goede »werken zijn in staat om dien tijd te »verkorten. Hadde ik volgens plicht het »H. Sacrament der stervenden ontvangen, dan ware ik door hunne kracht »genezen geworden en hadde tijd gehad om boete te doen.»

Na deze woorden sloot de overledene wederom de oogen en keerde terug tot het rijk der dooden. *)

*) Vincent Puccini Vita St. Maria Magd. de Paz.
p. 1. c. 29. Mich. Alex. Hortus past. Tr. 6. lect. 2.

32.

Verhooring onzer gebeden.

Ik zal u troosten, maagd, dochter
van Sion. Jerem. L: 2. 13.

Wij lezen in de openbaringen van de H. Brigitta, dat het God dikwijls behaagde, door hare voorspraak aan de geloovige zielen barmhartigheid te bewijzen. Nog meer genaden schijnt hij gegeven te hebben aan de dochter der H. Brigitta, met name Catharina, die in een maagdelijk huwelijk leefde. Op zekeren dag zat Catharina te bidden in de Sint Pieterskerk te Rome, voor het altaar van den H. evangelist Joannes. Eensklaps zag zij dat eene dame haar naderde, die een wit gewaad met bonten cingel en een witten sluier met zwarten mantel droeg. Catharina vroeg haar naar haren naam en vernam, dat de dame in Zweden gestorven en herwaarts gekomen was om haar de tijding van den dood van Gida, hare schoonzuster, te brengen. Zij zeide, dat de ziel van deze in het vagevuur was en aan hare hulp be-

hoefte had. Catharina verzocht de vreemde, dat zij te zamen tot hare moeder zou gaan om deze dit droevig bericht mede te deelen. De dame echter weigerde en zeide, dat het haar niet vrij stond, om der moeder een bezoek te geven; dat zij slechts deze boodschap had voor Catharina en wederom moest vertrekken, na ze te hebben afgelegd. De dame voegde er nog bij, dat zij, Catharina, aan het gezegde niet behoefde te twijfelen, want binnen kort zou een bode uit Zweden haar dezelfde tijding brengen, te zamen 'met de gouden kroon der afgestorvene, die ze aan haar had vermaakt, opdat zij zich harer in heure gebeden zoude herinneren. Na deze woorden verwijderde zich de verschijning. Catharina liep haar achter na en vroeg een ieder, die haar ontmoette, of zij niet eene dame gezien hadden, maar alles te vergeefs. Niemand had de vrouw gezien, ofschoon verschillende personen het gefluister van het gesprek gehoord hadden.

Nu ging Catharina tot hare moeder en berichtte haar de wonderbare gebeurtenis. Brigitta zeide haar glimla-

chend, dat ook zij in hare overweging eene zelfde verschijning had gehad; dat Gida godvruchtig in den Heer was ontslapen en de vreemde dame in de basiliek de overledene zelve geweest was. God had Gida toegestaan, de hulp harer verwanten in te roepen.

Werkelijk, na korten tijd kwam een bode uit Zweden. Ingewald, officier van koning Karel, was belast om in persoon de erfenis der vorstin te overhandigen. Het was eene kunstvolle en kostbare kroon, die de overledene de gewoonte had te dragen ter gelegenheid, dat aan het hof werd feest gevierd. De kroon kwam te rechter tijd, want de beide Heiligen waren van alle geldmiddelen verstoken. Met ijver volhardden zij in de werken van liefde, die zij terstond begonnen en volbrachten na de afreis van den officier des konings en putten zich uit door te vasten, bidden en nachtwaken. Ja, men weet, dat de H. Brigitta aan de kerkdeur aalmoezen inzamelde, om het ontvangen geld onder de armen te mogen verdeelen. 't Is buiten twijfel, dat de deugdzame vrouwen weldra de verlos-

sing harer beminde verwante van God verwierven, omdat, gelijk haar levensbeschrijver zegt, haar leven vol wonderen is. *)

33.

God openbaart somtijds het lot der overledenen ter onderrichting der levenden.

Hij openbaart het diepe en verborgene, hij weet wat in de duisternis is. Daniel 2: 22.

God openbaart somtijds aan de menschen gedeeltelijk, wat hun te wachten staat aan de andere zijde des grafs, om hen tot grooteren ijver in den dienst des Heeren aan te sporen. Eene der leerrijkste openbaringen vinden we opgeteekend in de akten der heiligverklaring van den H. Bernardinus van Siëna. In het diocees Nocera, in het koninkrijk Napels, stierf een knaap met name Blasius, in den jeugdigen ouderdom van elf jaren. Toen men de doodskist

*) Laurent Surius et Godefr. Henschen. S. J. Act. Sanct. 24. Mart. Vita S. Cathar. c. 4.

sluiten wilde, bewoog de doode plotseling de handen en de armen, slaakte een smartvollen zucht en verviel wederom in zijnen schijnbaren doodslaap. Groot was de ontsteltenis der aanwezigen. Eenigen vielen op de knieën, vouwden de handen en baden; anderen waren van gedachte, dat de knaap slechts bewusteloos was en wendden alle mogelijke middelen aan om hem tot het leven terug te roepen. En werkelijk de jongeling bewoog zich opnieuw en scheen zachtjesaan adem te halen. Terstond werd de geneesheer te hulp geroepen en beproefd om het kind te doen herleven. Alles te vergeefs! Den vijfden dag wendde de geheele familie zich tot den H. Bernardinus van Siëna, die haar de gewenschte genade verwierf. Blasius scheen uit een zwaren slaap te ontwaken, opende de oogen, erkende de aanwezigen en verhaalde hun geheimen van het andere leven.

Merkwaardig; in de eerste veertien dagen was Blasius niet in staat om zich te bewegen, de tong alleen was vrij. Zijn verhaal was het volgende: »Ik ben werkelijk gestorven. Toen ik

»den geest had gegeven zag ik den
»H. Bernardinus van Siëna tot wien
»ik altijd eene bijzondere godsvrucht
»gehad heb. Hij riep mij en zeide, dat
»hij mijn geleider wilde zijn en ik
»niets moest vreezen: verder, dat ik
»alles, wat ik zag, nauwkeurig in mijn
»geheugen moest prenten, opdat ik
»dit later kon verhalen. Hierop voerde
»hij mij met bliksemsnelheid in de
»hel, waar ik eene ontelbare menigte
»verdoemden zag, van welke verschil-
»lende mij bekend waren. Anderen
»noemde mij de Heilige bij den naam en
»hij zeide mij, dat deze in eeuwigheid
»moesten lijden voor hunne hoovaar-
»digheid, gierigheid, onbarmhartigheid,
»onkuischheid, godslasteringen en dieve-
»rijen. Terwijl ik met ontzetting dit vree-
»selijk schouwspel betrachtte, zag ik
»eene schaar duivels een mensch van
»onze omstreken, een bekenden woe-
»keraar, die pas gestorven was ter
»helle sleuren; de booze geesten wier-
»pen hem in de vlammen op eene
»plaats waar ondoordringbare duisternis
»heerschte. De zoon van dien man, die
»dit verhaal hoorde, nam terstond het

»besluit om alle de schatten van zijn
»vader onder de armen te verdeelen
»en in het klooster te treden, ten
»einde door verloochening van zich
»zelven en andere goede werken het
»strengere gerecht van God te ontgaan.

»Ik was zeer verheugd,” vervolgde
Blasius, »dat de H. Bernardinus mij
»van deze plaats van folteringen weg-
»voerde en tot het hemelsch paradijs
»geleidde: daar zoude ik aanschouwen
»de heerlijkheid der getrouwe dienaars
»van God. Ik zag het glorieus heir
»der martelaren met palmtakken in
»hunne handen; het schitterend koor
»der maagden, met witte leliën ver-
»sierden tallooze Engelenscharen: boven
»alle de hemelorden verhief zich de ko-
»ningin des hemels; haar hoofd prijkte
»met eene starrenkroon, de schitterende
»zon is haar kleed, en hare schoonheid
»en heerlijkheid overtreft alles. Geene
»menschelijke tong is in staat om de
»heerlijkheid der allerheiligste Drievul-
»digheid uit te drukken. De H. Ber-
»nardinus maakte mij opmerkzaam op
»de glorie van den H. Franciscus van
»Assisië, wiens heilige vijf wonden als

»sterren schitterden: zijne geestelijke
»zonen omringden hem; een groot
»aantal van hen waren door de ge-
»beden van hunnen H. Vader van het
»vagevuur bevrijd geworden: de H.
»Franciscus geniet het voorrecht om
»op zijn feestdag in het vagevuur
»neder te dalen, om zielen te verlossen,
»die of leden of beschermers of wel-
»doeners zijner Orde geweest zijn.

»Eindelijk voerde de H. Bernardinus
»mij in het vagevuur: hier zag ik de
»veelvoudige straffen, waardoor de zon-
»daar moet gelouterd worden voor den
»hemel. Ik zag er verschillende ver-
»wanten en vrienden, Toen deze zielen
»mij bemerkten, verzochten zij mij,
»dat ik toch, na op de aarde te zijn
»wedergekeerd, hunne verwanten, vrien-
»den en bekenden zoude aansporen tot
»het gebed, opdat zij door hunne goede
»werken den vertoornden arm van God
»mochten ontwapenen; hun lijden zoude
»dan een spoedig einde nemen en zij
»zouden hunne weldoeners zegenen.”

De knaap, die dit alles had gezien,
kwam den vijfden dag door de tus-
schenkomst van den Bernardinus tot

het leven terug en kwam wederom tot zulken toestand dat hij alles, wat hij had gezien, kon verhalen. Dit deed hij in de grootste kalmte en overtuiging; alles, wat hij zeide, was in volkomen overeenstemming met de geloofsleer, zoodat men meende te hooren een uitstekenden Godgeleerde in plaats van een onwetend en ongeleerd kind. De knaap zeide tot een der toehoorders. »Uw vader is aan dien dag gestorven,” hij wordt in het vagevuur »gefolterd en beklagt zich bitter, dat »gij zijn testament, waarin hij eene bepaalde som gelds bestemd heeft voor »aalmoezen, H. Missen en gebeden »niet ten uitvoer legt.”

Tot een tweede zeide hij: »uw vader »die twee jaren geleden begraven is »lijdt naamloos veel in het vagevuur: »hij klaagt over uwe ongetrouwheid, »want bij zijn afsterven hebt gij hem »de heiligste beloften gedaan, om voor »zijne zielerust te bidden, hetgeen gij »tot nog toe niet gedaan hebt.”

Wij willen ons verhaal niet te lang maken, maar dit slechts er bij voegen, dat Blasius een ieder met nauwkeu-

righeid zeide, wat elk doen moest om aan zijne bloedverwanten en vrienden de gewenschte rust te bezorgen. *)

34.

Een kort gebed zelf helpt de geloovige zielen.

Een woord is beter, dan eene gift.
Sir. 18: 17.

De groote kerkleeraar, de H. Hieronymus, beschrijft in een zijner werken de eenvoudige begrafenis van den heiligen Antonius door den H. Paulus en laakt daarna de dwaasheid van hen, die voor hunne afgestorvenen of voor zich zelven overdreven plechtige lijkdiensten doen plaats grijpen, doordien zij het sterfelijk lichaam willen vereeren door het kostbaarste fluweel, den fijnsten marmer en de kunstvolste praalgraven en wenschen, dat de overledene in de lijkredenen hemelhoog verheven en geprezen wordt.

»Waartoe,” zegt de Heilige, »dient

*) Acta Sanctor. Bolland. Append ad 20 Mail.

»dat kostbaar fluweel? Waartoe deze
»ijdelheid, die zelve niet zwijgt te mid-
»den van het zuchten en geweent?
»De lichamen der rijken worden toch
»te midden van goud en zijde eene
»prooi der wormen?»

En toch worden er vele, zeer vele
mensen gevonden, die meer gewicht
hechten aan dat uiterlijk vertoon, dan
zorg dragen voor de ziel des overleden-
nen. Op deze wijs geeft de mensch
blijken van liefde en droefheid, die den
overledenen tot niets baten en hem
dikwijls ten nadeel verstrekken. Een
klein aalmoes, een kort gebed, hebben
meer waarde dan vele tranen, zijn
kostbaarder en voordeeliger dan alle
uiterlijk praalvertoon.

Een voornaam burger uit Venetië
zond den prior der Theatijnen, Petrus
Paulus Montorsono eene groote som
gouden rijksdaalders, opdat deze in zijne
kloosterkerk een plechtigen lijkdienst
zou houden tot rust der zielen van zijne
voorouders. De kloosterling, die de ar-
moede gestreng onderhield, deed een
solemneelen zieledienst vieren, maar
legde meer gewicht op de godsvrucht

dan wel op de uiterlijke pracht. Den wereldling scheen dit onvoldoende, want hij zond den goeden pater een bode met de bittere klacht over de spaarzaamheid, waarmede deze de zaak had ten uitvoer gelegd, niettegenstaande hem tot bestrijding der onkosten eene belangrijke som gelds was ter hand gesteld. De prior begreep terstond, dat hij met een man te doen had, wiens hart niet was doordrongen van den geest des geloofs, maar ingenomen van de ijdelheden der wereld. Deze zielsblindheid deed den armen pater leed; hij zocht derhalve naar een middel, om den rijken man hiervan te genezen en tot waarlijk christelijke gevoelens op te wekken. Hij had eene geschiedenis gelezen, die bijna over het zelfde geval handelde en hoopte, dat God ook hier zou te hulp komen, want »zijn arm is sterk en zijn oor voor onze gebeden geopend.” Vol vertrouwen vat hij zijnen gast bij de hand en voert hem in het aangrenzende vertrek. De pater neemt uit de secretaire de som gelds, die hij van den rijke ontvangen en nog niet had aangeroerd.

Op een vel papier schreef hij den psalm »de profundis,” terwijl hij een aanwezigen broeder uitzond om eene weegschaal te halen. Toen deze was teruggekomen, lei de prior de som op de eene schaal en het vel papier op de andere, en zie, o wonder! het laatste woog het zwaarste.

Twceemaal herhaalde men de proef: tweemaal met denzelfden uitslag. De ontstelde bode maakte het H. Kruisteeken; hij snelde terstond naar zijnen heer, om hem de wonderbare gebeurtenis te verhalen. Deze niet min verschrikt, loofde de Goddelijke voorzienigheid, dat zij hem had doen erkennen in welke mate een aandachtig gebed alles in waarde overtreft. Van af dit oogenblik had hij meer eerbied voor pater Montorsono, liet hem om vergiffenis vragen voor de onbezonnen klacht en beloofde in het vervolg christelijker te denken en de nietige goederen dezer aarde te verachten.

Ter gedachtenis aan deze gebeurtenis deed men een beeld vervaardigen dat den kloosterling voorstelt met de weegschaal in de hand.

Uit dit verhaal durven wij echter niet het gevolg trekken, dat korte gebeden altijd toereikend zijn, om de geloovige zielen uit het vagevuur te verlossen: zij zijn wel is waar kostbaarder dan goud, want goud heeft geene waarde in de oogen des Heeren. Ursula Benincasa, eene H. bruid des Verlossers, had dit begrepen en heeft tot lavenis der geloovige zielen de grootste smarten willen verdragen. Terwijl hare zuster Christina in den doodstrijd lag, beklaagde Ursula haar bitter om het lijden, dat de stervende in het andere leven stond te wachten. Daar Ursula echter vernomen had, dat barmhartige en grootmoedige zielen, gelijk de H. Catharina van Siëna, zich met het lijden, dat anderen in het vagevuur verduren moeten, beladen hebben, nam zij het besluit dit voorbeeld na te volgen.

Zij smeekte den Heiland, dat Hij haar toch hier op de wereld zou laten afboeten de smarten die hare stervende zuster in het vagevuur lijden moest. Hare zuster kwam te overlijden; in hetzelfde oogenblik was Ursula in ex-

tase verslonden en zoodra zij wederom tot zich was gekomen, riep zij uit: »Ik »dank u, o God, voor de oneindige »barmhartigheid, welke Gij aan mijne »zuster hebt bewezen ter wille van »mijn armzalig gebed?» Zij noodigde alle hare medezusters uit om het Te Deum te zingen. Men had dezen lofzang nog niet geëindigd, toen Ursula door de hevigste smarten werd aangegrepen, die haar gedurende geheel haar leven bijbleven. *)

35.

*Het gebed der rechtvaardigen voor
de geloovige zielen in het vage-
vuur is zeer heilzaam.*

Gij verwektet een doode uit de onderwereld van den dood door het woord van God den Heer. Sirach 48: 5.

Deze aangehaalden tekst vinden we opgeteekend in de H. schrift, waar de lof van Elias wordt verkondigd door den propheet, wiens gebeden naar de uitspraak van den H. Augustinus een

*) Hist. Orb. Theat. p. 1. 15. a. 1580. P. Jo. Bagata. Vita V. Ursulae. p. 2. e. 6.

rom
»Ik
lige
ijne
van
gde
Te
lof-
ula
ge-
aar

machtige sleutel des hemels zijn voor allen, omdat hij den zoon der weduwe van Sarepta tot 't leven terugriep.

Dit is ook van toepassing op die barmhartige christenen, die door hunne godvruchtige gebeden de geloovige zielen uit het vagevuur verlossen en het hemelsch paradijs binnenleiden. In deze godsvrucht blonk vooral uit de H. Teresia, wier gebeden met het rijkste loon bekroond werden. Zij zelve zeide, dat de duivel alle mogelijke inspanningen had gebruikt, om haar van dit vroom gebed af te houden. »Op den avond van allerzielendag,» zoo verhaalt de Heilige, »trok ik mij »op mijne kamer terug om de getijden »voor de geloovige zielen te bidden; »eensklaps verscheen me een verschrik- »kelijk dier, 'dat zich op mijn boek »nederzette en mij belette verder te »bidden. Ik verdedigde mij door het »H. teeken des kruises en de helsche »vijand trok zich terug tot driemaal »toe. Ter nauwernood had ik een nieuw »begin met het gebed gemaakt, of het »kwam weder naderbij en nam dezelfde »plaats in. Het was mij niet mogelijk

r
er-
ord
we
aar
oor
de
en
Ba-

»het gedrocht te doen vertrekken, dan
»nadat ik eerst het boek en daarna
»het dier met wijwater had besproeid.
»Toen ik dit had gedaan, vluchtte het
»in allerijl en liet mij mijn gebed be-
»daard ten einde brengen. Na vol-
»brachte taak zag ik een aantal zielen
»uit het vagevuur verschijnen; aan dit
»gebed hadden zij slechts behoefte om
»verlost te worden uit het vagevuur
»en derhalve wilde de booze vijand
»mij daarin verhinderen.”

Zij had nog vele andere verschij-
ningen en verzekert ons, dat van alle
de zielen, wier lot haar werd geopen-
baard, slechts drie onmiddelijk na den
dood den hemel zijn ingegaan.

We willen hier twee van hare vi-
sioenen verhalen. Eene harer klooster-
linge was gestorven. De Heilige was
bij het officie der dooden tegenwoordig.
Toen men een aanvang maakte met
de eerste les van het vroeg-gebed zag
zij de ziel der afgestorvene ten hemel
snellen. Den anderen keer zag zij de
ziel van een pater jesuiet; zij offerde
voor hem te zamen met den priester
de hostie der verzoening en het kost-

baar
hem
Ter
nen
aan
en

T
geb
vla
loo
zel
ool
na
va
va
ge
lin
te
w
h
d
d
o
P
g
v
c

baar bloed van Jesus Christus aan den hemelschen Vader op. Plotseling zag Teresia den Verlosser zelven verschijnen, die met naamlooze goedheid de aan blijdschap stralende ziel wenkte en ten hemel voerde.

Toen Teresia bemerkte, dat haar gebed door God werd verhoord, ontvlamde haar hart aan liefde tot de geloovige zielen in het vagevuur. Zij zelve bad niet alleen persoonlijk, maar ook verbreidde zij deze H. godsvrucht naar best vermogen in alle kloosters van hare orde. Den tweeden november van ieder jaar nadat men het Requiem gezongen had, kwamen alle kloosterlingen te zamen om eene onderrichting te aanhooren over den aard en de wijs, waarop zij de geloovige zielen helpen konden: elke kloosterlinge gaf dien dag de schriftelijke verklaring, dat zij in het volgend jaar het een of ander goed werk verrichtte of wel persoonlijke versterving of wel lange gebeden of een ander geestelijk werk van barmhartigheifl tot lafenis der lijdens in 't vagevuur.

Bernardinus van Mendoza had bij

notarieele akte een huis en een schoonen tuin te Valladolid bestemd tot den aanbouw van een klooster ter eere van de moeder Gods. Hij liet de H. Teresia ontbieden, smeekte haar dien bouwgrond in bezit te nemen en stond de handen aan het werk te slaan, alsof hij een voorgevoel had van zijn aanstaanden dood. Deze vrome stichting zoude zijne ziel tot groot voordeel verstreken. De Heilige, door dringende kloosterlijke onstandigheden verhinderd, kon eerst na verloop van eenige maanden een aanvang met den bouw maken. De schenker werd schielijk door eene heete koorts geteisterd, die hem de spraak ontnam, zoodat hij niet in staat was zijne biecht te spreken. Hij stierf berustend in Gods wil vol geloof en berouw. Teresia bevond zich juist te Alcala, toen zij deze treurmare vernam. 't Smartte haar bitter, dat de stervende de laatste H. Sacramenten niet meer had kunnen ontvangen en bad derhalve des te meer voor de rust zijner ziel. God openbaarde haar, dat de zieke in staat van genade was afgestorven en de naastenliefde, welke

hij ha
door d
wie h
had v
van M
verlos
kloost
munit

Va
niet
zij de
Valla
te c
van
echt
bezo
toev
het
Jest
Val
wel
spe
zor
van
de
be
bo
ky

hij had beoefend, hem vele genaden door de voorspraak van Maria, aan wie hij het klooster had toegewijd, had verworven: verder, dat de ziel van Mendoza uit het vagevuur zou verlost worden op den dag, dat in de kloosterkerk eene H. Mis voor de communiteit werd gelezen.

Van dit oogenblik af kon de Heilige niet meer rusten: ter nauwernood kon zij den tijd afwachten, waarop zij naar Valladolid mocht reizen, om de kapel te openen ten einde den weldoener van haar klooster te bevrijden. Eerst echter moest zij het klooster te Avila bezoeken en daar eenige dagen ver-
toeven. Toen zij op zekeren morgen in het gebed was verdiept, verscheen haar Jesus, die haar verzocht om alles te Valladolid zoo te regelen, dat de ziel, welke naar hare verlossing reikhalsde, spoedig verlost werd. Op staanden voet zond de H. Teresia den pater Julianus van Avila vooruit, om de goedkeuring der geestelijke overheid, ten einde een begin te mogen maken met den aanbouw van het klooster. Na korten tijd kwam zij zelve te Valladolid aan en

beval den metselaars een begin te maken. Spoedig bemerkte zij, dat het lang zou duren eer de bouw was afgewerkt, daarom verzocht zij voorloopig eene hulpkapel te mogen bouwen voor haar en de aanwezige kloosterlingen. Dit werd haar toegestaan. Toen pater Avila de eerste H. Mis in deze kapel las en in het oogenblik, dat hij de H. Teresia de communie reikte, zag hij, dat deze in extase was verslonden, gelijk dit dikwijls gebeurde. Later vernam de pater, dat juist op het oogenblik dat de Heilige tot de communie wilde naderen de ziel van Mendoza haar was verschenen, glanzig als de zon en schitterend in de heerlijkheid der uitverkorenen. De ziel had haar met de meeste blijken van dankbaarheid gegroet en snelde dan ten hemel. De vreugde der Heilige was onbeschrijfelijk; want nooit had zij mogen hopen, dat deze mis, in de hulpkapel opgedragen, kan beschouwd worden als het offer dat de Goddelijke Verlosser verlangde. *)

*) Vita Theresiae, c. 31. 38. P. Fr. Ribera, Vita T. Ther. 1. 2. c. 10. 12.

*Maria beschermt een harer vereerders,
die haar aanroept ten gunste
der geloovige zielen.*

Ik leg mijne woorden in uwen
mond en met de schaduw mijner
hand bedek ik u. Isaias 51 : 16.

De genade, waarmede in de vorige eeuw een dienaar van Maria werd begunstigd, is even wonderbaar als die, welke in vroegere tijden den H. Gregorius den wonderdoener ten deel viel. Deze H. bisschop vluchtte onder de vervolging van Decius op eenen berg, werwaarts hem de vijanden onder aanvoering van een verrader volgden. De Heilige was in extase verslonden, toen zijne vijanden de spelonk betraden, waarin hij zich had verborgen. Deze ontwaarden hem niet, want God had zijn dienaar onzichtbaar gemaakt en moesten bij gevolg onverrichter zaken huiswaarts keeren. De H. Gregorius van Nyssa verhaalt dit wonder. De verrader, zegt de Heilige verder, werd zoo erg door schrik aangegrepen, dat

hij zich bekeerde. Een ander dienaar van Maria werd met een zelfde genade begunstigd: we laten hier het verhaal volgen. Eene innige liefde tot de koningin des hemels gepaard met eene buitengewone godsvrucht jegens de geloovige zielen waren de oorzaak dat deze dienaar Gods nooit verzuimde 's avonds de litanie van Loretto voor de verlossing der laatsten te bidden. Gelijk gewoonlijk had ook hij verscheidene vijanden, die hem onverpoosd vervolgden, ja besloten hadden hem bij de eerste de beste gelegenheid te dooden. Toen hij in zekeren nacht rustig sliep, gelukte het zijnen vervolgens om zijn huis binnen te sluipen en tot in het slaapvertrek door te dringen. Zachtjesaan naderden zij het bed en trokken hunne dolken. Doch, o wonder, zij ontdekten niemand, het bed stond ledig. De Goddelijke voorzienigheid had haren getrouwen dienaar met een beschermenden sluier omgeven en onzichtbaar gemaakt voor de oogen zijner vervolgers. De moordenaars dachten eerst, dat hun offer zich wellicht in een ander vertrek be-

vonc
huis
oper
nogr
en t
zij
gesl
H
het
»ver
»me
D
gev
voor
Mar
vag
het
zek
wei
lijk
dan
naa
de
aan
geb
zoo
der
loe

vond; zij doorvorschten het geheele huis, wierpen alles het onderste boven, openden alle kasten en kisten, keerden nogmaals terug tot het slaapvertrek en trokken eindelijk af vol woede, dat zij in hunne booze oogmerken niet geslaagd hadden.

Hier mag zeker toegepast worden het woord van den H. Joannes: »Hij »verblindde hunne oogen, zoodat zij »met de oogen niet zagen.»

Deze wonderbare redding uit levensgevaar was zonder twijfel de belooning voor zijne oprechte godsvrucht tot Maria en de geloovige zielen in het vagevuur. Dit wonder was echter niet het eenige noch het zonderlingste. Op zekeren avond had dezelfde man een weinig meer gedronken dan gewoonlijk; de slaap overviel hem vroeger dan naar gewoonte, en hij wilde reeds naar bed gaan. Eerst wilde hij nog de lauretanische litanie bidden. Hij ving aan, maar nauwelijks had hij de helft gebeden, of hij werd door den slaap zoo overmand, dat hij niet verder bidden kon. De vijanden stonden op den loer. Toen deze het oogenblik gunstig

oordeelden, wierpen zij zich op het bed. Zij zagen slechts de helft van het lichaam en dachten, dat andere woestelingen reeds hun offer hadden vermoord en het lijk gedeeld. Ontsteld van ontzetting bij dien aanblik vluchtten zij in der haast. God had ditmaal het vorige wonder slechts ten deele hernieuwd, omdat het gebed alleen voor de helft was afgedaan. Zoo luidde de uitspraak van hem, die op wonderbare wijze gered was, zoo dikwijls hij dit voorval verhaalde.

Zijne vijanden zagen hem 's anderendaags gezond en welbehouden en dachten aanvangs een geest te zien. Toen zij van hunnen schrik bekomen waren, verlangden zij opheldering van de toedracht der zaak; derhalve verzoenden zij zich met elkander, verhaalden hunne twee moordaanslagen en vernamen op deze wijs de wonderbare redding. *)

*) P. Carfora, Cler. Regul. Fortuna hom 1. c 5. 10.

*Het goud en zilver der deugden moet
dikwijls in het vagevuur gelou-
terd worden.*

Goud en zilver moet in het vuur
gelouterd worden. Num. 31, 32.

God gaf aan Mozes het bevel, om
het goud en het zilver, dat voor het
Tabernakel en de heilige vaten gebruikt
werd, zorgvuldig te reinigen van alle
metaalschuim.

Dit is naar de verklaring van alle
uitleggers der H. Schrift het zinnebeeld
van de reinheid, welke de zielen, die
den hemel willen ingaan, moeten be-
zitten. Zij worden door het vuur ge-
louterd volgens de woorden van den
propheet Malachias: »Hij zal de zonen
van Levi louteren en ze reinigen als
goud en zilver.» (Mal. 3, 3.) Ondanks
de schoone deugden, waarmee zij
hunne zielen versierden, hebben de
rechtvaardigen meestal behoefte aan
dat zuiverend vuur, om waardig te
verschijnen voor het aanschijn van den
driemaal heiligen God. De inhoud van
dit boekje bewijst deze waarheid zor-

neklaar; inmiddels laten wij een ander voorbeeld volgen.

Eene dame uit Milaan, Cornelia Lampugnana, was door den innigsten vriendschapsband verbonden met eene nonne van de derde orde van den H. Dominikus. Cornelia was een waar voorbeeld van getrouwheid aan het geloof en gedurende haar geheel leven als maagd, echtgenootte en weduwe eene nederige navolgstster van de H. Franciska Romana.

Op zekeren dag hadden de beide vriendinnen zich naar de kerk della Rosa begeven. In eene der kapellen spraken zij over de korthed des levens, over de noodzakelijkheid, dat men steeds tot den dood moest zijn voorbereid, en deden elkander ten slotte de belofte, dat wie van beiden het eerste stierf aan de andere zoude verschijnen, mits God het toestond.

Vijf jaren later werd Cornelia voor den rechterstoel van God geroepen: hare vriendin had in dien tijd de gedane belofte vergeten. Toen deze drie dagen later in hare cel voor het kruisbeeld op hare knieën zat te bidden,

hoor
Ters
vol
»u
»zij
»te
»gr
nog
deze
»len
»da
»ke
»er
»ee
»bo
»ho
»ti
Een
ien
wij
»K
din
een
me
be
de
de
ov

hoorde zij zich bij haren naam noemen. Terstond erkende zij de stem en riep vol vreugde: »Cornelia, wat ben ik blij »u te hooren! Zeg spoedig, waar gij »zijt, smaakt gij reeds het geluk God »te aanschouwen, dien gij met zoo »groote liefde gediend hebt?" — »Neen, nog niet," hervatte de stem, terwijl deze er bij voegde: »O. hoe verschil- »lend is het oordeel des Heeren van »dat der menschen! Ik lig nog geker- »kerd in de zuiveringsplaats en moet »er nog eenigen tijd verblijven, om »eenige fouten van mijn leven af te »boeten. Maar dank zij de groote goed- »heid van mijn Verlosser, mijn lijdens- »tijd zal weldra een einde nemen." — Een oogenblik later voelde de non, dat iemand haar bij de hand vatte, ter- wijl zij dezelfde stem hoorde vervolgen: »Kom met mij, gij zult wonderbare dingen zien!" — Nauwelijks had zij eenige schreden gedaan, toen zij be- merkte, dat zij zich in een tuin bevond, beplant met wijnstokken, op wier bla- deren iets te lezen stond. »Lees" zeide de verschijning. De non boog zich voor- over en vond alle hare feilen en fouten,

waarin zij dagelijks uit menschelijke
 zwakheid viel, op de bladeren geschre-
 ven. Over dit wonder verstomd vraagt
 zij, wat die bladeren en geschrevene
 aanklachten toch eigenlijk beteekenden?
 De afgestorvene gaf haar hierover eene
 nadere verklaring. »Wees niet verbaasd,
 mijne zuster,” zoo sprak zij. »Hebt gij
 »vergeten het woord, dat de Goddelijke
 »Verlosser bij het laatste avondmaal
 »sprak: ik ben de wijnstok en gij zijt
 »de ranken? Zie, die bladeren betee-
 »kenen uwe handelingen; deze zijn niet
 »geheel rein en het is hoogst noodza-
 »kelijk, dat ze gelouterd worden, an-
 »ders kunnen we den hemel niet ingaan.
 »Troost u, mijne zuster, want als gij
 »uw binnenste doorvorscht, zult gij
 »slechts weinig vinden, wat in uwe
 »handelingen verkeerd is; gij hebt uwe
 »maagdelijke zuiverheid onbevlekt be-
 »waard en uw hemelschen bruidegom
 »met standvastige liefde gediend. Uwe
 »fouten zijn niet zoo talrijk als de
 »mijne, zoo als ge dadelijk zien zult.”
 Eenige schreden verder kwamen zij in
 een tweeden wijenberg: hier lag bijna
 de geheele aarde met bladeren bedekt.

De
 hiel
 »gij
 »del
 »spa
 »bla
 ter
 den
 ges
 ten,
 kloc
 teek
 nu
 »me
 »ze
 »na
 »cr
 »zij
 »ve
 »aa
 her
 »ve
 »sl
 »te
 »ik
 »w
 »w
 »tr

elijke
schre-
raagt
evene
nden?
eene
baasd,
bt gij
elijke
lmaal
ij zijt
oetee-
n niet
odza-
, an-
gaan.
ls gij
t gij
uwe
t uwe
t be-
egom
Uwe
s de
zult.”
zij in
bijna
dekt.

De nonne wilde lezen, maar de ziel hield haar terug: »Jesus wil niet, dat »gij nu mijne menigvuldige fouten ont- »dekt. Hij wil me die beschaming be- »sparen. Lees alleen wat op de naaste »bladeren geschreven staat.” — De zus- ter deed dit en bevond, dat alle zon- den begaan in Godshuis, nuttelooze gesprekken, oneerbiedige houding, fou- ten, waarover Cornelia zelve vroeger de kloosterlinge berispt had, stonden opge- teekend. »O goedertierenste Jesus” riep nu de laatste uit, »van waar komen deze »menigvuldige fouten eu hoe kan men »ze afboeten? Hoe komt het, dat deze, »nadat gij zoo dikwijls tot de H. Sa- »cramenten van biecht en Communie »zijt genaderd, en zoovele aflaten hebt »verdiend, nog aanwezig zijn, om u »aan te klagen?” »Weet, mijne zuster,” hernam de ziel, »dat ik door mijne »verstrooidheden en mijne traagheid »slechts weinige aflaten verdiend heb, »ten hoogste drie of vier. Derhalve moet »ik nu lijden, doch ik ben vol vertrou- »wen, dat de Goddelijke Verlosser mij »weldra zal bevrijden. Reeds nu ver- »troost hij mij door het glanzig licht,

»dat mijn kerker verlicht. Mijn engel-
»bewaarder verspreidthet om zich henen
»en deze getrouwe vriend, die aanhou-
»dend voor mij bidt, zal mij eene
»spoedige vereeniging met Jesus en
»Maria bezorgen.”

De verschijning verdween onder het
uitspreken der volgende woorden: »Bid
voor mij, vrede zij met u!” De zuster
twijfelde aan 't geen zij gezien had en
wist niet wat zij ervan gelooven moest.
Daarom verscheen haar Cornelia ander-
maal, riep haar bij den naam en zeide:
»Wat gij gisteren gezien en gehoord
»hebt, was geene zinsbegoocheling,
»geen hersenschim. Alles was waar. Ik
»ben Cornelia en kom, om de belofte
»te vervullen, welke wij aan elkander
»gedaan hebben in de kerk della Rosa.
»Ik verzoek u dat gij te zamen met
»uwe kloostervrouwen drie Salve Re-
»gina's voor mij bidt; de eerste ter
»eere van de zuiverheid van Maria, de
»tweede ter eere van hare volmaakte
»gehoorzaamheid en de derde ter eere
»van hare nederigheid; iederen dag
»komt Maria tot mij en troost mij in
»mijn lijden, dat zijn einde nabij is.”

Voor de laatste maal verscheen Cornelia op Maria-Hemelvaart. Zij ver-
toonde zich aan hare vriendin in den
glans van hemelsche glorie, omdat zij
van het vagevuur was bevrijd en den
hemel ingegaan.

Moeten wij niet beven en sidderen
voor het verschrikkelijk oordeel van
God, die de geheimste plooien van ons
hart doorvorsch! Ja met recht noemt
de H. Gregorius van Nazianze het vuur
der zuiveringsplaats, het laatste doopsel.

Alleen door het doopsel des waters
kunnen wij op de aarde opgenomen
worden onder het getal der leden van
de strijdende kerk; geen andere weg
geleidt naar het eeuwige Jerusalem,
naar het rijk der zegepralende kerk,
wanneer wij onze ziel bevlekt hebben,
dan de vuurdoop in de zuiverings-
plaats. *)

*) Hippol. Portus, Vita Cornel. Lampugnanae
c. 18.

38.

*De aalmoezen, die wij geven tot lase-
nis der geloovige zielen, worden
zeker beloond.*

Aalmoezen vinden barmhartigheid.
Tob. 12. 9.

Niet elkeen is in staat om een rijk aalmoes te geven gelijk de dappere held Judas Machabeus, die, na eene inzameling gedaan te hebben, twaalf duizend drachmen zilvers naar Jerusalem zond, opdat er voor de zonden der gesneuvelden een offer zou worden opgedragen; maar allen kunnen navolgen het voorbeeld der arme weduwe van het Evangelie, die door den Heer geprezen wordt, omdat zij een penning in de offerbus wierp, want zij gaf, zoo als de evangelist Marcus bemerkt, zoo-veel als zij kon. Eene arme vrouw te Napels volgde haar voorbeeld en werd daarvoor beloond. Deze vrouw kon ter nauwernood den honger harer kinderen stillen, omdat haar man een arme dag-looner was, die iederen avond het gering zuur verdiende loon te huis bracht.

Door
schu
in d
moe
De
druk
lukk
dan
per
de
te
ma
en
ge
ni
te
aa
eo
le
st
k
n
h
n

Door den nood gedwongen maakte hij schulden, weshalve hij op zekeren dag in de gevangenis werd geworpen. Hij moest betalen en kon dit onmogelijk. De zorg voor het geheele huisgezin drukte nu op de schouders der ongelukkige moeder, die niets anders had dan hare beide handen en een onbeperkt vertrouwen op God. Zij bezwoer de Goddelijke voorzienigheid haar toch te helpen en in het bijzonder haren man te bevrijden, omdat de armoede en niet eene misdaad de oorzaak zijner gevangenis was. De arme vrouw mocht niet eens hopen zijne geheele schuld te kunnen afbetalen. Men beval haar aan in de gunst van een rijken en edelmoedigen heer. Vol vertrouwen legde zij haren toestand bloot in een smeekschrift; zij ontving slechts een klein aalmoes. Wat zal zij nu beginnen? Troosteloos snelde zij naar de kerk en smeekte God, dat hij haar niet moge verlaten, maar hulp zenden. Het was zonder twijfel haar engelbewaarder, die haar, terwijl zij biddend en weenend voor het altaar zat, ingaf, dat zij hare toevlucht zoude nemen tot

de geloovige zielen in het vagevuur. Bemoedigd en vertroost begeeft zij zich naar de sacristie, haalt een klein stuk geld uit den zak met het verzoek om eene stille H. Mis voor de overledenen te laten lezen. Een priester, die juist gereed stond om tot het altaar te treden, gaf gehoor aan haar verzoek. Zij zelve, zij woonde de H. Mis bij met de grootste aandacht.

Vol vertrouwen verlaat zij de kerk. Op hare terugreis ontmoette zij een vriendelijken grijsaard, die haar aanspreekt en ondervraagt naar de oorzaak van den kommer, die op alle hare trekken lag afgeteekend. Zij verhaalt alles openhartig. De grijsaard scheen diep getroffen; hij sprak eenige bemoedigende woorden tot haar en gaf haar een briefje met den last, dit den heer, wiens woning hij nauwkeurig aangaf, te bezorgen en ter hand te stellen.

De vrouw begaf zich terstond op weg, zocht den heer op en overreikte dezen den brief. Onmiddellijk herkende hij de hand van zijnen vader, die voor korten tijd overleden was. »Van waar komt deze brief?» riep hij uit. »Wie

heeft
ter h
woon
»ede
»op
»gel
»dit
»ha
»inl
»Zij
»ge
»da
las
»u
»v
»a
»n
»d
»d
»d
»n

h
d
v
v
d
v

heeft u deze woorden, mij zoo dierbaar, ter hand gesteld?" — »Mijnheer," antwoordde de verschrikte vrouw, »een »edelmoedige grijsaard sprak mij aan »op straat; ik verhaalde hem mijn on- »gelukkigen toestand en hij gaf mij »dit schrijven met het bevel het u ter »hand te stellen. Ik weet niet, wat het »inhoud, hij heeft mij niets gezegd. »Zijne gelaatstrekken hadden veel ge- »gelijkenis met die van het portret, »dat daar boven de deur hangt!" Nu las de heer den brief voor: »Mijn zoon, »uw vader is zoo even uit het vage- »vuur verlost en dankt deze genade »aan eene arme vrouw, die heden »morgen eene H. Mis voor de overle- »denen heeft laten lezen. Zij brengt u »deze weinige regels, ik beveel u haar »dringend aan, omdat zij in grooten »nood verkeert."

Ten tweeden, ten derden maal, ja herhaald, leest de diepgetroffen zoon den brief, dien de dierbare hand zijns vaders hem geschreven heeft. Hierop wendde hij zich tot de arme vrouw, die hem bevreesd aanstaarde en niets verstond van 't geen was voorgevallen.

»Arme moeder,” zoo sprak hij geroerd,
»door een klein aalmoes hebt gij hem,
»die mij het leven heeft gegeven, den
»hemel geopend, thans wil ik u ge-
»lukkig maken. Ik zal voortaan zorg
»dragen voor u en uw gezin, niets zal
»van stonde af u meer ontbreken.”

Verbeeld u de vreugde en het geluk
van het arme gezin, en neem ter harte
de christelijke leer, welke in dit ver-
haal ligt opgesloten; namelijk dat iedere
weldaad, die wij aan de ledematen der
lijdende kerk bewijzen, hoe gering en
klein deze ook zij, groot is; daardoor
zullen wij veler genaden waardig wor-
den. *)

39.

*De geloovige zielen des vagevuurs
roepen uwe gebeden in.*

Biddt ook voor ons tot den Heer, onzen
God; want wij hebben tegen den Heer
gezondigd en zijn toorn is van ons niet
afgekeerd. Baruch 1: 13.

Volgens verschillende uitleggers van
de H. Schrift worden de geloovige zie-

*) P. Gregor. Corföra, Fort. hom. l. 1. c. 9.

len in het vagevuur op dezelfde wijs als Job getuchtigd. Wonden bedekten zijn geheel lichaam, zoodat hij zelf zich niet meer kon helpen; slechts zijne tong was gespaard gebleven; onophoudelijk riep hij: ontfermt u mijner, gij ten minste mijne vrienden. (Job 19: 21.) Ook de arme lijdende zielen vermogen in het vagevuur niet het minst voor zich zelven te doen, om hare pijnen te verminderen. Haar staat het alleen vrij om de gebeden der levenden in te roepen. Ja, van tijd tot tijd laat God haar toe, dat zij aan die personen verschijnen, die haar helpen kunnen.

Er bestaat eene oude overlevering in de omstreken van Worms, dat men daar gedurende verscheidene nachten krijgslegioenen, deels ruiters, deels voetgangers gezien heeft. Gewoonlijk begonnen deze verschijningen kort na middernacht en verdwenen bij het kriecken van den dag. Het scheen alsof de soldaten zich terugtrokken in eene spelonk van den naasten berg om den volgenden nacht af te wachten. Niet verre van daar lag het klooster Lim-

burg door paters bewoond wier nachtrust door dit rumoer gestoord werd. Dit bewoog een H. Monnik te zamen met eenige zijner medebroeders om in den nacht het klooster te verlaten, ten einde aan de onbekende soldaten te vragen, wie zij waren en wat zij wenschten? Eenige dagen van te voren namen zij hunne toevlucht tot het gebied, smeekten God om hulp en bijstand, verlieten dan eerst het klooster en begaven zich naar de spelonk, waarin het legioen zich steeds terugtrok en verdween. Toen de krijgsbroeders naar buiten stormden, maakte de moedigste der kloosterlingen het H. kruisteecken en beval hun in naam der allerheiligste Drievuldigheid te zeggen, wie zij waren, waarom zij verschenen, wat zij wenschten en welk doel zij hadden? Een der geesten nam het woerd: »Wij »zijn geene levende soldaten, maar de »zielen van eene groote menigte afge»storvene krijgers, die op dit slach»veld als vijanden tegenover elkander »stonden. Hier zijn wij gesneuveld en »begraven: hier ook moeten wij de »pijnen des vagevuurs verdragen. Uwe

»oog
»men
»ren.
»lijde
In
over
spoe
der
»dar
— »
»kur
»ste
»H.
»wo
»ma
»W
»lul
»zel
»tij
»rie
gen
»bi
ver
oog
ber
wa
ver
beg

acht-
werd.
amen
m in
aten,
laten
at zij
voren
t ge-
tand,
en
aarin
k en
naar
igste
eken
rhei-
wie
wat
lden?
»Wij
r de
afge-
acht-
nder
d en
j de
Uwe

»oogen zien wel is waar niet de vlam-
»men, die ons omringen en vertee-
»ren, maar zij doen ons verschrikkelijk
»lijden.”

In den beginne was de kloosterling
over deze openbaring zeer verschrikt;
spoedig echter verstoutte hij zich ver-
der te vragen: »Kunnen wij u helpen,
»dan doen we dit van harte gaarne?”
— »voorzeker” was het antwoord, »gij
»kunt het. Door uwe gebeden, uwe ver-
»stervingen en in het bijzonder door het
»H. Misoffer dat in uwe kerk zoo vaak
»wordt opgedragen, kunt gij zeer ge-
»makkelijk »onze verlossing bewerken.
»Wij roepen tot u, helpt ons! Wij onge-
»lukkigen, wij vermogen niets voor ons
»zelven te doen, wij moeten lijden, al-
»tijd lijden.” En in hetzelfde oogenblik
»riepen alle zielen te zamen op een kla-
gende toon: »Bidt voor ons, gij vaders,
»bidt voor ons!” Na deze woorden
verdween alles, maar op het eigen
oogenblik gloeide de kruin van den
berg, even als of daar een groot vuur
was ontstoken. De kloosterlingen erg
verschrikt keerden naar huis terug en
begonnen terstond met de gebeden en

goede werken, die zij hun beloofd hadden. Van dien dag af hoorde men niets meer van het nachtelijk geruisch.

Na dit voorbeeld laten wij een ander volgen even leerrijk en merkwaardig. Een kloosterling had de vrome gewoonte, om zoo dikwijls hij een kerkhof voorbij ging een kort gebed b. v. »Heer geef haar de eeuwige rust,» te bidden voor de zielen der overledenen, die daar begraven lagen. Op zekeren dag ging hij diep in gedachten verzonken een kerkhof voorbij zonder aan zijne gewone vrome gewoonte te denken. Op eene wonderbare wijs werd hij er aan herinnerd. Eenige dooden, die uit hunne graven schenen op te rijzen riepen met luider stem de woorden van den psalmist: »De voorbijgangers zeggen niet: de zegen des »Heeren zij over u.» — Op het hooren van die woorden bleef de pater staan; hij was verschrikt, maar terstond zeide hij de slotwoorden van den tekst: »Wij zegenen u in den naam des Heeren.» — De overledenen keerden terstond naar hunne graven terug, als ware hunne pijnen door deze weinige

woord
verga
woont

God
o

De
het
dezel
dezel
gelij
God
wass
tus,
licha
mee
delij
Voo
goe
voor

)
tech
Dau
c. 11

fd had woorden verlicht geworden. De pater
n niets vergat nooit meer zijne vrome ge-
n. woonte. *)

ander
aardig,

e ge-
kerk-
b. v.

t," te
lenen,
keren

ver-
er aan
den-

werd
oden,

op te
woor-
orbij-

des
ooren
taan;

zeide
ekst :
Hee-

ter-
als
inige

40.

*God wil, dat wij voor onze overledene
ouders en verwanten bidden.*

Dat wij aan onze ouders het goede
vergeelden, is Gode aangenaam.

I. Timoth. 5: 4.

De gedachte, dat de zielen die in
het vagevuur lijden zielen zijn van
dezelfde natuur als de onze en onder
dezelfde wet hebben geleefd, dat zij
gelijk wij kinderen en evenbeelden van
God zijn, vrijgekocht door en rein ge-
wasschen in het bloed van Jesus Chris-
tus, met ons een en hetzelfde geestelijk
lichaam vormende, dunkt me moet
meer dan voldoende zijn om uw me-
delijden tot die zielen op te wekken.
Voor haar allen moeten we bidden en
goede werken doen, maar bijzonder
voor haar, die op de aarde met ons

*) Thritemus. Chronic. an. 1058. P. Daural. Ca-
techismus histor. p. 3. c. 8. t. 20. — Philipp.
Dautrem. S. J. Paedagogus christianus, t. 1. p. 2.
c. 19. § 2.

verbonden waren door den heiligen band des bloeds of der nature. Moeten niet de kinders aan de ouders, de ouders aan de kinderen en broeders en zusters onderling elkander de behulpzame hand bieden? Wij willen hier twee stichtende voorbeelden aanhalen, die ons aan de vervulling van dezen plicht herinneren.

De H. Elisabeth, dochter van Andreas, koning van Hongarije en van de koningin Gertrudis, koesterde eene zeer groote liefde jegens de geloovige zielen in het vagevuur. Zij naaide met eigen hand de doodskleêren, betaalde voor de armen de begrafenis-kosten en volgde de lijkstoeten tot op het kerkhof, terwijl zij in haar hart tot God bad, dat Hij voor zijne schepselen een barmhartige rechter moest zijn. Stierf een harer bloed- of aanverwanten dan verdubbelde zij hare gebeden. Na den dood harer moeder Gertrudis werd zij niet moede te bidden en goede werken te doen. In zekeren nacht verscheen haar de overledene in rouwkleederen met een treurig, droevig en smeekend gelaat, zeggende: »Mijne dochter, ziehier aan uwe voeten uwe

»ongelukkige moeder, die u verzoekt
»uwe godsdienst oefeningen te vermeer-
»deren. Bid voor mij, help mij; ik lijd
»verschrikkelijk, wijl ik geen goed ge-
»bruik gemaakt heb van de macht,
»die aan mijne handen was toever-
»trouwd. Ter liefde van alles wat ik
»voor u gedaan en geleden heb, smee-
»k u, doe wat ge kunt, om mij te
»verlossen.”

Elisabeth ontsteld en bedroefd stond onmiddelijk op, om door tranen en gebed de barmhartigheid des Heeren te verwerven. De slaap overmande haar in haar liefdewerk. Nu zag zij hare moeder voor de tweede maal, maar geheel veranderd, in het wit gekleed met een van blijdschap stralend gelaat: op hare lippen lag de glimlach der gelukzaligen, terwijl zij aan Elisabeth haren dank betuigde voor de gebeden, die haar de hemelspoort hadden ontsloten.

De H. Elisabeth van Portugal deed 't zelfde voor hare dochter Constantia, koningin van Castilië. Groot was de droefheid der familie en der onderdanen, toen een onverwachte dood haar wegrukte uit het midden der levenden.

Toen Elisabeth het smartelijk verlies vernam, begaf zij zich met haar echtgenoot naar de stad Samaren. Een kluizenaar volgde den koninklijken stoet achterna terwijl hij met luider stem riep: »veroorloof me toch, dat ik den »koning iets vrage!” Men wees hem echter af. De koningin bemerkte het en gaf bevel den kluizenaar tot haar te voeren. Hierop verhaalde deze haar, dat de koningin Constantia hem meermalen verschenen was en hem dringend had verzocht, om aan hare moeder mede te deelen, dat zij in het vagevuur gekerkerd lag. Verder dat men voor hare verlossing één jaar lang het H. Misoffer moest laten opdragen. Toen de kluizenaar deze boodschap had afgelegd, trok hij zich terug en verscheen niet weder. De hovelingen, die alles gezien en gehoord hadden, spotten luid en dachten, dat de kluizenaar of wel een bedrieger of wel een zinnelooze was. De H. koningin echter wendde zich tot haren echtgenoot en vroeg dezen naar zijne meening. »Ik geloof,” zeide hij, »dat het beste en zekerste »is de H. Missen te laten lezen, welke

»men
»van
»plich
»tenl
»nen
met
name
van
een
»Dien
»grom
»ik
»lost
Dit
sabet
dach
H. M
had
kerk
zij E
deele
laats
zen
het
zegg
aalm
19 No

erlies
echt-
Een
stoet
stem
den
hem
e het
haar
haar,
neer-
drin-
oeder
vage-
men
g het
Toen
d af-
cheen
alles
n luid
f we
elooze
endde
vroeg
loof,
kerste
welk

men op eene zoo buitengewone wijze
»van ons verzocht heeft: 't is cene
»plicht der ouders en van ware naas-
»tenliefde H. Missen voor de overlede-
»nen te laten opdragen." Men belastte
met deze heilige taak een priester met
name Ferdinand Mendez. Na verloop
van een jaar verscheen Constantia in
een droom aan hare moeder zeggende:
»Dierbare moeder, door de ondoor-
»grondelijke barmhartigheid Gods ben
»ik van de pijnen des vagevuurs ver-
»lost; nu snel ik naar den hemel." Dit
visioen vervulde het hart van Eli-
sabeth met den grootsten troost; zij
dacht echter niet meer aan de 365
H. Missen, die zij voor de overledene
had laten lezen en begaf zich naar de
kerk om God te bedanken. Daar vond
zij Ferdinand Mendez, die haar mede-
deelde dat hij den vorigen dag de
laatste H. Mis ter harer intentie gele-
zen had. Nu herinnerde zich de koningin
het voorval en liet God openlijk dank
zeggen door plechtige missen en rijke
aalmoezen. *)

*) Jac. Montanus et Laurent. Surius in Vita
19 Nov. — Jac. Fuligat, S. J. Vita S. Elisabeth.

Toen Elisabeth het smartelijk verlies vernam, begaf zij zich met haar echtgenoot naar de stad Samaren. Een kluizenaar volgde den koninklijken stoet achterna terwijl hij met luider stem riep: »veroorloof me toch, dat ik den »koning iets vrage!” Men wees hem echter af. De koningin bemerkte het en gaf bevel den kluizenaar tot haar te voeren. Hierop verhaalde deze haar, dat de koningin Constantia hem meermalen verschenen was en hem dringend had verzocht, om aan hare moeder mede te deelen, dat zij in het vagevuur gekerkerd lag. Verder dat men voor hare verlossing één jaar lang het H. Misoffer moest laten opdragen. Toen de kluizenaar deze boodschap had afgelegd, trok hij zich terug en verscheen niet weder. De hovelingen, die alles gezien en gehoord hadden, spotten luid en dachten, dat de kluizenaar of wel een bedrieger of wel een zinnelooze was. De H. koningin echter wendde zich tot haren echtgenoot en vroeg dezen naar zijne meening. »Ik geloof,” zeide hij, »dat het beste en zekerste »is de H. Missen te laten lezen, welke

»me
»va
»pli
»ter
»ne
met
nan
van
een
»Di
»gr
»ik
»lo
Dit
sab
da
H.
ha
ker
zij
dee
laa
zer
het
zeg
aak
—
19

»men op eene zoo buitengewone wijze
»van ons verzocht heeft: 't is eene
»plicht der ouders en van ware naas-
»tenliefde H. Missen voor de overleden-
»nen te laten opdragen." Men belastte
met deze heilige taak een priester met
name Ferdinand Mendez. Na verloop
van een jaar verscheen Constantia in
een droom aan hare moeder zeggende:
»Dierbare moeder, door de ondoor-
»grondelijke barmhartigheid Gods ben
»ik van de pijnen des vagevuurs ver-
»lost; nu snel ik naar den hemel." Dit visioen vervulde het hart van Elisabeth met den grootsten troost; zij dacht echter niet meer aan de 365 H. Missen, die zij voor de overledene had laten lezen en begaf zich naar de kerk om God te bedanken. Daar vond zij Ferdinand Mendez, die haar mededeelde dat hij den vorigen dag de laatste H. Mis ter harer intentie gelezen had. Nu herinnerde zich de koningin het voorval en liet God openlijk dank zeggen door plechtige missen en rijke aalmoezen. *)

*) Jac. Montanus et Laurent. Surius in Vita 19 Nov. — Jac. Fulgat, S. J. Vita S. Elisabeth.

41.

*De zielen moeten in het vagevuur
blijven, totdat zij den laatsten
penning betaald hebben.*

Hij leverde hem over aan de beulen,
totdat hij de geheele schuld betaalde.
Matth. 18: 34.

Een groot aantal zielen worden in den kerker des vagevuurs teruggehouden, omdat zij op de wereld hare schulden niet hebben afgedaan. Zij het, dat de schuldenaars de eeuwige vreugde niet kunnen binnengaan, omdat de schuldeischers op de aarde in alle ellende wegwijnen, zij het wellicht, dat God de gebeden niet verhoort, welke voor hen verricht worden, die anderen schade hebben veroorzaakt, in elk geval wij weten van vele visioenen, dat wij hunne schulden afbetalen kunnen en mogen, ja zelfs moeten.

De eerw. pater Augustinus van Espinosa uit de sociëteit van Jesus muntte in het bijzonder uit door zijne buitengewone liefde jegens de lijdende zielen. In zijne liefde was hij zeer vindingrijk

en da
Met d
hem
vagev
danke
verlee
gebed
ren v
een
beker
pater
gaf
»inne
»wei
»mij
»Dat
»Hee
»in
»rec
»kan
»hoe
»hoe
»der
»no
»doe
het
het
ove

en dacht slechts aan hare verlossing. Met de toelating van God verschenen hem dikwijls de geloovige zielen des vagevuurs, nu eens om hem te bedanken voor de hulp, die hij haar had verleend, dan weer om zich in zijne gebeden aan te bevelen. Onder anderen verscheen hem op zekeren dag een man, die bij hem als zeer rijk bekend stond en hem vroeg, of de pater hem nog kende? »zonder twijfel” gaf de pater ten antwoord, »ik herinner mij zeer goed, dat gij slechts »weinige dagen voor uwen dood aan »mij uwe biecht hebt gesproken.” — »Dat is waarheid,” zeide de overledene. »Heden kom ik u verzoeken, dat gij »in mijne plaats aan de Goddelijke »rechtvaardigheid zoudet voldoen. Ik »kan niets voor mij zelve doen en »hoop, dat gij mijn verzoek zult aanhooren. Wanneer gij mij eenige schreden wilt vergezellen, dan zal ik u »nog beter verklaren, wat gij voor mij »doen moet.” — De pater zeide, dat het hem niet vrijstond zonder verlof het klooster te verlaten, maar den overste om de permissie wilde vragen.

Hij ging naar boven, verhaalde het voorval aan pater rector en kreeg het gevraagde verlof. In hetzelfde oogenblik begaven verscheidene paters op verzoek van hun overste zich naar de kapel, om daar te bidden.

De geest in menschelijke gestalte vatte Espinosa bij de hand en voerde hem zonder een enkel woord te spreken op eene brug in de nabijheid der stad. Daar verdwijnt de geest voor een oogenblik, maar komt spoedig terug met eene groote beurs, gevuld met geld. Hij overreikt een gedeelte van den inhoud aan den pater en beiden keeren terug naar de cel van den laatste. Daar geeft het visioen den pater de reste van het geld te zamen met een briefje zeggende: »Op dit »papier vindt ge opgeteekend de namen »van allen, wien ik geld schuldig ben »en aangegeven de som, die iedereen »toekomt. Terzelfder tijd heb ik eenige »goede werken bestemd en legaten »besproken, waarvoor ik wensch, dat »gij een gedeelte van dit geld besteedt »tot lakenis mijner ziel. Ik smEEK u, »mijn vader, betaal mijne schulden, ver-

»vul de goede werken en besteed het overige geld tot goede doeleinden. Niemand zal het geld voordeeliger en heiliger »besteden dan gij.” Na deze woorden verdween de verschijning en de pater ging in allerijl zijn overste opzoeken om dezen alles te verhalen. — Wel dra ontbood men de schuldeischers en noemde hun de verschuldigde som, waarover allen verstomd stonden. Nu werden alle schulden vereffend en het overige geld aan goede werken besteed.

Na een dag of tien verscheen de overledene wederom aan pater Espinosa en bedankte hem voor zijne spoedige en liefderijke hulp in het bijzonder echter voor de H. Missen, die hij voor hem had laten lezen. Meer dan alle andere goede werken hadden deze er toe bijgedragen om hem de poort des hemels te ontsluiten: nu zou hij dien ingaan, om daar zijn weldoener nooit te vergeten en zich steeds dankbaar te betooven voor de ontvangene weldaden. — Men durft aannemen, dat de pater aan dezen vriend de groote en ontelbare genaden had te danken. waarmede

hij overladen werd, en die hem vormden tot een der volmaaktste en heiligste leden van de societeit van Jesus.

Dit voorbeeld leert ons, dat wij de teruggave van geleend geld of van andere zaken niet moeten uitstellen tot aan ons sterfuur. Indien wij onrechtvaardig goed of geleend geld tot onzen dood bewaren en onze erfgenamen tot restitutie verplichten, dan gelijken wij naar slangen, die eerst na haren dood tot iets nuttig zijn. In den vuurgloed van het vagevuur zullen we erkennen hoe berispelijk deze handelwijze is. Een gevierde schrijver zegt met alle recht: wat ge in gezonde dagen geeft, is goud; wat ge stervend geeft, is zilver en wat ge door anderen na uwen dood geven laat, is gelijk lood. *)

*) P. Jos. Nadaci, Annal. dier. memorab. 4. Febr.
P. Jac. Hautin. Patr. defunct, 1. 3. c. 2. a. 3.

De
los

T
had
chri
slav
rech
wel
zeg
C
aan
van
vre
sch
ech
ter
het
len
gen
doe
los
om

42.

De zielen, die uit het vagevuur verlost zijn, snellen hunne weldoeners na den dood te ontmoet.

Zij kwamen hem te ontmoet.
4 Reg. 2: 15.

Toen keizer Karel V. Tunis veroverd had, schonk hij de vrijheid aan 20,000 christene slaven, die in de hardste slavernij zuchtten. Vervuld met de oprechtste dankbaarheid jegens hunnen weldoener omringden hem de verlostten, zegenden en dankten hem.

Gelijk deze keizer oogsten allen, die aan zieken de gezondheid, aan gevangenen de vrijheid, aan armen vreugde schenken heil- en zegenwensen en innige dankbaarheid. Waar echter zullen wij grootere en oprechtere dankbaarheid aantreffen dan in het vagevuur, dan bij de lijdende zielen, wier gevangenschap alle folteringen overtreft? Zij snellen hare weldoeners, die haar uit dien kerker verlost hebben, na den dood te ontmoet, om hen jubelend het hemelsch paradijs

• binnen te leiden. Dit feit ondervond de H. Margaretha van Cortona.

Margaretha was eene groote zondares. Door Gods genade bekeerde zij zich oprecht en werd eene groote Heilige. Onder de vele deugden, die zij na hare bekeering met heiligen ijver beoefende, blonk vooral uit hare liefde jegens de zielen in het vagevuur, voor wier verlossing zij tijd en rust, ja alles ten offer bracht. Een heerlijk loon viel haar daarvoor ten deel. In haar sterfuur zag zij een groot aantal zielen, die door haar bevrijd waren, toesnellen, om haar te begeleiden op den weg naar het hemelsch vaderland. Eene dienares Gods te Canello in verrukking des geestes was ooggetuige van dit wonderbaar en troostvol visioen.

De oprechte, echt christelijke liefde tot de overledenen omvat op de eerste plaats en bij voorkeur de ouders. Dit vinden we wederom opgeteekend in het leven van de H. Margaretha. Haar vader en hare moeder waren dood: met den grootsten ijver offerde zij op tot lansen hunner zielen H. Missen, Communiën en alle hare goede wer-

ken
ziel
bep
had
zij
Gil
me
en
een
hoe
gel
van
de

en
ge

ve
en
Ma
»d
»n
»n
»v
»g
»v
»d
»b

ken. God openbaarde haar, dat zij de zielen van hare ouders lang voor den bepaalden tijd uit het vagevuur verlost had door hare gebeden. Nooit vergat zij te bidden voor eene dienstmaagd, Gilla genaamd, die in haar huis was komen te sterven. Een Engel verscheen en deelde haar mede, dat Gilla slechts een korten tijd in het vagevuur behoefde te lijden en, dank zij aan de gebeden van Margaretha, op den dag van Maria-boodschap door vier Engelen den hemel zoude worden binnengeleid.

De Heilige bad voor alle overledenen en werd met verscheidene verschijningen begunstigd.

Twee kooplieden werden in eene onveilige streek door roovers aangevallen en vermoord. Beide verschenen aan Margaretha en zeiden haar: »Vóór »onzen dood konden wij de absolutie »niet meer ontvangen, maar hadden »nog tijd om een akte van berouw te »verwekken. Wij hebben dank aan de »goedheid van God en de voorspraak »van Maria den slag, die ons het leven »ontnam, met overgiving en tot af- »boeting van onze menigvuldige fouten

»ontvangen. Daardoor zijn wij ontko-
»men aan de eeuwige straffen der hel,
»maar moeten verschrikkelijk lijden in
»het vagevuur, want in gezonde da-
»gen hebben we ons dikwijls schuldig
»gemaakt aan bedrog en logentaal.
»Wij verzoeken u, getrouwe dienaressen
»van God, aan onze verwanten te zeg-
»gen, dat zij onze onrechtvaardigheden
»herstellen, onze schulden afdoen en
»aalmoezen geven tot lavenis onzer
»zielen. U echter smeeiken wij om wille
»van het medelijden, dat gij de ge-
»loovige zielen toedraagt, voor ons te
»willen bidden, opdat de Heer onzen
»lijdenstijd verkorte." Met liefde nam
Margaretha deze taak op zich en ver-
vulde ze met vreugde. Zij stelde zich
niet alleen tevreden, dat zij zelve naar
best vermogen voor de lijdende zielen
bad, maar haalde ook wereldlijke en
geestelijke personen daartoe over. De
zaligmaker gaf haar op zekeren dag
het volgende bevel: »Ga," zeide de
Heiland, »ga tot de minderbroeders en
»zeg hun in mijn naam, dat zij in
»hunne gebeden meer moeten denken
»aan de geloovige zielen in het vage-

»v
»g
»b
»m
»n
»b
»g
»zi
»st
»he
»sc
nar
Ma
dez
V
lijd
baa
ren
gro
de
wel
sne
bin

),
reth

»vuur, wier aantal op dit oogenblik
»groot is, omdat niemand voor haar
»bidt: zeg hun verder, dat zij de ar-
»moede beter moeten onderhouden en
»niet vergeten het gebod zich niet te
»bemoeien met wereldsche aangele-
»genheden, want daardoor zullen zij
»zich voor het andere leven zware
»straffen op den hals halen. Waarom
»hebben zij in hunne kloosters ver-
»schillende cellen?" De kloosterlingen
namen in dank de waarschuwing van
Margaretha aan en deden voortaan wat
deze hun gezegd had.

Wijl de ijver der Heiligen tot de
lijdende zielen zoo groot en vrucht-
baar is, moet het ons niet verwonde-
ren, dat zij door hunne gebeden een
groot aantal zielen verlossen en dat
de gelukkige en dankbare zielen hunne
weldoeners na den dood te gemoet
snellen, om ze vreugdevol den hemel
binnen te voeren. *)

*) Bollandus, Acta Sanctorum, Vita S. Marga-
rethae 22. Febr.

43.

Een tweevoudig wonder.

Wee u roover? zult ook gij niet
beroofd worden? **Is. 33: 1.**

Merkwaardig is de hulp, welke de geloovige zielen verleenden aan een priester, maar merkwaardiger de bekeering van twee boosdoeners, die hem naar het leven stonden.

Pater Ludovicus Monaci uit de Orde der reguliere Choorheeren, een getrouwe vriend der lijdende zielen, maakte op zekeren dag alleen eene reis in gezelschap van zijn Engelbewaarder. Op een schemeravond bevond hij zich te midden eener woestenij, hij verhaastte zijne schreden en bereikte spoedig eene herberg. Om den tijd goed te besteden bad hij den Rozenkrans voor de overledenen, opdat deze hem toch voor elk gevaar zouden behoeden. God maakte het vertrouwen van Ludovicus niet te schande. Niet verre van het dorp, dat de pater trachtte te bereiken, hadden zich twee bandieten verborgen, die om hunne misdad-

den door hunne medeburgers werden verstooten en voor het gerecht moesten vluchten.

Van verre zagen zij den pater aankomen en besloten terstond om dezen aan te houden, omdat hij alleen was. Zij verborgen zich in eene hinderlaag en wachtten hun offer op met het doel om het, indien het zich te weer stelde, te dooden. Een oogenblik daarna hoorden zij het geschal eener trompet; in alle haast staan zij op en vluchten weg. De pater naderde met rassche schreden; hij zag een soldaat, die met trompettengeschal hem voorafging, terwijl een groote schaar van het hoofd tot de voeten gewapende soldaten zich om hem verdrongen. De pater zelf scheen zijne begeleiders niet te zien, ging bedaard zijn weg onder het bidden van den Rozenkrans als ware hij alleen geweest. De roovers hielden den pater voor een officier, die op hen was afgezonden om hen te vervolgen en gevangen te nemen, daarom namen zij in allerijlde vlucht.

Op deze wijs bereikte de kloosterling gelukkig het dorp, waar hij een gast-

huis opzocht om er te overnachten. Ook de roovers naderden behoedzaam tot de eerste huizen en wonnen inlichting in, werwaarts de soldaten, die zij gezien hadden, getogen waren. Verstomd ziet men hen aan en zegt hun, dat men niet één soldaat in 't dorp heeft gezien, maar, dat een arme pater zijn intrek in de herberg genomen heeft. De roovers zijn ontsteld, wijl zij in de vaste overtuiging waren, dat zij zich niet vergist hadden. Zij begeven zich naar de herberg, naderen den pater en knooopen een gesprek met hem aan. Zij vroegen hem, waarheen hij zich begaf, van waar hij kwam en ten slotte verstoutten zij zich hem te vragen, waar zijne beschermers gebleven waren? Monaci wist hierop geen antwoord te geven: »Ik ben alleen gekomen,” zeide hij, »en begrijp niet, »wat gij zeggen wilt.” »Welaan, dan »heeft God voor u een wonder gewrocht: »wij bezweren het u, gij hadt een »sterke geleide bij u, die u gered heeft: »berouwvol en openhartig bekennen »wij, dat wij u wilden overvallen en »dooden.”

De
over
zelve
de z
blikk
kom
bors
zoo
sluit
te
aan
maa
mo
zij
ver
and
een
nis
der
tot
zoo
to
de
aa
or
se
or

chten.
dzaam
en in-
n, die
varen.
n zegt
t dorp
pater
heeft.
in de
j zich
zich
pater
aan.
zich
ten
vra-
even
ant-
ge-
niet,
dan
cht:
een
eest:
nen
en

De pater stond niet weinig verschrikt over deze bekentenis en dacht bij zich zelve, dat het goed mogelijk was dat de zielen, voor welke hij in die oogeblikken bad, hem te hulp waren gekomen. Dit vermoeden gaf hij rondborstig te kennen, hetgeen de roovers zoo erg aangreep, dat zij tot het besluit kwamen om dezelfde godsvrucht te beoefenen. De pater spoorde hen aan om in deze gedachte te volharden, maar vooreerst dat zij zich met God moesten verzoenen. Terstond toonden zij zich hiertoe bereid: een aangrenzend vertrek werd in eene biechtkapel veranderd, waarin de eene na de andere eene oprechte en berouwvolle bekentenis hunner zonden aflegden en beloofden voortaan God getrouw te dienen.

Indien ook wij door onze gebeden tot lansen voor de geloovige zielen niet zoo groote genaden verwerven, dan toch mogen we nooit vergeten, wat de H. Gregorius zegt, dat de duivel, aan een struikroover gelijk, ons op onzen levensweg bekoort, om ons de schatten der heiligmakende genade te ontrooven en dat de bescherming van

de zielen, die wij door ons gebed van het vagevuur verlost hebben, ons in dezen strijd van het grootste nut is. *)

44.

*Wie niet luistert naar Gods woord,
wordt in het vagevuur bestraft.*

De Heer doodt en maakt wederom
levend, hij voert in en uit de hel.
1 Reg. 1. 7.

God in zijne oneindige barmhartigheid waarschuwt zeer dikwijls den mensch alvorens hem te tuchtigen, waarschuwingen, die den in onverschilligheid insluimerenden Christen wakkerschudden moeten. Beantwoordt de ziel niet aan zijne liefdevolle uitnoodiging, dan grijpt God de tuchtroede en is de tuchtiging voorbij, dan is Hij wederom vol goedheid en barmhartigheid. Zijne Goddelijke voorzienigheid bedient zich gewoonlijk van zulke medewerkers, die vol medelijden zijn jegens de geloovige zielen in het vagevuur. Op deze wijs koos God Samuel uit om Saul te bekeeren en tot

*) Greg. Carfora, Fortuna hominis l. 1. c. 10.

den afgedwaalden David zond hij den propheet Nathan.

Wij willen hier twee voorbeelden verhalen, die deze leer bevestigen en te gelijker tijd aantoonen, dat wij ons veel, zeer veel moeten laten gelegen liggen aan de waarschuwingen en raadgevingen van heilige personen.

Nicolaus Zucchi uit de sociëteit van Jesus, een man van groote heiligheid, had de zielen van drie zijner biechtkinders geheel en al voor God gewonnen. 't Waren drie gezusters uit eene zeer voorname familie: alle drie hadden besloten in het klooster te treden en als novicen worden zij aan hare medezusters tot toonbeeld gesteld. Een edelman had aan de jongste, alvorens zij in het klooster trad, zijne hand aangeboden; zij echter van haren kant had hem niet eens een oogslag waardig geacht, wijl zij vast besloten had Jesus alleen toe te behooren. De jonge man echter voedde de hoop haar in de wereld te doen terugkeeren. Hij schreef haar brief op brief, waarin hij haar aanzette, om de ledige, droevige kloosterruimte te verlaten en met hem

de vreugden der wereld te genieten. Toen Pater Zucchi dit vernam was hij zeer bedroefd, hij smeekte dringend God, dat deze aan de zuster moed en de genade der volharding mocht schenken. Op zekeren dag toen hij door de straten van Rome wandelde, ontmoette hij den edelman. Hij naderde hem en zeide hem bescheiden en met ernst: »Mijnheer, wil van nu »aan eene dienaress des Heeren niet »meer lastig vallen, wil geen tegen- »strever des hemels zijn. Om Gods wil »denk aan het heil van uwe eigene »ziel en wacht u wel van aan anderen »ten verderve te verstrekken: want ik »zeg het u vooruit, binnen kort zult »ge staan voor den rechterstoel van »God; dan zult ge de waarde der deugd »en de nietigheid der aardsche liefde »leeren kennen.” Wijl de jonge man eene goede opvoeding had genoten en Pater Zucchi groote achting toedroeg, verontschuldigde hij zich allerhoffelijkst zeggende, dat hij over de ontvangen wenken wilde nadenken en verwijderde zich na minzaam en eerbiedig groeten.

De voorzegging van den kloosterling

ging
zich
dag
zeke
nov
ste
mar
tijd
ters
zag
ger
afs
op
spr
die
op
zoe
in
ge
tra
ke
he
w
vu
w
st
Je
ke

nieten.
was
drin-
zuster
arding
toen
wan-
n. Hij
eiden
n nu
niet
egen-
ls wil
igene
leren
nt ik
zult
van
eugd
iefde
man
n en
oeg,
ijkst
ngen
erde
eten.
ling

ging in vervulling, eer de edelman zich had bekeerd; hij stierf veertien dagen na het gehouden gesprek. Op zekeren avond bevonden zich de drie novicen in de overweging, toen de jongste tot driemaal toe gevoelde, dat iemand haar bij het kleed trok. Tegelijkertijd hoort zij de woorden: begeef u terstond naar de spreekkamer! »Zij zag niets en zonder eene bijzondere genade had de vrees haar moeten afschrikken; maar moedig stond zij op, nam het licht en ging naar de spreekkamer. Daar trof zij een man, die met groote schreden door de kamer op en neer wandelde. »Wie zijt ge,» zoo sprak zij tot hem, »wat voert u in dit uur hierheen en waarom hebt ge mij laten ontbieden?» De vreemde trad nader zonder een woord te spreken, opent zijnen mantel en de non herkent haren vroegeren vervolger, wiens hals, handen en voeten met vurige ketenen waren beladen. Dit was de welverdiende straf voor de strikken, die hij aan de bruid van Jesus Christus gespannen had. Smeeënd riep hij tot haar: »Bid voor mij!»

en verdween in het eigen oogenblik. Zonneklaar was het, dat hij zich in het vagevuur bevond, wijl hij om hulp bad. Hoe veel gelukkiger zoude hij geweest zijn, indien hij terstond den raad van Pater Zucchi gevolgd had, die hem smeekte om toch van leven te veranderen.

Dezelfde kloosterling bewijst in zijne lijkrede op Pater Carraffa, generaal der sociëteit van Jesus, eene andere waarheid, die ons hier bezig houdt, namelijk dat, indien wij met vreugde gehoorzamen aan de stem Gods voor de straffen van het vagevuur behoed blijven. De pater werd eens bij een voornamen jongeling ontboden, die in den bloei zijner jaren op het schavot sterven moest. De veroordeelde verkeerde in de meening, dat hij deze zware straf niet verdiend had en daarom was het veel moeilijker hem tot eene volkomen onderwerping aan Gods wil te bewegen, dan wanneer hij door de wroegingen van zijn geweten beangstigd werd. Met Gods genade slaagde de pater er in den ongelukkige te gewinnen; hij verklaarde hem,

dat de
langt,
gegeve
in zijn
borg
aanne
zich
groot
te st
nade
zeer
voel
op h
De
de p
bijs
op
gep
waa
kro
H
ont
bitt
zek
wa
roe
de
vro

enblik. dat de Goddelijke rechtvaardigheid verlangt, dat voor alle zonden voldoening gegeven wordt en hij bracht hem zoover in zijne terechtstelling eene zekere waarborg te zien, dat God hem genadig wilde aannemen. De jongeling onderwierp zich aan den wil van God met zoo groote gelatenheid, dat hij zeide gaarne te sterven en den dood als eene genade te beschouwen. Het volk was zeer gesticht over deze christelijke gevoelens, welke de veroordeelde nog op het schavot aan den dag legde.

Deze overgeving beviel aan God en de pater, die den jongeling in den dood bijstond, verklaart, dat hij de ziel op het oogenblik der onthoofding zegepralend heeft zien ten hemel snellen, waar de Engelen haar terstond eene kroon overreikten.

Hij gaf aan de moeder van den onthoofde, die gebukt ging onder de bitterste smarten, deze troostvolle verzekering en toen hij op zijne kamer was gekomen, zeide hij door ontroering en vreugde overmeesterd: »O de gelukkige! o de zalige!» Een priester vroeg hem, of men voor den over-

ledene niet veel moest bidden en H. Missen laten lezen? De pater gaf ten antwoord: »Dat is onnoodig; verheugen »wij ons, want ik geef u de verzeke- »ring, dat deze ziel niet eens door het »vagevuur is gegaan!” — Op een anderen dag juist toen hij een goed werk verrichtte, brak hij plotseling af: zijne gelaatstrekken veranderden, hij zag hemelwaarts als ware hij getuige geweest van een wonderbaar tooneel, terwijl hij herhaald uitriep: »O gelukzalig lot! o gelukzalige jongeling!” En wanneer men hem vroeg, wat hij zeggen wilde, zeide hij: »De ziel van den »onthoofde is mij verschenen in hare »volle heerlijkheid en glorie.” *)

45.

*Werkzame liefde tot de geloovige
zielen in het vagevuur.*

Gelijk een vuur wordt uw ijver
ontstoken. Ps. 78: 5.

De H. Kerk looft met recht den grooten ijver van den H. Ludovicus Bertrandus, die om de zondaars te

*, Dan. Bartol Vita P. Zucchi l. 1. c. 9. — P. Vincent. Caraffa l. 2. c. 7.

en H. bekeeren alle mogelijke goede kunstgrepen uitdacht en aanwendde, ja zelfs zijn eigen leven op het spel zette. Niet minder liefde koesterde hij ook tot de lijdende kerk. Als novicemeester verlangde hij, dat alle zijne onderhoorigen de Regels nauwgezet onderhielden en bestrafte elke overtreding zeer streng. Hij placht te zeggen, dat de liefde hem verplichtte nu door geringe boetplegingen voor de fouten te voldoen, die later in het vagevuur dikwijls streng bestraft worden.

's Vrijdags na het morgenofficie hield hij gewoonlijk kapittelzitting, waarin ieder zijne overtredingen van den Regel bekende en vergiffenis kreeg. Hier legde hij zware kastijdingen op, maar zeide tevens tot zijne novicen, dat alleen ware, vaderlijke liefde hem hiertoe aanzette. Het grootste gedeelte der boetwerken nam hij op zich, hij vastte op water en brood, geeselde zich op zijne cel tot bloedens toe, om daardoor de onvoldoende boete zijner novicen te vergoeden en ze voor de straffen van het vagevuur te bewaren.

Tot troost der geloovige zielen weende,

bad en verstierf hij zich. Dikwijls verschenen zij hem, dankten hem voor hare verlossing en verzochten hem om nog meer te bidden. Groot was zijne vreugde, wanneer hij vernam, dat deze of gene ziel was verlost of van hare pijnen verlicht geworden; maar ook groot was zijne smart, bij de tijding, dat zij nog lijden moesten.

Toen hij te Valencia Overste was, stierf pater Peter Glioret een plotselingen dood. De heilige Bertrandus was daarover zeer bedroefd, want hij was overtuigd, dat de overledene een lang en smartvol vagevuur te verduren had omdat deze de laatste H. Sacramenten niet had ontvangen en bijgevolg van vele genaden en aflaten verstoken was. Een geheele maand lang zag Ludovicus bedrukt en zwaarmoedig uit; zijn lichaam verging van hartzeer en werd verzwakt door het beoefenen van buitengewone boetewerken. Op zekeren morgen verscheen de pater hem met een aan blijdschap stralend gelaat in het koor tot de grootste verwondering van zijne medebroeders. Na het officie omringden alle hem en

vroe
vreu
onze
Glio
zaak
leed
van
had
ger
ver
het
ver
een
led
glo
de
en

de
da
hi
ge
ge
al
te
d
zi
v

vroegen hem naar de oorzaak zijner vreugde. Hij gaf ten antwoord, dat de onzekerheid van het lot waarin pater Glioret zich bevond tot hiertoe de oorzaak was van zijne droefheid; dat dit leed echter in vreugde was veranderd van af het oogenblik, dat hij vernomen had, dat de ziel des paters niet alleen gered, maar reeds uit het vagevuur verlost was. Meer zeide hij niet voor het oogenblik, maar aan een broeder vertrouwde hij toe, dat de Heer hem eerst het naamloos lijden van den overledene had laten zien en daarna zijne glorie in den hemel had getoond, welke deze te danken had aan de gebeden en goede werken van den Heilige.

Men begrijpt heel licht dat, indien de gebeden van Bertrandus zoo krachtdadig waren, het heilig Misoffer dat hij dagelijks opdroeg nog vruchtdragender zijn moest. Zijn ijver en zijne godsvrucht verdubbelde hij steeds op allerzielendag, op welken dag de priesters in Spanje drie heilige Missen durven lezen. Dan verschenen hem de zielen en baden hem die H. Missen voor haar op te dragen. In zekeren

nacht knielde hij na het Officie in het koor, toen hij de ziel eens kloosterlings zag tot zich treden. Deze was van vlammen omringd, wierp zich aan de voeten van Ludovicus en vroeg hem om vergiffenis voor een beleedigend woord, dat zij voor langeren tijd hem had toegevoegd: de verschijning voegde er bij, dat zij om deze fout nog in het vagevuur moest lijden. Ik smeek u, mijn vader, lees éene H. Mis voor mij; dan hoop ik van mijne smarten bevrijd te worden.

De H. Ludovicus schonk haar vergiffenis en beloofde haar, dat hij den volgenden morgen tot afboeting de H. Mis voor haar zoude opdragen. In den volgenden nacht verscheen de ziel op nieuw om hetzelfde uur schitterend, met eene heerlijke kroon op het hoofd en een zegepalm in de hand; zij zeggende haren weldoener, zeide hem dank en snelde dan, licht als eene duif naar den hemel. *)

*) Diario Dominic. 10 Oct. Vita S. Ludovici Bertrandi.

46.

*Heilige gemeenschap tusschen de
lijdende en strijdende Kerk.*

Dient elkander door liefde des
geestes. Gal. 5: 13.

Eene onbeniddelde vrouw te Dole in Frankrijk, Huguette Boy, werd door eene zware ziekte aangetast, die haar tot op den rand van het graf voerde. De geneesheer wilde eene aderlating doen, sneed echter de ader bij ongeluk door. zoodat de zieke in levensgevaar verkeerde. Den volgenden morgen ziet de zieke bij het aanbreken van den dag een jong, in het wit gekleed meisje met eene zeer bescheiden houding in hare kamer treden dat zich ter harer verpleging aanbiedt. De kranke neemt dat aanbod met vreugde aan en onverwijld slaat het vreemde meisje de handen aan het werk; zij ontsteekt het vuur, kleedt Huguette en maakt het bed. O wonder, toen zij door het meisje was aangeraakt, gevoelde de kranke, dat zij van stonde af van hare ziekte genezen was. Verstomd betrachtte zij

de onbekende met meer aandacht, maar deze snelde heen onder de belofte van spoedig terug te komen. Groot was de verwondering. Het nieuws van de plotselijke genezing verbreidde zich met bliksemsnelheid door geheel Dole. Niemand echter was in staat om de zaak op te helderen of eenige inlichting te geven.

Toen de avond gekomen was, kwam dit meisje terug in dezelfde kleeding en houding. Zij groette de kranke en zeide: »Weet, mijne lieve nicht, dat ik uwe tante ben Leonarda Collin, die voor zeventien jaar stierf en u erfgename maakte van mijn klein vermogen. Aan de Goddelijke voorzienigheid heb ik te danken, dat ik niet ben verloren gegaan. Maria, die ik steeds met kinderlijke liefde vereerde, heeft mij deze onschatbare genade verworven. Door een schielijken dood werd ik weggerukt uit het getal der levenden: ik had eene zware zonde op mijn geweten en konde ze niet meer biechten. Ik ware eeuwig ongelukkig geweest, indien de moeder van God mij geen berouw had verworven. Zoo sloot zich

»de
»tie
»he
»ge
»En
»ve
»he
»m
»die
»he
I
aar
van
aar
uit
der
ex
om
sp
ma
ha
ze
de
all
en
de
ve
no

»de afgrond onder mijne voeten; zes-
»tien jaren reeds word ik gefolterd in
»het vagevuur. De Heer heeft mij toe-
»gestaan u onder het geleide van mijn
»Engelbewaarder te bezoeken en u
»veertig dagen te dienen. Heb de goed-
»heid en doe drie bedevaarten voor
»mij naar die heiligdommen van Maria
»die ik u zal noemen, dan zal ik den
»hemel ingaan.”

De kranke kon slecht geloof hechten
aan dit verhaal; zij vreesde een list
van den duivel en zeide derhalve alles
aan haren biechtvader, Orland genaamd
uit de sociëteit van Jesus. Deze gaf haar
den raad, dat zij het visioen met het
exorcismus der Kerk moest bedreigen,
omdat als de booze vijand hier in het
spel was, hij zich dan moest kenbaar
maken. Inderdaad de kranke sprak
hare bedreiging uit, maar het meisje
zeide geheel kalm, dat zij de gebeden
der kerk geenszins vreesde, wijl deze
alleen gericht waren tegen den duivel
en de verdoemden en niet tegen lij-
dende zielen, die zich in de genade Gods
verheugen. De zieke vrouw liet zich
nog niet overtuigen: »Hoe kunt gij

»mijne tante Leonarda zijn, zoo sprak
»zij, ik weet nog zeer goed dat deze
»oud en rimpelig uitzag, gij echter,
»gij zijt een schoon jong meisje. Ver-
»der was mijne tante twistziek, ver-
»drietelijk en eigenzinnig: gij echter,
»gij zijt zachtmoedig, vreedzaam, toe-
»gevend, vol geduld en liefde.” — »Gij
»moet weten, mijne dochter,” ant-
woordde het visioen, »dat gij hier niet
»mijn lichaam van vroeger aanschouwt;
»dat lichaam rust in het graf en zal
»eerst ten jongsten dage verrijzen. Ik
»heb een etherisch lichaam, opdat ik
»met u zoude kunnen spreken en u
»om uwe gebeden verzoeken. Wat mijn
»hevig, twistachtig karakter betreft,
»kan ik u verzekeren, dat ik gedu-
»rende de zestien jaren in het vage-
»vuur doorgebracht geduld en zacht-
»moedigheid heb geleerd. Wij zijn in de
»genade bevestigd en gekenteekend met
»het zegel der uitverkorenen, derhalve
»kunnen wij nooit meer het kwaad
»willen noch doen.”

Nu was alle verdere twijfel onmo-
gelijk... Dankbaar nam de zieke alle
diensten aan, die de overledene haar

vee
en
ges
zij
spr
doe
To
he
va
he
Le
to
zel
ve
gl
ha
te
be
ha
ha

p.

veertig dagen lang bewees. Zij kwam en ging weg op bepaalde uren; in hare gesprekken met hare nichte verhaalde zij veel van het andere leven, doch sprak met niemand anders en werd door niemand gezien als door Huguette. Toen de zieke wederom geheel en al hersteld was, deed zij de drie bedevaarten en van dit oogenblik namen het lijden en de verschijningen van Leonarda een einde. Nog eenmaal vertoonde zij zich aan hare nicht en verzekerde haar, dat de stonde harer verlossing geslagen had. Haar stralende glans geleeke naar de sterren en op haar gelaat lag vrede en vreugde geteekend. Zij bedankte Huguette en beloofde haar, dat zij voor haar, voor hare geheele familie en voor allen, die haar dierbaar waren, zoude bidden. *)

*) Theoph. Raynaud. Heter. Spir. p. 2. sect. 3 p. 5. p. 9.

47.

De liefde jegens vrienden en verwanten mag geen einde nemen met den dood.

De liefde duurt altijd. 1. Cor. 13 : 8.

De ware, christelijke naastenliefde is niet gelijk aan eene vlam, die spoedig door den wind wordt uitgebluscht; zij blijft bestaan en duurt voort ook dan als de geliefde personen voor onze oogen zijn verdwenen; zij vergezelt hen aan gene zijde des grafs.

De eerw. Catharina Paluzzi, stichteres van een klooster van Dominicanessen in het diocces Nepi, leefde op den vertrouwelijksten en vriendschappelijksten voet met eene deugdzame maagd Bernardina genaamd. Deze heilige vertrouwelijkheid moest niet alleen bestaan gedurende den korten tijd van dit aardsche leven, neen, maar de beide vriendinnen hadden elkander beloofd, dat zij ook na den dood elkander zouden beminnen en helpen: wie het eerste stierf, moest aan de overlevende

verse
inlich
dere
Cath
in h
nogr
»het
»zak
»we
»Go
»in
»der
»lev
»He
»ik
belo
zou
in
Go
ha
ech
ge
vo
te
zij
zo
di

verschijnen en als God het toeliet haar inlichten over de geheimen van het andere leven. Bernardina stierf het eerst; Catharina stond hare vriendin ter zijde in het sterfuur en herinnerde haar nogmaals aan de gedane belofte. »In »het bijzonder verzoek ik u om twee »zaken,” zeide zij, »eerstens laat mij »weten, waar uwe ziel zich bevindt na »Gods oordeel, opdat ik voor u bidde »in geval gij het noodig hebt en twee- »dens, zoude ik gaarne weten of mijn »leven welgevallig is in de oogen des »Heeren, want voor Hem alleen wil »ik leven en sterven.” De stervende beloofde, dat zij hare verplichtingen zou nakomen en overleed zacht en zalig in den Heer berustend in den wil van God.

Catharina hoopte, dat de vriendin haar spoedig zoude verschijnen, liet echter middelerwijl geen oogenblik en geene gelegenheid voorbijgaan, zonder voor deze te bidden en goede werken te verrichten. Onophoudelijk smeekte zij God, dat Hij haar uit het vagevuur zou verlossen, in geval Bernardina in dien vuuroven gefolterd werd. Weken

en maanden vervlogen zonder dat Catharina het minste vernam, of Bernardina nog aan haar dacht. Nu bestormde zij den hemel door hare gebeden, opdat de Heer aan hare vriendin zoude toestaan, wat deze tijdens haar leven beloofd had, want in hare getrouwheid konde zij de gedane belofte niet vergeten. Juist een jaar na den dood verscheen haar Bernardina op een oogenblik dat zij in de overweging was verzonken, en werd in den geest tot de Franciscanerkerk gevoerd. Daar ontdekte zij in eenen hock eene bron, waaruit een dikke rook opsteeg; daarna zag zij uit deze eene gesluisde menschelijke gestalte te voorschijn treden, die allengskens meer en meer licht verspreidde, totdat zij aan hemelsche schoonheid schitterde, terwijl eene schare Engelen en Heiligen haar te gemoet snelde.

Dit schouwspel bracht Catharina in de grootste verwondering; zij zag en erkende hare overledene vriendin. Zeer verheugd over de aanvangs schrikverwekkende verschijning liep zij Bernardina tegemoet en vroeg haar, waarom

zij n
waar
vage
woon
gehe
was
mel
»voo
»ik
»als
»ool
»na
»ge
»zal
»sch
»gij
de
»zu
»gr
»rie
»uv
»ge
»L
»de
»he
»v
wo
vlu

t Ca-
ernar-
ormde
, op-
zoude
leven
vheid
ver-
dood
een
was
ot de
ont-
pron,
arna
men-
den,
licht
sche
hare
moet

a in
g en
Zeer
ver-
nar-
rom

zij niet spoediger gekomen was, van waar zij kwam en of zij nu eerst het vagevuur verliet? De ziel nam het woord en zeide, dat zij inderdaad een geheel jaar lang in de reinigingsplaats was gekerkerd geweest en nu den hemel binnenging. »Prijzen wij den Heer »voor deze genade,” riep Catharina uit, »ik ben zoo verheugd over uw geluk, »als ware 't het mijne: zeg me nu »ook of mijn leven den Heere aange- »naam is en of ik Hem door mijn te- »genwoordigen levenswandel eenmaal »zal bezitten en van aanschijn tot aan- »schijn aanschouwen?” — »Gewis ja, »gij bewandelt den rechten weg,” zeide de ziel, »verblijd u, mijne veelgeliefde »zuster, de Heer heeft u bestemd om »groote zaken ter zijner eer te ver- »richten. Hij heeft mij, wijl gij mij als »uw eigene persoon behandelt een »gedeelte uwer verdiensten toegevoegd. »Lange, lange jaren moet gij nog op »de wereld blijven: uwe kroon in den »hemel hebt gij nog niet afgewerkt, »veel moet gij nog doen.” — Na deze woorden nam de gelukkige ziel hare vlucht naar den hemel, Catharina's hart

ondervond de grootste vreugde: want de zekerheid, dat hare vriendin eeuwig bij God was en zij zelve welgevallig was in de oogen van haren hemelschen bruidegom, vervulde hare ziel met onuitsprekelijken troost.

Bovendien bracht Catharina zich niet alleen ten offer voor die zielen, waarmede zij verbonden was door den band des bloeds of der vriendschap, neen, zij bad ook voor alle zielen in het vagevuur. Toen haar dierbare vader stierf, bracht zij acht dagen door in het gebed, in vasten en strenge boetplegingen, om Gods barmhartigheid voor hem af te smeeken. Zij bad Maria, de Moeder der goedheid en smarten, om wille van den doodsangst, dien zij aan de voeten van het kruis ondervonden had, als middelares voor de ziel haars vaders op te treden. Op den laatsten dag van het octaaf liet zij een plechtigen ziele-dienst houden en vele stille H. Missen lezen.

Terwijl zij dezen dienst bijwoonde, werd zij geheel in extase verslonden en zag haren Heiland vergezeld van hare patrones de heilige Catharina van

Siëna
vuur
van
aand
te h
haar
de t
gen.
Hij
zijne
weze
rina
spra
hulp
losse
zich
hare
lijke
doo
wie
vag
blik
ver
ziel
me
en
vre
na

Siëna. Hij voerde haar in het vage-
vuur: daar hoorde zij de klaagtonen
van haren vader, die haar met allen
aandrang smeekte voor zijne verlossing
te bidden. Deze klachten vervulden
haar hart met onbeschrijfelijke smarten;
de tranen vloeiden haar langs de wan-
gen. Zij wendde zich tot den Heer, dat
Hij meer zijne barmhartigheid, dan
zijne rechtvaardigheid zoude indachtig
wezen. Ook smeekte zij de H. Catha-
rina, opdat zij door hare machtige voor-
spraak haar lijdenden vader zoude te
hulp snellen en uit het vagevuur ver-
lossen. Zij zelve Catharina, zij bood
zich aan God aan om voor de zonden van
haren vader te voldoen aan de Godde-
lijke rechtvaardigheid. De Verlosser,
door deze kinderlijke liefde getroffen,
wierp een blik in de vlammen van het
vagevuur en voor dien almachtigen
blik, die hemel en aarde beheerscht,
verdeelde zich terstond het vuur: de
ziel werd bevrijd en de Heer nam haar
met zich naar het rijk van glorie
en heerlijkheid. — Catharina was van
vreugde buiten haar zelve en liet niet
na de Goddelijke barmhartigheid te

prijzen, die zoo spoedig hare smeekingen had verhoord. *)

48.

Het is dwaas op vreemde hulp te rekenen.

Op wien vertrouwt ge dan? ... zie
gij vertrouwt op een gebroken riet-
stok. Isai. 36: 5. 6.

De zalige Catharina van Genua placht te zeggen: »Wie reeds hier op de wereld zijne zonden afboet, betaalt met »één kwartje duizend rijksdaalders; wie »echter de afbetaling zijner schulden »uitstelt tot in het vagevuur moet daar »voor één kwartje duizend rijksdaalders geven." Dat wil zeggen, dat wij tijdens ons leven aan de Goddelijke rechtvaardigheid kunnen voldoen door de geringste werken van boetvaardigheid, maar in het andere leven gepijngd en gefolterd worden voor de kleinste zonden in dier mate »dat de pijnen »des vagevuurs smartelijker zullen zijn,

*) Diario Dominicano. Vita S. Cath. Paluzzae, 16 Oct.

»dan al hetgeen de menschen in dit
»leven kunnen lijden. S. Augustinus.

Wij mogen dus ons niet op anderen
verlaten en denken, dat deze na onzen
dood voor ons zullen bidden. O het is
oneindig voordeeliger eenmaal op de
wereld te zeggen: »ontferm U mijner,
»o God!» dan duizendmaal na den dood
te herhalen: »ontfermt u mijner, gij
»ten minste, mijne vrienden!» David
bad na zijn zondenva! den »Miserere»
en verwierf barmhartigheid; de rijke
vrek herhaalde dezen na zijn dood,
maar te vergeefs: zijne jammerkreten
bleven onverhoord; 't was te laat!

Deze waarschuwing geldt in 't bij-
zonder den wereldling, die weinig of
in 't geheel niet aan zijne eeuwige
zaligheid denkt, alsook den vromen
christen, ja zelfs den kloosterling, wijl
deze zeer dikwijls van te weinig vrees
zijn doordrongen voor de strenge oor-
deelvellingen van God.

De eerw. Dionysius de Carthuiser
was in de nabijheid van Roermond te-
genwoordig bij het afsterven van eenen
novice. Men had den jongeling zijn na-
derenden dood aangekondigd. Hij scheen

een grooten angst te hebben voor de straffen in het vagevuur, omdat hij eene vrijwillige belofte, namelijk om dagelijks tweemaal alle de psalmen te bidden niet nauwgezet was nagekomen. Om hem in het verschrikkelijk oogente bemoedigen en te troosten, beloofde hem Dionysius, dat hij in zijne plaats deze belofte wilde vervullen. Hij had den oprechtsten wil dat te doen; maar te midden zijner tallooze en vermoeiende bezigheden, welke hij als Overste had te vervullen, vergat ook hij zijne belofte. Nu verscheen hem de overledene met het droevigste aanzien zeggende: »ontferm u mijner!» — Verstomd en ontsteld wilde Dionysius hem verklaren, dat hij niet uit gebrek aan liefde zijne belofte vergeten had. De ziel onderbrak hem en riep op den smartvolsten toon: »Ach, indien gij slechts »het duizendste gedeelte van mijne »pijnen lijden moest, dan zoudet ook »gij geene verontschuldiging aannemen »en mij geen oogenblik meer op uwe »hulp laten wachten!»

Dionysius maakte zich ook schuldig aan eene andere fout, die niet minder

opval
den
droef
Hij
toest
zich
hem
had
zijne
met
troo
hoo
»W
»gie
»w
»u
»lic
»g
»u
»w
ny
an
ijv
va
va
ge
te
g

opvallend is. Hij verloor zijn vader door den dood en was daarover zeer bedroefd, omdat hij hem teer lief had. Hij wenschte te vernemen in welken toestand de dierbare ziel des vaders zich bevond en bad derhalve den hemel hem dit te openbaren. Op zekeren avond had hij zich na het vespergebed op zijne cel teruggetrokken, waar hij God met allen aandrang bad, hem dezen troost niet te onthouden. Eensklaps hoorde hij eene stem, die hem toeriep: »Waarom laat gij u door ijdele nieuwsgierigheid bekruipen. Bid niet om te weten in welken toestand de ziel van uw vader zich bevindt, maar bid liever voor hare verlossing, want in geval zij in het vagevuur lijdt, zullen uwe gebeden u en haar voordeelig wezen!» Deze waarschuwing deed Dionysius geheel en al van gedachte veranderen; van af dit oogenblik bad hij ijverig tot lafenis van de ziel zijns vaders. Weldra ondervond hij het nut van zijn gebed: want reeds in den volgenden nacht zag hij de ziel van hem te midden der vlammen van het vagevuur en hoorde de woorden: »ontferm

»u mijner, ontferm u mijner, mijn
»zoon, heb medelijden met uw onge-
»lukkigen vader! Help mij door uwe
»goede werken, doch spoed u en ver-
»geet geen enkel oogenblik dezen kin-
»derplicht!» De kloosterling verdubbelde
zijn ijver en volhardde in het gebed,
totdat hij op eene wonderbare wijs de
zekerheid ontving, dat de dierbare ziel
van zijn vader uit het vagevuur ver-
lost was.

Deze en soortgelijke verschijningen
vermeerderden zijne innige godsvrucht
jegens de geloovige zielen, terwijl hij
door dagelijksche orderrichtingen ze
zocht te verlevendigen in het hart zijner
medebroeders. Toen de beroemde Joan-
nes van Leuven stierf, baden de Carthui-
zers veel voor zijne zielerust, ofschoon
het heilig leven, dat deze had geleid,
deed hopen, dat hij geen gebed noodig
had. In zijn leven was Joannes een
onomkoopbaar verdediger der recht-
vaardigheid, een ijverige verkondiger
van het Evangelie geweest; zijne zeden
waren streng en onberispelijk; aan het
welzijn van anderen gaf hij steeds de
voorkeur boven het zijne. Joannes was

de v
ande
hun
zeer
zijn
koo
ten
scha
Joan
hoe
kwa
vage
had
een
we
dat
den
we
tuu
spi
wa
bij
ech
lan
de
we
af
ee

mijn onge- uwe ver- kin- belde bed, is de e ziel ver-
ngenucht l hij ze ijner oan- hui- noon leid, odig een cht- iger eden het s de was
de weldoener van vele kloosters, onder anderen ook van dat der Carthuizers: hunne Abdij te Roermond had veel, zeer veel aan hem te danken. Op zijn eigen verlangen was hij onder het koor der kerk begraven geworden, om ten minste na den dood in het gezelschap der monniken te zijn. Neen, ook Joannes hoe heilig hij had geleefd en hoe milddadig hij was geweest ont kwam niet aan de folteringen van het vagevuur. Toen de zieledienst plaats had, werd de lijkbaar omgeven van een dikken rook en vlammen. Dionysius werd bij dit aanzien zeer ontsteld, omdat hij niet wist of daardoor het vuur der hel of het vuur van het vagevuur werd aangeduid. De duivel bleef natuurlijk niet ten achter hem voor te spiegelen, dat het het vuur der hel was en alle gebed voor den overledene bijgevolg nutteloos was. Dionysius liet echter den moed niet zinken: een jaar lang volhardde hij in het gebed en in de beoefening van alle mogelijke goede werken. Op den verjaardag van het afsterven werd wederom in het klooster een solemneele dienst gevierd tot lafe-

nis der ziel. Ook ditmaal werd de lijkbaar omgeven van rook en vlammen, maar zij waren niet zoo dik en minder vreeselijk van uitzicht, waaruit Dionysius besloot, dat God hem wilde te kennen geven, dat de straffen van Joannes verminderd waren, ofschoon deze nog ver van den hemel verwijderd was. Met een nieuw vertrouwen volhardde men in het gebed en op den tweeden verjaardag zag men een schitterend licht de lijkbaar omgeven ten teeken, dat Joannes het hemelsch vaderland was binnengegaan. *)

Besluit.

Het is eene heilige en heilzame gedachte voor de overledenen te bidden. 2. Machab. 12 : 46.

Mijn wensch is dat door deze voorbeelden de liefde tot de geloovige zielen in het vagevuur in de harten van velen opgewekt en verlevendigd wordt. Hunne verscheidenheid en hare gewaarborgde geloofwaardigheid bieden een rijken stof tot nadenken aan. Immers de graad

*) Bolland. Acta Sanctor. 2 Mart. Vita V. Dionys. Carth.

van menschelijke volmaaktheid wordt gemeten naar de maat der liefde, die wij God en onzen evenmensch toedragen. Op de liefde rust het geheel gebouw der christelijke deugd. Ieder ware christen moet eene oprechte, krachtdadige liefde koesteren jegens alle de leden der lijdende kerk, onze broeders en zusters in Christus Jesus.

Door voor hen te bidden bewijzen wij ten eerste dat wij God beminnen, doordien wij zijne barmhartigheid zoeken na te volgen: »Weest barmhartig, »gelijk uw Vader barmhartig is." Voor wie kunnen wij grootere barmhartigheid beoefenen dan voordie ongelukkige, hulpbehoevende zielen, die den Heer zoo dierbaar zijn? Zij zijn zijne dochters, zijne bruiden, de erfgenamen van zijn rijk, waarnaar zij reikhalzend uitzien. De groote heilige Thomas van Aquine bewijst zonneklaar en overtuigend, dat de geestelijke werken van barmhartigheid meer waarde hebben, dan de lichamelijke. Daar het zeker is, dat wij een Gode welgevallig werk verrichten wanneer wij hongerigen spijzen, dorstigen laven, gevangenen bezoe-

ken, enz. zoo zal God met grootere vreugde een liefdewerk aannemen, dat tot doel heeft de verschrikkelijke smarten der lijdende zielen te verzachten, van die zielen, die zich zelve niet helpen kunnen, haren dorst naar God te stillen en ze te voeren uit den vurigen kerker tot de hemelsche glorie.

Onze godsvrucht tot de geloovige zielen is ten tweede eene getuigenis van oprechte, christelijke naasteliefde. Wanneer de H. Petrus Nolascus zich gelijk Jeremias den schoonen titel »vriend zijner broeders" verwierf, omdat hij zijne persoon, zijn leven en zijne goederen tot bevrijding der christene slaven uit de slavernij ten offer bracht, komt dan die heerlijke naam niet met meer recht toe aan die geloovigen, die door hunne gebeden, aalmoezen en boetewerken hunne kermende broeders de deur van den vuuroven des vagevuurs openen en hen in eeuwige vreugde, in eeuwige vrijheid voeren? Het is zonder twijfel een heilig werk, als wij anderen in hunnen nood te hulp komen, armen, kranken en ongelukkigen helpen, maar voorzeker

is h
van
lijke
zijn
liefd
gele
eers
beh
dien
K
staa
den
pen
spr
hul
van
de
zull
mo
dar
dat
ove
V
bec
den
ons
is.
rel

is het verreweg veel beter weldoeners van hen te worden, die onbeschrijflijke pijnen lijden en niet bij machte zijn zich zelven te helpen. De naasteliefde moet geordend zijn en zich regelen, gelijk de godgeleerden zeggen, eerstens naar de grootere of mindere behoeften, en tweedens naar de verdiensten der personen, die zij helpen wil.

Kan eene grootere verplichting bestaan dan lijdende zielen, die zich in den grootsten nood bevinden, te helpen? Wie heeft, als er van verdiensten spraak is, een grooter recht op onze hulp dan deze uitverkorene bruiden van Jesus Christus, die versierd met de genade Gods zeker eens den hemel zullen ingaan? Bestaat er een grootmoediger werk van barmhartigheid, dan haar het bezit van God, een Goed dat alle goederen oneindig in waarde overtreft, te bezorgen?

Wanneer wij op ons eigen voordeel bedacht zijn, dan zullen we ondervinden, dat geen ander werk van liefde ons voordeelijker en heilaanbrengender is. God beloont het vaak op deze wereld door buitengewone genaden, door

vermeerdering van ons geloof, door versterking der hoop en der liefde, door innerlijke vertroosting en in onze rampspoeden, door bijzondere bescherming in gevaren. Hieraan kan men niet meer twijfelen na dit boekje met aandacht te hebben gelezen, ofschoon wij slechts een honderdtal voorbeelden hebben vermeld. Herinneren wij ons b. v. de wonderbare bescherming welke Judas Machabeus ondervond tot loon voor zijne liefde jegens de overledenen. Nadat hij zijne gave naar Jerusalem had gezonden tot lakenis der gesneuvelden, zond de Heer hem een gouden zwaard, waarmede hij altijd als overwinnaar uit den strijd trok: en opdat er geen twijfel daarover zou ontstaan, dat dit zwaard het loon was voor zijn goed werk, liet God het hem ter hand stellen door twee dooden, den hoogenpriester Onias en den profeet Jeremias. De laatste zeide hem: »Ontvang dit »heilig zwaard als een geschenk van God, »waarmede gij de vijanden van mijn »volk Israel zult overwinnen." 2. Mach. 15: 16. Judas ondervond weldra de waarheid dezer woorden, want met

zijn klein leger doodde hij 35,000 vijanden. Wanneer wij dezen vromen en kloeken veldheer navolgen, dan zullen wij ook begunstigd worden met bijzondere genaden in den geestelijken strijd, dien wij onverpoosd strijden moeten tegen de vijanden van ons eeuwig heil.

Wij kunnen niet beter eindigen dan met de woorden van den H. Bernardus: »Staat op en snelt de lijdende zielen »te hulp, bidt voor haar door zuchten »en geweest, ja bidt voor haar, en »brenkt den Heer de H. Mis ten offer.” Welaan dan! mogen uwe gebeden, uw vasten, uwe aalmoezen, uwe boetplegingen en verstervingen, uwe godsvrucht bij het H. Misoffer aan de lijdende zielen de gewenschte rust verzorgen: hier op de wereld zullen zij u te hulp komen, wanneer gij in den doodstrijd ligt: zij zullen u versterken, troosten, bemoedigen en wanneer gij genaden in de oogen van God hebt gevonden zullen zij u jubelend het rijk van glorie en heerlijkheid binnenleiden. Twijfelt gij nog aan hare dankbaarheid, macht en liefde? Neen, dat is onmogelijk. De eenvoud-

digste, christelijke waarheden veroorloven dezen twijfel niet. De H. Geest zelf verzekert het ons: »Doe goed aan »den rechtvaardige, het zal u dubbel »vergolden worden." Sirach 12: 1.

De

D
tijde
vold
wer
voo
loo
doo
der
goe
we

chr
wij
ov
af
fer
uu
bl
W
lo
w
na
vi
de
v

DERDE DEEL.

*De heldenakte der liefde tot lansenis
der geloovige zielen.*

Deze liefdedaad bestaat hierin, dat men tijdens het leven alle zijne werken van voldoening, alsook de gebeden en goede werken, die ons na den dood bij wijze van voorspraak worden toegevoegd aan de geloovige zielen in het vagevuur schenke, doordien men ze nederlegt in de handen der allerzaligste Maagd Maria, opdat deze goede Moeder ze aan die zielen toevoege, welke zij uit het vagevuur wil verlossen.

Van deze heldendaad der liefde willen vele christenen niets weten, zeggende: Wanneer wij alles weggeven, wat blijft ons dan nog over? Waarmede zullen wij onze schulden afdoen? Hoe zullen wij onze tijdelijke straffen afboeten? Zullen wij dan in het sterfuur niet naakt, van alle verdiensten ontbloot voor den troon van God verschijnen? Wat zal ons dan wedervaren, welk zal ons lot zijn? Op alle deze vragen antwoorden wij: Ieder goed werk dat in staat van genade verricht wordt, heeft eene viervoudige vrucht, te weten; de vrucht van voldoening, de vrucht van verdienste, de vrucht van verzoening en de vrucht van erlanging; dat

wil zeggen, door ieder goed werk verdient men vermeerdering van hemelsche heerlijkheid, alsook vele genaden naar de ziel en het lichaam voor zich zelven en voor anderen voor wie wij onze gebeden tot God richten: daarenboven verminderen wij voor God onze tijdelijke straffen, welke wij schuldig zijn te lijden voor onze zonden. Wat wij den geloovigen zielen in het vagevuur geven is de persoonlijke vrucht, welke ons gewordt uit die voldoeningen en voorspraken. Alleen wat boetend is in de goede werken, welke wij verrichten, kunnen wij aan de geloovige zielen toevoegen, terwijl de vruchten van verdienste, verzoening en erlanging aan niemand kunnen toegevoegd worden.

Wat blijft ons dus over? Door ieder goed werk waarvan wij de voldoeningswaarde aan de geloovige zielen toevoegen, schenken wij haar een rijke aalmoes en verrichten wij een tweede goed werk, waardoor wij vermeerdering van heiligmakende genade en een nieuwen graad van hemelsche glorie verwerven. Hoe rijk aan verdiensten wordt hij, die alle zijne goede werken aan de geloovige zielen toevoegt! Bij deze vermeerdering van verdiensten komt nog de beduidende vermeerdering van verwervende kracht der goede werken. Immers door ons geschenk, door onze aalmoes maken wij alle verlorene zielen tot onze zaakgelastigden en voorspreeksters bij God en wij zelven, wij

zulle
krac
bij
lijk
zegt
»he
»He
»de
»zu
»ik
»in
»do
»w
I
nir
nie
op
ee
gr
sl
zij
no
de
»
vi
w
v
g
d
V
d
l

zullen spoedig ondervinden welke groote kracht het gebed van die dankbare zielen bij God bezit. Dat verzekert ons uitdrukkelijk de H. Catharina van Bologna, als zij zegt: »wanneer gij eene genade van den »hemelschen Vader wilt bekomen, dan vraagt »Hem die door de tusschenkomst der lij- »dende zielen in het vagevuur, voorzeker »zult gij deze dan verkrijgen. Dikwijls heb »ik door de voorspraak der geloovige lijdens »in het vagevuur genaden verworven, die ik »door geene andere tusschenkomst kon ver- »werven.»

Daarenboven de verdiensten van voldoeningen onzer goede werken gaan voor ons niet verloren; integendeel hunne waarde valt op ons terug in de rijkste maat. In de akte eener zoo grootmoedige liefde ligt eene groote voldoening voor onze zonden opgesloten; want indien de aalmoes, die men zijnen evenmensch geeft om hem in zijnen nood bij te staan volgens de uitspraak van den H. Geest »van zonden reinigt en maakt »dat wij barmhartigheid en het eeuwig leven vinden. (Tob. 12. 9),» op eene bijzondere wijs voldoening schenkt; welke voldoening voor onze zondestraffen zal ons dan die grootmoedige en geestelijke aalmoes van de heldendaad der liefde verschaffen? — Verder verzekert ons de Goddelijke Heiland, dat wie iets verlaat om zijnen naam het honderdvoud zal ontvangen. (Matth. 19. 29.)

Op eene andere plaats zegt Hij: »voorwaar »ik zeg u: zoo dikwijls gij dit aan één »mijner geringste broeders gedaan hebt, hebt »gij het mij gedaan. (Matth. 25. 40.) Hoe rijkelijk zal de Goddelijke Verlosser ons beloonen, wat wij voor de bruiden van zijn allerheiligste Hart, die in het vagevuur gelouterd worden, gedaan hebben? Het vertrouwen, dat wij aan de woorden van den Zaligmaker schenken moeten, maakt het ons tot een eereplicht, dat wij onze lijdende broeders en zusters te hulp komen en deel moeten nemen aan deze geldleening van verdiensten ten gunste en tot lafenis van de zielen in het vagevuur. Een aardsch vorst schrijft eene geldleening uit en verplicht zich door zijn koninklijk woord vijf procent ten honderd te betalen: en zie, honderden, ja duizenden haasten zich deze uitnoodiging te beantwoorden. En de Koning der koningen spreekt, verpandt zich door eene Goddelijke belofte honderdvoud te betalen en de mensch durft talmen?

Deze grootmoedige akte der liefde mag vergeleken worden met het wonder van de vermeerdering der brooden in de woestijn. Zij die eenige gerstebrooden en visschen gegeven hadden, ontvingen nadat vierduizend menschen gegeten hadden en verzadigd waren, veel meer terug dan zij in den beginne bezaten. De Goddelijke zegen vermeerderde de gave niet alleen tot voordeel

der s
bate
werk
toev
ten
voud
altij
ons
wij
het
dag
H. C
geb
voe
»li
»to
»d
»la
»o
»s
»c
»l
»
»
a
b
e
t

der schare, die hongerig was, maar ook ten bate der schenkers. Zoo komen ook de goede werken, welke wij aan de geloovige zielen toevoegen niet alleen dezen maar ook ons ten goede. De Heer vergeldt ze honderdvoudig. Wij lijden geen verlies, maar winnen altijd bij deze akte van liefde: wij bewijzen ons zelven den grootsten dienst, wanneer wij op deze wijs ons de lijdende zielen in het vagevuur dienstbaar maken. Op zekeren dag gaf de Verlosser aan zijne dienaressen de H. Gertrudis, die alle hare goede werken en gebeden aan de zielen in het vagevuur toevoegde, de volgende verzekering: »Voor de »liefde, welke gij den geloovigen zielen hebt »toegedragen, doordien gij van alle verdiensten van uwe goede werken tot harer »lafenis hebt afstand gedaan, schenk ik u »op dit oogenblik kwijtschelding van alle »straffen en schulden, die gij in den gloeienden kerker des vagevuurs hadt moeten »lijden en bovendien zal ik u ieder bijzonder goed werk, dat gij voor haar verricht, »hondervoud vergelden." Zie voorbeeld 32.

Niets mag ons dus weerhouden om deze akte van liefde aan de geloovige zielen te bewijzen en moeten wij naar best vermogen er altijd op bedacht zijn ons allerijverigst toe te leggen op de beoefening van goede werken. Daarbij komt nog, dat onze Moeder de H. Kerk deze heldendaad harer kinderen met nadruk aanbeveelt en de schatkist harer

aflaten opent voor hen, die deze daad beoefenen. Paus Benedictus XIII heeft den 23 Augustus 1728 hun, die de vruchten of verdiensten hunner voldoeningswerken aan de geloovige zielen toevoegen de volgende aflaten verleend, goedgekeurd en bekrachtigd door Pius VI den 12 December 1788 en door Pius IX den 29 September 1852.

1. De priester, die de Gelofte van de heldenakte der liefde gedaan heeft geniet voor zijne persoon de gunsten van het privilegieerd altaar alle de dagen van het jaar.

2. De geloovigen kunnen iederen dag, waarop zij de H. Communie ontvangen een vollen aflaat verdienen alleen toepasselijk op de geloovige zielen in het vagevuur: daarenboven moeten zij dien dag eene kerk of openbare kapel bezoeken en daar eenigen tijd bidden ter intentie van zijne Heiligheid.

3. Op dezelfde wijs en onder dezelfde voorwaarden kunnen zij iederen maandag een vollen aflaat verdienen, indien zij de H. Mis hooren tot lafenis der geloovige zielen.

4. Eindelijk kunnen zij toevoegen aan de overledenen in het vagevuur alle de aflaten, die tot heden verleend zijn en in het vervolg der tijden nog zullen verleend worden al mochten die aflaten enkel voor de levenden zijn gegeven. Benedictus XIII, Pius VII, Pius IX decr. 29 Sept. 1852 – 20 Nov. 1854.

Aanmerking. De zieken, grijsaards, land-

lieden.
dags
dit t
de k
Comm
gelo
nicee
hoori
voor
werk
decr.
's m
zond
geer

H
ver
offe
het
mij
te
we
do
ge
zu
op
zi
G
m
b

lieden, reizigers, gevangenen enz. die 's maan-
dags de H. Mis niet kunnen bijwonen, mogen
dit tot dat doeleinde 's *zondags* doen. Wat
de kinderen betreft, die hunne eerste H.
Communie nog niet gedaan hebben en die
geloovigen, die niet in staat zijn te commu-
niceeren, kan de bisschop aan zijne onder-
hoorige biechtvaders de volmacht geven om
voor dezen de Communie in een ander
werk van godsvrucht te veranderen. Pius IX,
decr. 20 Nov. 1854. Maar de Mis van
's maandags kan alleen door die van den
zondag vervangen worden. Dit kan door
geen biechtvader veranderd worden.

AKT VAN OPOFFERING.

Hemelsche Vader, in vereeniging met de
verdiensten van Jesus Christus en Maria
offer ik U op voor de geloovige zielen in
het vagevuur de verdiensten van voldoening
mijner goede werken van mijn geheel leven
te zamen met de verdiensten van alle goede
werken en gebeden, die voor mij na mijnen
dood bij wijze van voorspraak worden op-
geofferd. Alle die verdiensten leg ik in de
zuivere handen der onbevleete Maagd Maria,
opdat zij ze aan die zielen toevoege, welke
zij uit het vagevuur wil verlossen. O mijn
God, neem dit offer goedgunstig aan en laat
mij om wille van dat offer barmhartigheid
bij U vinden en dagelijks in genade toenemen.

Gebeden voor de geloovigen die overleden zijn, naar den Romeinschen Brevier.

Het vroeggebed.

Uitnoodiging. Den Koning voor wien alles leeft, komt, laat ons aanbidden.

Uitnoodiging. Den Koning voor wien alles leeft, komt, laat ons aanbidden.

PSALM 94.

1. Komt, laat ons voor den Heer vroolijk zijn, laat ons met blijdschap zingen voor God, onzen Heiland;

2. Laat ons met lof zijn aanschijn gaan ontmoeten en met lofzangen vroolijk voor Hem juichen.

Den Koning voor wien alles leeft, komt, laat ons aanbidden.

3. Want de Heer is een groote God; en een groot Koning boven al de goden; want de Heer zal zijn volk niet verstooten;

4. in zijne hand zijn al de grenzen der aarde, en de hoogten der bergen aanschouwt Hij

Komt, laat ons aanbidden.

5. Hem behoort de zee toe, en Hij heeft haar gemaakt; ook het vaste land, hebben zijne handen gevormd:

6. komt! laat ons aanbidden en neder-

vallen
Heer
7.
zijn
De
laat
8.
zoo
9.
verz
uwe
wer
K
1
ges
4
ker
ren
laa

ko

I.

u

vallen voor God; laat ons weenen voor den Heer, die ons geschapen heeft;

7. want Hij is de Heer onze God, en wij zijn volk en de schapen zijner weide.

Den Koning voor wien alles leeft, komt laat ons aanbidden.

8. Wanneer gij heden zijne stemme hoort; zoo verhardt uwe harten niet;

9. Zooals bij de terging ten dage der verzoeking in de woestijn geschiedde. alwaar uwe vaders mij getergd, beproefd en mijne werken gezien hebben.

Komt, laat ons aanbidden.

10. Veertig jaar lang was ik bezig met dat geslacht, en sprak: hun hart dwaalt altijd af.

11. En zij hebben mijne wegen niet erkend; daarom heb ik in mijn toorn gezworen, dat zij in mijne rust niet zouden komen.

Den Koning voor wien alles leeft, komt, laat ons aanbidden.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Komt, laat ons aanbidden.

Antw. Den Koning voor wien alles leeft, komt, laat ons aanbidden.

I. *De drie volgende psalmen en lessen zijn voor den maandag en den donderdag.*

PSALM 5.

Toezang. Leid mij o Heer, mijn God! voor uwe oogen op den rechten weg.

1. Hoor mijne woorden, o Heer! let op mijne luide smeeking.

2. Verneem de stem van mijn gebed, mijn Koning en mijn God

3. Want tot u zal ik bidden Heer! vroegtijdig zult gij mijne stem verhooren.

4. Ik zal 's morgens voor u staan en zien, dat Gij geen God zijt, die de onrechtvaardigheid wilt.

5. De boosaardige zal bij u niet wonen; en de onrechtvaardigen zullen voor uwe oogen niet bestaan.

6. Gij haat allen, die de ongerechtigheid oefenen: Gij zult allen, die leugentaal spreken, verdelgen.

7. De Heer zal van den bloeddorstigen en den bedrieger een afschuw hebben; doch ik zal door de volheid uwer barmhartigheid in uw huis ingaan.

8. En vol vreeze voor u, bij uw heiligen tempel aanbidden.

9. Heer! geleid mij naar uwe gerechtigheid; leid mij voor uwe oogen, wegens mijne vijanden op den rechten weg.

10. Want in hun mond is geene waarheid; hun hart is ijdel.

11. Hunne keel is een open graf; zij handelden bedriegelijk met hunne tongen: oordeel hen, o God!

12. Laat hunne aanslagen mislukken; verstoot hen wegens de menigte hunner

boosh
gram

13.

verbl

zult

14

zulle

rech

11

hag

uw

wa

ge

boosheden, want zij hebben U o Heer, tot gramschap aangezet.

13. En alle die op U hopen zullen zich verblijden; zij zullen eeuwig juichen; en Gij zult onder hen wonen.

14. En alle die uw naam liefhebben, zullen in U roepen, want Gij zegent den rechtvaardige.

15. Heer! Gij hebt ons met uw welbehagen als met een schild gekroond.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eenwig licht verlichte hen.

Toezang. Leid mij, o Heer, mijn God! voor uwe oogen op den rechten weg.

Keer U tot mij o Heer, en red mijne ziel; want in den dood is er niemand, die U gedenkt.

PSALM 6.

1. Heer, straf mij niet in uwe verbolgenheid, en tuchtig mij niet in uwen toorn.

2. Ontferm U over mij, o Heer! want ik ben zwak; genees mij, o Heer! want mijne beenderen zijn ontsteld.

3. En mijne ziel is zeer ontroerd, en Gij Heer! ach hoe lang nog?

4. Keer U tot mij, o Heer, en red mijne ziel; behoud mij om uwe barmhartigheid.

5. Want in den dood is er niemand, die U gedenkt; en wie zal U in het graf belijden?

6. Ik ben het zuchten moede; ik zal

elken nacht mijn bed wasschen, en mijne rustplaats met tranen bevochtigen.

7. Mijn oog is wegens de gramschap vervallen; ik ben onder alle mijne vijanden verouderd.

8. Wijkt alle van mij, die ongerechtigheid bedrijft; want de Heer heeft de stem van mijn geweene verhoord.

9. De Heer heeft mijne smeeking verhoord; de Heer heeft mijn gebed aangenomen.

10. Laat al mijne vijanden beschaamd en zeer ontsteld worden; laten zij ijlings terugkeeren en schaamrood worden.

Heer, geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toeang. Keer U tot mij, o Heer, en red mijne ziel; want in den dood is er niemand, die U gedenkt.

Dat hij toch mijne ziel niet grijpe, gelijk een leeuw, terwijl er niemand is om te verlossen of te behoeden.

PSALM 7.

1. Heer mijn God, op U heb ik gehoopt; bevrijden verlos mij van alle mijne vervolgers

2. Opdat men mij niet verscheure gelijk een leeuw, als ik zonder hulp en redding ben.

3. Heer mijn God! wanneer ik dit gedaan heb; wanneer er ongerechtigheid in mijne handen is.

4. Wanneer ik het kwaad, waarmede zij mij beloonden, vergolden heb, zoo mag ik billijk door mijne vijanden nedergestort en verijdeld worden.

5 De vijand vervolge mij; hij grijpe mij, hij vertrede mij levendig op de aarde, hij verandere mijne heerlijkheid in stof.

6. Sta op, Heer! in uwen toorn, en hef u op tusschen de grenzen mijner vijanden.

7. Sta op, Heer mijn God, naar het gebod hetwelk Gij hebt bevolen: en de vergadering der volken zal U omringen.

8. En keer hunnentwille weder op de hoogte; de Heer oordeelt de volken.

9. Oordeel mij, o Heer, volgens mijne rechtvaardigheid en naar mijne onschuld, die over mij is.

10. Laat de boosheid der zondaars vernietigd worden en Gij, o God, die de harten en nieren doorzoekt, zult den rechtvaardige veilig leiden.

11. Mijne billijke hulp komt van den Heer, welke verlost, die oprecht van harte zijn.

12. God is een rechtvaardig rechter, machtig en lankmoedig; vertoond Hij zich wel al de dagen?

13. Wanneer gij u niet bekeert; zoo zal Hij zijn zwaard zwaaien, zijn boog heeft Hij reeds gespannen en toegerust.

14. Hij heeft het doodelijk getuig daarop gelegd. Hij heeft zijne pijlen voor de woedenden vervaardigd.

15. Zie! Hij ging met de ongerechtigheid om; hij werd van smarte zwanger, en de boosheid baarde Hij.

16. Hij opende een poel en groef hem uit; hij viel in den kuil, dien hij gemaakt had.

17. Zijne smart zal op zijn hoofd terugkomen; zijne boosheid zal op zijn schedel nedervallen.

18. Ik zal den Heer naar zijne gerechtigheid belijden; en den naam des Heeren des Allerhoogsten lofzingen.

Heer, geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezaag: Dat hij toch mijne ziel niet grijpe gelijk een leeuw, terwijl er niemand is om te verlossen of te behoeden.

Vers. Van de poort der hel;

Antw. Verlos, o Heer, hunne zielen.

Onze Vader, enz.

EERSTE LES.

Job 7, vers 16—21.

Spaar mij, o Heer, want mijne dagen zijn niets. Wat is toch de mensch, dat Gij hem verheft? of waarom houdt Gij uw hart jegens hem genegen? Des morgens vroeg bezoekt Gij hem, en beproeft hem onvoorziens.

Hoelang vertoeft Gij mij te sparen en te vergunnen, dat ik mijn speeksel moge verzwelgen?

Heb ik gezondigd, wat zal ik U daarvoor

doen, o hoeder der menschen? Waarom hebt Gij mij tegen U overgesteld, en ik ben mij zelven tot een last? Waarom neemt Gij mijne zonden niet weg, en waarom vergeeft Gij mij mijne ongerechtigheid niet? Zie van nu af zal ik in het stof slapen: en zoo Gij mij des morgens vroeg komt zoeken, zal ik er niet meer wezen.

Antw. Ik geloof dat mijn Verlosser leeft; en ik op den jongsten dag uit de aarde zal verrijzen.

En in mijn vleesch zal ik God mijn Zaligmaker aanschouwen.

Vers. Dien ik zelf zal zien en geen ander, en wien mijne oogen zullen aanschouwen. En in mijn vleesch zal ik God mijn Zaligmaker aanschouwen.

TWEDE LES.

Job 10, vers 1—7.

Mijn leven valt mijne ziel verdrietig; ik zal mijne woorden tegen mij laten begaan, ik zal spreken in de bitterheid mijner ziel.

Ik zal tot God zeggen; veroordeel mij niet: geef mij te kennen: waarom Gij mij aldus oordeelt? vindt Gij het goed, dat Gij mij der lastering overgeeft; mij het werk uwer handen verdrukt: en de goddeloozen in hun voornemen bijstand biedt? Hebt Gij vleeschelijke oogen; of ziet Gij, gelijk een mensch ziet? Zijn uwe dagen als des menschen dagen? Of uwe jaren als menschelijke

tijden? Om naar mijne boosheid onderzoek te doen, en naar mijne zonde te vernemen? En te weten, of ik ook iets goddeloos bedreven heb, nademaal er toch niemand is, die uit uwe haud zoude kunnen verlossen.

Antw. Die Lazarus nu reeds riekende uit het graf hebt opgewekt;

Geef hun o Heer! ruste, en eene plaats van genade.

Vers. Die zult komen de levenden en de dooden te oordeelen, en de wereld door het vuur. Geef hun, o Heer, ruste en eene plaats van genade.

DERDE LES.

Job 10, vers 8—12.

Uwe handen hebben mij gemaakt, en mij rondom geheel de gestalte gegeven; en werpt Gij mij zoo onverwachts ter neder? Bedenk toch, bid ik U, dat Gij mij als kleiaarde gevormd hebt; en mij tot stof zult doen wederkeeren! Hebt Gij mij niet als melk gemolken en doen stremmen als kaas? Gij hebt mij met vel en vleesch bekleed: met beenderen en zenuwen hebt Gij mij samengehecht. Gij hebt mij het leven gegeven en gunst bewezen: uw toevorzicht heeft mijnen geest bewaard.

Antw. O Heer, waar zal ik mij, wanneer

Gij d
het a
Wa
digd?
Ve
vene
mij t
zult
zeer
V
en l
ik h
A
dan

II.

w
o
w
v
t
g

Gij de aarde zult komen oordeelen, voor het aanschijn uwer gramschap verbergen?

Want ik heb in mijn leven zeer gezondigd?

Vers. Ik ben bevreesd voor mijne bedrevene misdaden, en schaam mij voor U, wil mij toch niet veroordeelen, als Gij ten oordeel zult komen. Want ik heb in mijn leven zeer gezondigd?

Vers. Heer! geef hun de eeuwige rust: en het eeuwige licht verlichte hen. Want ik heb in mijn leven zeer gezondigd.

Als men slechts drie psalmen en lessen bidt, dan gaat men tot het lofgebed over.

II. *De volgende psalmen en lessen zijn voor den dinsdag en vrijdag.*

PSALM 22.

Toezang. Hij heeft mij op de plaats zijner weide nedergezet.

1. De Heer bestuurt mij, en niets zal mij ontbreken; Hij heeft mij op de plaats zijner weide nedergezet.

2. Hij heeft mij bij een verkwikkenden waterstroom opgevoed; Hij heeft mijne ziel teruggebracht.

3. Hij heeft mij geleid op de paden der gerechtigheid, wegens zijn naam.

4. Zoo ik ook reeds te midden der schaduwe des doods mag gewandeld hebben; ik

zal geen kwaad vreezen; want Gij zijt met mij.

5. Uwe staf en herdersstok zijn het, die mij troosten.

6. Gij hebt voor mijn aangezicht een disch bereid, tegen over hen, die mij kwellen.

7. Gij hebt mijn hoofd met olie gezalfd: en hoe kostelijk is mijn bedwelvende beker!

8. En uwe barmhartigheid zal mij al de dagen mijns levens volgen.

9. Opdat ik in lengte der dagen in het huis des Heeren wone.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezang. Hij heeft mij op de plaats zijner weide nedergezet.

Denk niet, o Heer, aan de zonden mijner jeugd en aan mijne onwetendheden.

PSALM 24.

1. Tot U, o Heer, heb ik mijne ziel opgeheven, mijn God, ik vertrouw op U, laat mij niet beschaamd worden.

2. Laat niet toe, dat mijne vijanden mij bespotten; want alle die in U hopen zullen niet beschaamd worden.

3. Laat alle beschaamd worden, die te vergeefs onrecht handelen.

4. Heer, toon mij uwe wegen; en leer mij uwe voetpaden.

5. Leid mij in uwe waarheid, en leer mij;

want Gij zijt God mijn Verlosser, en op U wacht ik den ganschen dag.

6. Gedenk, o Heer, aan uwe ontfermingen, en uwe barmhartigheden, die van de eeuwen af geweest zijn.

7. Denk niet aan de zonden mijner jeugd, en aan mijne onwetendheden.

8. Naar uwe barmhartigheid wees mij gedachtig, wegens uwe goedheid, o Heer.

9. De Heer is liefelijk en rechtvaardig. daarom zal Hij den dwalenden den weg leeren.

10. Hij zal de zachtzinnigen naar de wet geleiden, Hij zal de zachtmoedigen zijne wegen leeren.

11. Alle de wegen des Heeren zijn barmhartigheid en waarheid voor hen, die zijn verbond en zijne getuigenis zoeken.

12. Wegens uw naam, o Heer, zult Gij over mijne zonde verzoenlijk zijn; want zij is groot.

13. Wie is de mensch, die den Heer vreest? Hij onderwijst hem op den weg, welken hij gekozen heeft.

14. Zijne ziel zal in het goede verblijven; en zijn geslacht zal het land beërvan.

15. De Heer is de grondvest van hen, die Hem vreezen: en zijn verbond is, om het hen bekend te maken.

16. Mijne oogen zijn steeds op den Heer; want Hij zal mijne voeten uit den strik uittrekken.

17. Aanschouw mij en ontferm U over mij; want ik ben eenzaam en arm.

18. De benauwdheden mijns harten hebben zich vermeerderd; verlos mij uit mijne behoeften.

19. Zie mijne nederigheid en mijne moeite aan; en vergeef mij al mijne zonden.

20. Zie op mijne vijanden; want zij zijn vermeerderd; en haten mij met een onrechtvaardigen haat.

21. Bewaar mijne ziel en verlos mij: laat mij niet beschaamd worden, omdat ik in U hope

22. De onschuldigen en oprechten hangen mij aan, omdat ik op U wachtte.

23. O God verlos Israël uit alle zijne verdrukkingen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezang. Denk niet, o Heer, aan de zonden mijner jeugd en aan mijne onwetendheden.

Ik geloof de goederen des Heeren te zien in het land der levenden.

PSALM 26.

1. De Heer is mijn licht en mijn heil, wien zal ik vreezen?

2. De Heer is de beschermmer mijns levens, voor wien zal ik van vreeze beven?

3. Wanneer de kwaaddoeners tegen mij aanrukken, om mijn vleesch te eten:

4. Mijne vijanden, die mij kwellen; zoo zijn zij ontzenuwd, en vallen neder.

5. Indien er ook een heirleger tegen mij opstond, zoo zal mijn hart niet vreezen.

6. Verheft er zich een veldslag tegen mij, zoo zal ik daarin hopen.

7. Eene zaak heb ik van den Heer begeerd, deze wil ik zoeken, dat ik al de dagen mijns levens moge wonen in het huis des Heeren.

8. Opdat ik de geneugten des Heeren aanschouwe en zijn tempel bezoeke.

9. Want Hij heeft mij ten dage des onheils in zijn tabernakel verborgen: Hij heeft mij in het verborgene zijner tente beschermd.

10. Hij heeft mij hoog op eene rots nedergezet: en thans zijn hoofd boven mijne vijanden verheven.

11. Ik ben er rondom gegaan en heb in zijne woontente met vreugdegeroep geofferd; ik zal zingen en den Heer met psalmen prijzen.

12. Heer, verhoor mijne stem, waarmede ik tot U roepe; ontferm U over mij, en verhoor mij.

13. Mijn hart heeft tot U gesproken, mijn aanschijn heeft U opgezocht; ik wil, o Heer, uw aangezicht zoeken.

14. Keer uw aangezicht niet van mij af; wijk niet in gramschap van uw dienaar.

15. Wees mijn helper; verlaat en veracht mij niet, God! mijn Heiland.

16. Want mijn vader en mijne moeder hebben mij verlaten; doch de Heer heeft mij opgenomen.

17. Heer, onderwijs mij in uw weg; en leid mij wegens mijne vijanden op de rechte baan.

18. Geef mij niet over aan den wil van hen, die mij kwellen; want valsche getuigen zijn tegen mij opgestaan en de boosheid loog tegen zich zelve.

19. Ik geloof de goederen des Heeren te zien in het land der levenden.

20. Wacht op den Heer, gedraag u mannelijk; uw hart versterke zich en vertrouwe op den Heer

Heer! geef hun de eeuwige rust.

En bet eeuwige licht verlichte hen.

Toeang. Ik geloof de goederen des Heeren te zien in het land der levenden.

Vers. De Heer plaatse hen bij de vorsten.

Antw. Bij de vorsten zijns volks.

Onze Vader, enz

VIERDE LES.

Job 13, vers 22 - 28.

Geef mij antwoord: hoe groot is het getal mijner ongerechtigheden en zonden? Toon mij mijne misdaden en overtredingen. Waarom verbergt Gij uw aangezicht: en houdt mij voor uw vijand? Tegen een blad, dat door den wind wordt medegenomen, toont Gij uwe macht; en een dorren stoppel

vervol
tegen
zonde
in de
alle r
stapp
Da
en g
opge
A
mijn
Da
aans
V
Hee
des

I
eer
elle
ge
sch
sta
oo
ge
m
is
da
h
st

vervolgt Gij: want Gij schrijft bitterheden tegen mij: en wilt mij vernielen om de zonden mijner jeugd Gij hebt mijne voeten in de boeien gesloten: Gij geeft acht op alle mijne paden, en let op alle mijne voetstappen.

Daar ik als 't gene aan het verrotten is en gelijk een kleed, dat van de mot wordt opgegeten, vergaan zal.

Antw. Wees mij gedachtig o God! want mijn leven is een wind.

Dat ook des menschen gelaat mij niet aanschouwe.

Vers. Uit de diepte roepe ik tot U, o Heer! Heer, verhoor mijn gebed Dat ook des menschen gelaat mij niet aanschouwe.

VIJFDE LES.

Job 14, vers 1-6.

De mensch uit eene vrouw geboren leeft een korten tijd en wordt vervuld met vele ellende. Hij komt op en wordt vertreden gelijk eene bloem; hij vliedt weg als eene schaduw en blijft nooit in denzelfden toestand. En gewaardigt Gij U op hem uwe oogen te vestigen en hem met U in het gerecht te trekken? Wie kan hem zuiver maken, die van onzuiver zaad ontvangen is? Zijt Gij het niet alleen? Des menschen dagen zijn kort: het getal zijner dagen hangt van U af: Gij hebt hem palen gesteld, welke niet kunnen worden over-

schreden. Wijk een weinig van hem af, opdat hij ruste: totdat zijn gewenschte dag als van een huurling aanbreke.

Antw. Wee mij, o Heer, omdat ik in mijn leven zoo veel gezondigd heb; wat zal ik ellendige doen? waar zal ik vluchten dan tot U mijn God?

Wees mij genadig, als Gij ten jongsten dage komen zult.

Vers Mijne ziel is zeer ontroerd, maar kom haar, o Heer, te hulpe. Wees mij genadig, als Gij ten jongsten dage komen zult,

ZESDE LES.

Job 14, vers 13—16;

Wie zal mij geven, dat Gij mij zoo lang in het graf in veiligheid brengt en mij verbergt, totdat uwe verbolgenheid zij voorbijgegaan en mij een tijd bepaalt waarin Gij mij moget gedachtig wezen? Meent gij dan, dat een mensch, die eens gestorven is, weder leven zal? Al de dagen waarin ik nu strijd, leef ik in de verwachting, totdat mijne verandering kome.

Gij zult roepen en ik zal U antwoorden: Gij zult het maaksel uwer handen uwe rechterhand toereiken. Gij hebt wel mijne schreden geteld: doch wees mijne zonden genadig.

Antw. Gedenk toch mijne zonden niet, o Heer!

Als
komen

Vers
uwe
wereld

Vers
het e

Antw.
zult

III.

Tot
mij
help

1

Hee

gev

2

hee

slij

ge

ge

mo

in

da

e

Als Gij de wereld door het vuur zult komen oordeelen.

Vers. Leid mij o Heer mijn God! voor uwe oogen op den rechten weg. Als Gij de wereld door het vuur zult komen oordeelen.

Vers. Heer, geef hun de eeuwige rust: en het eeuwige licht verlichte hen.

Antw. Als Gij de wereld door het vuur zult komen oordeelen.

—

III. *De volgende psalmen en lessen zijn voor den woensdag en zaterdag.*

PSALM 39.

Toezang. Laat het U behagen, o Heer, mij te redden; Heer, zie op om mij te helpen.

1. Met een vurig verlangen heb ik den Heer tegemoet gezien en Hij is mij genegen geweest.

2. Hij heeft mijn gebed verhoord: Hij heeft mij uit den poel der ellenden en het slijk der vuiligheid uitgetrokken.

3. Hij heeft mijne voeten op eene rots gesteld; Hij heeft mijne schreden bestuurd.

4. Hij heeft een nieuw lied in mijnen mond gelegd, een lofzang voor onzen God.

5. Velen zullen het zien en vreezen; en in den Heer hopen.

6. Gelukzalig is de man, die op den naam des Heeren vertrouwt: en niet op ijdelheden en bedriegelijke dwaasheden ziet.

7. Heer, mijn God! Gij hebt uwe wonderdaden vermenigvuldigd; en in uwe gedachte is niemand U gelijk.

8. Ik heb ze verkondigd en van dezelve gesproken; zij zijn bovenmate veelvuldig.

9. Slacht- en spijsoffers hebt Gij niet be-geerd; maar Gij hebt mij ooren toebereid.

10. Brand- en zondoffers hebt Gij niet ge-wild; toen sprak ik, zie! ik kom.

11. In den inhoud van het boek staat van mij geschreven, dat ik uw wil zal vol-brengen; mijn God, daarnaar heb ik ge-tracht, en naar uwe wet in het binnenste mijns harten.

12. Ik heb uwe rechtvaardigheid in de groote vergadering bekend gemaakt: zie ik zal mijne lippen niet tegenhouden; Heer, Gij weet het.

13. Ik heb uwe rechtvaardigheid in mijn hart niet verborgen; ik heb uwe waarheid en uwe zaligheid verkondigd.

14. Ik heb uwe barmhartigheid en waarheid voor de groote gemeente niet verborgen.

15. Maar o Heer, verwijder toch uwe ontferming niet van mij; uwe goedheid en waarheid hebben mij steeds beschermd.

16. Want de smarten, die mij omringen, zijn zonder getal, mijne ongerechtigheden hebben mij aangegrepen en ik kon ze niet zien.

17. Zij zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd, en mijn hart heeft mij verlaten.

18.
redde
19.
versch
staan
20.
word
21.
schar
zeerv
22.
zieh
bem
gepr
23.
zorg
24.
mer

7
mij
hel
C
teg

de
he
he

18. Laat het U bebagen, o Heer, mij te redden; Heer, zie op, om mij te helpen.

19. Laten zij gezamenlijk beschaamd en verschrikt worden, die mij naar het leven staan, om het te ontnemen.

20. Laten zij terugwijken, en schaamrood worden, die mij kwaad willen.

21. Laten zij op staanden voet hunne schande dragen, die tot mij zeggen: Ha! zeerwel!

22. Laat alle, die U zoeken, juichen en zich in U verblijden, dat zij, die uw heil beminnen, steeds zeggen: de Heer zij hoog geprezen.

23. Naardien ik arm en behoeftig ben, zorgt de Heer voor mij.

24. Gij zijt mijn helper en mijn beschermer, mijn God, vertoef niet.

Heer, geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezang. Laat het u behagen, o Heer, mij te redden; Heer, zie op, om mij te helpen.

Genees mijne ziel, o Heer; want ik heb tegen U gezondigd.

PSALM 40.

1. Gelukkig hij die opmerkzaam is op den behoeftige en den arme; de Heer zal hem ten dage des oordeels verlossen.

2. De Heer beware hem: hij behoude hem in het leven; hij make hem gelukkig

Geloovige zielen

op aarde; en levere hem niet over aan den wil zijner vijanden.

3. De Heer sta hem bij op het bed zijner smarte: Gij hebt geheel zijn bed in zijne krankheid omgekeerd.

4. Ik heb gezegd: Heer, ontferm U over mij; genees mijne ziel, want ik heb tegen U gezondigd.

5. Mijne vijanden hebben kwaad tegen mij gesproken; wanneer zal hij sterven, wanneer zal zijn naam vergaan?

6. En als er iemand binnenkwam, om te zien, zoo sprak hij ijdele dingen, hij verga: de de zich boosheid in zijn hart.

7. Hij ging buiten, en verhaalde daarover:

8. Tegen mij fluisterden alle mijne vijanden; zij bedachten kwaad tegen mij.

9. Zij besloten eene booze daad tegen mij: zal dan hij die slaapt, niet weder op staan?

10. Zelfs zijn bondgenoot, op wien ik mij verliet, die mijn brood at, hief zijn voet tegen mij op, om mij te doen vallen.

11. Maar Gij, o Heer, ontferm U over mij, en wek mij weder op, zoo zal ik het hen vergelden.

12. Daaraan heb ik erkend, dat gij uw welbehagen in mij gehad hebt; doordien mijn vijand zich niet over mij verblijden zal.

13. Want Gij hebt mij wegens de onschuld aangenomen; Gij hebt mij in eeuwigheid voor uw aanschijn bevestigd.

14.
Israël

H
E

Toc
ik he

Mij
wann

zicht

1.
bron

U, o

2.
vend

het

3.
spij

waa

4.
zich

van

het

5.
bar

eer

6.
W

bel
mi

14. Gezegend zij de Heer, de God van Israël, van eeuw tot eeuw: het geschiede.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toc-zang. Genees mijne ziel, o Heer; want ik heb tegen u gezondigd.

Mijne ziel dorst naar den levenden God; wanneer zal ik komen; en voor het aangezicht Gods verschijnen?

PSALM 41.

1. Gelijk het hert verlangt naar de waterbronnen, zoo verlangt ook mijne ziel naar U, o God!

2. Mijne ziel dorst naar den sterken levenden God; wanneer zal ik komen en voor het aangezicht Gods verschijnen?

3. Mijne tranen zijn dag en nacht mijne spijze; want dagelijks zegt men tot mij: waar is uw God?

4. Daaraan denk ik, en mijne ziel stort zich in mij uit; naardien ik tot de plaats van den wonderbaren tabernakel, tot in het huis van God zal doordringen.

5. Met de stem van jubelzang en dankbare belijdenis; onder de blijde toonen eens gastmaals.

6. Waarom zijt gij bedroefd mijne ziel? Waarom ontrust gij mij?

7. Hoop op God, want ik zal hem nog belijden: Hij is het heil van mijn gelaat en mijn God.

8. Mijne ziel is in mij ontroerd; daarom zal ik U gedachtig zijn in het land aan den Jordaen en aan Hermons klein gebergte

9. De eene afgrond roept den anderen toe, bij het ruischen uwer watervallen.

10. Al uwe hooge vloed en golven stortten over mij heen.

11. Des daags beveelt de Heer zijne goedheid; en des nachts is zijn lied bij mij.

12. Het gebed tot den God mijns levens; ik zal tot God spreken: Gij zijt mijn beschermmer.

13. Waarom hebt Gij mij vergeten? en waarom ga ik treurig voort, terwijl de vijand mij verdrukt.

14. Als mijne beenderen verbroken worden, honen mij mijne vijanden, die mij kwellen.

15. Terwijl zij mij dagelijks vragen: waar is uw God? Waarom zijt gij bedroefd mijne ziel? waarom ontrust gij mij?

16. Hoop op God want ik zal hem nog belijden: Hij is het heil van mijn gelaat en mijn God.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezang. Mijne ziel dorst naar den leventen God; wanneer zal ik komen en voor het aangezicht Gods verschijnen?

Vers. Geef de zielen die U belijden niet den wilden dieren prijs.

An
zielen
On

Mij
korte
het g
mijn
o He
wien
Mijn
zijn
vera
wena
aant
He
huis
gesp
mijn
mee
hetg
sch
A
mij
heid
V
mij
,
en

Antw. En vergeet niet voor altoos de zielen der armen.

Onze Vader, enz.

ZEVENDE LES.

Job 17, vers 1-3 en 11-15.

Mijn geest is uitgeput, mijne dagen gaan korten; daar is voor mij niets overig dan het graf, ik heb niet misdaan en evenwel ziet mijn oog niets dan bitterheden. Verlos mij, o Heer, en stel mij naast U, en laat dan, wiens hand het ook zij, tegen mij strijden. Mijne dagen zijn voorbij; mijne gedachten zijn verijdel, en pijnigen mijn hart. Zij veranderen den nacht in den dag en ik wensch dat na de duisternis het licht weder aanbreke.

Hoezeer ik hoopte, het graf is toch mijn huis, en in de duisternis heb ik mijn bed gespreid. Tot de verrotting zeg ik, gij zijt mijn vader: en tot de wormen, gij zijt mijne moeder en mijne zuster. Waar is dan nu hetgene ik zoude verwachten? En wie beschouwt mijn geduld?

Antw. De vrees voor den dood ontroert mij, die dagelijks zondig en geene boetvaardigheid pleeg.

Want in de hel is geene verlossing, wees mij genadig o God, en behoud mij.

vers. Behoud mij, o God, in uwen naam en verlos mij door uwe kracht. Want in

de hel is geene verlossing. Wees mij genadig, o God, en behoud mij.

ACHTSTE LES.

Job 19, vers 20—27.

Daar mijn vleesch verteerd is, zoo kleeft mijn gebeente aan mijn vel, alleen de lippen om mijne tanden zijn bewaard gebleven. Ontfermt u mijner, ontfermt u mijner ten minste gij mijne vrienden, want de hand des Heeren heeft mij geraakt. Waarom vervolgt gij mij evenals God, en verzadigt gij u met mijn vleesch? Wie zal mij verleenen, dat mijne redenen opgeschreven worden? Wie zal het mij vergunnen, dat zij in een boek aangeteekend met eene ijzeren griffel in eene looden plaat gesneden, of met een beitel in een keisteen uitgehouwen worden? Want ik weet dat mijn Verlosser leeft; en ik ten jongsten dage uit de aarde zal verrijzen. En ik zal weder met mijn vel bekleed worden en mijnen God in mijn vleesch aanschouwen. Wien ik zelf en niet een ander zien zal, en wien mijne oogen zullen aanschouwen; deze mijne hoop is in mijn boezem gelegd.

Antw. Wil mij o Heer, niet naar mijne werken oordeelen; ik heb niets waardigs in uwe oogen gedaan; daarom bid ik uwe Majesteit,

Dat Gij, o God! mijne boosheid wilt uitwischen.

Vers.
mijne o
mijne z
heid w

Wa
schoot
verga
zien l
of ik
schoo

Zal
een e
mijne
om r
land.
naar
alwa
orde

A
der
brol
geg

L
V
gek

wa

mij ge- *Vers.* Heer, wasch mij nog meer van mijne onrechtvaardigheid, en zuiver mij van mijne zonden. Dat Gij, o God, mijne boosheid wilt uitwischen.

NEGENDE LES.

Job 10, vers 18—22.

o kleeft een de rd ge- ermt u , want eraakt. od, en 'ie zal schre- unnen, eene gesne- n uit- mijn re uit weder ijnen Wien wien njne mijne dige uwe uit-

Waarom hebt Gij mij uit den moederschoot doen voortkomen? Och dat ik toch vergaan ware, zonder dat een oog mij gezien hadde, zoo zoude ik geweest zijn, als of ik niet geweest ware; van den moederschoot weggedragen naar het graf.

Zal de korthed mijner dagen niet spoedig een einde nemen? Laat mij dan toe, dat ik mijne smart een weinig beweene; eer ik ga om niet weder te keeren naar het donker land, bedekt met de duisterheid des doods: naar het land der ellende en duisternissen, alwaar de schaduwe des doods en geene orde maar een eeuwigdurend afgrijzen woont.

Antw. Verlos mij, o Heer, van de wegen der helle, Gij, die de metalen poorten verbroken, de hel bezocht en hun het licht gegeven hebt, opdat zij U zouden zien,

Die in de pijnen der duisternissen waren;

Vers. Uitroepende en zeggende: Gij zijt gekomen onze verlosser.

Antw. Die in de pijnen der 'duisternissen waren

Vers. Heer! geef hun de eeuwige rust: en het eeuwige licht verlichte hen.

Antw. Die in de pijnen der duisternissen waren.

Het Lofgebed.

PSALM 50.

Toezang. De vernederde beenderen zullen voor den Heer juichen.

1. Ontferm U over mij, o God, naar uwe groote barmhartigheid.

2. En naar de menigte uwer barmhartigheden wisch mijne ongerechtigheid uit.

3. Wasch mij nog meer van mijne ongerechtigheid, en zuiver mij van mijne zonden.

4. Want ik erken mijne ongerechtigheid en mijne zonde staat gedurig voor mij.

5. Tegen U alleen heb ik gezondigd en kwaad voor U gedaan: zoodat Gij in uwe woorden gerechtvaardigd wordt, en overwint, als men U beoordeelt.

6. Want zie! ik ben in ongerechtigheid ontvangen, en in zonden heeft mij mijne moeder ontvangen.

7. Zie, Gij hebt de waarheid lief: Gij hebt mij het onbekende en geheime uwer wijsheid geopenbaard.

8. Bespreng mij met hysop en ik zal gezuiverd worden; Gij zult mij wasschen en ik zal witter worden dan sneeuw.

9. Aan mijn gehoor zult Gij blijdschap en vreugde schenken en mijne vernederde beenderen zullen juichen.

10. Wend uw aanschijn van mijne zonden af, en delg al mijne boosheden uit.

11. Schep in mij, o God! een zuiver hart, en vernieuw een rechten geest in mijn binnenste.

12. Verwerp mij niet van uw aanschijn, en neem uw heiligen Geest niet van mij weg.

13. Schenk mij wederom de vreugde uws heils, en versterk mij met een bereidwilligen geest.

14. Ik zal den boozen uwe wegen leeren, en de goddeloozen zullen tot U bekeerd worden.

15. Verlos mij van de bloedschulden, o God, God mijner zaligheid en mijne tong zal uwe rechtvaardigheid verheffen.

16. Gij zult mijne lippen openen Heer, en mijn mond zal uwen lof verkondigen.

17. Want hadt Gij eene offerande begeerd, ik zou U die gegeven hebben; maar de brandoffers zijn U niet aangenaam.

18. Een bedrukte geest is Gode eene offerande; een gebroken en verootmoedigd hart, zult Gij, o God! niet versmaden.

19. Heer, doe naar uw goeden wil aan Sion wel, opdat de muren van Jerusalem worden opgebouwd.

20. Dan zult Gij het offer der rechtvaar-

digheid ontvangen, offeranden en brandoffers; dan zullen zij kalveren op uw altaar leggen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezang. De vernederde beenderen zullen voor den Heer juichen.

Verhoor, o Heer! mijn gebed, tot U zal alle vleesch komen.

PSALM 64.

1. U, o God, betaamt een lofzang in Sion; en in Jerusalem zal men U geloften betalen.

2. Verhoor mijn gebed; tot U zal alle vleesch komen.

3. De woorden der goddeloozen hebben ons overweldigd; maar Gij zult onze zonden vergeven.

4. Zalig is hij, dien Gij hebt uitverkoren en opgenomen; hij zal in uwe voorhoven wonen.

5. Wij zullen vervuld worden met de goederen van uw huis; uw tempel is heilig, hij is wonderbaar in gerechtigheid.

6. Verhoor ons, o God, onze heiland! toeverlaat van alle de einden der aarde en die ver zijn over de zee.

7. Die de bergen vastzet door uwe kracht, en met macht zijt omgord, die de diepte der zee beroert, het geruisch harer baren.

8. De volken ontzetten zich en die aan

het ei
voor
den m

9.

bevoc

10.

vuld;

zoo i

11.

gewa

vrool

12.

heid

vroe

13.

zulle

omg

14.

en c

roep

15.

tot

16.

ter

17.

t

ni

het einde der aarde wonen zijn bevreesd voor uwe teekenen: Gij doet het begin van den morgen- en avondstond juichen.

9. Gij hebt de aarde bezocht, haar wel bevochtigd; Gij hebt haar zeer verrijkt.

10. De stroom Gods is met wateren vervuld; Gij hebt hunne spijsze toebereid: want zoo is zij ingericht.

11. Drenk hare voren, vermeerder hare gewassen; door hare regendroppelen zal zij vroolijk uitspruiten.

12. Gij zult den jaarkring door uwe goedheid zegenen; en uwe velden zullen met vruchtbaarheid vervuld worden.

13. De schoone plaatsen der woestenij zullen vet en de heuvelen met vroolijkheid omgord worden.

14. De rammen der schapen zijn bekleed en de dalen met koren overladen; zij zullen roepen en een lofzang aanheffen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezaag. Verhoor, o Heer, mijn gebed; tot U zal alle vleesch komen.

Mij heeft ondersteund, o Heer! uwe rechterhand.

PSALM 62.

1. O God, mijn God, tot U waak ik bij 't krieken van den dag.

2. Mijne ziel dorst naar U; en hoe menigmaal dorst naar U mijn vleesch!

3. In een woest, ongebaand en waterloos land! Alzoo vertoon ik mij voor U in het heiligdom, om uwe macht en heerlijkheid te aanschouwen.

4. Want uwe barmhartigheid is beter dan het leven, mijne lippen zullen U prijzen.

5. Alzoo zal ik U gedurende mijn leven prijzen; en mijne handen in uw naam opheffen.

6. Laat mijne ziel als met reuzel en vetigheid verzadigd worden; zoo zal mijn mond met juichende lippen lofzingen.

7. Wanneer ik op mijn bed mij U herinnere, zoo denk ik des morgens aan U; want Gij zijt mijn Helper geweest

8. En ik zal onder de schaduwe uwer vleugelen juichen; mijne ziel volgt U overal: uwe rechterhand heeft mij ondersteund.

9. Doch zij stonden mij te vergeefs naar het leven; zij zullen in het onderaardsche nederdalen; zij zullen aan het zwaard overgegeven, en den vossen ten deel worden.

10. Maar de koning zal zich in God verblijden: men zal allen prijzen, die bij Hem zweren; omdat de mond van hen, die booze dingen spreken, is toegesloten.

PSALM 66.

1. God ontferme zich over ons, en zegene ons; Hij late zijn aangezicht over ons lichten, en ontferme zich over ons.

2. Opdat wij op aarde uwen weg erkennen, en uw heil onder al de volken.

3. Dat de volken u loven, o God, dat al de volken U loven.

4. Dat de heidenen zich verheugen, en juichen; want Gij oordeelt de volken naar billijkheid, en richt de heidenen op aarde.

5. Dat de volken U loven, o God, dat al de volken U loven; de aarde heeft hare vrucht gegeven.

6. God zegene ons, onze God, God zegene ons; en dat alle de eindten der aarde Hem vreezen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezang. Mij heeft ondersteund, o Heer uwe rechterhand.

Van de macht der hel; verlos, o Heer, mijne ziel.

GEZANG VAN EZECHIAS.

Isaïas 38.

1. Ik sprak: in de helft mijner dagen zal ik naar de poorten des grafs gaan.

2. Ik zocht naar het overige mijner jaren. Ik sprak: ik zal den Heer mijnen God in het land der levenden niet zien.

3. Ik zal geen mensch en geen inwoner der ruste voortaan meer aanschouwen.

4. Mijne levenstijd is weggenomen en van mij weggevoerd gelijk eene herderstent.

5. Mijne leven is als een weversweb afge-

sneden; toen ik nog eerst begon, heeft Hij mij afgesneden; van den morgen- tot den avondstond zult Gij mij doen eindigen.

6. Ik hoopte nog tot den morgenstond; gelijk een leeuw, alzoo ook heeft Hij al mijne beenderen verbroken.

7. Tusschen den morgen- en avondstond zult Gij mij doen eindigen; ik zal roepen als eene jonge zwaluw: ik zal zuchten gelijk eene duif.

8. Mijne oogen zijn verzwakt, door het opzien naar omhoog.

9. O Heer! ik lijd geweld: antwoord toch voor mij. Wat zal ik zeggen, of hoe zoude Hij voor mij spreken, daar Hij zelf het gedaan heeft.

10. Ik zal voor U in de bitterheid mijner ziel al mijne jaren herdenken.

11. O Heer, indien men zoo leeft, en het leven mijns geestes daarin bestaat, zoo zult Gij mij kastijden, en laten leven. Zie ik zal in mijne bitterste droefheid den vrede vinden.

12. Doch Gij hebt mijne ziel behouden, opdat zij niet zoude vergaan; Gij hebt al mijne zonden achter uwen rug weggeworpen.

13. Want de hel zal U niet loven, en de dood zal U niet prijzen; zij, die ten grave dalen, zullen op uwe waarheid niet wachten.

14. De levende, ja hij die leeft, zal U loven, gelijk ik heden doe: de vader zal den kinderen uwe waarheid bekend maken.

15.
het h
leven

To
verlo
Al

1.
looft

2.
Hen

3.
alle

4.
alle

dat

5.
Hij

6.
bev
sch

dr

wi

dr

kr

15. Heer, behoud mij, zoo zullen wij in het huis des Heeren alle de dagen onzes levens onze lofzangen zingen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezang. Van de macht der hel, o Heer, verlos mijne ziel.

Al wat ademt love den Heer.

PSALM 148.

1. Looft den Heer van uit de Hemelen; looft Hem in het Allerhoogste.

2. Looft Hem alle zijne Engelen; looft Hem alle zijne heirscharen

3. Looft Hem zon en maan; looft Hem alle de sterren en het licht.

4. Looft Hem hemelen der hemelen, en alle de wateren, die boven de hemelen zijn: dat zij den naam des Heeren loven.

5. Want Hij sprak, en zij zijn gemaakt; Hij gebod en zij zijn geschapen.

6. Hij heeft ze voor altoos en eeuwig bevestigd; Hij heeft ze eene wet voorgescreven, die niet zal vergaan.

7. Looft den Heer, die op de aarde zijt, draken en alle de afgronden.

8. Vuur, hagel, sneeuw, ijs en stormwinden, die zijn bevel volbrengt.

9. Bergen en alle de heuvelen, vruchtdragend houtgewas en alle de cederboomen.

10. De wilde dieren en al het vee; de kruipende dieren en de gevleugelde vogelen.

11. Koningen der aarde, benevens alle de volkeren; vorsten en alle de rechters der aarde.

12. Jongelingen en maagden, ouden te zamen met de jongen; dat zij den naam des Heeren loven; want zijn naam alleen is hoog verheven.

13. Zijn roem strekt over hemel en aarde, en Hij heeft de macht zijns volks verhoogd.

14. Hij zij geloofd door alle zijne heiligen; door de kinderen Israëls, het volk, dat Hem nadert.

PSALM 149.

1. Zingt den Heer een nieuw lied; zijn lof weergalme in de vergaderingen der heiligen.

2. Dat Israël zich verheuge in Hem, die het gemaakt heeft; en Sions kinderen juichen in hun koning.

3. Dat zij zijn naam in zangrijen loven; op den pauk en het psalter zijn lof bespelen.

4. Want de Heer heeft een welbehagen in zijn volk; en Hij zal de zachtmoedigen verheffen tot de zaligheid.

5. De heiligen zullen in de heerlijkheid juichen; zij zullen zich in hunne rustplaatsen verblijden.

6. Godes lofspraken zullen in hun mond, en tweesnijdende zwaarden in hunne handen zijn.

7.
nen;
8.
sluite
9.
trekk
voor

1.
Hem
krac
2.
Hem
3.
Hem
4.
kore
5.
tron

T
l
geh
A
Hee
T
leve
stor
mij

7. Om wraak over de heidenen te oefenen; en de volkeren te bestraffen.

8. Om hunne koningen in ketenen te sluiten; en hunne Edelen in ijzeren kluisters.

9. Opdat zij aan hen het oordeel voltrekken, dat beschreven staat. Deze Eer is voor alle zijne heiligen.

PSALM 150.

1. Looft den Heer in zijn heiligdom, looft Hem op den onwrikbaren troon zijner kracht.

2. Looft Hem in zijne mogendheden; looft Hem naar zijne menigvuldige grootheid.

3. Looft Hem met bazuingeschal; looft Hem op het psalter en de harp.

4. Looft Hem op de pauk en in zangkoren; looft Hem met snarenspeel en fluiten.

5. Looft Hem met welluidende klinktrommels, al wat ademt love den Heer!

Heer! geef hun de eeuwige rust.

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezaag. Al wat ademt love den Heer.

Vers. Ik heb eene stem uit den hemel gehoord welke tot mij sprak:

Antw. Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven.

Toezaag. Ik ben de verrijzenis en het leven; die in mij gelooft, al ware hij gestorven, zal leven. En al wie leeft en in mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.

LOFZANG VAN ZACHARIAS.

Luc. 1.

1. Gezegend zij de Heer God van Israël, want Hij heeft zijn volk bezocht en verlost.

2. Hij heeft ons een hoorn van zaligheid opgericht, in het huis zijns dienaars David.

3. Zooals Hij door den mond zijner heilige profeten heeft gesproken; die er van alle de tijden geweest zijn.

4. Dat Hij ons zoude verlossen van onze vijanden; en uit de hand van allen, die ons haten.

5. Om onzen vaderen barmhartigheid te bewijzen; en zijn heilig verbond gedachtig te zijn.

6. Den eed, welken Hij aan Abraham onzen vader gezworen heeft; dat Hij zich ons zoude geven.

7. Wanneer wij van de hand onzer vijanden zijn verlost, Hem zonder vrees te dienen;

8. In heiligheid en rechtvaardigheid voor zijn aanschijn, gedurende alle onze dagen.

9. En gij kind, zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aanschijn des Heeren uitgaan, om zijne wegen te bereiden.

10. Om zijn volk de kennis der zaligheid te geven; ter vergiffenis hunner zonden.

11. Door de ingewanden der barmhartigheid van onzen God; waardoor Hij, die nu verschijnt van boven, ons heeft bezocht.

12. Om diegenen te verlichten, die in de duisternis en de schaduwe des doods zijn gezeten; en onze voeten op den weg des vredes te besturen.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Toezang. Ik ben de verrijzenis en het leven: die in mij gelooft, al ware hij gestorven, zal leven; en al wie leeft en in mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.

Onze Vader, enz.

Vers. En leid ons niet in bekoring.

Antw. Maar verlos ons van den kwade.

PSALM 129.

1. Uit de diepten roep ik tot U, o Heer! Heer, verhoor mijne stem.

2. Laat uwe ooren opmerkzaam zijn op de stem mijner smeeking.

3. Zoo Gij de ongerechtigheden gadeslaat, o Heer! Heer, wie zal er bestaan.

4. Want bij U is genade, en om uwe wet heb ik U verbeid, o Heer!

5. Mijne ziel heeft op zijn woord verbeid; mijne ziel heeft gehoopt op den Heer.

6. Dat Israël van den morgenstond af tot den nacht toe op den Heer hope.

7. Want bij den Heer is barmhartigheid on bij Hem is overvloedige verlossing.

8. En Hij zal Israël verlossen van alle zijne ongerechtigheden.

Heer! geef hun de eeuwige rust:

En het eeuwig licht verlichte hen.

Vers. Van de macht der hel;

Antw. Verlos, o Heer, hunne zielen.

Vers. Dat zij in vrede rusten.

Antw. Amen.

Vers. O Heer, verhoor mijn gebed;

Antw. En mijn geroep kome tot U.

.....

ALGEMEENE GEBEDEN.

Voor de afgestorvene bisschoppen en priesters.

O God, die uwe geestelijke dienaars onder de apostolische priesters met de bisschoppelijke (of priesterlijke) waardigheid begaafd hebt: geef, bidden wij, dat zij ook in hun gezelschap u in alle eeuwigheid mogen leven, door Christus onzen Heer. Amen.

Voor de afgestorven broeders, bloedverwanten en weldoeners.

O God, uitdeeler der genade en minnaar der zaligheid der menschen: wij bidden uwer goedertierenheid, wil de broeders, bloedverwanten en weldoeners onzer vergadering, die uit deze wereld gescheiden zijn door de voorbede der H. Maria altijd maagd, met alle uwe heiligen de gemeenschap der eeuwige zaligheid verleen.

Voo

O
gelo

en

zond

ding

door

Die

Ame

V

A

V

A

G

I

het

Sio

zal

wa

e

de

uw

ha

U

Voor de geloovige overledenen.

O God, schepper en verlosser van alle geloovigen, verleen den zielen uwer dienaars en dienaressen vergiffenis van al hunne zonden; opdat zij de genadige kwijtschelding, naar welke zij altijd verlangd hebben door godvruchtige gebeden mogen verwerven. Die leeft en heerscht in alle de eeuwen. Amen.

Vers. Heer! geef hun de eeuwige rust:

Antw. En het eeuwig licht verlichte hen.

Vers. Dat zij in vrede rusten.

Antw. Amen.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS VOOR DE OVERLEDENEN.

INTROÏTUS.

Heer! geef hun de eeuwige rust, en dat het eeuwig licht hen verlichte. Mijn God! in Sion moet men U loven en in Jerusalem zal men geloften doen. Verhoor mijn gebed, want alle vleesch moet tot U komen.

God hemelsche Vader, ontferm U over de zielen in het vagevuur. Zij zijn het werk uwer handen; vervul haar verlangen! Doe haar in vrede rusten!

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U over de zielen in het vagevuur. Doe haar

de vruchten van uw lijden en uwen dood genieten! Maak haar zalig!

God heilige Geest, ontferm u over de zielen in het vagevuur. Gij hebt haar geheiligd; verlos haar uit hare pijnen!

DE COLLECTE.

O God! die door uwe oneindige barmhartigheid altijd gereed zijt te sparen en te vergeven; wij bidden U ootmoedig voor de ziel van uwen dienaar N. (van uwe dienaars N.) die Gij (heden) uit deze wereld hebt doen scheiden, geef haar niet over aan het geweld van den vijand en vergeet haar niet eeuwig; maar beveel aan uwe H. Engelen haar te ontvangen en in den hemel te voeren, opdat zij na in U gehoopt en geloofd te hebben, de straffen der hel niet lijde, maar de eeuwige zaligheid geniete. Door onzen Heer Jesus Christus uwen Zoon, die leeft en heerscht met U in de eenheid van den H. Geest in de eeuwen der eeuwen. Amen.

EPISTEL VAN DEN H. PAULUS AAN DIE VAN
TESSALONIKA.

Broeders, wij willen niet, dat gij onwetend zijt van hetgene gij weten moet, aangaande degenen, die ontslapen zijn, opdat gij u niet bedroeven zoudt, gelijk de andere menschen, die geene hoop hebben. Want indien wij

geloof
verre
dat
zijn,
wij i
leven
gene
kome
de s
klan
Heer
in J
eerst
het
hen
den
eeuw
elka

f
eew
ten
hij

der
de
na
wi
ee

gelooven, dat Jesus Christus gestorven en verrezen is, zoo moeten wij ook gelooven, dat God degenen, die in Jesus ontslapen zijn, ook met Hem zal opvoeren. Ook zeggen wij in den naam des Heeren, dat wij, die leven en die tot zijn komst overblijven, degenen die ontslapen zijn niet zullen vòorkomen. Want zoodra het roepteecken door de stem van den aartsengel en door den klank der bazuin zal gegeven zijn, zal de Heer zelf van den hemel dalen, en zij, die in Jesus Christus gestorven zijn, zullen het eerst verrijzen. Daarna zullen wij, die in het leven zijn overgebleven, te zamen met hen opgevoerd worden in de wolken om den Heer te ontmoeten, en zoo zullen wij eeuwig leven met den Heer. Troost dan elkander met deze waarheden.

GRADUALE.

Heer! geef haar de eeuwige rust en het eeuwige licht verschijne haar. De gedachtenis der rechtvaardigen zal eeuwig zijn; hij vreest geene kwade tijding.

TRACTUS.

Verlos, Heer! de zielen van alle overledene geloovigen van de banden harer zonden en geef door den bijstand uwer genade, dat zij verdienen het oordeel van wraak te ontgaan, en de zaligheid van het eeuwige licht te genieten.

TREURGEZANG DER KERK.

Dies Irae.

De toornedag, die dag snelt aan,
Als de aarde in vlammen op zal gaan,
Gelijk Sibyl en David spellen.
Wat angst treft dan niet ieders borst,
Wanneer hij, de Opperhemelvorst.
Het vonnis over de aard komt vellen;

En 't graf, op schel bazuïngeluid,
Van schrik verbleekt, zijn schoot ontsluit,
Om alle stof te zien ontwaken,
Terwijl natuur, verbaasd en stom,
Dien onafzienbren volkendrom
Des Rechters vierschaar ziet genaken.

Dan wordt het schuldboek aangebracht,
Waarin heel 't menschelijk geslacht
Zijn goed en kwaad zal zien geschreven;
En heeft de Rechter 't pleit beslist,
Zoo is daarbij geen feit gemist
Geheim of openbaar bedreven.

Ach mij, ellendige, als ik ben,
Die hier in 't stof reeds schuld beken
Hoe zal ik 't vonnis dààr ontvluchten?
Wie keert dan 't vreeslijk oordeel af.
Der mij beschoren hellestraf,
Daar zelf de Heiligen nog duchten?

Gij Heer, ontzachtbre Majesteit,
Die louter, uit barmhartigheid,
Den uwen 't Rijk des hemels opent,
o Red ook mij, door uw genâ,
En kom mij Jesus' bloed te sta,
Waarop ik, vol vertrouwen hopend,

Alleen mijn uitzicht heb gesteld.
Ach, Rechter, eer Gij 't oordeel velt,
Bedenk, dat Ge ook om mij kwaamt sterven,
Dat Gij ook mij kocht met uw bloed.
Ach, zie mij kermend aan uw voet,
Ach, laat mij uw gunst niet derven.

Gij hebt mij onvermoeid gezocht,
Aan 't folterhout mij vrijgekocht,
En is dat al voor mij verloren?
o Rechter, streng, maar liefderijk,
Geef mij van uwe ontferming blijk,
Vòòrdat uw toornedag zal gloren.

Ik zucht, met schaamte op 't aangezicht,
Te pletter liggend onder 't wicht
Van tallooze en afgrijsbre zonden;
En toch nog blijft de hoop mij bij;
Want heeft de Moorder aan uw zij,
Maria zelfs geen heil gevonden?

Wel is mijn bede uw oor niet waard,
Doch Gij, die licht vergeeft en spaart,
Zult mij aan 't vuur der hel niet wijden,
Maar eerder aan uw rechter zij,
Een plaats bestemmen ook voor mij,
Bij 't bokken en lamren scheiden.

Wanneer Gij 't doemtal van uw stoot
En neerploft in der vlammen schoot,
o, Zij mijn lot dan met de vromen!
In 't stof gebukt, voor U geknielt,
Roep ik, het hart met rouw bezielde:
o, Laat me in 't einde tot U komen.

Ja wel vol jammer breekt hij aan,
De dag, als de aarde in vlam zal staan,
Gelijk Sibyl en David spellen;
De stond, als 't schepsel in het gericht
Gedaagd wordt voor Gods aangezicht,
Om 't eeuwig vonnis te zien vellen.

o Rechter, vol langmoedigheid!
Verhoor de zondaar, die hier schreit,
Bewust van 't kwaad, door hem bedreven;
Ach, geef, door 't overkostbaar Bloed,
Waarmee Gij hebt voor ons geboet,
Die op U hopen, 't eeuwig leven.

EVANGELIE VOLGENS DEN HEILIGEN JOANNES.

In dien tijd zeide Martha tot Jesus: »Heer!
»waart Gij hier geweest, mijn broeder zou
»niet gestorven zijn; maar ik weet, dat God
»U ook alles zal toestaan, wat Gij hem zult
»vragen." Jesus antwoordde haar: »uw broe-
»der zal verrijzen." Martha zeide Hem: »Ik
»weet wel, dat hij verrijzen zal op den jongsten
»dag." Jesus antwoordde: »Ik ben de ver-
»rijzenis en het leven; die in mij gelooft,

»ofsch
»die l
»heid
antwo
»Gij
»God

He
heid
gelo
den
mui
slin
ned
Mic
kru
het
nak

be
zie
Do
he
na

uv
w
op
de
V

»ofschoon hij ook dood ware, zal leven; en
»die leeft en in mij gelooft, zal in eeuwig-
»heid niet sterven, gelooft gij dit?» Martha
antwoordde Hem: »Ja, Heer, ik geloof dat
»Gij de Christus, de Zoon van den levenden
»God zijt, die in de wereld zijt gekomen »

OFFERANDE.

Heer Jesus Christus, Koning der heerlijk-
heid! verlos de zielen van alle overledene
geloovigen van de straffen der hel en van
den diepen afgrond; verlos haar van den
muil des leeuws, dat de hel haar niet ver-
slinde, en dat zij niet in de duisternissen
nedervalle, maar dat veeleer uw H. Engel
Michaël gewapend met den standaard des
kruises haar tot het heilige licht brenge,
hetwelk Gij weleer aan Abraham en zijne
nakomelingen beloofd hebt.

Wij offeren U, Heer, offeranden en ge-
beden: ontvang die bidden wij, voor die
zielen, wier gedachtenis wij heden vieren.
Doe haar, Heer, na den dood, geraken tot
het leven, dat Gij aan Abraham en zijne
nakomelingen beloofd hebt.

Wees bijzonder indachtig de ziel van
uwen dienaar N. (uwe dienaress N.) voor
welke wij U dit zoenoffer en deze gebeden
opdragen: opdat zij, volkomen gereinigd
door het bloed van Jesus Christus onzen
Verlosser, moge ingaan tot de eeuwige rust.

BIJ HET ORATE FRATRES.

Bidt, broeders, opdat mijn en uw offer aangenaam zij bij God, den almachtigen Heer. — De Heer neme het Offer uit uwe handen aan tot lof en verheerlijking van zijnen naam, ook tot heil van ons en van zijne geheele heilige Kerk.

DE PREFATIE.

Tot U, o God, verheffen wij onze harten en zeggen uwe Goddelijke Majesteit dank. Want het is, in waarheid, waardig en rechtvaardig, billijk en heilzaam, dat wij U, heilige Heer, almachtige Vader, eeuwige God, altijd en overal dank zeggen, door Christus onzen Heer; door wien de Engelen uwe Majesteit loven, de Heerschappijen U aanbidden, de Machten voor U sidderen. De Hemelen en de krachten der hemelen met de gelukzalige Serafiënen vereeren U met eenparige blijdschap. Vergun bidden wij U, dat wij ook onze lofzangen bij de hunne voegen en met hen in ootmoed uitroepen: Heilig, heilig, heilig is de Heer, de God der heirscharen. Hemel en aarde zijn vervuld van uwe heerlijkheid. Hosanna in het Allerhoogste! Gezegend zij Hij, die komt in den naam des Heeren. Hosanna in het Allerhoogste.

Ver
dige s
volled
welke
Door
welbe
men
het U
wager
billijk
houde
een
God
word
U to
ging
van
ziele
schu
heid
doet
De
gen
volle
door
verg
oog
als
op
van

VÓOR DE CONSECRATIE.

Verhoor, o genadige God, onze ootmoedige smeekingen en verleen de genade der volledige kwijtschelding aan de zielen, voor welke wij in het bijzonder moeten bidden. Door den naam en de verdiensten van uw welbeminden Zoon, die op zich heeft genomen voor ons te zullen voldoen, smee ik het U. O liefderijke God! Ik zou het niet wagen de werkingen van uwe heilige en billijke rechtvaardigheid te willen tegenhouden; maar ik weet, dat Gij liever als een Vader van barmhartigheid, dan als een God van strenge wraak wilt aangeropen worden. Ach! uwe overgroote goedheid neigt U tot vergeving; voldoe dan aan die neiging van uw Goddelijk hart. Om de liefde van U zelven, verleen aan die bedrukte zielen eene volledige kwijtschelding van de schulden, welke uwe rechtvaardige gestrengheid haar wel billijk, maar zoo smartelijk doet boeten.

Door den geheiligden arbeid van uw eenigen Zoon, onzen Verlosser; door zijn smartvollen doodstrijd; door zijne dierbare tranen, door het bloed dat Hij zoo overvloedig vergoten heeft en 't welk Hij nog in dit oogenblik door de handen van den priester als een offer van verzoening zal opdragen op het altaar; door de oneindige verdiensten van zijn leven en dood; door de onbevlekt-

heid en al de deugden der allerheiligste Maagd Maria; door al de verdiensten, beoefeningen, voldoeningen en goede werken van alle uwe Heiligen; verleen, o God, verleen aan de zielen de vervulling van hare vurige begeerten, doe haar uw Goddelijk aanschijn genieten. Amen.

BIJ DE OPOFFERING VAN DE H. HOSTIE.

Wees gegroet, Jesus Christus, mijn Verlosser en Zaligmaker, mijne hoop en toevlucht. O Jesus, eeuwig Woord des Vaders, ware zoon van Maria, mijn God en mijn al; die aan het kruishout U zelven aan uw hemelschen Vader hebt opgedragen, maak mij deelachtig aan de verdiensten van uw heilig lijden en aan uw waarachtig Lichaam en Bloed hier op het altaar wezenlijk, waarachtig en zelfstandig tegenwoordig onder de gedaante van brood en wijn, nu en in het uur van mijnen dood.

BIJ DE OPHEFFING VAN DEN KELK.

Wees gegroet, waarachtig en levend Bloed, dat uit de wonden van mijn Verlosser gevloeid en met zijn H. Lichaam in dit heilig Sacrament vereenigd is. O dierbare schat, o heilig bad, van het kostbaarste en zuiverste Bloed, wasch en reinig mij van alle mijne zonden, versterk mijne ziel ten eeuwig leven. Amen.

NA DE CONSECRATIE.

Jesus Christus, die hier waarachtig onder de gedaante van brood en wijn tegenwoordig zijt, ik aanbid u met een levendig geloof. Laat niet toe, smeeik ik U dat dit uw kostbaar Bloed te vergeefs voor mij op het altaar des kruises gevloeid heeft, maar geef, door uw lijden en uwen dood, dat ik onder het getal uwer uitverkorenen worde opgenomen, en U in eeuwigheid in uw onbevleken luister aanschouwen en bezitten moge.

DE GEDACHTENIS DER OVERLEDENEN.

Wees ook, o Heer, uwe dienaren en dienaressen gedachtig, die ons met het teeken des geloofs, den anker der hope en het vlammeend hart der liefde voorgestaan zijn en in den slaap des vredes rusten.

Neem hen, bidden wij U, o Heer, en allen, die in Christus rusten in de plaats van verkwikking, van licht en vrede op.

Laat ook ons, zondaars, uwe dienaren, die op de menigvuldigheid uwer ontfermingen vertrouwen eenig deel en gemeenschap hebben met uwe Heiligen... in wier gemeenschap, wij U bidden niet om onze verdiensten, maar na ons vergeving geschonken te hebben ons op te nemen. Door Christus, onzen Heer. Amen.

BIJ HET GEBED DES HEEREN.

Onze Vader, die in de hemelen zijt, geheiligd zij uw naam. Ons toekome uw rijk. Uw wil geschiede op de aarde als in den hemel. Geef ons heden ons dagelijksch brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren. En leid ons niet in bekoring: maar verlos ons van den kwade. Amen.

Verlos ons, bidden wij U, o Heer, van alle verleden, tegenwoordig en toekomend kwaad; en verleen ons door de voorbede der zalige en roemrijke Maagd en Moeder Gods Maria, van de heilige Apostelen Petrus en Paulus, en Andreas en van alle Heiligen, genadig vrede in onze dagen, opdat wij door den bijstand uwer barmhartigheid geholpen, altoos bevrijd mogen blijven van zonden en van alle verontrusting beveiligd zijn. Door denzelfden Heer Jesus Christus, uwen Zoon, die met U in de eenheid des H. Geestes leeft en heerscht door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

De vrede des Heeren zij altijd met ons.

BIJ HET AGNUS DEI.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, geef hun rust.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, geef hun rust.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, geef hun de eeuwige rust.

ONDER DE NUTTING.

Heer, Jesus Christus, die volgens den
wil van uwen Vader onder medewerking
van God den H. Geest, door uwen dood de
wereld hebt levend gemaakt en verlost:
door dit uw allerheiligste Lichaam en Bloed
ontbind mij en de overledene geloovigen
van alle zonden en straffen, en laat allen,
die in U geloofd hebben, eeuwig met U
vereenigd worden.

Laat, bidden wij, Heer! de nutting van
uw heilig Lichaam en Bloed, waaraan de
overledene geloovigen in hun leven zoo dik-
wijls deel genomen hebben, hun ook na
hunnen dood tot verlossing en zaligheid
voordeelig zijn.

Laat, Heer, dit offer, dat wij uwer Ma-
jesteit hebben opgedragen den levenden en
overledenen tot heil verstrekken.

Geef, dat wij die nog in het leven zijn,
door dit offer vergiffenis van het verledene,
en genade en sterkte tegen toekomstige ge-
varen verkrijgen; maar vooral laat deze
offerande den overledenen geloovigen tot
 vertroosting en verlossing dienen, opdat zij
door haar gezuiverd en gereinigd, en van
alle banden der zonden ontslagen mogen
ingaan tot het eeuwige leven.

Geloovige zielen

NA DE NUTTING.

Verhoor, o Heer, de ootmoedige gebeden, die wij voor de verlossing van alle overledene gelcovigen voor den troon uwer barmhartigheid opzenden; zuiver hen van alles wat hen van het genot der zaligheid verwijderd houdt, en laat hen voor U gerechtvaardigd worden door het Bloed van Jesus Christus, uwen Zoon, dat eens voor hen aan het kruis vergoten, nog dagelijks op onze altaren wordt opgeofferd.

Geef inzonderheid, almachtige God! dat de ziel van uwen dienaar N. (van uwe dienaars N.) aan welke wij heden herinnerd werden, door deze offerande gezuiverd en van hare zonden ontslagen, vergiffenis bekomme en binnen ga in de eeuwige rust. Door Jesus Christus, onzen Heer. Amen

BIJ HET EINDE DER II. MIS

O God! Gij zult mij ook eens van de aarde roepen en ik weet niet wanneer. Misschien ben ik maar weinige schreden van het graf verwijderd. Leer mij nu mijne plichten vervullen, opdat ik in de ure des doods mij niets te verwijten hebbe. Leer mij den tijd, dien ik nu nog heb, zorgvuldig waarnemen, en niet verschuiven tot eene onzekere toekomst, opdat de nacht des doods, waarin niemand meer zal kunnen werken, mij niet onverhoeds en vòòr dat ik bereid

ben,
al he
aanz
werk
heid.
met
opda
bren
stel
loop
God
in l
onde
van
luk
de
met
ster
heil
eng
Om
lig
kra
een
die
U
on
en
BE
W

ben, overvalle. Laat mij nooit vergeten, dat al het aardsche vergankelijk is; dat noch aanzien, noch rijkdom, maar alleen de goede werken, mij volgen kunnen in de eeuwigheid. Leer mij ook het lijden dezes levens met geduld en standvastigheid verdragen, opdat het mij een eeuwigdurend geluk voortbrenge. Met berusting in uw heiligen wil, stel ik mijn langeren of korteren levensloop en alle zijne wisselvalligheden ter uwer Goddelijke beschikking. Maak mij ijverig in het geloof, getrouw aan U en in de onderhouding uwer geboden. Bewaar mij van een haastigen, onvoorzienen en ongelukkigen dood. Laat mij voor mijn sterveu de laatste heilige Sacramenten waardig en met vol bewustheid ontvangen. Laat mij sterven onder de bescherming van de allerheiligste Maagd Maria, van mijn bewaangel en van mijne hemelsche beschermers. Ontferm U over allen, die in doodstrijd liggen. Versterk de zwakken; help alle zieken; wees den weezen een Vader en een beschermer der weduwen; vertroost hen, die met treurige harten hunne tranen voor U uitstorten; wees ons allen genadig; ja ons zegene de alkrachtige God, de Vader, en de Zoon en de H. Geest. Amen.

BEGIN VAN HET H. EVANGELIE VOLGENS JOANNES.

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was

God. Dit was in den beginne bij God. Alles is door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is niets gemaakt, hetgeen gemaakt is. In Hetzelve was het leven, en het leven was het licht der menschen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen. Er werd een mensch van God gezonden, wiens naam was Joannes. Deze kwam tot getuigenis om getuigenis te geven van het licht, opdat allen door hem zouden gelooven. Hij was het licht niet, maar om getuigenis te geven van het licht. Het waarachtig licht was, hetwelk iegelijken mensch verlicht, die in deze wereld komt. Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt, en de wereld heeft Hem niet gekend. In zijn eigendom is Hij gekomen, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zoo velen als Hem aangenomen hebben, aan hen heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden; aan hen die in Zijnen naam gelooven; die niet uit den bloede, noch uit den wil des vleesches, noch uit den wil eens mans, maar uit God geboren zijn. En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond, en wij hebben Zijne heerlijkheid gezien, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader vol genade en waarheid.

Va
mij
te w
die
derfs
stem
ze
trou
U za
dat
maa
M
goe
tot
de
gen
wed
G
gele
ik
gem
hee
den
mis
dat
ik
en

BIECHT-GEBEDEN.

Voor de Biecht.

Vader! ik heb gezondigd voor U, ik heb mij onwaardig gemaakt uw kind genoemd te worden. Maar ik hoor en erken de stem, die mij terugroept van den weg des verderfs: 't is uwe stem, hemelsche Vader, de stem des eeuwigen Erbarmers. Zie, ik volg ze en keer terug met het kinderlijk vertrouwen, dat ik om Jesus' wil genade bij U zal vinden. Gij hebt ons toch verzekerd, dat Gij den dood des zondaars niet wilt maar dat hij zich bekeere en leve.

Met een getroffen hart dank ik U, algoede Vader, voor den tijd, dien Gij mij tot boetvaardigheid hebt geschonken en voor de zoo lankmoedige en zegenrijke verleende genade, dat ik mij aan de ellende der zonde weder kan onttrekken.

Gij hebt zoo heerlijke vruchten in mij gelegd om het goede uit te werken en ach, ik heb daarvan een zoo slecht gebruik gemaakt! In plaats van ze tot uwe verheerlijking en mijne zaligheid aan te wenden, heb ik mij daarvan bediend tot uw mishagen en mijn verderf! Gij geeft me dat kostbare geschenk, het verstand, opdat ik zoude weten te onderscheiden wat goed en kwaad is, ten einde de gevolgen mijner

daden in te zien en mijne neigingen te beheerschen. Maar ach! hoe weinig acht heb ik geslagen op de uitspraken van het verstand: hoe dikwijls heb ik mij aan mijne verkeerde neigingen overgegeven. Uwe geopenbaarde wet toonde mij uw wil, gaf mij de middelen tot gelukzaligheid aan de hand, maar ik wandelde naar mijne lusten en overtrad uwe hoogst wijze geboden! Gij gaaft mij den vrijen wil, opdat ik niet gedwongen zoude zijn te bezwijken voor de booze bekoringsen; maar ik liet me door mijne zinnelijke begeerten, door de aanlokzels der zonden wegslepen.

Ach! in welke ellende stortte ik mij door deze vergrijpen, want onder alle kwalen is de zonde het treurigste en het vreeselijkste. In zonde heeft het hart geen vrede, zelfs dan, wanneer het geweten voor het oogeblik is gesmoord. De zonde brengt in de ziel eene verschrikkelijke omkeering, nimmer ophoudende foltering van den inwendigen mensch. Ook is het de vloek der zonde, die overal verminkt, overal schade aanbrengt zoowel aan ons zelve als aan andere menschen: want de meeste, de gevoeligste kwalen, waaronder wij zuchten hebben hun oorsprong in onze overtredingen.

Uwe geboden, Vader, zijn zoo rechtvaardig, zoo vereerenswaardig, zoo liefdevol! Gij beoogt steeds ons waar welzijn, Gij grondt U op wijsheid en goedertierenheid;

weige
schry
heilza
bren
ik te
zoo
uwe
onbe
gen,
gend
blev
ged
der
voo
blij
mij
ster
hal
N
da
wi
all
mi
la
be
in
G
w
A
b
o
u

te be- weigert ons niets, dan wat ons schadelijk;
cht heb schrijf ons niet voor, dan wat ons nuttig en
net ver- heilzaam is Uwe voorschriften opvolgen
n mijne brengt tot de ware gelukzaligheid. Hoe kon
we ge- ik toch, daar ik het niet durf loochenen,
gaf mij zoo vijandig handelen tegen mij zelven en
e hand, uwe geboden overtreden! Hoe kon ik zoo
en en onbezonnen het zoete en duurzame genoegen,
n! Gij dat de deugd schenkt, verruilen voor
niet ge- genoegens, waarvan mij niets is overge-
oor de bleven, dan de treurige herinnering dat ik
door gedwaald heb en de bittere gewaarwording
aan- der kwade gevolgen! Hoe kon ik zoo dwaas,
j door voor het genot van schijngoederen, ware,
len is blijvende goederen wegwerpen, den vrede
ijkste. mijner ziel ondermijnen, en mij daarvoor be-
zelfs stendige inwendige verwijtingen op den hals
halen.

Nog meer. wien heb ik door deze mis-
daden beleedigd? U, mijn hemelsche Vader!
n de wien ik mijn bestaan, mijne bewaring en
nim- alles wat ik bezit, te danken heb; U, die
wen- mij dagelijks met zoo vele weldaden over-
der laadt; die mij de grootste weldaad daardoor
hade betoondet, dat Gij Uw Zoon als Verlosser
aan in de wereld zondt. Door Hem openbaardet
ge- Gij mij uwen wil, hoe Gij gediend wilt
hten worden opdat wij eeuwig gelukkig worden.
gen. Ach! hoe kon ik een zoo goedertieren Vader
aar- beleedigen Hoe kon ik zoo vermetel, zoo
vol! ondankbaar jegens U zijn, om vermaken
Gij na te jagen, die ik weet dat U mishagden?

Hoe kon ik mijne hoogere bestemming zoo zeer vergeten, mij aan de leiding van lage begeerten overgeven en mij daardoor verwijderen van U, die de hoogste liefde, de inhoud van alle volmaaktheid zijt!

Maar zie, barmhartige Vader! ik keer tot U terug. Neem uw rouwmoedig, beterschap belovend kind genadig aan! Ja, ik wil mij bekeeren! ik zal de wegen der zonden verlaten, mij van mijne slechte gewoonten losrukken, mijne verkeerde gezindheden veranderen, mijne onbehoorde neigingen be-teugelen. Voortaan zal ik mij niets meer veroorloven, wat U onbehagelijk is; veel meer wil ik door goede handelingen trachten voor het begane kwaad naar mijne krachten te voldoen en mij nooit meer van U scheiden. Dit is mijn ernstig voornemen. Schenk mij daartoe uwe kracht en uwe genade.

Om vergiffenis mijner zonden te verkrijgen wil ik den priester den toestand mijner ziel openbarén; met zorgvuldigheid mijn hart en mijn leven navorschen, om alle mijne zonden oprecht te bekennen. Heer! zend uw heiligen Geest opdat hij mijn verstand verlichte en ik den toestand mijner ziel duidelijk inzie en de begane zonden van harte berouwe. — Onderzoek des gewetens. —

AKTE VAN BEROUW.

Goedertierenste God! ik geloof in U, om-

dat
zijt;
tief;
alles
min
hoop
U b
hebb
Ik
niet
door
ning
geze
Goe
toel
Ik
den
vaa
wil
sch
ten
U
Go
den
me
doe
los

laa
zij

dat Gij ds eeuwige wijsheid en waarheid zijt; ik hoop op U, omdat Gij zoo goeder-tieren als machtig zijt; ik heb U boven alles lief, omdat Gij het allerhoogste, be-minnelijkste Goed zijt. Met dit geloof, deze hoop, deze liefde berouwt het mij van harte U beleedigd en mij onwaardig gemaakt te hebben, om uw kind genoemd te worden. Ik verfoei mijne zonden en afdwalingen niet alleen omdat ik deswege verdiend heb door U gestraft te worden en uwe beloo-ning heb verbeurd, maar vooral omdat ik gezondigd heb tegen U, die mijn opperste Goed zijt; wien de hoogste eer en liefde toekomt. Laat mijn berouw genade vinden! Ik zal mij ernstig verbeteren; aan alle zon-den en gelegenheden van zonden wil ik vaarwel zeggen; elk gevaar tot zondigen wil ik vermijden; het kwaad dat door mijne schuld ontstaan is. zoo veel mogelijk trach-ten goed te maken en zoo te leven dat ik U welgevallig zij. — Neem, goedertieren God! dit ernstig voornemen, dat ik met den bijstand uwer genade hoop uit te voeren, met vaderliefde op, en schenk mij vergiffenis door de verdiensten van Jesus mijnen Ver-losser!

Na de Biecht.

In ootmoed bid ik U, barmhartige God! laat U deze mijne gedane biecht aangenaam zijn, en verleen mij uwe genade, dat de

oude mensch in mij met Jesus, mijnen Verlosser, gekruisigd zij, zoodat ik voortaan de zonde niet meer diene, maar uit hare strikken gered, alleen U, mijn God en Vader! in heiligheid en gerechtigheid diene al de dagen van mijn leven.

Plechtig heb ik U belofte gedaan en Gij weet, Alwetende! hoe ernstig ik besloten heb mijne belofte te vervullen: ik heb U de belofte gedaan, om van nu af de wetten uwer rechtvaardigheid met een getrouw geweten na te komen, ten einde U, mijn Vader, door geene zonde, geene enkele zonde meer te beledigen. Ach! hoe zoude het ook mogelijk zijn, dat ik U ooit weder beledigde, nadat Gij mij zoo groote genade geschonken hebt, dat ik op den weg der deugd en der zaligheid konde terugkeeren! Hoe zoude ik zoo dwaas zijn mij den zaligen vrede op nieuw door terugkeer in de vorige blindheid te ontrooven.

Neen, nimmermeer zal ik mij weder van U afscheiden, nimmer wil ik door eene voorbedachte zonde mij uwer genade onwaardig maken. Ik zal waken over mijne begeerten en neigingen; elke gelegenheid tot zonde vermijden en steeds met zorgvuldigheid en voorzichtigheid wandelen voor uw heilig aanschijn als een getrouwe navolger van Jesus.

Ja, van dit oogenblik, o mijn God, wil ik U eeuwig beminnen, en zoo goed het mij

mogelijk is, door mijne kinderlijke gehoorzaamheid, door vrome onderwerping aan uw vaderlijken wil, door eene ijverige overweging uwer geboden en door eene getrouwe vervulling mijner plichten, datgene zoeken te herstellen, wat ik in mijne verblindheid tot hiertoe verzuimde. Ten einde dit besluit niet, gelijk zoo vele opgevatte voornemens, zoo spoedig weder verkoele, wil ik het dikwijls vernieuwen. Ik wil mijne gedachten vaak tot U, o God, verheffen; mijne betrekking tot U, ook in het gewoel der wereld steeds voor oogen houden en alle middelen, die de Godsdienst mij aan de hand geeft, aanwenden om de tegenwoordige stemming mijns harten te bewaren.

Maar, o Heer! voor wien mijn gansch hart openstaat, Gij kent mijne zwakheid om weder in zonden te hervallen. Wat ben ik uit mij zelven onvermogen! Al mijne kracht komt van U! Daarom bid ik U in den naam en door de verdiensten van mijn Goddelijken Verlosser, kom mijne zwakheid te hulp: versterk en bevestig mijn wil door de alvermogenende kracht uwer genade! Geef mij een zoo diepen afkeer van de zonde en een zoo volstandigen ijver in het onderhouden van uwe heilige geboden, dat ik mij nimmer weder tot het booze late verleiden; dat ik in al mijn doen naar uw welgevallen streve en den zaligen troost van een goed geweten tot aan het einde mijns levens beware!

Vrienden beminnaar des berouwvollen zondaars, Jesus Christus, Gij die in de wereld gekomen zijt, om te zoeken en zalig te maken wat verloren was! laat in alle gevaren en bekoringen, die mij zullen omringen, het aandenken aan uw voorbeeld en lijden mij bijstaan; opdat ik U, mijn Heiland zonder voorbehoud en onafscheidelijk toebehoore en niet in de ellende der zonde hervalle, waaruit uwe barmhartigheid mij thans gered heeft.

Heilige Geest, trooster aller bedroefden, U zij dank, dat Gij mij uit mijn rampzaligen staat teruggebracht, mijn geweten weder gerust gesteld, mijn hart weder tot uwe woning bereid hebt. Verleen mij den bijstand der hemelsche gaven, wier bron gij zijt; opdat ik bestendig blijve op den weg der bekeering en toeneme in inwendige volmaaktheid.

Heilige Maria en gij Heiligen Gods, bidt allen voor mij voor den troon des Allerhoogsten om de genade der volharding in het goede; opdat ik na mijn verscheiden uit dit leven Gods barmhartigheid eeuwig met U in het licht der zaligheid moge loven en prijzen. Amen.

GEBED OM DE GENADE TE VERZOEKEN NIET MEER
IN DE ZONDE TE HERVALLEN.

Zie, nu ben ik genezen; ik wil niet meer zondigen; ik heb mijne ziel gewasschen in

het b
niet
beko
meer
begin
ringe
Heer
afke
want
zame
want
ik n
mijn
uwe
eeuw
Ame

uwe
dat
uw
Sac
gas
pel
ste
ik

het bloed van het Lam. Ach! ik zal haar niet meer bevlekken. Ik heb barmhartigheid bekomen. Neen, ik wil mijn Verlosser niet meer vergrammen: ik wil een nieuw leven beginnen en van dag tot dag meer vorderingen in de deugd maken. Mijn hart, o Heer, zal zich voortaan niet meer van U afkeeren; maar Gij, mijn God! versterk mij, want ik ben zwak, reik mij eene behulpzame hand, en verwijder U niet van mij: want indien Gij U van mij verwijdert, kan ik niets ter zaligheid. Stort uwe vrees in mijne ziel, opdat ik nooit van den weg uwer geboden afwijke en Gij door mij in eeuwigheid gezegend en geloofd wordt. Amen.

COMMUNIE-GEBEDEN.

Vóór de heilige Communie.

OPWEKKING DES GELOOFS.

O Jesus, eeuwig Licht, zend de stralen uwer klaarheid uit, en verlicht mijne ziel: dat ik de wonderbare liefde erkenne, die uw Goddelijk hart bewoog het glorierijke Sacrament uws Lichaams en Bloeds, dit groote gastmaal des eeuwigens levens, voor ons arme pelgrims dezes sterfelijken levens in te stellen. Zie, in dankbaar aandenken gedenk ik uw laatste avondmaal, dat Gij met zoo

groot verlangen vóór uw heilig lijden met uwe leerlingen hieldt; en diep doordringen die heilige woorden mijne ziel. O heilige plechtigheid, o voorwaar Goddelijke grootmoedigheid en liefdadigheid! Zwijgend wachten de heilige Engelen, die uwe Majesteit onzichtbaar omgeven, en zagen vol diepe bewondering het hoogste wonder uwer almachtige liefde, die aan de kinderen der menschen de kostbaarste schatten des eeuwigen Vaders, als een blijvend gedenkteeken en eigendom, totaan het einde der tijden over gaf.

Stil naderde de eerste stonde, de tijd uws bitteren doods, en terwijl uwe vijanden de gal bereidden, bereiddet Gij den zoetsten honig, het brood des levens, om allen, die in U gelooven, te voeden tot het eeuwige leven! Met hemelsche milddadigheid naamt Gij het ongezuurde brood, dat zoo vele eeuwen uw Sacrament had afgebeeld, verhieft uwe heilige oogen ten hemel en veranderdet het in uw heilig lichaam. En zie, daar verdwenen de schaduwen des ouden verbonds; want het lang afgebeelde zinnebeeld was nu door wezenlijkheid vervuld.

O blik mijns Verlossers, die tot in het hoogste der hemelen doordrong! Gij zaagt opwaarts met de oogen uws lichaams en uwer ziel, om ons te leeren, dat Gij ons geen aardsch en vergankelijk brood, maar het »levendige brood, dat van den hemel

daalde
borge
lijkhe
genen
in de
aflegg
dien
noem
word
heme
en vo
onste
O
heid
Gij s
Lich
zijn
Ja,
van
gij
niet
het
teek
voo
eind
Gij
vor
lijk
alle
heb
lief
bev

n met
ingen
eilige
groot-
acht-
esteit
diepe
er al-
n der
euwi-
en en
r gaf.
uws
n de
tsten
, die
wige
aamt
vele
ver-
ver-
En
des
eelde
ver-
het
aagt
s en
ons
naar
emel

daalde," het brood der Engelen, het verborgen manna geven wildet, dat alle lieflijkheid in zich bevat, en dat slechts diegenen waardig zijn te ontvangen, wier wandel in den hemel is, die den aardschen mensch afleggen en den nieuwen mensch aandoen, dien uw apostel den hemelschen mensch noemt; opdat ons daardoor bekend zoude worden, dat dit brood, hetwelk van den hemel kwam, ons opwaarts zoude voeren en voor ons een kiem worden der gelukzalige onsterfelijkheid.

O wonderbare nederdaling en milddadigheid van het Goddelijke Hart van Jesus! En Gij spraakt: »Neemt en eet; want dit is mijn Lichaam." Niet eene bloote uitnoodiging zijn deze milde woorden: »Neemt en eet!" Ja, zij zijn een Goddelijk bevel, de vervulling van uwe vroegere, plechtige woorden: Zoo gij het vleesch van den Zoon des menschen niet eet en zijn bloed niet drinkt, zult gij het leven niet in u hebben! En dit gedenkteken uwer liefde zal voortdurend blijven voor al uwe uitverkoornen; want tot het einde aller tijden bemindet Gij de uwen en Gij gaaft de macht aan uwe apostelen, de vorsten en priesters uwer kerk, het natuurlijk brood in het levendig brood, dat Gij aan allen die in U zouden gelooven, beloofd hebt, dat is, in het Goddelijk Sacrament uwer liefde voortdurend te veranderen, toen Gij hun bevolen hebt, dit te doen tot uwe gedachtenis.

O mijn dierbaarste Verlosser! met een getrouw en waarachtig geloof, geloof ik aan dit wonder uwer almachtige liefde, en ben bereid voor dit geloof uwer heilige, katholieke en apostolieke kerk, bloed en leven te vergieten. In diepen ootmoed aanbid ik deze zoo grootmoedige en Goddelijke liefde, en nader tot het Sacrament uws allerheiligsten Lichaams met eerbied en dankbare liefde: opdat ik het leven hebbe. Want al zoo hebt Gij bevolen, barmhartige Jesus, die ons allen, zondige menschen als wij zijn, tot uw hoogheilig gastmaal geroepen hebt, wanneer wij slechts met het bruieloftskleed, met een gereinigd geweten daarbij verschijnen, gelijk Gij door de wonderbare ootmoedigheid getoond hebt, toen Gij uwen leerlingen de voeten wastet; ten einde hen daardoor voor te bereiden, om dit Goddelijk Sacrament in alle reinheid te ontvangen.

O verleen mij, liefdevolle Verlosser van onze zielen, een rein hart, en ontsteek mijnen honger naar dit gastmaal uwer liefde, opdat ik deze Goddelijke weldaad dikwijls ontvang. Laat niet toe, dat ik in doodelijke traagheid verzinke, die mij van uw Goddelijk Sacrament verwijdert en mij van uwe zoete genade berooft; want dikwijls behoeft mijne zwakke, kranke en hongerende ziel deze spijs des levens, die mij versterkt, om mij zelven te overwinnen; die mij uit mijne ver-

stroo
booz
hem
heid
lijk
bree
verb
dadi
St
nade
de l
reid
vang
mur
in t

T
ziel
ik;
Wa
Goo
vlo
hee
voo
Daa
tot
en
zijt
zoo
en
mij

strooidheid roept, mijne vrijheid temt, mijne
booze gewoonten beteugelt, mijne ziel met
hemelsche vreugde verzadigt, mijne trotsch-
heid deemoedigt, de vlammen mijner zinne-
lijkheid verkoelt, de banden der zonde ver-
breekt, welke mij aan schepselen willen
verbinden, en mij vriendelijkheid en werk-
dadige liefde jegens mijnen naaste ingeeft.

Sta mij heden bij met uwe hemelsche ge-
nade, mijn God, daar ik mijn geweten in
de bron des berouws gereinigd heb, en be-
reid mijn hart, tot uwe hoogheilige ont-
vangst; opdat ik door deze heilige Com-
munie in de liefde gesterkt, U, het leven,
in tijd en eeuwigheid in mij hebbe. Amen.

OPWEKKING VAN HOOP.

Tot U, o Jesus, mijne hoop, heb ik mijne
ziel opgeheven; op U, mijn God, vertrouw
ik; en ik zal niet tot schande worden!
Want Gij alleen zijt immers mijn heil, o
God van mijn hart; en zonder ophouden
vloeit uit uw Sacrament, dat uwe liefde ons
heeft ingesteld, troost en barmhartigheid
voor allen, die in ootmoed tot U naderen!
Daarom treed ik met hoop, vol vertrouwen,
tot uw heilig altaar, waar Gij zelf, de arts
en het geneesmiddel des levens, wachtende
zijt, en hen, die zich van U verwijderen,
zoo vriendelijk toeroept, dat zij zullen komen
en dat Gij hen geneest! Zie, o mijn Heiland,
mijn hart is zeer krank; diep zijn de won-

den, die de zonden mijner ziel sloegen; bestendig behoef ik de hemelsche artsenij, en zoo groot is mijne ellende, dat mijn gemoed noch troost noch vreugde in uwe zoete tegenwoordigheid ondervindt! O ontferm U, verhoor heden mijn ootmoedig gebed, en laat mijn roepen tot U komen! Want door uwe barmhartigheid gevoel ik, dat ik nog niet zonder redding verloren ben; daar ik mijne krankheid erken, en nog de kracht in mij ondervind, tot U, den almachtigen arts, te komen en om hulp te roepen.

O liefderijke Heiland, die steeds bereid zijt ons armen te helpen: in het stof gebukt, bid ik uwe groote barmhartigheid aan. Gij zelf verschijnt, om mij te heelen, en wel met geene geringere artsenij dan met uw kostbaar Bloed, waardoor Gij de wereld aan het kruis verlostet. Zoo zeer vernedert zich uwe allerheiligste Majesteit, dat Gij zelf de spijs der artsenij en het leven mijner ziel wordt; en Gij verdonkert den glans uwer Goddelijke glorie, onder de nederigste gestalte, om den armen uit het stof te verheffen en in zijn huis in te keeren, die in den glans uwer heilige heerlijkheid zoude verblinden en van schrik verstijven!

O Jesus, Koning der glorie, ik gevoel mij in diepe verslagenheid: ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak inkomt! Nochtans behoeft mijne ziel uw hoogverheugend bezoek grootelijks, daar ze door

veelv
na zo
smac
gewa
uw a
heilig
het l
de g
diend
als e
ziel
wige
neesh
vlekl
vorm
in u
ziel
des l
allee
einde
Ko
mijn
God
heid
mild
hoev
maar
door
gezo
eene

veelvuldige krankheden aangetast, en bijna zonder levenswarmte, zonder liefde ver-smacht. Zij moet den zoom van uw sacramenteel gewaad aanroeren, de artsenij outvangen van uw allerzuiverst Vleesch en Bloed; want uw heilig Bloed, dat eenmaal zoo smartelijk aan het kruis voor mijne verlossing vloeide, en de gloeden der hel verdelgde, die ik verdiend had, vloeit in dit Goddelijk Sacrament als een balsem, die alle krankheden der ziel wegneemt, en ze met gloeden des eeu-wigen levens ontvlamt! O Goddelijke ge-neesheer, reinig ze op nieuw van alle vlekken, die uw Goddelijk evenbeeld mis-vormen. en voltrek mijne verlossing! Alleen in uw Bloed, o Goddelijk Lam, wordt de ziel rein. Dit Goddelijk bloed is de kelk des heils, die haar verkwikt en versterkt; alleen door zijne kracht volhardt zij tot het einde.

Kom dan, o barmhartige Jesus, neem mijne krankheden weg; heel door uwe Goddelijke tegenwoordigheid alle melaatsch-heid; en laat mij ondervinden, dat Gij die milde arts zijt, dien de kranken be-hoeven; en die hen niet alleen helpt, maar ook verheugd en rijk maakt; en hun door de wonderbare artsenij de hemelsche gezondheid verleent, die hen vernieuwt tot eene eeuwige jeugd.

OPWEKKING TOT LIEFDE.

O spijs der liefde, verzadiging aller gelukzalige burgers des eeuwigen rijks, Gij Jesus, beminnelijkste Koning des hemels, door wiens aanblik alle Heiligen verzadigd worden; welke ziel kan uwer gedenken en U niet liefhebben? de wonderen uwer goedheid overwegen en niet van liefde gloeien? Uwe glorie en schoonheid betrachten, zonder van eene levendige begeerte ontvlamd te worden, om zich met U te vereenigen!

O Jesus, wien de liefde in ons tranendal voerde, die uwe onafmetelijke Godheid met het lichaam onzer sterfelijkheid bekleeddet, en ons de spijs der onsterfelijkheid wildet geven, opdat wij arme kinderen der menschen verheugd en verzadigd zouden worden, zie, ik heb U lief; en om U inniger te kunnen liefhebben, kom ik tot U! Verorden de liefde in mijn hart; dat ik niets boven U, niets nevens U, niets buiten U beminne; dat ik al het geschapene onder U, in U en om uwent wil liefhebbe! O konde ik U met zulke vurige liefde beminnen, dat mijne liefde den haat aller verworpenen tegen U, mochte vergoeden! Hadde ik alle harten in mijne macht, die U niet beminnen, ik zoude alle krachten inspannen, om ze tot uwe liefde te ontvlammen.

O glorierijk Sacrament, spijs der liefde, verzegel mijn hart en mijnen mond, om U

lief t
met
dooft
opda
want
zoud
lief
mer
kun
men
zaar
Geli
uwe
kra
jub

dig
uw
Ch
art
ba
ee
de
zij

m
da
he
n
e

er ge-
s, Gij
emels,
adigd
en en
goed-
eien?
onder
d te
!
endal
met
ddet,
ildet
men-
wor-
niger
Ver-
niets
n U
r U,
nde
nen,
nen
alle
nen,
ze
fde,
U

lief te hebben en te loven! Ontvlam mij met eene liefde, die in eeuwigheid niet uitdooft. Kom, o Jesus, geef mij uwen Geest, opdat ik U door U zelve beminne en love: want, hadde ik duizend harten, nimmermeer zoude ik U daarmede naar waarde kunnen liefhebben; hadde ik duizend tongen, nimmermeer zoude ik U daarmede waardiglijk kunnen loven; hadde ik het leven van alle menschen, nimmermeer konde ik U genoegzaam dienen! Kom daarom, o mijn eeuwig Geliefde! Wees zelf in mijn hart uwe glorie, uwe rust en uwe liefde; en ontvlam alle krachten mijner ziel, dat zij van vroolijken jubel in uwen lof wegvloeie. Amen.

GERED.

Almachtige, eeuwige God, zie, ik, onwaardige zondaar, nader tot het Sacrament van uwen eeniggeboren Zoon onzen Heer Jesus Christus! Als krank zijnde, nader ik den arts des levens; onrein zijnde, de bron der barmhartigheid; blind zijnde, het licht der eeuwige klaarheid; behoeftrig en arm zijnde, den Heer des Hemels en der aarde, naakt zijnde, den Koning der glorie.

Daarom smeeke ik U, de volheid van onmetelijke rijkdommen, dat Gij in uwe mildadigheid U over mij ontfermet, mijne naaktheid kleedet; opdat ik den Koning der koningen, den Heer der heeren, in diepen eerbied en ootmoedigheid, berouw en aan-

dacht, reinheid en geloof, en met het krachtigste voornemen en de reinste bedoeling tot heil mijner ziel ontvangte.

Verleen mij, Heer, dat ik niet alleen het Sacrament des Lichaams en Bloeds mijns Goddelijken Heilands, maar ook de gansche kracht en werking des Sacraments ontvangte! o milddadige God, geef mij het Lichaam uws eeniggeboren Zoons, onzes Heeren Jesus Christus, dat Hij van de onbevleete maagd Maria aannam; en laat mij Hem zoodanig ontvangen, dat ik daardoor waardig worde, bij zijn geestelijk lichaam ingelijfd en tot zijne ledematen geteld te worden! Liefderijkste Vader, verleen mij, dat ik uwen Geliefde, welken ik mij voorneem hier op de reis te ontvangen, eenmaal met een vlekkeloos aangezicht eeuwiglijk aanschouwe; die met U en den heiligen Geest leeft en regeert, God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

HARTUITSTORTING VOOR JESUS.

Ik hoor uwe weldadige stem, o Heer Jesus: »Komt tot mij, gij allen, die met »moeite en arbeid beladen zijt en ik zal u »verkwikken.» »Komt, eet het brood, dat »ik u bereid heb; drinkt den wijn, dien ik »u gemengd heb.»

O hemelsch woord van het Goddelijk vaderhart, hoe lieflijk klinkt gij in de inwendige ooren van allen, die in het land dezer

ballin
Gij h
de an
»Een
Gij,
spijs
U v
verz
des
Zo
o m
Sac
gest
hoo
en
Eeu
uw
lief
tee
tot
Go
aa
zo
str
te
ve
on
bi
de
G
d
t

ballingschap, in de hitte des daags zuchten!
Gij hebt, o eeuwige liefde, niet vergeten
de armen, die hier beneden omzwerven!
»Een gedenkteeken uwer wonderen hebt
Gij, o Vader der ontfermingen, ingesteld;
spijs hebt Gij gegeven aan degenen, die
U vreezen! Eten zullen de armen en zich
verzadigen, en prijzen zullen zij den naam
des Heeren in alle eeuwigheid.»

Zoo volg ik dan uwe milde uitnoodiging,
o mijn God, en nader tot het roemwaardig
Sacrament, waarin mijn geloof verlicht en
gesterkt, mijne hoop vermeerderd en ver-
hoogd, waar mijne zwakke liefde ontvlamd
en tot heilige werken aangespoord wordt!
Eeuwig, o mijn liefderijke Verlosser, wil ik
uwe ontfermingen lofzingen; ik wil uwe
liefde prijzen voor het wonderbare gedenk-
teeken, dat de ziel hoog boven de aarde
tot U verheft; waarin zij zich met U, haren
Goddelijken Geliefde, van aangezicht tot
aangezicht, onderhoudt, en dikwijls door
zoo zoete, hemelsche gewaarwordingen door-
stroomd wordt, dat, wanneer zij van U
terugkeert, de voorbijgaande wereld haar
verdriet, en zij in onuitsprekelijke begeerte
ontgloeit, om opgelost te worden en eeuwig
bij Christus te zijn. O bron des vredes, die
de wereld niet kent! Hemelsch manna, dat
Gij, o God, voor diegenen verborgen hebt,
die naar U, hun leven, hongeren en dors-
ten! Zoete verkwikking der zielen, die door

moeiten en arbeid gekweld, onophoudelijk zuchten naar hare verlossing uit de banden dezès vleeschès! onderpand des eeuwigen levens, dat de menschen voor den dood behoedt; oorsprong der reinheid en van alle hemelsche deugden, band der liefde en zoete eendrachtigheid onder de kinderen Gods!

Kom, o Jesus, mijne liefde; kom, o mijn alles; kom, o zoet leven mijner ziel; verheug haar door uw liefderijk bezoek: vervul haar met uwen heiligen troost, die alle vreugde dezer aarde oneindig te boven gaat! Kom, o zoet Paradijs op aarde en doorstroom mijn hart met de heilige bekoringen des hemelschen vaderlands! O laat mij in liefde voor U wegsmelten, laat mij U in heilige vreugde ontvangen, wien mijne ziel meer lief heeft dan zich zelve! O kom en voer mij in de wonderbare kamer van uw milddadig hart, in het Paradijs der Goddelijke wellusten: dat mijne ziel in overmaat uws heiligen kelks, zich zelve niet meer kenne, en geheel in U omgekeerd, met uwen verrukten apostel uitroepe: »Ik leef, »niet meer ik, maar Jesus leeft in mij!" Amen. Kom, Heer Jesus!

O Heer! ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek alleen een woord en mijne ziel zal gezond worden. Het Lichaam van onzer Heer Jesus Christus beware mijne ziel tot het eeuwige leven. Amen.

SCHIETGEBEDEN.

Heer der Heirkrachten! hoe liefelijk zijn uwe tabernakelen! mijne ziel wenscht en bezwijkt van verlangen naar de voorzalen van het Huis des Heeren. Ziel en lichaam haken met vroolijkheid naar den levenden God. Ps. 83.

Kom, Heer Jesus! Apoc. 22.

Mijn hart is bereid, mijn God! mijn hart is bereid. Ps. 56.

Gebeden na de H. Communie.

Ik dank U, Heer, heilige Vader, almachtige eeuwige God, dat Gij mij, uwen onwaardigen knecht, zonder mijne verdiensten, uit loutere barmhartigheid met het kostbaarste Lichaam en Bloed van uwen eeniggeboren Zoon, onzen Heer Jesus Christus, verzadigd hebt. Ik bid U, o God, laat deze heilige communie mij niet tot schuld en tot een oordeel, maar tot heilzame voorbede en vergeving bevorderlijk zijn. Deze zij mij een wapen des geloofs; een schild van den goeden wil; deze make mij bekwaam om mij van mijne boosheden te reinigen, mijne begeerlijkheid en mijne zinnelijke driften te dooden; liefde, geduld, ootmoed en gehoorzaamheid te vermeerderen; tegen alle aanvallen van zichtbare en

onzichtbare vijanden mij krachtig te verdedigen; mijne vleeschelijke, zoowel als mijne geestelijke neigingen te beteugelen, en U, mijnen eenigen en waren God aan te hangen. Ook smee ik tot U, voer in uwe barmhartigheid mij zondaar tot dat onuitsprekelijk blijde gastmaal, waar Gij met uwen eeniggeboren Zoon en den heiligen Geest, het ware licht, de volle verzadiging de eeuwige vreugde, de voleinde blijdschap en volkomen gelukzaligheid zijt door Jesus Christus onzen Heer. Amen.

DE ONEINDIGE LIEFDE GODS.

Oneindige Majesteit, in het geloof mijner nederigheid bid ik U aan! In den afgrond mijner nietigheid verzonken, zie ik op tot uwe wonderbare grootmoedigheid en mijn diep stilzwijgen roept tot U! Wat ben ik voor U, Heer! dat Gij mij met zoo wonderbare liefde bemint, dat Gij uwe oneindige glorie, die hemel en aarde vervult, ja, als het ware, U zelven vernietigt, om onder de gedaante des broods in het zondige hart van uwen knecht binnen te keeren, en zijne arme ziel te gewinnen! De heilige Engelen verstommen en vieren stilzwijgend de grootheid uwer ontfermingen.

O diepte der wijsheid, volheid des troostes, afgrond der liefde! O wonderbare God, hoe hoog verheft Gij het werk uwer handen! O gloed van stralen, die in de diepste

afgro
welke
varen
liefde

O
de s
onwa
eind
kind
van
het
erke
ont
Gij
ver
gro

O
zie
mij
ne
on
aa
te
va
ot
ik
b
e
n
r

afgronden heen dringt, opdat alle harten, welke Gij voor U schiept, waarachtig ervaren, dat Gij deze met almachtige Godsliefde bemint.

O onmetelijke Majesteit, hoe verspilt Gij de schatten uwer eeuwige heerlijkheid aan onwaardig stof! Waarlijk, Gij zijt de oneindige liefde, onze Vader, en, als aan Gods kinderen, ontsluit Gij ons de rijkdommen van uw vaderhart, opdat wij, U hier in het stof nog erkennen en dat door deze erkenenis onze begeerte en liefde tot U ontvlamd worde! Uit oneindige liefde doet Gij dit; niet omdat uw knecht dit om U verdiende; want niets behoort hem, dat zoo groote liefde zoude waardig zijn.

O verlicht mij, Goddelijke klaarheid, die zich in mijn arm hart uitstortte; verdrijf mijne blindheid, verscheur den sluier mijner neiging tot zonden, die mij verhindert uwe oneindige schoonheid in mijn binnenste te aanschouwen. Maak de diepten mijns harten wijder en vervul deze met het vuur van uwen zoeten Geest; opdat ik ontvlamme, om U lief te hebben; want zie, mijn God, ik heb U lief; doch mijne liefde is arm, beperkt, behoeftig en hoogst onvolkomen; en ik kan U niet inniger liefhebben, wanneer Gij zelf mij geene meerdere liefde mededeelt!

Ontferm U heden mijner, mijn God, die U over mij ontfermdet, en voleind uw God-

delijk werk, dat Gij in onuitputbare milddadigheid begonnen hebt! O Jesus, die nu in mijne ziel woont, geef U aan mij te verstaan; toon mij uw beminnelijk en zalig aangezicht, dat de Engelen begeeren te aanschouwen, dat zoo vele koningen en propheten verlangden te zien, en welks aanschouwing alle hemelen eeuwig met verrukking vervult! Zie, immer zucht mijne ziel naar U, en zij zal nimmer rusten, tot Gij, haar eeuwige en innig Geliefde, aan haar hart spreekt. O Jesus, mijn Heiland en Zaligmaker, bewaar mij voor alle onvolkomenheden van dit zondige leven, opdat ik eenmaal waardig bevonden worde, U, mijnen hemelschen bruidegom, ver van alle duisternissen, in het licht der glorie, in de vergadering uwer Heiligen, eeuwig te aanbidden en lief te hebben.

GEBED OM VERLICHTING EN VOLHARDING.

O Jesus, eeuwig licht van het eeuwig licht, die thans de duistere diepten mijner ziel barmhartig bezocht en verlicht hebt; Verlosser mijner ziel, wijk niet van mij! Uw licht en waarheid glanze voortdurend rondom mij, o levendige genadezon! opdat de dag niet dale en de nacht niet aanbreke. Want zie, met akeligen schrik dreigt de nacht des doods, de nacht der wereld, de nacht der zonde, de nacht der droefenissen, de nacht der verzoekingën, de nacht der

verwijdering uwer tastbare, Goddelijke genade! O verlaat mij niet, hoeder der menschen! want reeds komt deze lange nacht aanspoeden, om mij in hare dikke duisternissen te begraven.

Ach, in groote vreeze verlaat ik uwe heilige plaatsen; want zie, van alle zijden zal het licht zich verwijderen! Zoo snel de liefde verkoelt, zoo snel groeit de boosheid aan, en wat zal van mij worden, wanneer Gij, mijn licht, mij zoudt verlaten? Wee mij; want reeds verlengen zich de schaduw en des avonds! De zuivere erkenning van God en van uwe eeuwige liefde dreigt van mij te wijken, en met alle macht wil de wereld de tallooze ijdelheden harer duisternis en vergankelijke lusten mij als ware goederen voorstellen! Jesus, blijf bij mij; gij zijt het licht der wereld, waarin alleen wij alle zaken kunnen zien, gelijk zij zijn, opdat wij niet het kwaad goed, en het goed kwaad noemen.

Ik wil U, Heer, niet loslaten, tot Gij mij gezegend hebt! Worstelen zal ik met U in den nacht, gelijk de patriarch Jacob, tot het morgenrood van eenen nieuwen dag begint. O verander, gelijk eens den zijnen, ook den mijnen in eenen nieuwen naam. Verleen mij eenen nieuwen naam, eenen nieuwen geest, een nieuw leven!

Roer de zenuw mijner heup aan, opdat de liefde dezer wereld in mij verslappe, en

de vrije neiging van mijnen wil versterke en nimmermeer dan naar U en tot Goddelijke dingen gericht blijve! Bestraal, met uw Goddelijk licht, alle doolhoven mijns inwendigen en uitwendigen levens, opdat ik het smalle pad niet misse, welk tot het leven leidt; maar kloekmoedig daarop voortwandeel, tot alle schaduwen verdwijnen en de dag der eeuwige glorie aanbreke, waar het Goddelijk licht uwer klaarheid alle harten met den jubel van eeuwige zaligheid vervult! Amen.

GEBED OM DEN GODDELIJKEN ZEGEN.

Goedertierenste Jesus, die thans in uwe wonderbare barmhartigheid onder het dak uws onwaardigen knechts zijt binnen gegaan, en hem tot de eer verheven hebt, om U, den koning des hemels en der aarde, te herbergen; ik smeeke tot U, laat de kracht en liefelijkheid van uw Sacrament nimmer van mij wijken en houd mij in bestendige reinheid des lichaams en der ziel. Zegen mij, Heer, gelijk Gij het huis van Obededom zegendet, die de ark des verbonds, het voorbeeld van uw glorierijk Sacrament, herbergde; en gelijk Gij de glorierijke maagd Maria, die U bij de menschwording in haren kuischen schoot ontving, met de volheid van allen zegen begiftigdet, die haar in de glorie harer onbevleete maagdelijke moederwaarde immer staande hieldt en beschermdet.

Al
die
ik
tem
leve
opsl
tafe
ver
wil
zij.
beg
mir
rots
win
(
als
det
geg
U,
mi
lijl
ge
de
al
tr
in
bu
in
st
k
in

sterke
odde-
, met
mjns
opdat
t het
oort-
n en
waar
har-
heid

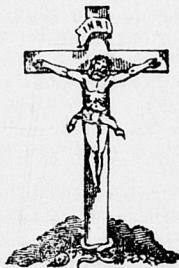
Alzoo zegen Heer, het huis mijner ziel,
die U in heilige vreugde opnam; ten einde
ik de eer waardig blijve, een levendige
tempel Gods te zijn! Verleen mij, als eene
levendige bondkist, waarin Gij uwe woning
opsloegt, dat gelijk dáár, ook in mij, de
tafelen uwer geboden tot eene levendige
vervulling bewaard worden, en uw heilige
wil het bestendige richtsnoer mijns willens
zij. Verleen mij ook, gelijk eene levendige
begraafplaats van uw heilig lichaam, de
mirre der afsterving en de vastheid eener
rots, opdat ik mijne booze neigingen over-
winne en U onveranderlijk aanhange.

uwe
dak
ge-
om
de,
acht
mer
lige
gen
be-
ds,
nt,
jke
ng
de
die
g-
dt

O Jesus, die U in de heilige Communie
als den teedersten Vader jegens mij betoon-
det, verleen mij, dat ik in uwe liefde vast
gegrond worde, en dat mijn hart steeds op
U, als op zijn eigenlijk eenig en waarachtig
middelpunt, doele. Geef mij eenen kinder-
lijken zin jegens U, vervul mij met den
geest der gehoorzaamheid, der eerbiedigheid,
der liefde en des vertrouwens, opdat ik in
al mijne ellenden met hartelijkheid en ver-
trouwen vluchte, gelijk een kind tot zijnen
innigstbeminden Vader. Als de liefderijkste
bruidegom ontvingt Gij heden mijne ziel
in uw wonderbaar gastmaal! Omvat deze
steeds inniger met de lelie-armen uwer
kuisheid, dat ik noch in het leven, noch
in den dood van U gescheiden worde.

Dit was het doel der instelling van uw

Goddelijk Sacrament, dat, krachtens hetzelfde, de ziel tot de innigste vereeniging met U zoude gebracht worden; want Gij, o mijn Goddelijke Heiland, wist, dat het schepsel veel zekerder in U blijft dan in zich zelven; gelijk aan den waterdruppel, die alleen en voor zich afgezonderd spoedig verdroogt; maar met de zee, zijne bron vereenigd, bestendig wordt behouden. Zoo voer mij dan, o Heer, uit mij zelven en neem mij in U op; want in U leef ik, maar in mij sterf ik; in U ben ik gezond, maar krank in mij zelven; standvastig in U, maar zwak in mij zelven; en alleen in U is mijn heil, mijne zekerheid, mijne sterkte en mijn leven! O God, mijn beschermers en het doel mijner hoop in eeuwigheid! Amen.

Zie, o goede en allerzoetste Jesus, voor uw aangezicht werp ik mij op de knieën

het-
ging
ij, o
het
n in
pel,
edig
bron
Zoo
n en
maar
maar
maar
mijn
mijn
doel

en bid en smeek U met de grootste vurig-
heid der ziel, dat Gij in mijn hart levende
gevoelens van geloof, hoop en liefde, een
oprecht berouw over mijne zonden en een
standvastigen wil om U niet meer te be-
leedigen wilt inprenten, terwijl ik met groote
aandoening en droefheid des gemoeds uwe
vijf wonden bij mij zelve overweeg en in
den geest beschouw, wat de propheet David
reeds van U, mijn Jesus, gezegd heeft: *Zij
hebben doorboord mijne handen en voeten;
alle mijne beenderen hebben zij geteld.* Psalm
21: 17, 18.

Alle geloovigen kunnen iederen dag een
vollen aflat verdienen, indien zij de vol-
gende voorwaarden vervullen:

1. Zij moeten *waardig* naderen tot de
H. Sacramenten van Biecht en Communie.

2. *Daarna* het bovenstaande gebed bidden
met een berouwvol hart en met innige gods-
vrucht voor een beeld van den gekruisigden
Jesus.

3. Dan nog 5 onze vaders en vijfmaal
het wees gegroet volgens de meening van
den Paus.

Cfr. Clemens VIII, Benedictus XIV, Pius
VII, Leo XII, Pius IX, 31 Juli 1858. —
Volgens verklaring van Z. H. Leo XII van
17 Sept. 1825 kan men dezen aflat ook
toepassen op de zielen in het vagevuur.

voor
ieën

Wij bidden U, o Heer, wil ons verlossen uit de banden onzer zonden door uwe oneindige goedheid en door de voorspraak der allerheiligste en onbevleete maagd Maria, als ook van de HH. apostelen Petrus en Paulus en van alle Heiligen ons, uwe dienaars, onze woon- en haardsteden bewaren, alle onze verwanten, vrienden en bekenden van zonden reinigen en met deugden versieren, ons heil en vrede schenken, onze zichtbare en onzichtbare vijanden verre van ons verwijderd houden, de lusten des vleesch es beteugelen, de gezondheid der lucht behouden, aan onze vrienden en vijanden liefde verleen en, uwe stad beschermen, onzen opperherder, den Paus N. sparen, alle geestelijke overheid, alle vorsten en het geheele christene volk voor alle ongeluk behoeden. Uw zegen zij ten allen tijde over ons en schenk eeuwige rust aan alle geloovige zielen in het vagevuur. Door Christus onzen Heer. Amen

Volgens een besluit van Paus Leo XII van 9 Juli 1828 verdienen alle geloovigen 40 dagen aflaat zoo dikwijls zij dit gebed storten met een berouwvol hart en met aandacht en een aflaat van 100 jaren en 100 quadragenen, indien zij dit bidden elken zaterdag gedurende eene maand.

—
Ziel van Christus, heilig mij.
Lichaam van Christus, maak mij zalig.

Bloed van Christus, drenk mij.
Water uit de zijde van Christus, wasch mij.
Lijden van Christus, versterk mij.
O liefderijke Jesus, verhoor mij.
In uwe heilige wonden, verberg mij.
Gedoog niet, dat ik van U gescheiden worde.
Tegen den boozen vijand, bescherm mij.
In mijn sterfuur roep mij.
En gebied mij te komen tot U.
Opdat ik U met uwe Heiligen love
In alle eeuwigheid. Amen.

Volgens een decreet van de congregatie der aflaten van 9 Januari 1864 heeft Paus Pius IX, zaliger gedachtenis, aan het stor-ten van dit gebed de volgende aflaten ver-leend:

1. Een aflat van 300 dagen door alle geloovigen te verdienen telkenmale als zij het bidden met berouw en aandacht.

2. Een aflat van 7 jaren dagelijks eenmaal te verdienen door alle priesters, als zij het bidden na de H. Mis te hebben opgedragen en door alle geloovigen, die hetzelfde gebed verrichten na waardig de H. Communie te hebben ontvangen.

3. Een vollen aflat te verdienen, eenmaal in den loop van iedere maand op een dag naar goedvinden door allen, die de vrome gewoonte hebben dit gebed te verrichten eenmaal daags gedurende de geheele maand, onder voorwaarde dat zij biechten,

communiceeren en eenigen tijd bidden tot
intentie van Z. H. den Paus.

KRUISWEG-OEFENING

tot lathen der geloovige zielen.

VOORBEREIDINGSGEBED.

O God, barmhartige Vader! zie goedgunstig op de zielen in het vagevuur neder en heb medelijden met haar, wees haar genadig! 't zijn toch uwe kinderen. Jesus, uw eenige Zoon heeft ze door zijn bloed vrijgekocht en de H. Geest heeft ze tot zijne tempels verkozen... Genadige God! doe haar barmhartigheid en verlos ze uit de verschrikkelijke vlammen... Dierbare Jesus! gedenk dat Gij zoo overvloedig voor haar voldaan hebt en gestorven zijt, opdat zij eeuwig zouden leven; verlos haar spoedig uit dien zuiveringskerker, van waar zij tot U verzuchten. opdat zij met de Engelen den lof van God in alle eeuwigheid mogen zingen: *heilig, heilig, heilig, de Heer, de God der heirkrachten!*

Ach konde ik iets ter harer verlichting doen!... Tot dat einde zal ik deze oefening van den kruisweg verrichten. U smeekende, lieve Jesus, de aflaten te willen toevoegen aan de zielen van.....

O Maria! ontferm u over de lijdende

zielen . . . Gij zijt hare *Moeder* . . . en zij zijn uwe *kinderen* . . . Bid ook voor mij, opdat ik met eerbied en aandacht deze oefening verrichte.

Eerste Statie.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

V. Wij aanbidden U, Christus, en loven U;
R. Omdat Gij door uw H. kruis de wereld verlost hebt.

O Jesus! wie had kunnen denken, dat Gij zoo vernederd en zoo schandelijk veroordeeld zoudet worden? . . . Uwe eenigste misdaad was *uwe liefde*; want Gij wildet uit liefde sterven, om ons het leven te geven. O Jesus, ik smeeek U door deze liefde medelijden te hebben met de zielen in het vagevuur . . . Zij zijn om hare zonden rechtvaardig tot het vuur veroordeeld! maar gedenk, dat Gij voor haar voldaan hebt en ter dood zijt veroordeeld, opdat zij eeuwig zouden leven . . . Lieve Jesus, ik smeeek U, mij ook barmhartig te zijn en mij voor alle ook voor de *kleinste zonden* te bewaren tot welker boeting de zielen zoo groote pijnen in het vagevuur moeten lijden.

O Maria! bid voor haar, opdat zij van hare zonden ontslagen worden. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer. Heer, ontferm U onzer.

O God! wees ons, zondaars, genadig.
Heer, geef haar de eeuwige rust; en het
eeuwig licht verschijne haar.

Tweede Statie.

Jesus neemt het kruis op zijne schouders.

Wij aanbidden U, enz.

O Jesus! met wat liefde hebt Gij uw kruis omhelsd? . . . Met wat blijdschap hebt Gij het op uwe schouders genomen, om voor onze zonden te voldoen en voor onze schulden te boeten? . . . Gedenk, o Jesus! de zielen in het vagevuur: zie, hoe zwaar haar kruis, hoe groot haar lijden is! zij zuchten in een vuur, dat onverdragelijker is dan alles, wat men in dit leven kan lijden. Zoudt Gij, o dierbare Jesus, geen medelijden met haar hebben? Gedenk, bid ik U, dat Gij uw kruis met zooveel liefde voor haar gedragen hebt . . . Ik bid U ook, lieve Jesus, U over mij te ontfermen, opdat ik mijn kruis geduldig moge dragen, zonder U in het minst te vergrammen.

O Maria! bid voor haar, opdat God haar kruis verlichte.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons, enz.

Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Derde Statie.

Jesus valt de eerste maal onder het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Dierbare Jesus! hoe gaat Gij zoo gebukt en kruipende onder uw kruis?... Hoe bezwijkt Gij hier zoo machteloos onder de grootheid uwer smarten?... Is het niet om ons te verlichten en uit het lijden te redden?... Ach, lieve Jesus! ik smeek U door deze uwe goedheid de zielen in het vagevuur gedachtig te willen zijn: zij lijden zoo groote smarten en wenschen zoo vurig Gods aanschijn te aanschouwen; zij worden zoo hevig tot U, haar opperste Goed, gedreven, dat ze van verlangen zouden sterven, indien het haar mogelijk was te sterven; wees haar dan genadig; het zijn uwe vrienden; en nu valt Gij onder het kruis, om haar uit de vlammen op te richten en tot den hemel te voeren. O Jesus! wees mij ook genadig; richt mij op uit de zonden, en laat niet toe dat ik in dezelve hervalle.

O Maria, moeder der bedrukten, bid voor de zielen in het vagevuur.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons, enz.

Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Vierde Statie.

Jesus ontmoet zijne bedrukte moeder.

Wij aanbidden U, enz.

O Maria, wat snijdende zwaard doorboorde uw hart, toen gij Jesus, mismaakt, bebloed, onkenbaar en kruipende onder zijn kruis,

ontmoette!... Hoe vaak hadt gij zijn minnelijk aanschijn met liefderijke blijdschap aangezien, maar nu was het vol stof, vuiligheid en bloed. Ach, wat droevige oogslag! Maar hoe bitter is het voor de zielen in het vagevuur dit aanschijn eenigen tijd te moeten derven en hoe verzuchten zij: *O God! wanneer zal ik komen en voor uw aanschijn verschijnen?*...

O Maria door de droefheid, die gij in het ontmoeten van Jesus gevoeldet, bid ik u, u over die zielen te erbarmen. Lieve Jesus! werp Gij ook een genadigen blik op die zielen, gelijk Gij *hier* uwe moeder met medelijden aanzaagt. Maar, lieve Jesus! en gij, moeder Maria! vergeet mij ook niet: mijne ziel is zoo vol vlekken en onreinigheden door mijne dagelijksche gebreken; zuiver mij van deze want ik verfoei ze van ganscher harte. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons, enz.

Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Vijfde Statie.

Simon draagt gedwongen het kruis van Jesus.

Wij aanbidden U, enz.

Tot welke ellende zie ik U hier gebracht, lieve Jesus! Gij zijt niet meer in staat, om uw kruis nog verder te dragen en moet geholpen worden? Ach, welke smart! Om onzent

wil l
Jesus
over
zoo v
omda
voor
naar
lieve
vuur
al n
ziele
opda
want
O
in h
u in
O
onze
enz.

Ver

W
U

aan
den
haa
aan
dru
zieh
ook
zien

wil hebt Gij U zoo ver laten brengen, lieve Jesus! O welke liefde!... Ontferm U dan over de zielen in het vagevuur: zij lijden zoo veel, en kunnen zich zelve niet helpen, omdat de tijd van te kunnen verdienen, voor haar voorbij is. O hoe reikhalzen zij naar U, o God! Wees haar dus genadig, lieve Jesus! Gaarne zou ik ze uit het vagevuur verlossen: daarom offer ik U thans al mijn doen en lijden tot lavenis harer zielen op... Sta mij ook bij, lieve Jesus, opdat ik hier voor mijne schulden voldoe, want naderhand is er geen tijd meer.

O Maria, de zielen uwer kinderen lijden in het vagevuur! verlos haar, opdat zij met u in den hemel God verheerlijken. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar enz. Zie eerste statie.

Zesde Statie.

Veronica zuivert het aanschijn van Jesus.

Wij aanbidden U, enz.

Uw minnelijk, maar mismaaft en bebloed aangezicht, dierbare Jesus, baarde medelijden in het hart van Veronica en praamde haar uw aanschijn te zuiveren. O hoe aangenaam was U dit, want met liefde drukte Gij het afbeeldsel van uw aangezicht in haren doek! O Jesus, laat uw hart ook tot medelijden bewogen worden bij het zien der pijnen, die de zielen in het vage-

vuur lijden; wasch haar in uw dierbaar bloed, opdat zij van alle smetten gezuiverd U in den hemel eeuwig loven en danken... Zuiver ook mijne ziel, lieve Jesus, en versterk mij ten einde haar niet meer te bevleken met nieuwe zonden, maar te versieren met alle deugden, opdat zij nooit in de zuiveringsplaats kome.

O Maria, bid voor de zielen in het vagevuur, opdat zij gezuiverd worden en sta ons bij, opdat wij de kleinste zonde mogen vluchten Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Zevende Statie.

Jesus valt de tweede maal onder het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Dierbare Jesus, hoe meer ik uw lijden overweeg, des te grooter en smartvoller komt het mij voor! Helaas, ik zie U reeds de tweede maal onder uw kruis bezwijken, zonder door iemand geholpen te worden. Wee mij ellendige! wat zal er van mij geworden, als ik met den last mijner zonden eens voor uwe rechtbank zal verschijnen?... De zielen van velen mijner kennissen en vrienden zijn bereids verschenen; maar velen hunner zijn ook plichtig bevonden er liggen daarom in het vagevuur te branden: daar

moete
tot de
Jesus,
Wij o
willen
wij a
en de
boetv

O
de h
de z
kerk
word

On
onze
enz.

J
V
E
ove
ma
mij
ver
sm
ge
ha
mi
ma
he

moeten zij voor de *geringste* harer fouten tot den laatsten penning boeten... Heer Jesus, wees haar om haar lijden genadig!... Wij ook, wij bidden U, ons barmhartig te willen zijn en uwe genade te geven, opdat wij alle, zelfs de geringste zonde vermijden en de schulden door ons gemaakt, door de boetvaardigheid afkopen.

O Maria! neem ons als uwe kinderen bij de hand, opdat wij niet struikelen en trek de zielen der geloovigen uit den lijdenskerker, opdat zij in den hemel verheerlijkt worden. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Achtste Statie.

Jesus vermaant de weenende vrouwen.

Wij aanbidden U, enz.

Heer Jesus, doe mij gelijk deze vrouwen over U weenen. Ach, hoe groot is uw lijden, maar ook hoe groot is mijne boosheid! Om mijne zonden hebt Gij willen lijden! O Jesus, vergeef me mijne ondankbaarheid... Ik smeeek U daarenboven om genade voor de geloovige zielen... ach, heb medelijden met haar! Zij roepen onze hulp in: *ontfermt u mijner, ontfermt u mijner. gij, ten minste mijne vrienden, want de hand des Heeren heeft mij geraakt...* O Jesus, wij bidden

U, kom uwe dienaren te hulp, die Gij door uw dierbaar bloed verlost hebt.

O Maria! wij zuchten al weenende tot U; wees ons en de geloovige zielen genadig. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Negende Statie.

Jesus valt de derde maal onder het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Zie, daar ligt Jesus onmachtig plat ter aarde. Zie, hoe de beulen Hem slaan, stooten en met voeten stampen! . . . O Jesus, ik heb medelijden met U . . . O God, hemelsche Vader! waarom laat Gij dit toe? waarom zendt Gij Jesus geene hulp? O *ziel*, 't is tot boeting voor uwe zonden, die Jesus op zich genomen heeft; zijne rechtvaardigheid eischt voldoening; daarom is voor Hem geene genade, totdat Hij door zijnen dood de schuld zal betaald hebben. . . O mijn God, ik schrik voor uwe rechtvaardigheid, die *zonder genade* voldoening eischt. . . Hoe smartvol lijden de geloovige zielen onder de slagen dier strenge rechtvaardigheid en hoe verzuchten zij om genade! Hoe lang valt haar elk oogenblik? O mijn God, ik bid U om wille van het bitter lijden van Jesus heb medelijden met haar. . . O mijn

God.
heid k
den v
het k
eeuwi
O l
ninge
op. A
On
onzer
enz.

Jesus

W

O

beule
rukte
zij o
wijs,
nieuw
proef
welk
gede
ziele
loos
tot r
tere
O Je
ik U
zuiv
in

ij door God, wyl Gij *naderhand* zonder barmhartigheid kastijdt, wil ik liever *nu* voor mijne zonden voldoen. Moge ik *hier* met Jesus onder het kruis bezwijken, doch spaar mij *in de eeuwigheid*.

rm U O Maria, offer uwe overvloedige voldoeningen voor de geloovige zielen aan God op. Amen.

haar, Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

kruis.

Tiende Statie.

Jesus wordt ontkleed en met gal gelaafd.

Wij aanbidden U, enz.

O Jesus, welke pijn leedt Gij toen de beulen U de kleederen met geweld uitrukten! Helaas! met de kleederen rukten zij ook het vel van uw lichaam; op die wijs, lieve Jesus, werden uwe pijnen vernieuwd en uwe wonden verdubbeld. Daarbij proefdet Gij de bitterheid van de gal... ach, welke pijnlijke toestand! Dierbare Jesus, gedenk dat lijden en ontferm U over de zielen in het vagevuur, want zij lijden naamloos veel. De hemelsche genoegens zijn haar tot nu toe ontzegd; zij worden met de bittere gal van een vlamvend vuur gelaafd. O Jesus, heb medelijden met haar! Ook bid ik U medelijden met mij te hebben en mij zuiver van alle zonden te bewaren, om niet *in die plaats van folteringen* te komen.

Onthecht mijn hart van de wereld en versterk mij om den kelk van lijden te drinken.

O Maria, bid voor de geloovige zielen, opdat zij God spoedig aanschouwen en Hem in eeuwigheid loven. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer geef haar, enz. Zie eerste statie.

Elfde Statie.

Jesus wordt aan het kruis genageld.

Wij aanbidden U, enz.

O Jesus in welken ellendigen toestand zie ik U aan het kruis genageld. Helaas! uwe handen, uwe voeten en alle uwe ledematen zijn zoo strak gespannen, dat Gij U zelven niet kunt bewegen en alle uwe beenderen kunnen geteld worden. Dierbare Jesus, hoe hebt Gij ons zoo kunnen beminnen?... Ik smeeke U bij die liefde de zielen in het vagevuur genadig te willen zijn... zie, hoe zij in het vagevuur gekruisigd zijn zonder zich zelven te kunnen helpen... ach! haar lijden is groot, naamloos groot, want de geringste pijn van het vagevuur overtreft de grootste pijn, die men in dit leven zoude kunnen lijden. Heer Jesus, wees haar genadig, en offer de verdiensten van uw kruis ter harer verlossing aan uw hemelschen Vader op... Verleen ons de kracht dat wij onze driften krui-

sigen
word
O
de ge
On
onzer
enz.

W
O
Jesus
zich
O za
tot d
kond
tot G
kond
foute
hier
nog
de k
vervu
ons e
geder
stov
O
kruis
On
onzer
enz.

sigen ten einde naderhand niet gestraft te worden.

O Maria, offer uwe smarten voor ons en de geloovige zielen aan God op. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar. enz. Zie eerste statie.

Twaaifde Statie.

Jesus sterft aan het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

O ziel, sla uwe oogen hemelwaarts... Jesus na *alles volbracht* te hebben, beveelt zich aan God en *sterft* voor uwe zaligheid. O zalige dood! ... Jesus gaat van het lijden tot de glorie! O ware ik zoo gelukkig! O konde ik hier alles voldoen en uit liefde tot God sterven De zielen in het vagevuur konden bereids bij God zijn; maar om eenige fouten en onvolmaaktheden waarvoor zij hier niet geboet hebben, moeten zij thans nog branden. O ziel, vermijd nu alle, ook de kleinste zonde en wees ijverig in het vervullen uwer plichten... O Jesus, wees ons en de zielen in het vagevuur genadig; gedenk dat Gij voor ons en voor haar gestorven zijt.

O Maria! vergeet niet, dat gij onder het kruis onze moeder geworden zijt. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Dertiende Statie.

Jesus wordt van het kruis afgedaan.

Wij aanbidden U, enz.

Ziedaar, Maria, uwen zoon Jesus: ontvang Hem voor de laatste maal op uwen schoot. Neem de doornen met eerbied uit zijn hoofd... Bezie zijn geheel lichaam en besproei het met uwe tranen... Maria, hoe waart gij toen te moede? Mij dunkt dat uw hart met zeven zwaarden van droefheden werd doorstoken en van liefde kwijnde. O Maria, doe mij thans in uwe droefheden en liefde deelen: en wanneer mijne ziel van de wereld zal scheiden, ontvang haar dan in uwe armen..... Vergeet echter de geloovige zielen ook niet... aanschouw haar lijden. Laat uwe tranen bij het kruishout vergoten op haar vloeien, opdat de vlammen gebluscht en zij voor Gods troon gebracht worden; om Hem eeuwig te aanschouwen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar, enz. Zie eerste statie.

Vceertiende Statie.

Jesus wordt in een nieuw graf gelegd.

Wij aanbidden U, enz.

O ziel, voeg u bij deze lijkstaatsie. Jesus,

uw God en uw al wordt begraven! Gij ook
gij zult u spoedig ter eeuwige rust neder-
leggen. De geloovige zielen, velen uwer
kennissen hebben reeds dit lot ondergaan:
hunne lichamen zijn door de wormen ver-
teerd, terwijl de zielen nog worden gefolterd
in het vagevuur... Hoe vurig verlangen zij
God te bezitten. Lieve Jesus, ik maak nu
een vast voornemen, mij voortaan met allen
ijver van mijne plichten te kwijten, om na
mijnen nood niet gepijnigd te worden. Ik
zal nu voor mijne zonden boeten en uit
liefde tot U gaarne alles lijden. Ik smeeek
U, dierbare Jesus, tot de geloovige zielen
neder te dalen en hare boeien los te ma-
ken, opdat zij met U ten hemel opvliegen.

O Maria, denk aan de tranen, die gij bij
Jesus' graf gestort hebt en heb medelijden
met de zielen in het vagevuur.

Onze Vader. Wees gegroet. Ontferm U
onzer. O God, wees ons. Heer, geef haar,
enz. Zie eerste statie.

.....
SLUITGEBED.

O God, ik bedank U voor de genade, die
Gij mij op den kruisweg verleend hebt:
ontvang deze oefening tot verlichting van
de zielen in het vagevuur en maak de zielen
van N. N. aan de aflaten deelachtig.

O God, heb medelijden met de geloovige

zielen, die zoo vurig wenschen U te bezitten en tot ons smachtend verzuchten opdat wij haar zouden te hulp komen. O barmhartige God, wees haar genadig! Hoe smartvol is het voor haar uw aanschijn te dienen. — De liefde trekt ze tot U, maar uwe rechtvaardigheid houdt ze terug! — U niet bezitten is de grootste aller straffen. O God, ik bid U, heb medelijden met haar: zij immers zijn uwe vrienden, uwe bruiden, uwe kinderen, voor welke Gij reeds eene plaats in den hemel bereid hebt. Welke vernederingen, armoede en pijnen heeft Jesus niet voor haar geleden! Ach, wees haar om zijnent wil barmhartig. Gedenk daarbij, o God, dat die zielen tempels van God den H. Geest zijn, in welke Hij woonde, zielen die in zijne liefde uit de wereld zijn gescheiden. Vergeef, bid ik U, door de verdiensten van Jesus Christus al hare schulden; dit zal tot uwe eer verstrekken, want in den hemel zullen zij onophoudelijk met de Engelen zingen: heilig, heilig, heilig!

O God, vergeet mij ook niet: gedenk, dat ik aan zoo vele gevaren van zonden ben blootgesteld: versterk mij, opdat ik u nooit meer vergramme, want de zonden mishagen U zoo zeer, dat Gij genoodzaakt zijt om ons te straffen. O God, versterk mij, opdat ik de zonden nauwkeurig vermijde en alles in een zuiver inzicht verichte, alleen om U te behagen.

C
in
har

V
groe
de v
1 W
tent

H
hei
lijk
eer

10
een
iede
en
Cler

I
ven
Go
eeu

10
mar
goe
bied
Hei

E
baa

O Maria, open voor ons en voor de zielen in het vagevuur de ingewanden uwer barmhartigheid en bid voor ons. Amen.

Voeg hier nog bij 5 Onze Vaders, 5 Wees gegroet en 5 Eere zij den Vader, enz. ter eere van de vijf wonden van Christus, — en 1 Onze Vader, 1 Wees gegroet en 1 Eere zij den Vader tot intentie van Z. H. den Paus.

.....

KORTE GEBEDEN VERRIJKT MET AFLATEN

toevoegelijk aan de geloovige zielen.

Heilig, heilig, heilig de Heer God der heirscharen: de aarde is vol van uwe heerlijkheid: eer zij den Vader, eer zij den Zoon, eer zij den H. Geest.

100 dagen aflat dagelijks eenmaal. Vollen aflat eenmaal in de maand te verdienen, indien men iederen dag dit gebed stort, biecht, communiceert en bidt tot intentie van Z. Heiligheid den Paus. Clemens XIV, 26 Junii 1770.

Dat de allerrechtvaardigste, allerverhevenste en allerbeminnenswaardigste wil Gods geschiede, dat hij geloofd en in alle eeuwigheid boven alles verheerlijkt worde.

100 dagen eenmaal daags: een vollen aflat eenmaal te verdienen in het jaar op een dag naar goedvinden, indien men dagelijks dit gebed bidt, biecht, communiceert en bidt tot intentie van Zijne Heiligheid. Pius VII, 19 Maii 1818.

Eeuwige Vader, ik offer U op het dierbaar bloed van Jesus Christus tot delging

mijner zonden en voor de noodzakelijkheden der H. Kerk.

100 dagen aflat, zoo dikwijls men dit gebed met godsvrucht en aandacht bidt. Pius VII, 29 Martii 1817.

Lof en dank zij nu en ten allen tijd aan het allerheiligste en Goddelijk Sacrament des altaars.

100 dagen aflat eenmaal daags: 300 dagen op alle de donderdagen van het geheele jaar en vollen aflat eenmaal in de maand door hen te verdienen die het dagelijks bidden onder de gewone voorwaarden als boven. Pius VI, 24 Maii 1776.

Mijn Jesus barmhartigheid.

100 dagen aflat iederen keer als men het bidt. Leo XII, 1824 en Pius IX, 23 Sept. 1857.

Jesus, mijn God, ik bemin U boven alles.

50 dagen aflat. Pius IX, 7 Maii 1854.

Zoetste Jesus, wees mij niet een rechter maar een zaligmaker.

50 dagen aflat: vollen aflat te verdienen onder de gewone voorwaarden door hen, die dagelijks dit gebed verrichten: eenmaal in het jaar op den feestdag van den H. Hieronymus Aemilianus 20 Juli.

Bemind zij overal het allerheiligste Hart van Jesus!

100 dagen aflat eenmaal daags. Pius IX, 23 Sept. 1860 aan den overste der Missionarissen te Issoudun.

Jesus zachtzinnig en nederig van harte, maak mijn hart gelijk aan het uwe.

300 dagen aflat. Pius IX, 25 Jan. 1868.

Het kruis is mijn zeker heil, het kruis wil ik altijd aanbidden, het kruis des Heeren is met mij, het kruis is mijne toevlucht.

300 dagen eenmaal daags. Pius IX, 21 Jan. 1874.

Jesus, Maria, Joseph! ik schenk u mijn hart, mijn geest en mijn leven. Jesus, Maria, Joseph! staat mij bij in den doodstrijd. Jesus, Maria, Joseph! dat mijne ziel in vrede met u scheide.

300 dagen aflat iederen keer als men het bidt. Pius VII, 28 Apr. 1807.

Zoet hart van Maria, wees mijne toevlucht!

300 dagen iederen keer als men het bidt: vollen aflat eenmaal in de maand onder de gewone voorwaarden als boven.

Dat het Goddelijk Hart van Jesus en het allerzuiverste hart van Maria overal en ten allen tijde worden gekend, geloofd, gezegend, bemind, gediend en verheerlijkt.

60 dagen eenmaal daags: vollen aflat te verdienen op de feestdagen van de Geboorte, Hemelvaart en van het H. hart van Maria, door hen, die gedurende den loop van het jaar dagelijks dit gebed bidden onder de gewone voorwaarden.

In uwe ontvingenis, o Maagd Maria, zijt gij onbevlekt geweest; bid voor ons den Vader, wiens Zoon, Jesus, gij door den H. Geest hebt ontvangen en gebaad.

100 dagen aflat zoo vaak men dit gebed herhaalt. Pius VI, 21 Nov. 1793.

Gezegend zij de heilige en onbevlekt ontvingenis der allerzaligste Maagd Maria!

100 dagen aflat. Pius VI, 21 Nov. 1793.

O Maria, gij die zonder zonde de wereld zijt ingetreden, verwerf mij van God de genade dat ik zonder zondelast uit deze scheide.

100 dagen aflat dagelijks eenmaal. Pius IX, 27 Mart. 1863.

Engel Gods, die mijn bewaarder zijt, verlicht mij, bewaar mij, begeleid mij en regeer mij, gij, o Engel, wien ik door de Goddelijke voorzienigheid ben toevertrouwd.

100 dagen aflat zoo dikwijls men dit gobeid herhaalt. Pius VII, 15 Maii 1821.

LITANIE.

Heer, ontferm U over ons,	ontferm U over de geloovige zielen
Christus, ontferm U over ons,	
Heer, ontferm U over ons,	
Christus, hoor ons.	
Christus, verhoor ons,	
God hemelsche Vader,	
God Zoon, Verlosser der wereld,	
God heilige Geest,	
Heilige Drieëenheid, een God,	
H. Maria, bid voor hen (hem of haar).	
H. Moeder Gods, bid voor hen (hem of haar).	
H. Maagd der maagden, bid voor hen (hem of haar).	
H. Michaël, aartsengel, bid voor hen (hem of haar).	

Alle H. kooren der zalige Geesten, bidt
voor hen (hem of haar).

H. Joannes de dooper,

H. Joseph,

Alle H. Aartsvaders en Propheten,

H. Petrus,

H. Paulus,

H. Joannes,

Alle H. Apostelen en Evangelisten,

H. Stephanus,

H. Laurentius,

Alle H. Martelaren,

H. Gregorius,

H. Ambrosius,

H. Augustinus,

H. Hieronymus,

Alle H. Bisschoppen en Belijders,

Alle H. Leeraars,

Alle H. Priesters en Levieten,

Alle H. Monniken of Kluizenaars,

H. Maria Magdalena,

H. Catharina,

H. Barbara,

Alle H. Maagden en Weduwen,

Alle Gods lieve Heiligen,

Wees genadig, spaar hen (hem of haar) o
Heer.

Wees genadig, verhoor ons voor hen (hem
of haar) o Heer.

Van alle kwaad, verlos hen (hem of haar)
o Heer.

Van uwe gramschap,

bid (bidt) voor hen (hem of haar).

Van de gestrengheid uwer rechtvaardigheid,
verlos hen (hem of haar) o Heer.

Van langdurige pijnen,
Van den klagenden worm des gewetens,
Van het ijselijk vuur,

Van eene langdurige droefheid,
Van de ondragelijke koude,
Van de verschrikkelijke duisternissen,

Van het schromelijk weenen en klagen,
Door uwe wonderbare menschwording,

Door uwe heilige geboorte,
Door uw allerzoetsten naam,

Door uw heilig doopsel en vasten,

Door uwe diepe vernedering,

Door uwe vaardige gehoorzaamheid,

Door uwe oneindige liefde,

Door uwe benauwdheden en kwellingen,

Door uw bloedig zweet,

Door uwe banden en boeien,

Door uwe doornen kroon,

Door het dragen van uw kruis,

Door uw bitteren dood,

Door uwe allerheiligste wonden,

Door uw kruis en bitter lijden,

Door uwe heilige verrijzenis,

Door uwe wonderbare hemelvaart,

Door de komst van den H. Geest, den
vertrooster,

In den dag des oordeels,

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor
ons.

Die de zondares vergiffenis verleend en den

verlos hen (hem of haar) o Heer.

mo
ver
Die
Die
he
Dat
do
me
Dat
va
Dat
vo
wi
Dat
fer
Dat
Dat
ver
Zoon
Lam
we
Lam
we
wi
Chri
Chri
Heer
Chri
Heer
O

heid, moordenaar verhoord hebt, wij bidden u,
verhoor ons.

Die uit genade zalig maakt,
Die de sleutels des doods en der helle
hebt,

Dat gij onze ouders, vrienden en wel- wij bidden U, verhoor ons.
doeners uit de verschrikkelijke vlam-
men wilt verlossen,

Dat Gij alle de overledene geloovigen
van hunne pijnen wilt bevrijden,

Dat Gij U over hen, die geene bijzondere
voorbidders op deze wereld hebben,
wilt ontfermen,

Dat Gij hen allen sparen en hun vergif-
tenis der straffen wilt schenken,

Dat Gij hunne verlangens wilt vervullen,

Dat Gij hen in het gezelschap der uit-
verkorenen wilt opnemen,

Zoon Gods,

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, geef hun (hem of haar) de ruste.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, geef hun (hem of haar) de ruste.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, geef hun (hem of haar) de eeu-
wige ruste.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader enz.

- V. En leid ons niet in bekoring.
R. Maar verlos ons van den kwade.
V. Van de poort der hel.
R. Verlos Heer hare zielen.
V. Dat zij rusten in vrede.
R. Amen.
V. Heer, verhoor mijn gebed.
R. En mijn geroep kome tot U.

Laat ons bidden.

O God, Schepper en Verlosser van alle geloovigen, verleen aan de zielen uwer dienaren en dienaressen vergeving van al hunne zonden, opdat zij de kwijtschelding, naar welke zij altoos verlangden, op ons ootmoedig smeeken, mogen verwerven. Amen.

- V. Heer, geef hun de eeuwige rust;
R. En het eeuwige licht verschijne hun.
V. Dat de zielen der afgestorvenen, door de barmhartigheid Gods rusten in vrede.
R. Amen.

DE VESPERS OF HET AVOND- GEBED.

PSALM 114.

Toezang: Ik zal den Heer in het land der levenden behagen.

1.
mijne
2.
heeft
aanro
3.
gevan
4.
den
5.
barm
ferm
6.
ik ve
7.
de H
8.
dood
mijne
9.
den

To
der

To
vree
1.
Heer

1. Ik bemin den Heer omdat Hij de stem mijner bede verhoort.

2. Omdat Hij zijn oor naar mij geneigd heeft, daarom zal ik Hem in mijne dagen aanroepen.

3. De doodsangsten omringden mij, en de gevaren der hel overvielen mij.

4. Ik vond kwelling en smart; en riep den naam des Heeren aan

5. Verlos, o Heer, mijne ziel. De Heer is barmhartig en rechtvaardig, onze God ontfermt zich.

6. De Heer beschermt de kleinen; toen ik vernederd was, bevrijdde Hij mij.

7. Keer, mijne ziel in uwe rust in; want de Heer heeft u welgedaan.

8. Want Hij heeft mijne ziel van den dood bevrijd; mijne oogen van de tranen en mijne voeten van den val.

9. Ik zal den Heer in het land der levenden behagen.

Heer, geef hun de eeuwige rust;
En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezang: Ik zal den Heer in het land der levenden behagen.

PSALM 119.

Toezang: Wee mij, o Heer, dat mijne vreemdelingschap zoo lang duurt.

1. Ik riep in mijn ramspoed tot den Heer; en Hij heeft mij verhoord.

2 Heer, bevrijd mijne ziel van de booze lippen en van de bedriegelijke tong.

3. Wat zal men u geven, of u tot eene valsche tong bijvoegen?

4. Scherpe pijlen eens machtigen en verwoestende kolen.

5. Wee mij, dat mijne vreemdelingschap zoo lang duurt, dat ik bij de inwoners van Cedar wone, langen tijd is mijne ziel eene vreemde geweest.

6. Ik was jegens hen, die een vrede haatten, vredelievend; als ik hen toesprak, bestreden zij mij zonder reden.

Heer, geef hun de eeuwige rust;
En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezang: Wee mij, o Heer! dat mijne vreemdelingschap zoo lang duurt

PSALM 120.

Toezang: De Heer behoeft u voor al het kwaad; de Heer beware uwe ziel.

1. Ik heb mijne oogen naar de bergen opgeheven; van waar mij hulpe komen zal.

2. Mijne hulp komt van den Heer; die hemel en aarde gemaakt heeft.

3. Hij late uwen voet niet uitglijden; Hij sluimere ook niet die u behoedt.

4. Zie, Hij die Israël bewaart zal niet sluimeren noch slapen.

5. De Heer behoeft u, de Heer is uwe bescherming; Hij is aan uwe rechterhand.

6. Op den dag zal u de zon niet branden,
noch de maan des nachts.

7. De Heer behoeft u voor al het kwaad;
de Heer beware uwe ziel.

8. De Heer beware uwen ingang en uwen
uitgang; van nu af tot in eeuwigheid.

Heer, geef hun de eeuwige rust;

En het eeuwige licht verlichte hén.

Toezaag: De Heer behoeft u voor al het
kwaad; de Heer beware uwe ziel.

PSALM 129.

Toezaag. Zoo Gij de ongerechtigheden
gadeslaat, o Heer! Heer, wie zal er bestaan?

1. Uit de diepte roep ik tot U, o Heer!
Heer, verhoor mijne stem.

2. Laat uwe ooren opmerkzaam zijn op
de stem mijner smeekingen.

3. Zoo Gij de ongerechtigheden gadeslaat,
o Heer! Heer, wie zal er bestaan?

4. Want bij U is genade, en om uwe
wet heb ik U verbeid, o Heer!

5. Mijne ziel heeft op zijn woord verbeid;
mijne ziel heeft gehoopt op den Heer.

6. Dat Israel van den morgenstond af tot
den nacht toe op den Heer hope.

7. Want bij den Heer is barmhartigheid
en bij Hem is overvloedige verlossing.

8. En Hij zal Israel verlossen van alle
zijne ongerechtigheden.

Heer, geef hun de eeuwige rust;

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezaag: Zoo Gij de ongerechtigheden gadeslaat o Heer! Heer, wie zal er bestaan.

PSALM 137.

Toezaag: Veracht de werken uwer handen niet, o Heer!

1. Ik zal U, o Heer, uit geheel mijn harte loven, omdat Gij de woorden mijns monds gehoord hebt.

2. Ik zal U in het aanschouwen der Engelen lofzingen; ik zal in uw heiligen tempel aanbidden en uwen naam prijzen.

3. Wegens uwe barmhartigheid en uwe waarheid; want Gij hebt uw heiligen naam boven alles groot gemaakt.

4. Ten welken dage ik U aanroep; zoo verhoor mij: Gij zult de kracht in mijne ziel vermeerderen.

5. Dat alle de koningen der aarde U prijzen, o Heer; want zij hebben al de woorden uws monds gehoord.

6. En dat zij de wegen des Heeren bezingen; doordien de heerlijkheid des Heeren groot is.

7. Want de Heer is hoog verheven en ziet op het nederige; het hooge kent hij van verre.

8. Als ik ook in het midden der verdrukking wandele; zoo zult Gij mij in het leven behouden; Gij hebt over den toorn mijner vijanden uwe hand uitgestrekt; en uwe rechterhand heeft mij verlost.

9. De Heer zal voor mij vergelden: o Heer, uwe barmhartigheid duurt eeuwig: veracht de werken uwer handen niet.

Heer, geef hun de eeuwige rust;
En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezaag: Veracht de werken uwer handen niet, o Heer!

Vers. Ik heb eene stem uit den hemel gehoord, die tot mij sprak:

Antw. Zalig zijn de dooden, die in den Heer sterven.

Toezaag: Al wat mij de Vader geeft, zal tot mij komen: en ik zal hem, die tot mij komt, niet buiten werpen.

De lofzang der allerheiligste Maagd.

Lucas 1.

1. Mijne ziel maakt groot den Heer.

2. En mijn geest verheugt zich in God mijnen Zaligmaker.

3. Want Hij heeft de nederigheid zijner dienstmaagd aangezien; want ziet, van nu af zullen mij al de geslachten zalig spreken.

4. Want Hij heeft mij groote dingen bewezen, die machtig is; en zijn naam is heilig.

5. En zijne barmhartigheid strekt zich uit van geslacht tot geslacht over hen, die Hem vreezen.

6. Hij heeft door zijnen arm kracht doen blijken; Hij heeft hen verstrooid, die in de gedachten huns harten hoovaardig waren.

7. Hij heeft de machtigen van hunnen troon afgezet, en de nederigen verhoogd.

8. De hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en de rijken ledig weggezonden.

9. Zijner barmhartigheid gedachtig, heeft Hij Israel zijn kind aangenomen.

10. Gelijk Hij tot onze ouders heeft gesproken: tot Abraham en zijn zaad in eeuwigheid.

Heer, geef hun de eeuwige rust;

En het eeuwige licht verlichte hen.

Toezaag: Al wat mij de Vader geeft, zal tot mij komen; en ik zal hen, die tot mij komt, niet buiten werpen.

Onze Vader. enz.

Vers. En leid ons niet in bekoring.

Antw. Maar verlos ons van den kwade.

Wanneer de getijden voor de overledenen met negen psalmen en negen lessen worden gebeden, zoo bidt men niet den navolgenden psalm »Loof mijne ziel den Heer, enz. maar wel de daarop volgende verzen, antwoorden en het bijzondergebed.

PSALM 145.

1. Loof mijne ziel den Heer; ik zal den Heer in mijn leven loven; ik zal mijnen God lofzingen, zoo lang ik zijn zal.

2. Wilt niet op vorsten vertrouwen, op menschenkinderen, bij wien geen heil is.

3. Zijn geest zal er uitgaan, en het zal in deszelfs aarde terugkeeren; ten dien dage zullen alle hunne gedachten vergaan.

4. Gelukkig hij, die den God van Jacob tot een beschermmer heeft, die op den Heer zijnen God hoopt, die hemel en aarde, de zee en alles wat daarin is, gemaakt heeft.

5. Die eeuwig de waarheid bewaart, die hen, welke onrecht lijden, recht doet wervaren; en den hongerigen spijs geeft.

6. De Heer ontbindt de gekluisterden; de Heer verlicht de blinden.

7. De Heer reikt de neergeslagenen op; de Heer heeft de rechtvaardigen lief.

8. De Heer bewaart de vreemdelingen; Hij zal de weezen en weduwen beschermen; en de wegen der zondaars vernielen.

9. De Heer zal eeuwig heerschen, uw God, o Sion! van geslacht tot geslacht.

Heer, geef hun de eeuwige rust;
En het eeuwig licht verlichte hen.

Vers. Van de poort der hel;

Antw. Verlos, o Heer, hunne zielen.

Vers. Dat zij in vrede rusten.

Antw. Amen.

Vers. O Heer! verhoor mijn gebed.

Antw. En mijn geroep kome tot U.

ALGEMEENE GEBEDEN.

Voor de afgestorvene bisschoppen en priesters.

O God, die uwe geestelijke dienaars onder de apostolische priesters met de bisschoppen-
Gel. zielen.

lijke (of priesterlijke) waardigheid begaafd hebt: geef, bidden wij, dat zij ook in hun gezelschap in alle eeuwigheid mogen leven; door Christus onzen Heer. Amen

Voor eenen man, die overleden is.

Wij bidden U, o Heer! ontbind de ziel van uwen dienaar N.; opdat hij der wereld afgestorven, voor U leven moge: en reinig hem door de genade uwer barmhartigste goedertierenheid van al hetgene hij door de broosheid des vleesches in zijn menschelijken omgang misdaan heeft. Door Christus onzen Heer Amen.

Voor vader en moeder wanneer zij beide overleden zijn.

O God, die ons bevolen hebt, vader en moeder te eeren, ontferm U goedgunstig over de ziele mijns vaders en mijner moeder, en vergeef hunne zonden; en maak, dat ik hen in de vrêugde des eeuwigen lichts moge aanschouwen.

Voor afgestorvene broeders, bloedverwanten en weldoeners.

O God, uitdeeler der genade, en minnaar der zaligheid der menschen: wij bidden uwer goedertierenheid wil de broeders, bloedverwanten en weldoeners onzer vergadering

die uit deze wereld gescheiden zijn. door de voorbede der H. Maria altijd maagd met alle nwe Heiligen de gemeenschap der eeuwige zaligheid verleen. Door Christus onzen Heer. Amen.

Voor een persoon van het mannelijk geslacht.

Verleen, o Heer, een gunstig oor tot onze bede, waardoor wij uwe goedertierenheid ootmoedig smeeken: dat Gij de ziel van uwen dienaar, welke Gij uit deze wereld hebt doen scheiden in het land van vrede en licht verplaatsen en de gemeenschap uwer Heiligen wilt deelachtig doen worden. Door onzen Heer Jesus Christus uwen Zoon, die met U leeft en heerscht in de eenheid des heiligen Geestes God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Voor een persoon van het vrouwelijk geslacht.

Wij bidden U, o Heer, ontferm U volgens uwe goedertierenheid over de ziel uwer dienares, en herstel haar nu van de besmettingen der sterfelijkheid gezuiverd, in het erfdeel der eeuwige zaligheid. Door onzen Heer, enz. Amen.

Bij een jaargetijde.

O God, Heer der vergiffenis! geef de ziel

van uwen dienaar (of dienaress) waarvan wij de verjaring van den begraafdag heden gedachtig zijn de plaats der verkwikking, de zaligheid der rust en de klaarheid des lichts. Door Christus onzen Heer. Amen.

Gebod op allerzielendag.

O God, schepper en verlosser van al de geloovigen, verleen de zielen uwer dienaars en dienaressen vergiffenis van alle hunne zonden; opdat zij de genadige kwijtschelding, naar welke zij altijd verlangd hebben door godvruchtige gebeden mogen verwerven. Die leeft en heerscht met God den Vader, in de eenheid des H. Geestes. God in al de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vers. Heer, geef hun de eeuwige rust;

Antw. En het eeuwige licht verlichte hen.

Vers. Dat zij in vrede rusten.

Antw. Amen.

Deze verzen worden ook achter de voorgaande gebeden gezegd.

n wij
n ge-
g, de
ichts.

INHOUD.

—

Bladzijde :

Inleiding	1
---------------------	---

EERSTE DEEL.

1. Aalmoezen geven en goede werken doen voor de geloovige zielen is eene voortreffelijke godsvrucht	9
2. De christen berooft zich zelven van vele genaden indien hij de geloovige zielen niet bijstaat	15
3. God verhoort de gebeden die door godvruchtige genootschappen voor de geloovige zielen verricht worden	22
4. Het uitstel der bekeering tot in het doodsuur is de schuld, dat de ziel veel moet lijden in het vagevuur	26
5. De barmhartigheid jegens de geloovige zielen bewerkt het heil der ziel en dikwijls de gezondheid des lichaams	31
6. Hoe de nuttelooze woorden in het vagevuur gestraft worden	35
7. Eene ziel wordt tot afboeting harer straf naar de aarde terug gezonden	40

al de
maars
unne
chel-
bben
even.
ader,
l de

st;
hen.

ande

-

8. Wij verschaffen door te bidden en te vasten groote verlichting aan de zielen in het vagevuur	45
9. Voorspraak van eene vrouw die vol geloof is	49
10. De hemel beschut de rechtvaardigen	54
11. Christina's martelaarschap der liefde tot lfenis van de geloovige zielen in het vagevuur	60
12. Maria de Moeder van God is ook de moeder der geloovige zielen in het vagevuur	65
13. God schenkt aan de Heiligen in den hemel groote genaden ten gunste van de lijders in het vagevuur	69
14. Vele zielen worden uit het vagevuur verlost door de gebeden van een Heilige	74
15. De smarten van een overledene vallen ten deel aan een levende	78
16. De dankbaarheid der geloovige zielen jegens hare weldoeners	82
17. De straffen des vagevuurs schijnen den geloovigen zielen van langen duur	92
18. Het lijden in het vagevuur is in evenredigheid van het bedreven kwaad	97
19. De hemel zegent hen, die voor de lijders in het vagevuur bidden	104
20. Ondankbaarheid der erfgenamen jegens hunne weldoeners	107

ijde :

Bladzijde:

	21. De lijdende zielen bedanken hare weldoeners	112
45	22. Te vergeefs verwacht men in het vagevuur de hulp van anderen, als men op de aarde geene goede wer- ken verricht heeft	116
49	23. Eene ziel krijgt vermindering van straf omdat zij in haar leven een kleed heeft weggeschonken	122
54	24. Het vreeselijk lijden der geloovige zielen, die op de wereld ergernis hebben gegeven	126
60	25. Wie het hemelrijk wil binnengaan, moet rein zijn van alle vlekken	131
65	26. Bewonderingswaardige gemeenschap tusschen de levenden en de overle- denen	137
69	27. Eene kleine voorspraak verlost de zielen van een groot lijden	144
74	28. Wonderbare droomen verwekken vrees voor den dood en het vage- vuur	149
78	29. De overvloedige aflaten zullen de armoede der overledenen verzach- ten	152
82	30. De Heiligen die wij in ons leven vereerd hebben, helpen ons na on- zen dood	157
92	31. Wie op de aarde met gelatenheid lijdt, blijft van de vlammen des va- gevuurs bevrijd	162

32. Heilige woeker van hen, die hunne goede werken aan de geloovige zielen toevoegen	167
33. Het bloed van Christus reinigt in het H. Misoffer de zielen van alle vlekken en zonden	171
34. Beter is het verzekerd te zijn, dat men in het vagevuur komt, dan te leven in het gevaar van te zondigen	174
35. De rechtvaardigen zijn niet eens rein in de oogen van God	181
36. De verlossing der zielen uit het vagevuur volgt eerst dan als zij geheel en al aan de Goddelijke rechtvaardigheid voldaan hebben	185
37. Het rozenkransgebed is zeer heilzaam voor de geloovige zielen . . .	189
38. Verlichting van de pijnen des vagevuurs	195
39. De zielen in het vagevuur beschermen hare weldoeners tegen hunne vijanden	198
40. De liefde tot de geloovige zielen is vindingrijk	201
41. Eene ontslapene vat eene levende bij de hand en smeekt haar om hulp	207
42. De geloovige zielen helpen hare weldoeners	210
43. De Communie verschaft aan de	

44.

45.

46.

47.

48.

49.

Inl

1.

2.

3.

4.

	zielen in het vagevuur een grooten troost	213
167	44. De H. Communie bevrijdt van lijden in deze wereld en aan gene zijde des grafs	217
171	45. De vergiffenis van eene zware belediging schenkt bevrijding van een streng vagevuur	221
174	46. Waarde van het H. Misoffer voor de overledenen	226
181	47. De overledenen leeren ons onderwerping aan den Goddelijken wil.	229
	48. De vereering eens Heiligen bevrijdt eene ziel uit het vagevuur	232
185	49. Liefde der Engelen tot de geloovige zielen	237

TWEEDE DEEL.

	Inleiding	241
198	1. Een groot zondaar wordt door eene ziel des vagevuurs gered	247
201	2. De geloovige zielen in het vagevuur geven antwoord op de gebeden, die voor haar gedaan worden	253
207	3. In de allerheiligste Maagd Maria vinden wij de hoop op eene spoedige verlossing uit het vagevuur.	256
210	4. De duivel klaagt den overledene op het zwaarste aan	261

5. Alwie de geloovige zielen des vagevuurs niet te hulp komt, moet lang in het vagevuur lijden	265	17.
6. De geloovige zielen beschermen hare weldoeners op eene wonderbare wijs tegen hunne vijanden	269	19.
7. Verschijningen en openbaringen uit het andere leven	273	20.
8. De gehoorzame behoeft niet lang in het vagevuur te lijden	278	21.
9. Liefdevolle overgaaf voor de zielen des vagevuurs	282	22.
10. Naar de maat der goede werken, die zij in haar leven verricht hebben, zullen de geloovige zielen des vagevuurs deel hebben in onze gebeden	288	23.
11. Maria voert op den feestdag harer hemelvaart vele zielen ten hemel	291	24.
12. Het goede, dat wij in ons leven hebben gedaan, wordt na den dood rijkelijk beloond	295	25.
13. Groot en hevig zijn de pijnen in het vagevuur	298	26.
14. De vrees van het vagevuur betuugde de zinnelijkheid	303	27.
15. Smartvol geklaag der geloovige zielen in het vagevuur	308	28.
16. De grootste straf in het vagevuur is de derving van Gods aanschijn	313	29.

zijde :	Bladzijde :
17. De straffen des vagevuurs zijn in evenredigheid der begane fouten	320
265 18. Dankbaarheid der zielen in het vagevuur	325
269 19. Het oog der Goddelijke rechtvaardigheid ziet zelfs de geringste fouten	331
273 20. De geloovige zielen in het vagevuur roepen tot ons om hulp	335
278 21. Wat wij voor andere zielen doen, komt onze ziel ten voordeel	339
282 22. Buitengewone godsvrucht jegens de geloovige zielen in het vagevuur .	343
23. Kleine aalmoezen uit een goed hart gegeven verschaffen de geloovige zielen groote verlichting	348
288 24. Hoe rein wij moeten zijn in de oogen van God	353
291 25. Door onrechtvaardig verworven goed wel te besteden kan men de lijdende zielen in het vagevuur hulp verwerven	357
295 26. De oprechte naastenliefde volgt de lijdende zielen aan gene zijde des grafs	363
298 27. Openbaringen van de andere zijde des grafs	367
303 28. Waarde van het lijden, dat wij op de aarde verdragen	371
308 29. Het gebed van den rechtvaardige ontwapent den vertoornden arm van God	376
313	

30. Eene straal van hemelsch licht in
het vagevuur 382
31. Wie gedurende zijn leven de H. Sa-
cramenten versmaadt, valt na den
dood in de handen der Goddelijke
rechtvaardigheid 387
32. Verhooring onzer gebeden 392
33. God openbaart somtijds het lot der
overledenen ter onderrichting der
levenden 395
34. Een kort gebed zelfs helpt de ge-
loovige zielen 401
35. Het gebed des rechtvaardigen voor
de geloovige zielen in het vagevuur
is zeer heilzaam 406
36. Maria beschermt een harer vereer-
ders, die haar aanroept ten gunste
van de geloovige zielen 413
37. Het goud en zilver der deugden
moet dikwijls in het vagevuur ge-
louterd worden 417
38. De aalmoezen, die wij geven tot
lafenis der geloovige zielen, worden
zeker beloond 424
39. De geloovige zielen des vagevuurs
roepen uwe gebeden in 428
40. God wil dat wij voor onze overle-
dene ouders en verwanten bidden . 433
41. De zielen moeten in het vagevuur
blijven, totdat zij den laatsten pen-
ning betaald hebben 438

382	42. De zielen, die uit het vagevuur verlost zijn, snellen hunne weldoe- ners na den dood te gemoet . . .	443
	43. Een tweevoudig wonder . . .	448
387	44. Wie niet luistert naar Gods woord wordt in het vagevuur bestraft . .	452
392	45. Werkzame liefde tot de geloovige zielen in het vagevuur	458
395	46. Heilige gemeenschap tusschen de lijdende en strijdende kerk . . .	462
401	47. De liefde jegens vrienden en ver- wanten mag geen einde nemen met den dood	468
406	48. Het is dwaas op vreemde hulp te rekenen	474
	Besluit	480

DERDE DEEL.

417	De heldenakt der liefde tot lafenis der geloovige zielen,	487
424	Het vroeggebed	494
	Het lofgebed	520
428	Algemeene gebeden	522
433	Gebeden onder de H. Mis voor de over- ledenen	533
	Gebeden voor de H. Biecht	549
	Gebeden na de H. Biecht	553
438	Gebeden voor de H. Communie	557
	Gebeden na de H. Communie	569

Kruiswegoefening	580
Korte gebeden verrijkt met aflaten toe- voegelijk aan de geloovige zielen in het vagevuur	595
Litanie voor de overledenen	598
De vespers of het avondgebed . . .	602

zijde :
580

595
598
602

85

Pr

